ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

•०◊०•

பரமபக்தி நிஷ்டரான

ஸ்ரீலீலாசுகர்

அருளிச்செய்த

ஸ்ரீக்ருஷ்ண

கர்ணாம்ருதம்.

இது

சிங்கப்பெருமாள் கோயில் தர்க்க தீர்த்தரும்

உபய வேதாந்தப்ரவர்த்தகரு மாகிய

வித்வான் மாடபூசி

ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியால்

ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

திருவிண்காரணை ப்ரஸங்க

விஜயராகவாசார்யரால்

சென்னை

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராக்ஷர சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1909.

Rs. 1-4-0

ஸ்ரீ ஹயகம:

இவ்விடத்தில் விலைக்குக் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

1. ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணாம்ருதம். க்ரந்தாக்ஷரத்தில் சலோகஙகளும் தமிழில் ப்ரதிபத தாத்பர்யததுடன் விலை ரூ. 1 4 0

2. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம். க்ரந்தமல்லது தெலுஙகு மூலத்துடன் பராசரபட்டா அருளிசசெய்த பாஷ்யததிற்குச சேர தமிழ் ப்ரதிபத தாத்பர்யததுடனும், ஆஙகாஙகு பேதப்படுமிடஙகளில் சஙகர பாஷ்யததின் தாத்பாயமும். விலை. ரூ. 1 4 0

3. ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ஸுந்தரகாண்டம். காந்த சலோகஙகளை ஒரு புறமும் அதற்கு எதிாப்புறம தமிழில் ஸரியான அர்த்ததுடனுமாய் சேர்த்தது. விலை. ரூ. 1 8 0

போஸடேஜ் மணியாா்டர் சார்ஜ் பரதயேகம்.

தி. பி. விஜயராகவாசாரியார்,
சிங்கப்பெருமாள் கோயில்.
செங்கல்பட்டு தாலூகா

பி. அநந்தாசாரியார்,
நே 101, சைனாபார் ரோட்டு,
(ஸாவுகார்பேட்) மதராஸ்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ெ ேய நம:

ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணாம்ருத அவதாரிகை.

ஸ்ரீயஃபதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், அகிலஜகதுதய விபவலய லீலனாய், ஸகல சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக இவ்வுலகினில் க்ருஷ்ணனாக அவதரித்த தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமித திவ்ய விக்ரஹ குணங்களாலே ஆகோபாலமான ஸகல ப்ராணிகளையும் மயக்கியாட்கொண்ட பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன், அநாதி கர்ம வாஸனையாலே, தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவராத்மகமாயுள்ள பல யோநிகளிலும் மாறி மாறிப் பிறந்து அவ்வவ ஜாதிக்குரிய அந்நபாநாதிகளி லாஸக்தியைப்பண்ணி அதுவே யாத்ரையாகத் திரிகிற அடைவிலே, ஜந்மாந்தரீய ப்ரபலதர ஸுக்ருத விசேஷத்தினால், பகவத்யாக ஆராதநாதிகளுக்கு உரித்தாய் அதிதுர்லபமான இம்மானிடப் பிறவியில்பிறந்தும், இதினுடையபெருமையையும அஸ்த்திரதையையுமறியாதே உண்டியே யுடையே யுகந்தோடு மிம்மண்டலத்துடன்கூடி, தர்ம மோக்ஷங்களை அநாதரித்துக் கேவல ஆர்த்த காம பரவசராய், காமக்ரோத மோஹ லோப மத மாத்ஸர்யங்களாகிற ஆத்மவைரிகளைத் தன்னிலேயமைத்து, தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையுமறிய அவகாசமறும்படி கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவநாதி அவஸ்தா ஸப்தகபரவசராய், காட்டுத்தீ கதுவினாற்போல் அதி துஸ்ஸஹமான ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகங்களாகிற தாபத்ரயங்களிலே யகப்பட்டுத் துள்ளித் துடிக்கச் செய்தேயும், வேம்பின்புழு வேம்பன்றி யுண்ணாதாற்போலே அவற்றையே தமக்குப் பேரின்பமாகவெண்ணி, பிறவிக்குருடனைப் புண்டரீகாக்ஷனாகப் புகழ்ந்துகவிபாடிப் பொருள்படைத்து, அதைச் சிந்தாமணியென்னுமோர் தாஸிக்குக் கொடுத்து அவள்தரும் சிற்றின்பத்தை யநுபவித்து வீணாகக் காலம்கழிக்கிற இந்த லீலாசுகரென்பவர், மேன்மேலும் துர்க்கதியிலே கைவிஞ்சிக் கெட்டுப் போகிறபடியைக்கண்டு, இவரை நல்வழிப் படுத்தி நமக்காட்கொள்வோமென்று ஸங்கல்பித்து, இவ்வளவு தீம்பிலே கைவளர்ந்த இவரை முதலிலே ஓராசார்யனைக் கொண்டு திருத்தப் போகாதென்று நினைத்து, இவருக்கு அத்யந்தஅபிமதவிஷயமான சிந்தாமணியென்கிற தாஸியின் நெஞ்சிலேபுகுந்து அவள் மூலமாகவே இவரைத்திருத்த அவஸரம்பார்த்து நின்றான்; அவ்வளவிலே இந்த லீலாசுகர், ஒருநாள் பொழுதில் தன்தந்தையினது ஶ்ராத்தம் ப்ராப்தமாக, அன்றையதினம் லோகாபவாதத்துக்குச் சிறிது அஞ்சி, அன்று உதயம் தொடங்கி அவள்முகத்தே விழியாமல் பொறுத்திருந்து, ஶ்ராத்தக்ரியையைச் சடக்கென முடித்து, சிறிது உண்டதும் உண்ணாததுமாய் விரைந்தோடி அவள் வீட்டில் வாசலி லடைத்தக்கதவைத் தட்டி, பின்னை திறவாமையாலே உடையும்படி உரத்து இடித்தார்; அப்பொழுது அந்த தாஸியின் மனத்திலிருந்து ஸர்வேஶ்வரன் மெள்ளமெள்ளத் தூண்டிவிட, அவளும் "இவன் ஶ்ராத்தம் செய்துவந்தான், இவனை இன்று உள்ளேபுகுரவிடில் அதை

க்கண்டார், இவனையே யன்றிக்கே நம்மையும் கல்லிட்டு வீசுவர்கள், ஆகையால் கதவுதிறக்கவொண்ணாது" என்றுபேசாமலிருக்க, இவர்மிக்க காமவிகாரம் கொண்டு அவள் முகததைக்கண்டல்லது ப்ராணதாரணம்பண்ண அக்ஷமராய், இறப்பேறி உள்ளேகுதித்து அவளைத் தழுவிக்கொண்டார்; அவளப்பொழுது இவர் விஷயமாக மனமுருகி இவரைப்பார்த்து, "ஐயோ! மலமாம்ஸபூரிதமாய் நரகதவாரமான என்சரீரத்தில்பண்ணின ப்ரேமததை, அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான பரமபுருஷனிடம் வைததால் நீருஜ்ஜீவித்துப்போகலாமே என்று சொல்ல, இவர் அதை கேட்டுத், தன்தலையைக் கொடுத்தாகிலு மவள்பேசசை நடத்தவல்லவராகையாலே, "இவள்சொன்னபடி பரமபுருஷனைப்பறற நான் வகையொன்று மறிகிறிலேனே" என்று மேல்செய்வது தோற்றாமல் திகைசதுநிற்க, அவ்வளவிலே அவள், இவ்வூரில் ஸோமகிரியென்பாரொரு மஹாநுபாவருண்டு, அவரைசசென்று நீரடுத்தீராகில் உமக்கவர் நன்மையை யுரைப்பார்" என்று சொல்ல, இவரதைக்கேட்டு ததக்ஷணமே எழுந்திருந்து அந்தஸோமகிரியிடம் சென்று பணிந்து தம்முடைய முந்தியசெயலையெலலா மறிவிக்க, அவர் இவரைககண்டு "ஐயோ" என்று கருணித்து சில நாள் தம்முடனே சேர்ததுவைத்திருந்தவாறே, இவருக்கு அந்த ஸதஸஙகததினால் காமக்ரோதாதிகள்யாவும் நசித்து ஸம்ஸாரததில்நசையற்று சமதமாதியான ஆத்மகுணஙகள க்ஷணந்தோறும் மேலிட்டுவர, அவ்வளவிலே ஸோமகிரியானவர் இவருடைய ஹ்ருதய பரிபாகததைககண்டு "இவர்க்கு சிஷ்யலக்ஷணம் நிறைந்திருந்தது" என்று நிஸ்சயித்து, இவர்க்கு மந்த்ரோபதேசத்தைப் பண்ணி ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகததையும ஜீவேஸ்வர விவேகத்தையும் பிறப்பிக்க, இவரும் பின்பு அமமந்த்ரததை ஜபிதது அவருபதேசிதத அாத்தங்களையெல்லாம் மநநம் பண்ணிவர, ஸர்வேஸ்வரன் இதுவேநமககு' அவகாசம்" என்று இவர் நெஞ்சில் புகுந்து தன்னை அநவரதபாவனை செய்யப்பண்ணி அவா ஸ்வப்நததிலே தன்வடிவழகை யெல்லாம் காட்ட, இவரும் அதுவே அடியாக அவ்வழகைமுறறு மநுபவித்து, பின்பு தாமொருவராயநுபவித்தது போராமே, தமமோடொகக அக்காலத்திலுள்ள மற்றுமயாவரையும் திருததிச்சேர்ததுககொண் டநுபவிதது, இவ்வளவோடு நிற்கவொண்ணாது, பின்புள்ளாரும் அறிந்தநுபவிதது உஜ்ஜீவிப்பாரகளாகவென்று தாமநுபவித்த ப்ரகாரத்தை ஒரு ப்ரபந்த முகத்தாலே வெளியிட்டார், அதுவாயிற்று "ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணாம்ருத"மென்கிற இப்ரபந்தம. பின்பு அப்போதுள்ளபெரியோர்கள், "ஸர்வேஸ்வரனையும் அவனதுகுணசேஷ்டிதஙகளையுமல்லது வேறறியாத சுகமஹர்ஷியைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ணனையும் அவனுடைய பாலலீலைகளையுமல்லது மேலொன்று மறியாதவராயிருந்தாராகையால் இவா இதுமுதல் லீலாசுகரென்று உலகில் வழஙகுவார" என்று புகழ்ந்து ஆசீர்வதித்தார்கள், ஆகையாலிவாக்கு அது முதல லீலாசுகரென்று பெயராயிறறு. இனி மற்றுள்ள விசேஷஙகளெல்லாம் அவ்வவ ஸ்லோகாவதாரிகைகளிலும் தாத்பர்யங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

ஶ்ரீ ருக்மிணீகாந்தாய நம:.

ஶ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்

ப்ரதமாஶ்வாஸ:

ஶ்லோ॥ சிந்தாமணிர் ஜயதி ஸோமகிரிர் குருர் மே
ஶிக்ஷாகுருஶ்ச பகவாந் ஶிகிபிஞ்சமௌலி: ।
யத்பாதகல்பதருபல்லவஶேகரேஷு
லீலாஸ்வயம்வரரஸம் லபதே ஜயஶ்ரீ:॥ (1)

(ப-உ.) சிந்தாமணி: - சிந்தாமணியென்னும் ரத்னம்போல் ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கவல்லராய், ஸோமகிரி: - ஸோமகிரியென்னும் பெயர்பூண்டவரான, மே - என்னுடைய, குரு: - ஆசார்யனானவர், ஜயதி - விளங்குகிறார்; ஶிகிபிஞ்சமௌலி: - மயில் தோகையைத் தலைக்கணியாக வணிந்தவனும், பகவாந் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனும் ஹேயகுணரஹிதனுமாய், ஶிக்ஷாகுருஶ்ச (எனக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து என்னைச் சீர்திருத்தி நல்வழிப்படுத்தின ஆசார்யனுமான புருஷோத்தமனானவன், ஜயதி - விளங்குகிறான்; (யத்பாதகல்பதருபல்லவஶேகரேஷு) யஸ்ய-எந்தப்புருஷோத்தமனுடைய, பாதகல்பதருபல்லவ - கற்பகமரத்தினது தளிர் போன்ற திருவடிகளை, ஶேகரேஷு - (தமது) முடிகளிற்சூடின மஹநீயர்களிடத்தில், ஜயஶ்ரீ: - (ஸம்ஸார) ஜயத்தினாலுண்டான ஶ்ரீ (சோபை) யானது, (லீலாஸ்வயம்வரரஸம்) - லீலா - ஶ்ருங்கார விலாஸத்துடன், ஸ்வயம்வரரஸம் - தானே வரிப்பதி (மாலையிடுவதி) னாலுண்டான ஆநந்தத்தை, லபதே - அடைகிறதோ. (1)

(தா - ம்.) இதில், இக் க்ரந்தகர்த்தா, தா மாரம்பித்த இப் ப்ரபந்தம் முடியத்தலைக் கட்டுகைக்காகவும், இதைசசிட்டர்கள் அன்புடனாதரித்துப் போருகைக்காகவும், மஙகளாசரணம் செய்கிறார்.

ஸோமகிரியென்கிற யோகீந்த்ரரானவர், நான் அநாதியாக ஸம்ஸார மாகிற அநர்த்தஸாகரத்தி லழுந்திக் கரைமரம்பெறாதிருக்குமளவில், என்னைக் கருணித்துத் தம்மடிமையிலிசைவித்து, அறியாதனவர்த்தஙகளை யறிவித்து, விஷயா ஸக்தியாகிற மஹாமோஹத்தைக கழித்து, எம்பிரானுககே பணிசெய்து வாழ்கையாகிற மஹாநிதியை யளித்தாராகையால், அவர் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராக விளஙகுகிறார். இவ்வாசார்ய ஸமாஶ்ரயண ததுக்கடி, ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் அனைவரும் கண்டுகளிக்கும்படியான க்ருஷ்ணனாகி, அவ்வைபவத்துடன் ஸாவ ஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரன், என்னுள்புக்கு என் மனாகத்தை விளக்கித் தன்னிடததிலன்பை விளைவித்து ஸதுபதேசத்துக்கு இசைவித்தான். ஆகையால் அவனும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாக விளஙகக் கடவான்; இந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய தளிரடியைத் தலைக்கணியாகக்கொண்ட பாகவதர்களுக்குத் தம்முடைய முயற்சியு மின்றிக்கே, ஈஶ்வர யத்நமு மொழியவே ஸம்ஸாரபந்தம் தன்னடையே நீஙகியொழியும், மோக்ஷ லக்ஷ்மியும் தானே வந்து சேரும். ஆயிருக்க, இனி எனக்கு, ப(ஹ)ல ப்ராப்தியில் கண்ணழிவொன்று மில்லை.

இதில் முதலடியினால் குருஸ்மரணமும், இரண்டாமடியினால் பகவத்ஸ்மரணமும், மூன்றாமடியினால், பாகவதாநு ஸந்தாநமும், நாலாமடியினால் பரமபுருஷார்த்த கீர்த்தநமும செய்தார். அதில் ஆதியில் "சிந்தாமணிர்" என்னும் பதததினால், தாம் முன் விஷயாஸக்தராயிருந்த காலததில் தம்மிடத்தி லன்புகூர்ந்தவளாய், பின்பு தம் தூர்க்கதியைக் கண்டு பொறாமல் ஸோமகிரியென்பவரிடத்தில் தான் புருஷகாரம் பண்ணி யாஶ்ரயிப்பித்த உபகாரகையான சிந்தாமணியென்னும் வேஶ்யையை ஸ்மரித்தமை ஸூசிதமாயிற்று.

இதனால், ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயண மொழியக்கார்யஸித்தியில்லை யாகையால் அது அவஶ்ய கர்த்தவ்யமென்றும், அதுக்குக்காரணம் நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையென்றும், அநந்தரமான பகவதஸமாஶ்ரயணத்துக்கு ப(ஹ)லம் தப்பாதென்றும், அந்த ப(ஹ)லம்-ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தி பூரவக ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவஜநித அபரிச்சிந்நாநந்தயுக்த அநவரத பகவதகைஙகர்ய மென்றும், ஆகிய இவ்வர்த்தங்கள் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டன.

"ஶிக்ஷாகுரு:" என்பதினால், ஆசார்யோபதேசத்தால் பெற்ற ஜ்ஞாநமே கார்யகரமென்றும், "பதபல்லவ" சப்தத்தினால், ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாதங்கள் ஆஶ்ரயிக்கும்போதே போக்யமாயிருக்குமென்றும், "சேகராயித" பதத்தால், அதுவே ஸகலார்த்தப்ரதமென்றும் காட்டுகிறது. உத்தரார்த்தத்தினால், அத்திருவடிகளே மோக்ஷோபாயம் என்றது. "ஸ" "ம" "வ" என்று, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார அந்த: ப்ரவேச நியமநபோஷணதா(யா

ரண ஸர்வவ்யாபகத்வ உபாயத்வ உபேயதவரூபகல்யாண குணங்களையும், அவற்றுக்கடியான வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதி அநந்த கல்யாணகுணஙகளையும், "ஈஶ" என்று ஹேயக(ஹ)ந்த ராஹித்யத்தையும் சொல்லுகிற "ஸமவஸ" சப்தத்தினால், ஈஶ்வரனுடைய அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வஸமஸ்த கல்யாணகுணாகரதவங்க ளாகிற உபயலிங்கத்வமும், ஸர்வகாரணத்வரூப பரத்வமும் சொல்லப்பட்டது. "ஸ்ரீவிஷ்ணோர்" என்பதினால் ஸௌலப்யம் சொல்லப்பட்டது, இவ்விரண்டு பதஙகளுடைய சேர்த்தியினால், க்ருஷ்ணனே ஸர்வேஶ்வரனென்றும், பரதவ ஸௌலப்யஙகளிரண்டும் விபவாவதாரத்திலும் குறைவற்றுக் குடிகொண்டிருக்குமென்றும் சொல்லிற்று.

"விஜ்ஞாபனம்" என்பதினால், ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணமே ப(ட)லத்துக்குப் போருமென்றும், "ஶ்ருணு" பததகினால், அவ் வாசார்யன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்நனுகவேணுமென்றும், இரண்டாமடியினால், அவ் வாசார்யன் காட்டின பரமபுருஷனை அவன்முகோல்லாஸத்துக்காகத தொழவேணுமென்றும், அதில் "ஸமவாநு" என்று தேவதாவிசேஷத்தைக் குறிததகினால் மற்றதேவதைகள் ஆஶ்ரயணீயரல்லரென்றும், அதிலும் அவதார விசேஷத்தை யெடுக்கையால், தம்மநஸ்ஸு அவதாராந்தரஙகளை விரும்பாதென்றும் சொல்லிற்று. இன்னும் இத்யாதியான அர்த்தங்கள் இஙகு கண்டுகொள்வது. (1)

ஶ்லோ॥ ஸ்வஸ்தி ஸ்வர்க்காங்கநாநாம் விகஸித கல்பக கோஶ நாநா லலிதம்
வக்த்ர வக்த்ர வேணுநாதம் ப்ரஸ்ர நிஶ்சல நிஶ்சலாக்ஷம் ।
ஸ்ரஸ்த ஸ்ரஸ்த கர நீவி விமல ஶோபா விலாஸம்
ஸம்ஸ்ரத்த ஸநாதநம் பரமம் தேவி வேதாந்தம் கிரோநாமக்ருதி॥ (2)

(ப - உ.) (ஸ்வர்க்காங்கநாநாம் விகஸித கல்பக வக்த்ர லலிதம்) - ஸ்வர்க்காங்கநாநாம் - ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவஸ்த்ரீகளுடைய, கரகமலம் - நுனிக்கைகளில் நின்றும், விகஸித - நழுவின, கல்பக கோஶ - கற்பகமரத்தின் பூக்களினுலே, லலிதம்-வ்யாப்தமானதும் (அர்ச்சிக்கப்பட்டும்), (வக்த்ர வேணுநாத ப்ரஸ்ர நிஶ்சல நிஶ்சலாக்ஷம்) - வக்த்ர - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வேணுநாத - வேணுகாநத்திலுண்டான சப்தத்தினுடைய, ப்ரஸ்ர - ப்ரவாஹத்திலுண்டான; நிஶ்சல - ஸங்கததினால், நிஶ்சலாக்ஷம் - நிஶ்சலமாயிருப்பதும்,(ஸ்ரஸ்த ஸ்ரஸ்த கர நீவி விமல ஶோபா விலாஸம்) ஸ்ரஸ்த ஸ்ரஸ்த - நழுவிநழுவிப்போவதும், கர — (கைகளினால்பிடித்து) தகையப்பட்டதுமான, நீவி - நீவிமுடியையுடைய

ரான, ஜொவீஸஹஸ்ரு - ஆயிரம்கோபிமார்களினால், ஸூவ்ருதம் - சூழப்பட்டதும், (ஹஸ்தஸந்யஸ்த நதாபவர்கம்) - ஹஸ்த. கையில், ந்யஸ்த- வைக்கப்பட்ட, நத - சரணாகதஜனங்களுடைய, அபவர்கம் - மோக்ஷத்தையுடையதும், அகிலோதாரம் - ஸகல ஜனங்களுக்கும் (கோரின) ஸகலார்த்தங்களைக் கொடுக்கவல்லதுமான, கிசோராக்ருதி - சிறுபிள்ளையின் வடிவுகொண்ட, வஸ்து - தத்வமானது, அஸ்தி - ப்ரமாணஸித்தமாயிருக்கிறது. (2)

(தா-ம்.) கீழ்ஸ்லோகத்தில், இந்தப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவானாகிய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரமென்றீர்; பகவானென்றால் அவாப்தஸமஸ்தகாமனன்றோ, அவனுக்கு இப்படி அவதரித்துப்பெறவேண்டுமே ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லையே, ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தல்லதுபித்தனுங்கூட ஒருகார்யத்தைச்செய்யமுயலான், ஆகையால் அதுசேரும்படி யென்னென்னில்; ப்ரயோஜநமென்பது ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும் இரண்டுவிதமாம், அவ்விரண்டில் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்வார்த்தமில்லாவிடினும், சேதநோஜ்ஜீவநமாகிற பரார்த்தமுண்டு; அதாவது — மோக்ஷப்ரதாநம்; ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரன் செய்த க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸப்ரயோஜநமென்கிறாரிதில்.

ஸர்வேஸ்வரன் பரனாய்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்குமாகில் சேதநரவனைக்கண்ணாற்கண்டு அவன் குணங்களி லீடுபட்டுப் பற்றவிரஇல்லை, வ்யாஸ பராசராதி சிலமஹர்ஷிகள் யோகாப்யாஸம்செய்து அவனை உட்கண்ணால்காண வல்லராயிருந்தாரே யாகிலும், மற்றவ ரவனை யிழந்துவிடு மத்தனையேயாமாகையால் அவர்களுமிழவாமைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் இவர்களை எவ்விதத்திலாகிலும் வசீகரித்துக் கைப்பற்றவேணுமென்று க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தானென்கிறான்.

ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தெளிவுற்ற தேவதா ஸ்த்ரீக ளனைவரும் க்ருஷ்ணனுடைய சீல ரூப சரிதங்களைக்கண்டு நெஞ்சிளகி இவனைப் பரமபுருஷனென்றறுதியிட்டுத் தாங்கள் படைத்த கைகளுக்கு ப்ரயோஜநம் பெறவேணுமென்று தங்கள கைக்கெட்டிற்றொரு அங்குள்ள கற்பகப்பூக்கொண்டுவந்து அவன் திருவடிகளில் பரிமாறி க்ருதார்த்தரானார்கள். அவர்கள் ஸத்வப்ரதாநராகையாலே இவனுடைய சீலாதிகளிலீடுபட்டு உஜ்ஜீவித்தார்கள், மற்றவர்கள் இழக்குமத்தனையோவெனனில், அகண்டாநந்தபரிபூர்ணனான தானும் பரவசனாய் அசேதநம்போல் அசைவற்றுக் கிடக்கும்படி குழலூதி, அக்குழலிசையாகிற அம்ருதவெள்ளத்தை ப்ராணிகள் செவியில் பாய்ச்ச அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடுவாசியற மயங்கி இவனுக்கு வசப்பட்டு உஜ்ஜீவித்தார்கள். இப்படியுஜ்ஜீவித்தவர்களில் சிலரைச்சொல்லவொண்ணாதோவென்னில்; அறிவில் தண்ணியரான மானிடசாதியாய், அதிலும் இடங்கைவலங்கையறியாத இடைக்குலத்தோராய், மிகப்பேதையரான இடை

ப்பெண்கள், இக்குழலோசையைக்கேட்டு மனமுருகி மெய்தளர்ந்து தங்க ளரையிலுடுத்த ஆடைநழுவப்புக, நாண்மையே வடிவான தாங்கள் அதைக் கையினல் பிடித்துத்தகைய, அமுதிலும்னிதான இவனது குழலோசையா னது செவியில் மேன்மேலும் பெருவெள்ளங்கோக்க, அதில் தங்கள் கைப் பிடியும் விடப்பட்டு அணியாடை அரையில்நின்று மவிழப்புக, இப்படி பிடிப் பதும் அவிழ்வதுமாய, மாறிமாறிவருகிற தசையினல் மிக விளங்காநின்று கொண்டு குழாங்குழாங்களாய்க் கூடி இவனைச் சுற்றிக்கொண்டு மற்றொன் றையு மறியாதுநின்றார்கள். இப்படி இவன வசீகரித்தால ப்ரயோஜந மென்னென்னில்; இப்படி தன் ரூபத்தினல் சிலரையும் குணத்தினல் சில ரையும் சேஷ்டிதங்களினல சிலரையும மயக்கித்தன் பாதங்களில் பணிவித் துக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸாவஸ்வமான மோக்ஷாநந்தத் தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக்குவானெருவனும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவையொன்றிலு மிசையாதவர்களை, அவ்வவ காலங்களில் அவர்கள் கோ ரின புத்ர பசு தந தாந்யாதி ஸகலாபீஷ்டங்களையும கொடுத்து நாள் வரை யில அநந்யப்ரயோஜநராக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்லவனுமிருக்கும்; பிறந்த வி டத்திலும் தசரத தநயன்போல் அஞ்சிக்கிட்டவொண்ணுதபடி பரத்வம் தோ ற்றவிருக்கையன்றிக்கே, எடுக்கவும பிடிக்கவும கட்டவும் அடிக்கவு மெளிய னை சிறுபிள்ளையாயிருப்பான். இப்படி யொருவனுளனென்பதில பரமா ணமென் னென்னில; கோபாலதாபிநீ முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும், பாக வதம் முதலிய புராணதிகளிலும் இவனையும் இவன் வைபவத்தையும் கண் டறியலாமென்கிருர்.—

இதில் ‚‚ஈஷ்வி'' என்கையால், ஈஸ்வரனெருவனில்லை, அவ னுக்கு அவதாரமென்ப தொனறில்லை, என்பாரை வாயடைந்தார்; கர் மாநுஷ்டாநத்துக் கடைவிலலாத ஸ்வர்க்கத்தையும், பெண்களையும் சொல்லுகிற ‚‚ ஸஷுஈ ணீ'' எனபதினல், காம பூமியான பூலோகத் தில், சாஸ்தரவஸ்யமான மானிடஜாதியில அதிலும உத்தம குலமான ப்ராஹ்மணனுய்ப் பிறந்தாலொழிய அவனையாராதிக்க விரகில்லையென் கிற நிர்ப்பந்தமில்லை, ஏதேனும் தேசமாகிலுமாம், ஏதேனும் சாதியா கிலுமாம், ஆணுகிலுமாம் பெண்ணுகிலுமாம் அவனை யாராதிக்கைக்கு என்று தோற்றுவித்தார்; ‚‚ விமஷஈ '' என்கையால், வேறொருகார் யத்தை நினைத்துக் கொண்டுபோகும் புஷ்பங்களில் நடுவில் தானே சில நழுவி அவனருகில் விழுந்ததாகில் அதையுமவன் தனக்கு ஆராதநம் செய்ததாகக்கொள்ளுங்குணவானென்றுஸூசிப்பித்தார்‚‚ஸஷ வஜ ஸ ஒ ந'' என்கையால், தாங்கள் செடி நட்டு நீர்வார்த்து வளர்த்து அச்செடியில்பூத்த பூவே வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை, தங்கள் கைக்கெட்டின பூவே ஆரா தனைக் கமையுமென்றார்; ‚‚ஷஸ '' என்கையால், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஜந்ம ஜராமரணதிகளொன்றும் கிடையாது, எப்போது மேகரூபமாயேயுள னென்றார்; ‚‚ஷஜஸூத'' இத்யாதியினல், அஜ்ஞராகிலுமாம் ஸர்வஜ்ஞ

ராகிலுமாம், நாஸ்திகராகிலுமாம், ஆஸ்திகராகிலுமாம், ஏதேனு மொரு வ்யாஜத்தால் தன்னருகி லடியிட்டாரை வெளிப்புறப்பட வொட்டான், தன்னிடத்தேயமைத்துக்கொள்ளுமென்றார்; ஆனால், அவனருகில் அடியிட்டதேயமையுமோ, முமுக்ஷுவுக்கு சில த்யாஜ்யமாகவும் சில உபாதேயமாகவும் சொன்ன மோக்ஷசாஸ்த்ரத்தை யநுஸரிக்கவேண்டாவோ வென்னில், “𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵” இத்யாதியால், அவன் விஷயத்திலோரடியிடவே இவன் அஹங்கார மமகாரங்களை விடேனென்று பிடித்து நின்றாலும் அவைதன்னடையே விட்டு நீங்குமென்றும், க்ருஷ்ணனையல்லதறியாத இடைக்குலத்தையும் பாரதந்த்ர்யமே வடிவான பெண் பிறந்தாரையும் சொல்லுகிற “𑌗𑍋𑌪𑍀” பதத்தினால், இவனாச்ரயிக்கவே இவனுடைய குலமெல்லாம் அவ்வாச்ரயண மாஹாத்ம்யத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவமாய்விடுமென்றும், சேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதிஸமஸ்தமான ஆத்மகுணங்களும் தானே அமையுமென்றும் சொன்னார்; “𑌹𑌸𑍍𑌤” இத்யாதியினால், சேதநர்க்கு மோக்ஷமளிக்கையே ஈச்வரனுக்கு ப்ரதாநோத்தேச்யம், மற்ற புருஷார்த்தங்களையளிக்கை, அடியில் திருந்தாதாரை அவர்கள் போம்வழிபோய்த் திருப்புகைக்காக வாயிருக்குமென்றார், “𑌕𑌿𑌶𑍋𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿” என்கையால், பரத்வத்திற்காட்டில் ஸௌலப்ய குணமே முக்யோபாஸ்யமென்று தோற்றுவித்தார். “𑌦𑍇𑌵” என்று மேலுலகத்தைச் சொல்லுகையால், ஸத்வகுண நிஷ்டராகவேணுமென்றது; இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது. (2)

𑌶𑍍𑌲𑍋॥ 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍈𑌕𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌸𑍀𑌮𑌚𑌪𑌲𑌾𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌟𑌾𑌮𑌨𑍍𑌥𑌰𑌂
𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌵𑍀𑌚𑌿𑌲𑌾𑌲𑌿𑌤𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌕𑌾𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍀𑌪𑍁𑌲𑌿𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌣𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌂
𑌬𑌾𑌲𑌂 𑌨𑍀𑌲𑌮𑌮𑍀 𑌵𑌯𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌿𑌮𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑍍𑌨𑍁𑌮𑌃॥ (3)

(ப - உ.) (𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍈𑌕𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌸𑍀𑌮𑌚𑌪𑌲𑌾𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌟𑌾𑌮𑌨𑍍𑌥𑌰𑌮𑍍) 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯 - சமத்காரத்துக்கு, 𑌏𑌕𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨 - முக்யஸ்த்தாநமும், 𑌸𑍀𑌮-(அதுக்கு) எல்லைநிலமுமானதும், 𑌚𑌪𑌲 - சஞ்சலமுமான, 𑌅𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗 - கடைக்கண்பார்வைகளுடைய, 𑌛𑌟𑌾 - பரம்பரைகளினால், 𑌮𑌨𑍍𑌥𑌰𑌮𑍍 - பூர்ணமானதும, (𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌵𑍀𑌚𑌿𑌲𑌾𑌲𑌿𑌤𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍) 𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯 - ஸௌந்தர்யமாகிற, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌵𑍀𑌚𑌿 - அம்ருதமயமான அலைகளினால், 𑌲𑌾𑌲𑌿𑌤 - கொண்டாடப்பட்ட, 𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 - கண்களையுடையவனும், (𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍃𑌤𑌮𑍍,) 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀-ஸ்ரீதேவியினுடைய, 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷-கடைக்கண்பார்வையினால், 𑌆𑌦𑍃𑌤𑌮𑍍-ஆதரிக்கப்பட்டவனும், (𑌕𑌾𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍀𑌪𑍁𑌲𑌿𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌣𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑌮𑍍) 𑌕𑌾𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍀 - யமுநாநதியினுடைய, 𑌪𑍁𑌲𑌿𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌣 - மணற்குன்றின் ப்ரதேசங்களில், 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑌮𑍍 -

ப்ரீதியையுடையவனும், (காமாவதாராங்குரம்) - காம-மந்மதாம்சமான ப்ரத்யும்நனுடைய, அவதார - உத்பத்திக்கு, அங்குரம் - காரணமானவனும், (மதுரிமஸ்வாராஜ்யம்) மதுரிம - போக்யதைக்கு ஸ்வாராஜ்யம் - இருப்பிடமானவனுமான, நீலம் - நீலவர்ணம்பூண்ட பாலம் - பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அமீ - இப்படி தணணியரான, வயம் - நாங்கள், ஆராத்நும: - பூஜிக்கிறோம். (3)

(தா-ம்.) கீழ், கண்ணனே மோக்ஷப்ரதனென்றீர், அது லக்ஷ்மீபுருஷகாரமானாலொழியக் கூடுமோவென்னில், அதுவுமுண்டென்கிறாரிதில்.

லோகத்திலுள்ள ப்ரஜைகளில் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றில் ருசி விஞ்சியிருக்கும்; ஆகையால், மரங்களுமிரங்கும்படியான குழலோசையிலுமிசையாதாரசிலருண்டாகில் அவர்கள் போமவழி யேதென்ன; ஒருநாளும் தலைசாயேனென்று பிடிவாதம்கொண்டு ரஸமறியாத முரட்டுத்தன்மையரையும் பணிசெய்வித்துக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்யம் இனி யெங்குமில்லையென்னும்படி குடிகொண்டிருக்கிற பார்வையை யுடையனாகையாலே, அப்பார்வையின் நடமாட்டத்தைக் காட்டிச் சிலரை வசமாக்குவான்; ஸம்ஸாரமாகிற பெருந்தீயில் ஸஞ்சரித்துக் குதறிக்கிடக்கிற சிலர் கண்களில், தன் கண்ணிலழகாகிய அமுதைக் குளிரப்பொழிந்து வசமாக்குவான்; இப்படியாகிலும் வணங்காதாரை வணங்குவித்துக்கொள்ள வேணுமென்கிற இவனுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்கடி யென்னென்னில்; தயையேவடிவான ஸ்ரீதேவி, சேதநர்படுமிழவைக் காணமாட்டாதவளாய், தன்கடாக்ஷத்தினாலிவனை மயக்கித்தன் சொல்லைச் செயதல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி வளைக்கையாலே, எவ்விதத்திலாகிலும் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையில் நிலைமை யுடையனானானிவன். இவன் மாளிகைகளுள்ளிருக்கில் புறத்தியார் காணமாட்டார்களென்று இடைவெளியுள்ள யமுனையில் சிறியாரும் காணும்படி உயர்ந்த மணல் மேட்டிலேறி, மந்மதனுக்கும் மந்மதனாய், மாதுர்யம் குடிகொண்ட நீலமேனியனான பாலனாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றான்; அறப்பெரியனான இவன் இப்படி வணங்கிக்கொடுக்க இனிநாம் வெறுமனே யிருக்கலாகாது, நெடுநாளாக இவன் கண்ணுக்குத் தப்பிப் பல்யோநிகளிலும் திரிந்ததுபோலன்றிக்கே இப்பொழுது நாம் அவன் கண்ணுக் கிலக்காய் அவனுடைய ஆராதநத்துக்குரிய மானிடப்பிறவியைப் பெற்றுநின்றோம். ஆகையாலிப்பொழுதே அவனை யாராதிப்போம் வாருங்கோ ளென்கிறார். (3)

பர்ஹோத்தம்ஸ விலாஸிகுந்தலபரம் மாதுர்யமக்நா
நநம் ப்ரோந்மீலந்நவயௌவநம் ப்ரவிலஸத்வேணுப்ரணாதாம்ருதம்|
ஆபீநஸ்தநகுட்மலாபிரபிதோ கோபீபிராராதிதம் ஜ்யோ
திஶ்சேதஸி நஶ்சகாஸ்தி ஜகதாமேகாபிராமாத்புதம் || (4)

(ப-உ.) (பர்ஹோத்தம்ஸவிலாஸிகுந்தலபரம்)-பர்ஹ-மயில் தோகையாகிற, உத்தம்ஸ - சிரோபூஷணத்தினால், விலாஸி - அழகுபொருந்திய, குந்தலபரம் - மயிர்முடியையுடையதும், (மாதுர்யமக்நாநநம்) - மாதுர்ய - போக்யதையில், மக்ந- மூழ்கியிருக்கிற, ஆநநம்-முகத்தையுடையதும், (ப்ரோந்நீலிதநவயௌவநம்)- ப்ரோந்நீலித - மிகவும் வ்ருத்தியடையாநின்ற, நவ - புதிதான, யௌவநம் - யௌவநாவஸ்த்தையையுடையதும், (ப்ரவிலஸத்வேணுப்ரணாதாம்ருதம்) - ப்ரவிலஸத் - மிகவும் விளங்காநின்ற, வேணுப்ரணாத அம்ருதம் - அம்ருதம்போன்ற வேணுகாநத்தை யுடையதும், (ஆபீநஸ்தநகுட்மலாபி:) ஆபீந - திரண்டும், ஸ்தநகுட்மலாபி: - மொக்குகள்போன்றதுமான ஸ்தநங்களையுடைய, கோபீபி:- கோபஸ்த்ரீகளினால், அபித: - சுற்றும்சூழ்ந்துநின்று, ஆராதிதம்-கொண்டாடப் பட்டதும், ஜகதாம் - லோகங்களுக்குள், (ஏகாபிராமாத்புதம்) - ஏக - ப்ரதாநமாயும், அபிராமம் - அதிஸுந்தரமாயும், அத்புதம் - ஆச்சர்யகரமுமான, ஜ்யோதி: - தேஜோமயமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரப்ருஹ்மமானது, ந: - எங்களுடைய, சேதஸி - ஹ்ருதயத்தில், சகாஸ்தி - ப்ரகாசிக்கிறது. (4)

(தா-ம்.) கீழ் க்ருஷ்ணகுணங்களை யநுபவித்தபோது அந்தபா(ஸா)வநாதிசயத்தாலே அக் க்ருஷ்ணாவதாரம் ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றி அருகிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து "அவனை யாராதிக்க வாருங்கோள்" என்றழைத்தார், அதைக்கேட்ட அருகிலுள்ளார், "க்ருஷ்ணாவதாரம் முற்காலத்திலும் நாம் இப்பொழுதுமா யிருந்தோம், அவனை நாம் ஆராதிக்கும் விதமென்" என்று வினவ, அதை ஆராய்ந்து பார்த்து "ஆம், நமக்கிது ப்ரத்யக்ஷமன்று, மாநஸாநுபவமாயிருந்தது" என்று நிர்ணயித்து, தம்மனதில் தோற்றின விதத்தைப் பேசுகிறார்.

ஆபரணத்துக் கோராபரணமிட்டாற்போலே, ஸ்வாபாவிகமாகவே விளங்காநின்ற முன்னெற்றியில் மயிர்முடியானது மயிலிறகோடு சேர்ந்து முடிக்கப்பட்டதாய் மிகவும் விளங்காநின்றது; அதுக்குக் கீழ், ஆகாரமொன்றும் தோன்றாமே மாதுர்யமொன்றே திரண்டுதோற்ற, இது எதாயிருக்கலாமென்று அதனுள்ளே இழிந்து ஆராய்ந்துபார்க்க, அங்கு, சிறிது இளம்பருவமும் மேல்மேல் வளராநின்ற யௌவநமும் கலந்து விளங்காநின்ற முகமொன்று தோற்றுநின்றது; அதையநுபவிக்கும்போது செவியில்பாய்ந்த குழலோசையானது வேணுவைக்காட்டாநிற்க, அது அதரமணியுடன் சேர்ந்து ப்ரகாசியாநின்றது; அப்பொழுது இவனைக்கண்ட கோபிமார்கள் என்னைப்போல் சபலசித்தமுடையராய் இவன் வடிவழகில் கால் தாழ்ந்து

களிப்புடனே முலைகள் விம்மி சுற்றும் சூழ நின்று புகழாநின்றார்கள்; அவர்கள் நடுவே க்ருஷ்ணமூர்த்தி தேஜோரூபமாய், ஜகத்தில் இதனோடொத்த இனியவஸ்து வேறொன்றில்லை யென்னும்படி அத்யாஶ்சர்யகரமாய்த் தோற்றாநின்றான்; இவ்வளவும், நெடுநாள் பெருந் தவம் செய்து இவ்வெழிலைக் காணும்படியான பாக்யசாலியாய் எல்லோரும் கொண்டாடும்படியான என்னுடைய மாநஸாநுபவமாயிருந்த தென்கிறார். (4)

𑌮𑌧𑍁𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌵𑌿𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧𑌮𑍁𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌰𑍁𑌹𑌂 𑌮𑌦𑌶𑌿𑌖𑌿𑌪𑌿
𑌚𑍍𑌛𑌲𑌾𑌞𑍍𑌛𑌿𑌤𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞𑌕𑌚𑌪𑍍𑌰𑌚𑌯𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌿𑌷𑌗𑍍𑌰𑌸𑌨𑌗𑍃𑌧𑍍𑌨𑍁
𑌨𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌵𑌿𑌲𑍋𑌚𑌨𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌧𑌾𑌮 𑌚𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑌿𑌰𑌮𑍍 (5)

(ப-உ.) (𑌮𑌧𑍁𑌰𑌤𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌵𑌿𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌰𑍁𑌹𑌂) 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌤𑌰 - அத்யந்தம் மநோஹரமாய், 𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤 - நவநீதம் போல் இனியதுமான புன்சிரிப்பினால், 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧- அழகியதாய், 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌰𑍁𑌹𑌂 - தாமரைப்பூப்போல் மேன்மை குளிர்த்தி நாற்றங்கள் பொருந்திய திருமுகத்தை யுடையதும், (𑌮𑌦𑌶𑌿𑌖𑌿𑌪𑌿𑌚𑍍𑌛𑌲𑌾𑌞𑍍𑌛𑌿𑌤𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞𑌕𑌚𑌪𑍍𑌰𑌚𑌯𑌂)- 𑌮𑌦 - மதித்துப்புஷ்டமான, 𑌶𑌿𑌖𑌿 - மயிலினுடைய, 𑌪𑌿𑌚𑍍𑌛 - இறகுகளினால், 𑌲𑌾𑌞𑍍𑌛𑌿𑌤 - அலங்கரிக்கப்பட்டும் 𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞 - (ஸ்வாபாவிகமாகவே) ஸுந்தரமுமாய், 𑌕𑌚𑌪𑍍𑌰𑌚𑌯𑌂 - ஶ்லாக்யமுமான குழற்கற்றையை யுடையதும், (𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌵𑌿𑌲𑍋𑌚𑌨𑌂) 𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲-பரந்த, 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌚𑌨𑌂 - திருக்கண்களையுடையதும், 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿-இவ்வளவென்று சொலலிமுடியாதமஹிமையையுடையதுமான, 𑌧𑌾𑌮 - தேஜோரூபமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூப பரதத்வமானது, (𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌿𑌷𑌗𑍍𑌰𑌸𑌨𑌗𑍃𑌧𑍍𑌨𑍁𑌨𑌿)𑌵𑌿𑌷𑌯 - ஸ்த்ரீமுதலிய ஸாம்ஸாரிக விஷயங்களாகிற,𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌿𑌷-விஷம்கலந்த மாம்ஸத்தினுடைய (மாம்ஸத்தை), 𑌗𑍍𑌰𑌸𑌨 - விழுங்குவதில (அநுபவிப்பதில்), 𑌗𑍃𑌧𑍍𑌨𑍁𑌨𑌿 - பேராசைகொண்ட, 𑌮𑍇 - என்னுடைய, 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌿- மனதில், 𑌚𑌿𑌰𑌂- நீடித்திருந்து, 𑌚𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 - தோற்றுகிறது. (5)

(தா - ம்.) அநாதிகாலம் தொடங்கி விஷயாந்தர ப்ரவணராய்ப்போந்த உமக்கு க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் இப்படி ப்ரீதிபிறக்கைக் கடியென்னென்ன, அதைச் சொல்லுகிறாரிதில்.

புஜித்தாரை முடிக்கவற்றான விஷங்கலந்த அந்நம்போல் நரகத்தையடைவிப்பிக்குமதாய், அல்பஸாரமான ஸம்ஸாரத்தைவிளைக்கவற்றான விஷயாந்தரத்தில்பேராசைகொண்டு மருளுற்றஎன் மாநஸ்ஸில், தேஜோமயமான க்ருஷ்ணன் புகுந்து தன் ஒளியினால் அம் மருளைப்போக்கி வெளிச்செறிவைப்

பிறப்பித்து விஷயாந்தரங்களி லுண்டான தோஷத்தைக்காட்டி அதிலுண்டான ஆவலைத்தவிர்த்து, அதற்குமேலும் அவ்வாவல் பின்னுட்டாதபடியாக, அமுதிலுமினியதான முறுவலினால் கண்டாரைத் தன்னிடத்திலேயே மயங்கப் பண்ணுமதாய, நாற்றம், மென்மை, செவ்வி, குளிர்த்தி, ஆகிய இக்குணங்களையுடையதான முகத்தையும், யௌவநப் பருவமான மயிலினிறகுடன்பிணைத்துக் கட்டப்பட்டு, வைத்த கண்வாங்கவொண்ணாதபடி இனிதான *குழற்கற்றையையும், நிருபமாநமான பரந்தகண்களையும் காட்டி என்னையும் வசீகரித்து என் மனதிலேயே எப்போதும் ப்ரகாசியாநின்ருன், ஆகையால் நான் இப்பேறு பெறப்பெற்றேனென்கிருர். (5)

முகுளாயமாந நயநாம்புஜம் விபோ: முரளீநிநாத
மகரந்த நிர்ப்பரம் | முகுராயமாண ம்ருது கண்டமண்டலம் முகபங்
கஜம் மநஸி மே விஜ்ரும்பதாம் || (6)

(ப-உ.) (முகுளாயமாந நயநாம்புஜம்) முகுளாயமாந - மொக்குப்போல் நடுப்பெருத்து இரண்டருகும சிறுத்திருப்பதும், நயநாம்புஜம் - தன்னிலத்திலுள்ள தாமரைபோல் செவ்வியழியாததுமான நேத்ரங்களையுடைத்தாய், (முரளீநிநாதமகரந்தநிர்ப்பரம்) முரளீநிநாத - வேணுகானமாகிற, மகரந்த - தேனினுல், நிர்ப்பரம் - நிறைந்ததாய், (முகுராயமாண ம்ருது கண்டமண்டலம்) முகுராயமாண - கண்ணுடிபோல் பளபளத்தும், ம்ருது - மெல்லியதுமான, கண்டமண்டலம் கபோலப்ரதேசத்தையுடையதான, விபோ: - (நமது) ஸ்வாமியான ஸ்ரீ கண்ணபிரானுடைய, முகபங்கஜம் - முகாரவிந்தமானது, மே - என்னுடைய, மநஸி - நெஞ்சில், விஜ்ரும்பதாம் - பெருக விளங்கக் கடவது. (6)

(தா - ம்.) கீழ். தம்மை அவன் வசீகரித்தபடி சொன்னர்; இதில், விஷயாந்தரத்தில் நின்றும் தம்மை மீட்ட உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அவனை யெப்போதும் த்யாநிக்கக்கடவே னென்கிருர்.

தாமரையின் மொட்டுப்போல் இரண்டருகும் குவிந்து நடுப்பெருத்துள்ள கண்ணனுடைய கண்ணழகன்றே என்னை வசீகரித்ததென்று முதலிலே கண்ணழகைக் கொண்டாடினர்; 'நீர் அவன் கண்ணைப்பார்த்த பின்பன்றே அக்கண்ணழகு உமக்குத்தோற்றிற்று, அதைப்பார்க்கப்பண்ணினாரார்' என்ன" அவனுடைய வேணுகாநம் என்செவியில் அமுதத்தைப் பொழிந்தது, இதுக்கு மூலமென்னென்று திரும்பிப்பார்த்தேன், அப்பொழுது, கண்ணாடிபோல் பளபளத்ததாய் மெல்லியதான கபோலங்களும், அவற்றி

* தலையில் மயிர்களையும்

ளிடையில், சேற்றில் முளைத்த தாமரைபோல் செவ்வியழியாத முகமும், அதினுள்ளே மதுவெள்ளமிடாநின்ற கமலம்போன்ற இரண்டு கண்களுமதோற்றுகின்றது; இப்படியாக என்னை யாட்கொண்ட இவை யெல்லாம், இவற்றை யடிக்கடி காணவேணுமென்று ஆவலுடையனான என் மனதில எப்பொழுதும் கிளர்ந்தெழக் கடவதாக. (6)

கமநீயகிஶோரமுக்³த⁴மூர்த்தே꞉ கலவேணுக்வணிதாத்³ருதாநநேந்தோ³꞉ । மம வாசி விஜ்ரும்ப⁴தாம் முராரேர்மது⁴ரிம்ண꞉ கணிகாபி காபி காபி ॥ (7)

(ப-உ.) (கமநீயகிஶோரமுக்³த⁴மூர்த்தே꞉) - கமநீய - ஆசைப்படத் தகுந்ததான, கிஶோர - இளம்பருவத்தினால், முக்³த⁴ - அழகமர்ந்த, மூர்த்தே꞉ - திருமேனியையுடையவனும், (கலவேணுக்வணிதாத்³ருதாநநேந்தோ³꞉) கல - இனிமையான-வேணுக்வணித - வேணுநாதத்தினால, ஆத்³ருத -அமைந்திருக்கிற, ஆநநேந்தோ³꞉ - சந்த்ரனைப்போல் குளிர்ந்தும் அழகியதுமான முகத்தையுடையவனுமான, முராரே꞉-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய,மது⁴ரிம்ண꞉-போக்யதையினுடைய, காபிகாபி - மிகவும் அல்பமான, கணிகாபி - அணுவாயினும், மம - என்னுடைய, வாசி - வாக்கில், விஜ்ரும்ப⁴தாம் - வ்ருத்தியடையக்கடவது. (7)

(தா-ம்.) இதில், அவனை மனதால் நினைப்பதே போராது, வாக்கினாலும் துதிக்கக் கடவே னென்கிறார்.

அவனுடைய எவ்வாகாரத்தைத் துதிக்கநினைத்தீரென்ன; ஜநங்களுக்கு மற்றுமுள்ள பருவங்களைக் காட்டிலும் இளம்பருவமானது, தளர் நடையும் இளமுறுவலும் மழலைச் சொல்லும் பேதைத் தொழில்களுமாய் இனிதாயிருக்கும், அதிலும் லோகவிலக்ஷணமான க்ருஷ்ணனுடைய இளமையானது, தன்னைக்கண்டாரை நஞ்சுண்டாரைப்போலே மயங்கப்பண்ணுநிற்கும்; அதுக்குமேலே, பாலும் கன்னலும் கலந்தாற்போல், செவிக்கினிய குழலிசையும், சந்த்ரன்போல் வட்டமாய் எழில்நிறைந்து கண்டாருடைய ஸம்ஸாரதாபமெல்லா மாறும்படி அவர்கள் முகத்தில் அமுதத்தை யூற்றுநின்ற முகமுமாய் இசைந்திருந்தது; நானோ, அவனுடைய போக்யதையை முழுதும் சொல்லவல்ல அறிவைப்பெற்றிலேன்; ஆகிலும் அதினுடைய சிறுதுளியையாகிலும் வாயினால் துதித்துப் பேறு பெறக்கடவேனாகவேணு மென்கிறார். (7)

மத³ஶிக²ண்டி³ஶிக²ண்ட³விபூ⁴ஷணம் மத³நமந்த²ரமுக்³த⁴முகா²ம்பு³ஜம் । வ்ரஜவதூ⁴நயநாஞ்சலவாஞ்சி²தம் விஜயதாம் மம வாங்மயஜீவிதம் ॥ (8)

(ப உ.) (𑌮𑌦𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑌿𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍) - 𑌮𑌦 - மதமேறின, 𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑌿 - மயிலினுடைய, 𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡 - தோகையை, 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍 - சிறந்த ஆபரணமாகவுடையதும், (𑌮𑌦𑌨𑌮𑌨𑍍𑌥𑌰𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧𑌮𑍁𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌮𑍍) - 𑌮𑌦𑌨 - ஸௌந்தர்யத்தினால், 𑌮𑌨𑍍𑌥𑌰 - நிறைந்ததாய், 𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧 - (ஜநங்களை) வசீகரிக்கத் தக்கதான, 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌮𑍍 - தாமரைமலர்போன்ற முகத்தையுடையதும், (𑌵𑍍𑌰𑌜𑌵𑌧𑍂𑌨𑌯𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚𑌲 𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍) 𑌵𑍍𑌰𑌜 - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, 𑌵𑌧𑍂 - பெண்களுடைய, 𑌨𑌯𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚𑌲 - கடைக்கண் பார்வையினால், 𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 - வஞ்சிக்கப்பட்டதும் (ஸ்வாதீனம்செய்யப் பட்டதும்), 𑌮𑌮 - என்னுடைய, (𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍) 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯 - க்ரந்தத்துக்கு, 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 - விஷயமுமான வஸ்து, 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக விளங்கக் கடவதாக. (8)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யத்துக்கு மங்களா சாஸநம் பண்ணுகிறார்.

உலகத்திலுள்ள தாமரைப்பூ இவன் முகத்துக்கு உவமையாகமாட்டாது, இதைக்காட்டிலும் நூறாயிரம் மடங்கு செவ்வி அதிகரித்த தாமரைப்பூ ஒன்றுண்டாகில், அதனை இவன்முகத்துக்கு ஒருகால் உபமாநமாகச் சொல்லில் சொல்லலாம்படி இவன் முகம் அழகுக்கு ஆகரமாயிருந்தது; தலைக்கணியாகக் கொண்டையில் சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது, அம்முகத்தழகுக்கு நாநாவர்ணமாய் அழகியதாய் அபூர்வமானதோர் கொடிகட்டினாற்போலிருந்தது; இவனோ, நாராயணனல்லது மற்றொரு தெய்வமறியாத இடைக்குலத்தில் பெண்களின் கடைக்கண்கள் எங்கெந்த பக்கத்தில் புரளுமோ, அந்தந்தத் திசையிலுள்ள கார்யங்களையெல்லாம் அவர்கள் முகமலர்த்திக்காகச் செய்து அவர்களிட்ட வழக்காயிருந்தான்; அதுக்குமேலே இவ்வழகை நான் கவிபாடும்படி எனக்குக் காட்டி என் கவிக்கு மூலாதாரமாய் நின்றான், இவ்விதமான இவனுடைய அழகும் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யமும் ஒருகுறைவுமற்று விளங்கக்கடவதாக. (8)

𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑌵𑌾𑌕𑍁𑌲𑌂
𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌪𑌾𑌟𑌲𑌪𑌾𑌟𑌲𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌦 𑌸𑌰𑍋𑌰𑍁𑌹𑌮𑍍 ।
𑌉𑌲𑍍𑌲𑌸𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁𑌰𑌾𑌧𑌰𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌮𑌞𑍍𑌜𑌰𑍀 𑌸𑌰𑌸𑌾𑌨𑌨𑌂
𑌵𑌲𑍍𑌲𑌵𑍀𑌕𑍁𑌚 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑍁𑌙𑍍𑌕𑍁𑌮𑌪𑌙𑍍𑌕𑌿𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇 ॥ (9)

(ப-உ.) (𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑌵𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍) 𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵 - தளிர்போல், 𑌅𑌰𑍁𑌣 - சிவந்தும், 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜 - தாமரைப்பூப்போல் அழகியதுமான திருக்கையில், 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿 - சேர்ந்திரு

க்கிற, வெண - வேணுவினுடைய, ரவ - சப்தத்தினல் (உணடான) ஆகூணித-வ்யாப்தமானவனும்(ஸந்தோஷத்தையுடையவனும்)(ஷூ வாடூவாடூஶ்ரீ வரிவாதிவாத ஸெராரஹு) ஷூ - மலர்ந் தும், வாடூ-சிவந்துமிருக்கிற, வாடூஶ்ரீ-பாதிரிப்பூவை, வரிவாதி- அவமாநம்செய்கிற (அதிலும்அதிம்ருதுவான) வாதஸெராரஹு- பெரிய குளங்களில் முளைத்த தாமரைபோன்ற திருவடிகளையுடையவ னும், (உஜ்ஜ்வலநயராயரதஞ்சித்ஶ்ரீஸரஸாநநஹ)- உஜ்ஜ்வல- மிக்க அழகையுடையதும், ஹரா - போக்யதையை யுடையதுமான, அயர - கீழுதட்டினுடைய, ரஞ்சித்ஶ்ரீ - பூங்கொத்துப்போன்ற காந்தியினுல் (உண்டான), ஸரஸ - விலக்ஷணமான அழகுடன் கூடிய, ஆநந - திருமுகத்தையுடையவனும், (வஜூவீசாவகாஹ காஹாவேஷ்ஜிஹ) - வஜூவீ - இடைப்பெணகளுடைய, காவகாஹ - கலசங்கள்போன்ற ஸ்தநங்களிலுணடான, காஹா- அலங்காரார்த்த மான குங்குமத்தினுல, வேஷ்ஜிஹ - சேறுசெய்யப்பட்ட (பூசப்பட்ட) (திருமார்வையுடைய)வனுமான, வநஹ - ஜகத்பதியான ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணனை, ஆஹயெ - தொழுகிறேன். (9)

(தா-ம்.) இதில க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதையைப்பேசுகிரு£.

முதலிலேவேணுநாதம்என்செவிவழியாகஎன்நெஞ்சில்சென்று அந்நெஞ்சை தன்வழியேகூட்டிக்கொண்டுபோய் தனக்காதாரமானகுழல் குடியேறியிருக் கிற க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கைமேலேகொண்டுசேர்த்தது.பின்பு,தளிர்போ ல்மெல்லியதாய் சிவந்தும் தாமரைபோல் ஸுந்தரமுமான அவன் கையினழு கையநுபவித்துப் பரவசனுய்த திருவடிகளிலேவிழுந்துபணிந்தேன்.அததிரு வடிகள்;முகிழ்விரிந்த பாடலீபுஷ்பம்போல்,கண்ணெடுத்துப்பார்க்கிலும் வா டும்படியானமென்மையையும் செகப்பையு முடையதும் பெரியதொரு தடா கத்தில் முளைதெழுந்த தாமரைபோல் அழகியதுமாயிருக்க அதையே அநு பவித்துக்கொண்டு கழிந்த காலததையறியாதே வெகுநேரம், அஙகே நான் விழுந்திருக்கப் பின்பவன் இனிய பேசசாலே "எழுந்திராய்" என்முன், அப்பொழுது அஙகு நின்றும் திரும்பி மேல்நோக்கிப் பார்த்தேன், கீழநுப வித்த இரண்டவயவஙகளைக் காட்டிலும் மிகவு மினியதான அதரததையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிவந்தகாநதியானது கொததுக்கொத்தாய எங கும் பரவி விளஙகாநின்ற முகததையும், இடைசசிகளுடைய ஆலிங்கநகா லத்தில் அவர்கள் ஸ்தநங்கள் மேல் பூசியிருந்த குஙகுமககுழம்பினு லப்பப் பட்டுச சேருய்க்கிடக்கிற திருமாாபையும்பார்த்து அவனுக்கேஅடிமையாய் விட்டேனென்கிருர்.

𑌅𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑌰𑍇𑌖𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌙𑍍𑌗𑍁𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑌨𑌙𑍍𑌗𑌲𑍀𑌲𑌾𑌰𑌸 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃।
𑌅𑌨𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌬𑌲𑍍𑌲𑌵 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍀𑌭𑌿𑌰𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰
𑌯𑌾𑌮𑌃॥ (10)

(ப-உ.) 𑌬𑌲𑍍𑌲𑌵𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍀𑌭𑌿𑌃 - கோபஸ்த்ரீகளினால், (𑌅𑌨𑌙𑍍𑌗𑌲𑍀𑌲𑌾𑌰𑌸𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃) - 𑌅𑌨𑌙𑍍𑌗 - மந்மதனுடைய, 𑌲𑍀𑌲𑌾 - விலாஸத்திலுண்டான, 𑌰𑌸 - ஶ்ருங்கார ரஸத்தினால், 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 - விளங்காநின்றதும், 𑌅𑌭𑌙𑍍𑌗𑍁𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 - அவிச்சின்னங்களுமான, (𑌅𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑌰𑍇𑌖𑌾𑌭𑌿𑌃)-𑌅𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗 - கடைக்கண் பார்வைகளினுடைய, 𑌰𑍇𑌖𑌾𑌭𑌿𑌃 - பங்திகளினால், 𑌅𑌨𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 - க்ஷணந்தோறும் (இடைவிடாமல்), 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 - ஸம்மாநித்துப்பார்க்கப்பட்ட, 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌮𑍍 - ஸர்வவ்யாபகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃-சரணமடைகிறோம். (10)

(தா - ம்.) நீரொருவரேயோ அவன் வடிவழகில் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தீரென்ன, நானொருவனே யன்று, எனக்கு முன்னே குழாம்குழாமாகக்கூடி அவனை யநுபவித்தவர்கள் அநேகருண்டென்கிறார்.

கோகுலத்திலுள்ள ஆயர் மடைந்தையர்கள், அவனுடைய அபரிச்சிந்நமான போக்யதையை யநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநிதமான ப்ரீதி உள்ளடங்காதே கண்வழியேவழிந்துவருவதுபோல் தோற்றுமதாய், க்ருஷ்ணனுங் கூட மயங்கும்படியான ஶ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையதாய், காலமுள்ளதனையு மநுபவித்தாலும் புதிது புதிதாகத் தோற்றுமதான, கடைக்கண் பார்வையினால் ஶ்ரீ க்ருஷ்ண னுடைய எழிலை ஒருநொடிப்பொழுதாகிலும் ஒழிவின்றிக்கே அடுத்தடுத்துப்பார்த்துக் கொண்டாடினார்கள்; இப்படி தன் போக்யதையைக் காட்டி அனைவரையும் வசீகரிக்கவல்ல ஸமர்த்தனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை, அவனுடைய இனிமையின் ரஸமறிந்த நாம் ஆஶ்ரயியாநின்றோம். (10)

𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌮𑌮 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲
𑌲𑍋𑌲𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍। 𑌤𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌬𑌾𑌲𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌲𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍
𑌚𑌨 𑌧𑌾𑌮𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍॥ (11)

(ப-உ.) 𑌤𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍 - பௌவநாவஸ்த்தையையுடையதும், 𑌤𑌰𑌲𑌮𑍍 - பளபளத்த காந்தியையுடையதும், (𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍) - 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯 -இனிதான, 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍-- ஶ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடைய, (𑌵𑍍𑌰𑌜𑌬𑌾𑌲𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑍍) 𑌵𑍍𑌰𑌜 - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, 𑌬𑌾𑌲𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑍍-இளம்பருவமுடையவர்களானபெண்களுக்கு, 𑌹𑍃𑌦𑌯 -ப்ராணன்போன்றதும், (𑌹𑌰𑍍𑌷𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌲𑍋𑌲𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍)

ஹர்ஷாத் - ஸந்தோஷத்தினால், விஶால - அகன்றும், லோல - சஞ்சலமுமான, நேத்ரம் - கண்களையுடையதும், கிஞ்சந - அநிர்வாச்யமுமான, மஹ: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, மே - என்னுடைய, ஹ்ருதயே - உள்ளத்தில் ஸந்நிதத்தாம் - நித்யவாஸம் செய்யட்டும். (11)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய எந்த அவயவத்தில் மோஹித்தார்களென்னில், அவனுடைய கண்ணழகிலும் பருவத்திலும் சேஷ்டிதத்திலும் ஈடுபட்டார்களென்கிறார்.

இடைச்சாதிப் பெண்களாயினும், பரம ரஸிகனான தானுங்கூட மனமுருகக்கும்படியான அவர்கள் பெண்மையையும், இளமைபருவத்தையும் அநுஸந்தித்து அதிஸுந்தரமான அவ்விடைச்சிகளுடைய ஶ்ருங்காரவிலாஸங்களைக் கண்டு, ஸந்தோஷத்தினால தன்னுடைய இரண்டு கண்களையும் திறந்து, க்ருஷ்ணன் இவர்களைப்பார்க்க, அப்பொழுது அவன் கண்களின் பரப்பையும் சாஞ்சல்யத்தையும் பார்த்து அதிலே மூழ்கிக்கிடந்தார்கள்; பின்பு சிரகாலம் கழித்தவாறே தாங்களேதேர்ந்து முன்னநுபவித்த அக்கண்களைப் பார்க்க வாசைப்பட்டுத் தங்கள் கண்களை விழித்துப் பார்க்கும்போது இடையிலே அவனுடைய இளகிப்படியாநின்ற பருவமும் அப்பருவத்துக்குரிய வ்யாபாரங்களுமினிதாகத் தோற்றக்கண்டு அவற்றிலேயாழ்ந்து கிடந்தார்கள்; இப்படி அவர்களை மோஹிப்பிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனானவன் வன்னெஞ்சனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுவானாக. (11)

நிகிலபுவநலக்ஷ்மீநித்யலீலாஸ்பதாப்யாம் கமலவிபிநவீதீகர்வஸர்வங்கஷாப்யாம்।
ப்ரணமதபயதாநப்ரௌடிகாடோத்ததாப்யாம் கிமபி வஹது சேத: க்ருஷ்ணபாதாம்புஜாப்யாம்॥ (12)

(ப-உ.) (நிகிலபுவநலக்ஷ்மீநித்யலீலாஸ்பதாப்யாம்) நிகில - ஸமஸ்தமான, புவந - லோகங்களிலுள்ள, லக்ஷ்மீ - ஸௌந்தர்ய லக்ஷ்மிக்கு, நித்ய - எப்போதும், - லீலாஸ்பதாப்யாம் - விஹாரஸ்த்தானமுமாய், (கமலவிபிநவீதீகர்வஸர்வங்கஷாப்யாம்) கமலவிபிந - தாமரைக் காடுகளினது, வீதீ - வரிசைகளுக்கு (அழகினாலு)ண்டான, கர்வ - கொழுப்பை, ஸர்வங்கஷாப்யாம் - வேருடனெடுத்துக் களைவதுமாய், (ப்ரணமதபயதாநப்ரௌடிகாடோத்ததாப்யாம்) ப்ரணமத - (தன்னைச்) சரண மடைந்தவர்கள் விஷயமாக, அபயதாந - அபயப்ரதாநம் பண்ணுவதினாலுண்டான, ப்ரௌடி - காம்பீர்யத்தினால், காட - மிகவும், உத்ததாப்யாம் -

உயர்ந்ததுமாயிருக்கிற, க்ருஷ்ணபாதாம்புஜாப்யாம் - கண்ணனுடைய திருவடிகளினால், சேத: - (என்னுடைய) ஹ்ருதயமானது, கிம் அபி - அளவிடக்கூடாத(ஸுகத்தை), லஸது - லஸிக்க(அடைய)க்கடவது. (12)

(தா-ம்) "ஸ்ரீ கருஷ்ணனே ப்ரஹ்மாதிகளாலுமளவிடக்கூடாத வைபவமுடையவன், நானோமிகவும் சிறிய ஞானத்தன், அவன் ஒரேகாலத்தில் தன் மகிமைமுழுதும்காட்டிடில் என்னால் அநுபவிக்கப்போகாது, ஆகையால் அவனுடைய ஒவ்வோரவயவங்களைத் தனித்தனியே யநுபவிக்கவேணும்" என்று கருதி முதலில் தனக்கு ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாயுமுள்ள திருவடிகளைத் தம் நெஞ்சிலிருத்த ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு முன்னே ஒவ்வொரு தாமரைப் பூவும் நமக்குமேல் அழகியதொன்றுமில்லை யென்று கர்வ மடைந்திருந்தது, இப்பொழுது ஸமஸ்த லோகங்களிலுள்ள அழகெல்லாம் குடியேறியிருக்குமதான இத் திருவடிகளைக் கண்டு, இதை நம்மில் ஒவ் வொருவரால் ஜயிக்கப் போகாதென்று அத்தாமரைப்பூக்கள் குழாங் குழாமாகத் திரண்டு வரிசை வரிசையாய்நின்று இத்திருவடியினழகை மேலிடக்கருதினவாறே, இத்திருவடிகளினழகு அத்தனைக்கும் விஞ்சியிருக்கையாலே அவற்றைத்தோற்பித்து அவற்றினுடைய கர்வ மனத்தையும் சிறிதும் சேஷியாமல் அபஹரித்துவிட்டது, ஆகையால இவ்வழகிய திருவடிகளுக்குமேல் நமக்கொருப்ராப்யமில்லை; ஆனால் இந்தப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமென்னென்னில் தன்னைச் சரணாயத்தாலும் வணங்கினோர்க்குத் தன்னை யடைகைக்கு விரோதியாயுள்ள பாபங்களைப்போக்கி அவர்களைத் தன்கீழே அமைத்துக்கொள்ள வல்ல ப்ராபகமும் தானேயாயிருந்தது, இப்படி உபாயமும் உபேயமுமாயுள்ள அத்திருவடிகளையே யடைந்து என்னுடைய மநஸ்ஸு மிகவும் ஆநந்தபரிதமாகக் கடவதாக. (12)

ப்ரணயபரிணதாப்யாம் ப்ராபவாலம்பநாப்யாம் ப்ரதிபதலலிதாப்யாம் ப்ரத்யஹம் நூதநாப்யாம் | ப்ரதிமுஹுரதிகாப்யாம் ப்ரஸ்நுவல்லோசநாப்யாம் ப்ரபவது ஹ்ருதயே ந: ப்ராணநாத: கிஶோர: || (13)

(ப-உ.) (ப்ரணய பரிணதாப்யாம்) ப்ரணய - (ஆஶ்ரித விஷயத்திலுண்டான) ப்ரீதியினால், பரிணதாப்யாம் - பரிபக்வ (பூர்ண)மானதும், (ப்ராபவாலம்பநாப்யாம்) ப்ராபவ - ஐஶ்வர்யத்துக்கு, ஆலம்பநாப்யாம் - சாரண பூதமானதும், (ப்ரதிபத லலிதாப்யாம்) ப்ரதிபத - அடிக்கடி (யுண்டான), லலிதாப்யாம் -

ஸௌந்தர்யாதிஶயத்தையுடையதும், ப்ரதிக்ஷணம் - க்ஷணந்தோறும், நவநவாயமாநம் - புதிதுபுதிதாகத்தோற்றுவதும், ப்ரதிக்ஷணம் - க்ஷணந்தோறும், அதிகாயமாநம் - பரந்துதோற்றுவதும், (ப்ரஸ்ரவத்ஸ்நேஹ நாராயமாநம்) ப்ரஸ்ரவத் - (ஆஶ்ரிதர்க்கு) ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் சொரிவதுமான, லோசநாப்யாம் - திருக்கணகளுடன், ப்ராணநாயக: — (என்னுடைய) ஸகலேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், கிஶோர: - பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், ந: - நம்முடைய, ஹ்ருதயே-நெஞ்சில், ப்ரபவது - தோற்றக்கடவானாக.(13)

(தா-ம்.) ஆனல் அததிருவடிகளைக் கரணத்ரயத்தாலும் பற்றும் வகையென்னென்னில், அதற்கு நாமருமைப்படவேண்டா, அவனுடைய திருக்கண்களே ஆஶ்ரயிககப்பண்ணுமென்றுசொல்லி அவற்றையநுபவிக்கிறார்.

சேதநரிடததிலுண்டான ப்ரீதியெல்லாம் ஒருவடிவுகொண்டு தோற்றுகின்றதோ வென்னும்படியாகக் காணும் க்ருஷ்ணனுடைய கண்களில், ப்ரீதி மிகவும் விஞ்சியிருந்தது; ப்ரீதியிருந்தா லுபயோகமென்,? அவரவர்களுடைய காமஙகள் அவரவாகளால் அநுபவித்தே கழியக்கடவதன்றோவென்னில்; இந்த நியமத்தைக்கடந்து தாழ்ந்தாரைத்தான்உயர்த்திஞல் "இப்படிசெய்யலாமோ" என்று தன்னை நியமிக்கவல்லா ரொருவரிலலாதபடி ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்;அதறகுமேலே,மேன்மேல்வளராநின்ற காந்தியையுடையதாய்க்கொண்டு காண்பார்கு அடிக்கடி புதிதுபுதிதாய்த்தோற்றிச சேதநரை வசீகரித்து, இனிமேலும் இவர்களுக்கு என்ன நன்மை செய்யப்போகிறோமென்று பெருகாநின்ற மநோரததததை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, இவர்களுடைய கோரிக்கையை ஒன்றுபததாகக் கொடுக்கும்; இப்படிப்பட்ட கண்களுடன் கூடினவனுய்க்கொண்டு என் னுயிர்ததுணையான க்ருஷ்ணன், இககண்ணழகைவிட்டு மற்றொன்றையறியாத என் மனதில் விசதமாகத் தோற்றக் கடவதாகவேணு மென்கிறார். (13)

போக்யவாரிதிஸுதாமதம்ஸ்ப்ருஹா ஸங்குலம் ஶீத கிஶோரவேஷம் । ஶுத்தஸார ஸுபிக்ஷ நந வத்ஸ்யாமி ... ஸம்ஸேவேநம் ... (14)

(ப-உ) (போக்யவாரிதிஸுதாமதம்ஸ்ப்ருஹா ஸங்குலம் ஶீத கிஶோரவேஷம்) போக்ய - போக்யதையாகிற, வாரிதி-ஸமுத்ரத்தில்நின்றுமுண்டானதாய், ஸுதா - கர்வத்திஞல், மத - மூடமுமாயிருக்கிற, தாம - அலைகளுடைய, ஸ்ப்ருஹா - ரீதியையுடைத்தான, ஶ்ருங்கார - ஶ்ருங்காரசேஷ்டைகளுடன், ஸங்குல - கூடியும், ஶீத (ஸேவிப்பவர் கணகளுக்கு) குளிர்நதுமிருக்கிற, கிஶோர - சிறு

பிள்ளையினுடைய, வேஷம் - வேஷம்பூண்டவனும், (ஸ்மேர ஹாஸ முதிதாநந சந்த்ரபிம்பம்) ஸ்மேர ஹாஸ-கொஞ்சம்புன்நகையினால், முதித - எழில பூண்ட, ஆநந சந்த்ரபிம்பம் - சந்த்ரமண்டலம் போன்ற முகத்தையுடையவனும், (ஆநந்த ஸம்ப்லவம்) ஆநந்த - ஸுகத்துக்கு, ஸம்ப்லவம்- ஸமுத்ரம்போல் முக்யஸ்தாநமுமாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை, மே-என்னுடைய, மந:-மநஸ்ஸானது, அநுப்லவதாம்- பின்செல்லக் கடவதாக. (14)

(தா-ம்.) இதில் முகத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் போக்யதையானது ஸமுத்ரம்போல் அளவிட்டறியப்போகாது; அதற்குமேலே, அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் கிளம்பி ஒருவராலும் தகையவொண்ணாதபடி யெறிகிற அலைகள்போலிரா நின்றது ஸ்ருங்கார விலாஸங்கள்; வடிவில் நடமாடாநின்ற இளம்பருவமும் கண்டவர்களுடைய கண்களைக் களிக்கப் பண்ணவற்றாயிருந்தது; இவற்றோடு கூடிய முகமானது, நிலவுபோன்ற புன் நகையினால் எங்கும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு சந்த்ர பிம்பம்போல் மிகவு மழகியதாய் பக்த ஜநங்களுடைய மனதில் ஆநந்த ஸாகரத்தை நத்தேகாநின்றது; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய முகத்தை, அவனைக்கண்டல்லது தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையவனான என்னுடைய மநஸ்ஸானது, எப்போதும் தயாநிக்கக் கடவதாக. (14)

அவ்யாஜமஞ்ஜுல முகாம்புஜ முக்தபாவைராஸ்வாத்யமாந
நிஜவேணு விநோத நாதம் । ஆக்ரீடதாமருணபாதஸரோ
ருஹாப்யாமார்த்ரே மதீய ஹ்ருதயே புவநார்த்ரமோஜ:॥(15)

(ப-உ.) (அவ்யாஜமஞ்ஜுல முகாம்புஜ முக்தபாவை:) அவ்யாஜ - ஒரு வ்யாஜத்தினலன்றிக்கே (ஸ்வாபாவிகமாகவே), மஞ்ஜுல - அழகுபொழிகிற, முகாம்புஜ - முகாரவிந்தத்திலுண்டான, முக்த - மநோஹரமான, பாவை:- சேஷ்டைகளினால், (ஆஸ்வாத்யமாந நிஜவேணு விநோத நாதம்) ஆஸ்வாத்யமாந - பாநம்பண்ணப்படுகிற (அநுமோதித்து அநுபவிக்கப்படுகிற,) நிஜ - தன்னுடையதான, வேணு - வேணுவில்நின்றுமுண்டான, விநோத - அதிசமத்காரமான, நாதம் - சப்தத்தை யுடையதும், (புவநார்த்ரம்) புவந - ஜநங்கள்விஷயத்தில், ஆர்த்ரம் - தயையையுடையதுமான, ஓஜ: - தேஜஸ்ஸானது, ஆர்த்ரே - பக்திரஸத்தினால் நனைப்புண்ட,

மதீயஹ்ருதயே - என்னுடையதான நெஞ்சில், (கரஸ்ஸாரஸஸௌரஸ ஹாஸஹ்ராப்யாம்) - கரஸ்ஸா - சிவந்திருக்கிற, ஸாரஸஸௌரஸஹா ஹ்ராப்யாம் - தாமரைப்பூப்போல் 'ம்ருதுவான திருவடிகளினால், க்ரீடதாம் - க்ரீடாரஸத்தை யநுபவிக்கக்கடவது. (15)

(தா-ம்) இதில் அவன் முகத்தில் குழலூதும்போதுண்டான அழகி லீடுபடுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமோ ஓரலங்காரமு மின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸௌந்தர்யத்தை யுடைத்தாயிருந்தது; அம்முகத்திலே அவன் குழலை வைத்தூதினான்; அப்பொழுது அவன் முகமானது, சிறிது துடிப்புடனே சிமிழ்த்திருக்கிற அதரமும், கொஞ்சம் வளைந்து நெளித்திருக்கிற புருவங்களும், அப்புருவங்களுக்கு மேற்புறத்தில் நெற்றி அற்பம் குறுகிச் சிறிது மடிந்து தோற்றுகிற ரேகைகளும், குழலோசையின் பாவங்களையெல்லாம் காட்டுவதாய்க்கொண்டு சஞ்சலமாயிருக்கிற கண்களுமாய், கண்டவர்கள் மனதைக் கரையப்பண்ணாநின்றது; இப்படி ஸகலரையும் தளரப்பண்ணாநின்ற அதிஸுந்தரனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், அவனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு யோக்யமாம்படி பக்திரஸத்தைத்தெளித்து நெகிழப்பண்ணியிருக்கிற என் மனதில் தன்னுடைய அடித்தாமரையைவைத்து நர்த்தனம் செய்யக்கடவானாகவேணும். (15)

மணிநூபுரவாசாலம் வந்தே தச்சரணம் விபோ:। லலிதானி யதீயானி லக்ஷ்மாணி வ்ரஜவீதிஷு॥ (16)

(ப-உ.) யதீயானி - எந்தத்திருவடிகளுடைய ஸம்பந்திகளான, லக்ஷ்மாணி - வஜ்ரத்வஜ அங்குசஸரோருஹாதிகளான அடையாளங்கள், வ்ரஜவீதிஷு - திருவாய்ப்பாடியின் திருவீதிகளில், லலிதானி - மநோஹாரிகளாகக் (காணப்படுகின்றனவோ) (மணிநூபுரவாசாலம்) மணி - ரத்னங்களிழைத்த, நூபுர - தண்டைச்சிலம்பினால், வாசாலம் - சப்தித்துக்கொண்டிருக்கிற, தத் - அந்த, சரணம் - திருவடித்தாமரைகளை, வந்தே ஸேவிக்கிறேன். (16)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய அடிவைப்பிலுள்ள சிந்நங்களி லகப்பட்டநுபவிக்கிறார்.

நவரத்னங்களினால் செய்யப்பட்ட சதங்கைகள் கோத்து அசையும்போது ஆரவாரம் செய்யாநின்ற தண்டைகளைத் தன்கழல்களில் பூண்டு க்ருஷ்ணனானவன் திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகள்தோறும் தளர்நடையுடன் நடமாடும்போது அத் திருவடிகளிலுள்ள சங்கம், சக்ரம், கற்பகக் கொடி, அங்குசம், தாமரைமலர், மத்ஸ்யம், அம்ருதகலசம், வஜ்ரம்,

த்வஜம், என்று இப்படி ரேகாகாரமாய் பரத்வத்யோதகங்களான இவை யெல்லாம் அடிவைப்பிலேபடிந்து வீதிகளை யலங்கரியாநின்றன. அதை நான் இப்பொழுது இருந்து வணங்காநின்றேனென்கிறார். (16)

மம சேதஸி ஸ்புரது வல்லவீவிபோர் மணிநூபுர ப்ரணயி மஞ்ஜு ஸிஞ்ஜிதம் | கமலாவநேசர கலிந்தகந்யகா கலஹம்ஸகண்ட கலகூஜிதாத்ருதம் || (17)

(ப-உ.) (கமலாவநேசரகலிந்தகந்யகா கலஹம்ஸகண்ட கலகூஜிதாத்ருதம்) கமலா - பெரியபிராட்டியார்க்கு இருப்பிடமான, வநே - பத்மவநத்தில், சர - ஸஞ்சரிக்கிற, கலிந்தகந்யகா - யமுநாநதியிலுண்டான, கல - ஸுந்தரங்களான, ஹம்ஸ - அன்னப்பறவைகளினுடைய, கண்ட மிடற்றிலுண்டான, கல - இனிமையான, கூஜித - சப்தத்தினல், ஆத்ருதம் - கொண்டாடப்பட்டதாய், வல்லவீவிபோ: - இடைப்பெண்களுக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனுடைய, (மணிநூபுரப்ரணயிமஞ்ஜுஸிஞ்ஜிதம்) - மணிநூபுர - மாணிக்கங்களிழைத்த தண்டைச்சிலம்போடு, ப்ரணயி - ஸ்நேஹித்திருக்கிற, மஞ்ஜு - கோமளமான, ஸிஞ்ஜிதம் - த்வநியானது, மம -என்னுடைய, சேதஸி- மனதில், ஸ்புரது - தோற்றக்கடவதாக.(17)

(தா-ம்.) கீழ் தண்டையைச சொல்லவே அதினுடைய ஒலி நெஞ்சில் பட்டு, அதை யெப்பொழுதும் த்யாநிக்க விரும்புகிறார்.

க்ருஷ்ணன் ஆயர்மாதரைத் தன்னழகால்வென்று காலில் வீரத்தண்டை பூண்டு திருவீதிகளிலுலாவாநின்றான், அப்பொழுது கரிய கோலத்தையுடைய அவன் காலிலணியப்பட்டதாய் வைரமணிக ளிழைத்து வெளுத்து விளங்காநின்றஅத்தண்டையில் கோத்துக்கட்டியிருக்கிற மணிமயமான சதங்கைகள் செவிக்கினிதாகச் சிற்றொலி செய்யாநின்றது; அப்பொழுது அதிஸுந்தரமான க்ருஷ்ணனுடைய பாதரேகைகள்படிந்த பரப்புடைத்தான வீதிகளையும, அங்குலாவாநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியையும் அதில் பூண்ட வெண்மையான தண்டையையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிற்றொலியையும் கண்டவர்கள், தாமரைக்காட்டில் நீலவர்ணத்தை யுடைத்தான யமுநாநதி ப்ரவஹிக்கிறதாகவும், அந்நதியில் நீந்து விளையாடாநின்ற வெண்மையான ஹம்ஸங்கள் இனிமையாக மிடற்றோசையை மிழற்றுகிறதாகவும் நினைத்துக் கொண்டாடாநின்றார்கள். அன்றிக்கே "கமலாவநேசர" என்றபதம் "கலிந்தகந்யகா" என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமல்லாமல் "கலஹம்ஸ" என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமாகச்சொல்லும்போது, கரிய திருமேனியில் தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் பூண்ட

தண்டைசிலம்பி னொலியைக்கண்டு, யமுநா நதியில் ஓர் தாமரையாய், அதில் படுத்ததொரு ஹம்ஸமாய், அது ஒலிக்கு மொலியாக நினைத்து ஆதரியாநின்றார்கள்; அந்த சப்தமானது அக்காலத்தில் பிறவாத என்னுடைய மநஸ்ஸில் அக்காலத்தியதுபோல் தோற்றவேணுமென்கிறார். (17)

தாம்ராருணகருணார்த்ர விஶாலாயத நயநம் கமலாகு-
சகலஶீபரபுலகீக்ருத ஹ்ருதயம் । வேணுரவதரளீக்ருதமு-
நிமாநஸநளிநம் மம விலஸதி முதிதமநஸி மதுராதரம் தத்வம்(18)

(ப-உ,) (தாம்ராருண கருணார்த்ர விஶாலாயதநய நம்) தாம்ர - செவ்விபெற்றதும், அருண - (கடை) சிவந்ததும், கருணார்த்ர - இரக்கமுற்றதும், விஶால - அகன்றதும், ஆயத - நீண்டதுமாயிருக்கிற, நயநம் - திருக்கண்களையுடையதும், (கமலாகுசகலஶீபர புலகீக்ருத ஹ்ருதயம்) கமலா - பெரியபிராட்டியாருடைய, குசகலஶீபர - பூர்ணகும்பங்கள்போன்ற ஸ்தநங்களினாலே, புலகீக்ருத - மயிர்க்குச்செறியப் பண்ணப்பட்ட, ஹ்ருதயம் - திருமார்பையுடையதும், (வேணுரவதரளீக்ருத முநிமாநஸ நளிநம்) வேணுரவ - வேணுகாநத்தினால், தரளீக்ருத - சலிப்பிக்கப்பட்ட, முநி - மஹர்ஷிகளுடைய, மாநஸநளிநம் - ஹ்ருதயகமலத்தையுடையதும்; (மதுராதரம்) மதுர - மனோஜ்ஞமான, அதரம் - வாயையுடையதும், தத்வம் - மோக்ஷப்ரதமுமான பரதத்வமானது, மம - என்னுடைய, முதிதமநஸி - களிப்புற்ற வுள்ளத்தில, விலஸதி - விளையாடாநின்றது. (18)

(தா·ம்.) இதில் சில அவயவஙகளைச் சேர்த் தநுபவிக்கிறார்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய நேத்ரங்களோ, பரந்து நீட்சியையுடையதும், அப்பரப்படைய கருணாரஸ பரிபூரிதமுமாய், கொஞ்சம் சிவந்து செவ்வி யழியாததுமா யிருந்தது; திருமார்போ, ஆலிங்கந காலததில் ருக்மணீ தேவியினுடைய கொங்கைத்தலஙகள் நெருக்க, அவ்வாநந்தத்தினால் மயிரெழுச்சியை யுடைத்தாயிருந்தது; இவனுடைய குழலோசையானது, பகவத்யாந பரரான ருஷிகளுடைய ஹ்ருதயகமலத்தை அலரப்பண்ணாநின்றது; அதரமணியோ, அமுதம்போல் மிகவு மினிதா யிருந்தது; இவ் வவயவஙகளோடு கூடிய ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், இவற்றை நினைத்துக் களியாநின்ற என்னுடை நெஞ்சில் யதேஷ்டமாக நர்த்தனம் செய்யக்கடவானாக வென்கிறார். (18)

ஆமுக்தமர்த்தநயநாம்புஜசும்ப்யமாந ஹர்ஷாகுலவ்ரஜவதூமதுராநநேந்தோ: | ஆரப்தவேணுரவமாதிகிஶோரமூர்தேராவிர்பவந்தி மம சேதஸி கே(அ)பி பாவா:॥ (19)

(ப-உ) (அர்த்தநயநாம்புஜ சும்ப்யமாந ஹர்ஷாகுலவ்ரஜவதூமதுராநநேந்தோ:) அர்த்தநயநாம்புஜ - பாதிமூடிப் பாதி திறந்ததும் கமலமலர்போன்ற செவ்வியையுடையதுமான கண்களினால், சும்ப்யமாந- அத்யாதரத்துடன் பார்க்கப்பட்டதாய், ஹர்ஷ- அந்தஸந்தோஷத்தினால், ஆகுல-மதிமயங்கிக்கிடக்கிற, வ்ரஜவது- இடைப்பெண்களுடைய, மாதுர - போக்யதைவிஞ்சியும், ஆநநேந்தோ: - சந்த்ரன்போல் ஆஹ்லாதகரமுமான முகத்தையுடையவனும், (ஆதிகிஶோரமூர்தே:) ஆதி - ஜகத்காரணபூதனும், கிஶோரமூர்தே: - பிள்ளைவடிவுகொண்டவனுமாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, கே(அ)பி - இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததான, பாவா: - லீலாவ்யாபாரங்கள், ஆமுக்தம் - நன்றாக நெஞ்சுக்கினிதாமபடியாகவும், (ஆரப்தவேணுரவம்) ஆரப்த - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வேணுரவம் வேணுநாதத்தை யுடைத்தாம்படியாகவும், மம - என்னுடைய, சேதஸி - மனதில், ஆவிர்பவந்தி - ப்ரகாசிக்கின்றன. (19)

(தா-ம்.) இதில், ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமுக்த்தமான அவனுடைய முகத்தில் ஶ்ருங்கார விலாஸங்களை யநுபவிக்கிறார்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன்னுடைய ஶ்ருங்கார விலாஸங்களும் மநோபாவங்களுமெல்லாம் தோற்றும்படி பாதிமூடிப் பாதிதிறந்து மிகவும அழகிய தான கண்களினால் சந்த்ரனோடொத்து இனிதாக விளங்குகிற இடைப்பெண்களுடையமுகத்தைத தன்னுடைய ஆவலெல்லா முள்ளடங்காமல் அடுத்தடுத்துப் பார்க்கும் பார்வைகளினாலும், செவிக்கினிய குழலோசையாலும், தான் ஜகதகாரணனாயினும் ப்ராக்ருதரைப்போல் பூண்ட அதிரமணீயமான பிள்ளைத்தனத்தினாலும் இடைச்சிகளை நின்றவிடத்தில் நிற்கவொட்டாமல் அலையும்படியாக மஹாநந்தத்தை விளைவித்தான்; அப்பொழுது அவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகததோற்றி யாநந்திப்பித்த அந்த க்ருஷ்ணனுடைய விலாஸஙகளெல்லாம் இப்பொழுது என்மனதுக்குத் தோற்றக்கடவதாக(19)

கலக்வணிதகங்கணம் கரநிருத்தபீதாம்பரம் க்ரமப்ரஸ்ருதகுந்தலம் கலிதபர்ஹபூஷம் விபோ: | புந:ப்ரக்ருதிசாபலம் ப்ரணயிநீபுஜாயந்த்ரிதம் மம ஸ்புரது மாநஸே க்ருதபதப்ரஶஸ்திகம்॥ (20)

(ப-உ.) (கலக்வணித கங்கணம்) கல-இனிமையாக, க்வணித-சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிற, கங்கணம் - கங்கணமென்கிற கையிலாபரணத்தையுடையதும், (கர நிருத்த பீதாம்பரம்) கர-கையினால், நிருத்த - அவிழ்ந்துபோகாமல் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, பீதாம்பரம்- பட்டுத்திருப்பரியட்டத்தையுடையதும், (க்ரம ப்ரஸ்ருத குந்தலம்) க்ரம - மெள்ளமெள்ள, ப்ரஸ்ருத - அவிழ்ந்துசரிகிற, குந்தலம் - குழற்கற்றையுடையதும், (கலித பர்ஹபூஷம்) கலித - நழுவிப்போன, பர்ஹபூஷம் - மயில்கண்ணாகிற ஆபரணத்தையுடையதும், (புந: ப்ரக்ருதி சாபலம்) புந:-அடிக்கடி, ப்ரக்ருதி - வெளிஸஞ்சாரத்தில், சாபலம் ஆசையுடையதும், (ப்ரணயிநீ புஜா யந்த்ரிதம்) ப்ரணயிநீ - நாயிகையினுடைய, புஜா - கைகளினால, யந்த்ரிதம் - தகைந்து ஆலிங்கநம்செய்து கொள்ளப்பட்டுமிருக்கிற, விபோ: - ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (மதந கேளி ஶய்யோத்திதம்) மதந கேளி - மந்மதவிஹாரயோக்யமான, ஶய்யா - திருவணையில் நின்றும், உத்திதம் - எழுந்திருந்த திவ்யவிக்ரஹமானது, மம - என்னுடைய, மாநஸே - மநஸ்ஸில், ஸ்புரது - ப்ரகாசிக்கக் கடவதாக. (20)

(தா-ம்) கீழ் ஶ்லோகத்தில் கோபிமார்களைச் சொன்னவாறே அவர்களோடு ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ரதிகாலத்திலுண்டான வேஷங்கள் ஸ்ம்ருதிக்குவந்து, அவ்வேஷத்தை வர்ணிக்கிறாரிதில்.

இராத்ரி நெடும்பொழுது தன் ப்ராணநாயகியான கோபிகையுடன் மந்மதவிலாஸத்தைச்செய்து பின்பு, அவ்விளைப்புதீர அங்கு படுக்கையில் சற்றுக்கண்வளர்ந்து விடியற்காலமானவாறே அங்குநின்றும் புறப்பட்டுப் போகத்தொடங்கினான் க்ருஷ்ணன் ; அப்பொழுது கையில் கங்கணங்கள் ஜணஜணவென்று ஒலியாநின்றது; அக்கையினால் அரையினின்றும் நழுவாநின்ற பீதாம்பரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான்; முன்னெற்றிமயிர்கள் முடியவிழ்ந்துசிறிது சுருண்டு கீழும்மேலுமாகச் சுற்றும் தொங்காநின்றது;மயிர்முடியவிழ்ந்தவாறே அத்துடன் கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது கீழே நழுவிவிழாநின்றது; இவ்வேஷத்துடனே க்ருஷ்ணன் வெளிப்புறப்பட அசைந்தான்; அப்பொழுது இவனைப் போகவொட்டாமல் அந்த கோபிகையானவள் தன்கையினால் வளைத்துக்கட்டி அங்கேயிருத்திவிட்டாள்; அக்காலத்திலுள்ள வேஷத்தைக் காணப்பெற்ற எனது நெஞ்சில் அவ்வேஷம் தாளிவீச தாற்றக்கடவதாக.

ஹ்ராஸம் ஹ்ராஸம் நிருத்3த4 ஸரஸ ப்ரஸ்ருத ஸ்மிதம்
ப்ரேமோத்3பே4த3 நிரர்க3ல ப்ரஸ்ருமர வ்யக்த ரோமோத்3க3மம் |
ஶ்ரோத்ரு ஶ்ரோத்ர மனோஹரம் வ்ரஜவதூ4 லீலா மிதோ2 ஜல்பிதம்
மித்2யா ஸ்வாபமுபாஸ்மஹே ப4க3வத: க்ரீடா3நிமீலத்3த்3ருஶ: ‖ (21)

(ப-உ.) (ஹ்ராஸம்ஹ்ராஸம் நிருத்3த4 ஸரஸப்ரஸ்ருதஸ்மிதம்) ஹ்ராஸம்ஹ்ராஸம் - கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, நிருத்3த4 - நிவாரணம் செய்யப்பட்ட, ஸரஸம் - ஸரஸமாக, ப்ரஸ்ருத - பரவாநின்ற, ஸ்மிதம் - புன்சிரிப்பையுடையதும், (ப்ரேமோத்3பே4த3 நிரர்க3லப்ரஸ்ருமரவ்யக்தரோமோத்3க3மம்) ப்ரேம - ப்ரீதியினுடைய, உத்3பே4த3 - ஆவிர்ப்பாவத்தினால், நிரர்க3லம் - தடையில்லாதபடி, ப்ரஸ்ருமர - பரவாநின்றும், வ்யக்த - கண்ணுக்கு மிகவும் காண உரியதுமான, ரோமோத்3க3மம் - மயிரெழுச்சிகளை யுடையதும், (ஶ்ரோத்ருஶ்ரோத்ர மனோஹரவ்ரஜவதூ4லீலாமிதோ2ஜல்பிதம்) ஶ்ரோத்ரு - கேட்பவர்களுடைய, ஶ்ரோத்ர - காதுக்கு, மனோஹர - ஸுக கரமா யிருக்கிற, வ்ரஜவதூ4 - கோபிமார்களோடுண்டான, லீலா - திருவிளையாடலில், மித2: - ஒருவர்க்கொருவர்செய்த, ஜல்பிதம் - ஸம்பாஷணத்தையுடையதுமாயிருக்கிற, (க்ரீடா3நிமீலத்3த்3ருஶ:) க்ரீடா3 - லீலார்த்தமாக, நிமீலத் - மூடிக்கொண்டிருக்கிற, த்3ருஶ: - திருக்கண்களையுடைய, ப4க3வத: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மித்2யாஸ்வாபம் - பொய்யுறக்கத்தை, உபாஸ்மஹே - த்யானம்செய்கிறோம். (21)

(தா-ம்.) இதில், ரதிகாலாநந்தரம் க்ருஷ்ணனுடைய பொய்யுறக்கத்தை நினைக்கிறார்.

க்ருஷ்ணன் உறங்குவதுபோல் கண்களை மூடிக்கொண்டு கிடந்தான், இது பொய்யுறக்கமென்று அறிந்து கோபிமார்கள் இவனை நகைக்கப்பண்ணவேணுமென்று, முயன்றவர்களாய், அவனுடைய செவிக்குமிகவுமினிதாய் அவன்மனதைத் தன்நிலையில் நிற்கவொட்டாமல் பண்ணவற்றாய் பரிஹாஸரூபமாக ஒருவர்க்கொருவர் அவனருகேநின்று சிலபேசினார்கள்; அதைக் கேட்டு ப்ரீதியுள்ளடங்காதே முகத்தில் முறுவல்தோற்றிற்று, அதைப்பிறரறியாதபடி க்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அடக்கப்புக்கான்; அப்படியும் அது அடங்காததாய் புன்முறுவலாய்க்கொண்டு வெளிப்பட்டுப் பரவாநின்றது; முறுவலை இப்படிச் சிறிது அடக்கினாலும், உள்ளுள்ளப்ரேமாதிசயத்தினால் ரோமாஞ்சமானது, தடையற்றுக் கிளம்பிச் சுற்றும் வ்யாபித்து அடக்கினாலும் அடங்காததாய் எல்லாரும் காணும்படி வெளியாகத் தோற்றாநின்றது பொய்யுறக்கத்தை நான் த்யானிக்கக் கடவேனாக. (21

கியும், உஜ்ஜ்ரீ - பிச்சேற்றவும்வல்ல, ஸ்மிதம் - புன்னகையையும், கோபிகா: - இடைப்பெண்கள், வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள். (27)

(தா-ம்.) இதுவரையில் நீரவனைக்காணுதிருந்நீராகில் அவனைக் கீழே வாணித்தபடி தானெப்படியெனனில்; அவனை நேரே யநுபவித்த கோபிமார்கள் சொல்லக்கேட்டு அதை நான் சொன்னேனென்கிறார்.

அவர்கள் சொன்னவித மென்னென்னில, க்ருஷ்ணனுடைய பார்வையானது, கண்டவர்களை நிலையழிந்து தத்தளிக்கப் பண்ணுகைக்காகத்தான் முன்னே ஓர்நிலையற்று அதிசபலமாயிருக்கும்; நடையோ, கண்டாரைத் தன்னில்டுபடுத்தி ஸதப்தராக்கவல்லதாய், ஸௌகுமார விலாஸத்தினுல் அதிகம்பீரமாயிருக்கும்; பேச்சோ, கேட்டாரமனம் நெகிழும்படி ரஸபரிபூர்ணமாயிருக்கும்; அவன் தழுவினுல் நடுவிலிடையில்லாதபடி பொருந்தத் தழுவுவான்; சிரிப்போ, கண்டாரைத் தன்னிலகப்படுத்திப் பிச்சேற்றி மயக்கவல்லதாயிருக்கும் என்று கோபிமார்கள் அவனைச் சொல்லாநின்றாக ளென்று பதிலுரைத்தார். (27)

ஸம்ருத்த ஸ்மித ஸாரஸாந்த்ர ஸாந்த்ரம் நிஶ்ஶேஷ ஸக்ந்ருப்த்ர ஸ்தம் வ்ரஜாங்கநாபி: | நிஸ்ஸீமஸ்தபகித நீலகாந்திதாரம் த்ருஶ்யாஸம் த்ரிபுவந ஸுந்தரம் மஹஸ்தே || (28)

(ப-உ.) (ஸம்ருத்தஸ்மிதஸாரம்) ஸம்ருத்த - அதிகமான (எக்காலத்திலுமுண்டான,) ஸ்மிதஸாரம் - சிரிப்பினுல்நிறைந்ததும், ஸாந்த்ர ஸாந்த்ரம் - மிகவும நிண்டகணகளையுடையதும், வ்ரஜாங்கநாபி: - கோபிகைகளினுல், (நிஶ்ஶேஷஸக்ந்ருப்தம்) நிஶ்ஶேஷ - ஸம்பூர்ணமாக, ஸக்த - முலைகளினுல், ந்ருப்தம் - நெருக்குண்டதும், (நிஸ்ஸீமஸ்தபகிதநீலகாந்திதாரம்) நிஸ்ஸீம - எல்லையில்லாமற்படி, ஸ்தபகித - பூங்கொத்துடையதாகப்பண்ணப்பட்ட (நாற்புறங்களிலும் பெருகிப்பூத்தாறபோல்சண்டு சண்டாகப்பரவியிருக்கிற) நீலமான ஒளியினுடைய, தாரம் - ப்ரவாஹத்தையுடையதும், (த்ரிபுவந ஸுந்தரம்) த்ரிபுவந - மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளைக் காட்டிலும, ஸுந்தரம் - அழகுள்ளதுமான, தே - உன்னுடைய, மஹ: - தேஜஸ்ஸை, த்ருஶ்யாஸம் - பார்க்கக்கடவேனுக. (28)

(தா - ம்.) இப்படி கோபிமார்கள் சொல்லக்கேட்ட நான் உன்னை நேராகக்காண விரும்புகிறேனென்கிறார்.

ஓ க்ருஷ்ண! உன்னுடைய திருமுகத்திலெழுந்தொளிவீசாநின்ற புன் சிரிப்பானது மிகவுமினிதாய் ஒருவராலும் சொல்லி வர்ணிக்கப்போகாது

களைபுரண்டிருந்தது; இனி மற்றொன்றுக்கு வியாபிக்க முகத்திலிடமறுமபடி கண்ணானது மிகவும் பரப்புடைத்தாயிருந்தது; திருமார்போ, இடைப் பெண்களோடு புணரும்போது அவர்களுடைய கொங்கைத் தலத்தினால் நெருக்குண்டு மெலிவுற்றிருந்தது; வடிவினுடைய நீலவர்ணமானது, அவகாசமுள்ளவளவும் வியாபித்தும், அவ்வவ இடங்களில் பூங்கொத்துகள்சண்டு சண்டாக வலர்ந்து தொங்கினாற்போல காணுகின்றது; இப்படியான உன் வடிவழகுக்கு எவ்வுலகிலும் ஒப்பாக மற்றொன்றைக் காண்கிறிலோம்; இப்படி நான் கேட்டிருந்த உன்னை இப்பொழுது காண வாசைப்படுகிறேனென்கிறார். (28)

[illegible] (29)

(ப-உ) ([illegible]) [illegible] - வேணுகானத்தை, [illegible] - பின்தொடர்ந்திருக்கிற (வேணுகானத்தோடிணைந்திருக்கிற,) [illegible] - இனிமையான, [illegible] - கடைக்கண்பார்வைகளினால், [illegible] - என்னிடத்தில், [illegible] - அநுக்ரஹத்தை, [illegible] - பண்ணாய்; [illegible] - ஸகலபலப்ரதனாய் ஸர்வநியந்தாவான நீ, [illegible] - அருள்புரிந்தவளவில், [illegible] - இவ்வுலகினில், [illegible] - ஒவ்வொருபலத்தைக் கொடுப்பவர்களும் உனக்கு நியாம்யர்களுமான மற்ற இந்த்ராதி தேவர்களினால், [illegible] - எங்களுக்கு, [illegible] - அடையவேண்டியப்ரயோஜநம் என்ன உண்டு? [illegible] - நீ, [illegible] - அருள்புரியாயாகில், [illegible] - நாங்களிருக்கு மிஸ்ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவர்களாய், [illegible] - உனக்குப்பரதந்த்ரராய உன்னுடைய (ஸா)யாநுவர்த்திகளானப்ருஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளினால், [illegible] - எங்களுக்கு, [illegible] - எந்தப்ரயோஜநம் பெறக்கூடும்? (29)

(தா-ம்.) என்னைப்போலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான மற்றுமநேக தேவர்களுளரன்றோ, அவர்களையும் பற்றப்பாரீரென்று க்ருஷ்ணனுக்கு அபிப்ராயமாகக்கருதி, உன்னாலல்லது அவர்களா லெனக்கொருபொருளில்லை யென்கிறார்.

ஓ க்ருஷ்ணா! ஸர்வஜகத்காரணனாய், ஸர்வரக்ஷகனாய், ஸர்வநியந்தாவாய், ஸமஸ்தசேதநா சேதநங்களையும் ஸம்ஹரிக்கவல்லனாய், ஸகலபுருஷார்த்தங்களையு மளிப்பானாய், ஸர்வஸமாதபரனான நீ, என்னிடத்தி லருள்புரிந்தாயாகில், உன்னாலேயே எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் பெறப்புகுகிற வெங்களுக்கு, உன்னாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாய், தாங்களொரு ப்ரயோஜநம் பெறவேண்டுமாகில உன்னையேயடைந்து பெறத்தக்கவர்க

ளாய், உன்னருளாலே சிறிது ஸாமர்த்யத்தைப்பெற்றுத் தங்களையே பரதேவதையாக ப்ரமித்து ஸர்வாந்தர்யாமியான உன்னையறியாதே தூர்மாநிகளாய்த்திரிகிற மற்றவர்களால் எனக்குப் பெறத்தக்க ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லை; நீயருள்புரியாயாகில், உன்றன்னைக்கு பயந்து உன்மதத்தையே யநுஸரித்துத் தங்களிஷ்டப்படி மற்றொன்றையும் செய்ய அஸமர்த்தர்களான அவர்களால் நானடையவேண்டிய ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லை; ஆகையால், அவர்கள் பக்கல் என்னைக் காட்டிக்கைகழியவிடவொண்ணாது; உன்னுடைய வேணுகாநம் புகுந்தவிடமெல்லாம் புகுரக்கடவதாய், ப்ராணிகள் மேல்விழும்போதே அவர்களுடைய ஸகலாவயவங்களும் தருப்தியடையும்படி மிகவு மினிதான உன்னுடைய கடாக்ஷங்களை என்மேலவிழச்செய்து, அநந்யகதிகனான என்னிடத்தில் அநுக்ரஹத்தைப்பண்ணு மென்கிறார். (29)

நிபத்தத்ருடாஞ்ஜலிரேஷ யாசே நிரந்தரவைக்லப்யோதக்ராஸ்ர
கத்கதம் | தயாஸிந்தோ தேவ ஸ்வகடாக்ஷ தாக்ஷிண்யலேஶேந
ஸக்ருந்நிஷிஞ்ச || (30)

(ப-உ) தயாஸிந்தோ - தயைக்குஸமுத்ரமானவனே (அளவற்றதயையுடையவனே)! தேவ - லீலாவிபூதியைக்கொண்டு க்ரீடாரஸமநுபவிக்கும் க்ருஷ்ணனே! (நிபத்தத்ருடாஞ்ஜலி:) நிபத்த - சேர்க்கப்பட்டும், த்ருட - சரணாபன்னனை வசீகரிக்கவல்லதுமான, அஞ்ஜலி: - கைகூப்பலையுடையவனாய்க்கொண்டு, ஏஷ: - இந்த துர்க்கதியையடைந்த நான், (நிரந்தரவைக்லப்யோதக்ராஸ்ரகத்கதம்) நிரந்தர - இடைவிடாமலுள்ள, வைக்லப்ய - மநோவைகல்யத்தினால், உதக்ர - அதிகப்பட்டும், அஸ்ர - கண்ணீரினாலடைப்புண்டுத் தழுதழுத்துமிருக்கிற, கத்கதம் - குரலையுடைத்தாம்படி, யாசே - இரக்கிறேன்; (ஸ்வகடாக்ஷதாக்ஷிண்யலேஶேந ஸக்ருத்) - உன்னுடைய, கடாக்ஷ - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, தாக்ஷிண்ய - ஔதார்யத்தினுடைய, லேஶேந - ஓரம்சத்தினால், ஸக்ருத் - ஒருகால், நிஷிஞ்ச - (என்னை) நனைக்கப்பாராய். (30)

(தா-ம்.) ஸம்ஸாரத்தில் வருந்தி வருத்தமுற்றாயன்றோ நான் கடாக்ஷிப்பது, உமக்கு அதுண்டோவென்று க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயமாக, அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

நான், ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலின் நடுவே புகுந்து, புத்ர, தார, மித்ர, பந்துக்களாகிற பெருமுதலைகளின் வாயிலே யகப்பட்டு நலிவுண்டு, அதுக்குமேலே, ஜந்ம ஜரா, மரண, ஆதி(த்)ி வ்யாதி(ி)களாகிற பேரலைகளினால் பெருந்துன்பத்தையடைந்து, இனி இதைவிட்டு எப்போது நீங்கு

வோமோவென்று வருந்தி, அதுவும் ஏதோவொரு காலத்திலன்றிக்கே ஸர்வ காலத்திலும் அவ்வருத்தமேயாய், அது பொறுக்கவொண்ணாமையாலே மேல் செய்யவேண்டுவதொன்றும் தோற்றாமல் வாய்விட்டுக் கதறிக்கொண்டு, அனைத்துப் பிழையையும் நீபொறுக்கலாம்படியாகக் கைகளைக்கூப்பிக் கொண்டு பல்காட்டி யிரக்கிறேன்; நீயோ தயாகுணத்துக்கெல்லாம இருப்பிடமாயிருந்தாய், என் துயரத்தைக்கண்டாயாகில் உன்னாலும் பொறுக்கப் போகாது, என்னைக்காட்டிலும் நீ அதிகமாக வருந்தவேண்டிவரும்; அப்படி வருந்தாமல் விளங்கவிரும்பினாயாகில், உன்னுடைய கடாக்ஷத்தின் ஒரு திவலையையாகிலும் வெப்பமெல்லா மாற்றும்படியான பனிபடுசிறுதுளிபோலென்மேலொருகால்தெளித்து என்னை உத்தரிக்கப்பாராயென்கிறார். (30)

பர்ஹாவதம்ஸவிலாஸோசிதகேஶபாஶம் பீநஸ்தநீநய
நபங்கஜபூஜநீயம் । சந்த்ராரவிந்தவிஜயோத்யதவக்த்ரபிம்பம்
சாபல்யமேதி நயநம் தவ ஶைஶவம் ந: ॥ (31)

(ப-உ) (பர்ஹாவதம்ஸவிலாஸோசிதகேஶபாஶம்) பர்ஹ - மயில்தோகையை, அவதம்ஸ - தலைக்காபரணமாக, விலாஸ - பணிக்கொள்வதற்கு, உசித - யோக்யமான, கேஶபாஶம் - சிறந்த திருக்குழலையுடையதும், (பீநஸ்தநீநயநபங்கஜபூஜநீயம்) பீந - பெருத்த, ஸ்தநீ - கொங்கைகளையுடையரான மாதர்களுடைய, நயந - கண்களாகிற, பங்கஜ - தாமரைப்பூவினால், பூஜநீயம் - பூஜிக்கத் தக்கதும், (சந்த்ராரவிந்தவிஜயோத்யதவக்த்ரபிம்பம்) சந்த்ர - சந்த்ரனுடையவும், அரவிந்த - தாமரைப்பூவினுடையவும, விஜய - ஜயத்திலே, உத்யத - யத்நத்தையுடைய, வக்த்ரபிம்ப - முகமண்டலத்தையுடையதுமான, தவ - உன்னுடைய, ஶைஶவம் - பால்யவிஷயமாக, ந: - எங்களுடைய, நயநம் - கண்ணானது, சாபல்யம் - பார்க்கவேணுமென்கிற பேராசையை, ஏதி - அடைகிறது. (31)

(தா-ம்.) ஆனால், என்னுடைய எந்த அவஸ்த்தையை நீரநுபவிக்க முற்படவாசைப்படுகிறீரென்று க்ருஷ்ணன் கேட்டதாகக் கருதி, அதுக்கு உத்தரமாகப் பேசுகிறார்.

மயிலிறகு முடிக்கத்தக்கதாகப் பின்னிவிட்ட கூந்தலையும், லோகத்தில் அழகுடையவற்றுக் கெல்லாம் ஒப்பாகச்சொல்லப்படுகிற சந்த்ரனையும் தாமரைப்பூவையும் ஜயிக்கைக்காகக் கிளம்பினதுபோல் தோற்றுகிற முகத்தையுமுடைத்தாய், யுவதிகளான பெண்களெல்லாரும் வைத்தகண் வாங்கவொண்ணாதபடி எப்போதும் பார்க்கத்தக்கதான உன்னுடைய இளம்பருவத்தையே என்னுடைய கண்ணானது காணவாசைப்படுகிறதென்கிறார் (31)

த்வச்சைஶவம் த்ரிபுவநாத்புதமித்யவேஹி மச்சாபலஞ்ச
வாசமவிவாதமக்யம்। தத்கிம் கரோமி விரணந்முரளீவிலாஸி முக்தம்
முகாம்புஜமுதீக்ஷிதுமீக்ஷணாப்யாம்॥ (32)

(ப-உ.) (த்வச்சைஶவம்) த்வத் - உன்னுடைய, ஶைஶவம்- இளந்தன்மையை, (த்ரிபுவநாத்புதம்) த்ரிபுவந - மூன்றுலகங்களிலும், அத்புதம் - ஆஶ்சர்யகரமாயிருக்கிறது, இதி - என்று, அவேஹி - அறிகிறேன்; மத் - என்னுடைய, சாபலம் - பேராசை, யத் - யாதொன்றோ, தத் ச - அத்தையும், (த்ரிபுவநாத்புதமிதி அவேஹி) மூன்றுலகங்களிலும் ஆஶ்சாயகரமா யிருக்கிறதென்றறிகிறேன்; (வாசமவிவாதமக்யம்) வாக் - வாக்கினாலே, அவிவாத - விவாதமில்லாமற்படி (நிர்விசாரமாக,) அக்யம் - அடையதக்கதும, (விரணந்முரளீவிலாஸமுக்தம்) விரணத் - அநேகவிதமாகசப்திக்கின்றுள்ள, முரளீ - வேணுகாநத்தினுடைய, விலாஸ - விளையாட்டினால், முக்தம் - மநோஹரமாயுமிருக்கிற, முகாம்புஜம் - முகாரவிந்தத்தை, ஈக்ஷணாப்யாம்- கணகளினல், உதீக்ஷிதும்-பார்க்கைக்கு, கிம்கரோமி - என்னஸாதநத்தையநுஷ்டிப்பேன். (32)

(தா-ம.) எல்லாம கிடக்க இப்பருவத்தை நீர்காண வாசைப்படுகைக்குக் காரணமென்னெனனில்; சொல்லுகிருர.

உன்னுடைய இளமையானது, ஸகலலோகஙகளிலும் ஆஶ்சர்யகரமாயிருக்கிறது, இதைககாட்டிலும் வேருராஶசாயகரயான வஸது எங்கும் கிடையாது என்று நானறிவேன், ஆகையால என்னுடைய பேராசையும் அப்பருவததைேயகாணவேணுமென்று அடிகொட்டிக்கொணடு மிகவும் வளராநின்றது; எனனுடைய வாக்கானது உன்னை ததடையறத துதிக்கக்கண்டு, என்கண்கள் தானும் நீ குழலூதுமபோது உன் முகவொளியைககாண வாசைப்படாநின்றது, இதைப்பெறுகைககு என்னுல் என்ன உபாயம செய்யப்போம? நீயே இக்குறையை நீககப்பாராயெனகிருர். (32)

பர்யாசிதாம்ருதரஸாநி பதார்த்தபங்கீ வல்கூநி வல்கிதவி
ஶாலவிலோசநாநி। பால்யாதிகாநி மதவல்லவபாவிதாநி பாவே
லுடந்தி ஸுக்ருதாம் தவ ஜல்பிதாநி॥ (33)

(ப-உ.) (பர்யாசிதாம்ருதரஸாநி) பர்யாசித-அடிதொடங்கி முடியளவும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற, அம்ருத - அம்ருதம்போல், ரஸாநி - ஆநநதஜநகமாயும், (பதார்த்தபங்கீவல்கூநி) பதார்த்த -

லோகத்திலுள்ள இதரபதார்த்தங்களினுடைய, [illegible] - ரீதியையெல்லாம், [illegible] - அஸாரமாகப்பண்ணுமதும், ([illegible]) [illegible] - சஞ்சலமாயும், [illegible] - பரப்புடைத்தாயுமிருக்கிற, [illegible] - கணைகளையுடையதும். ([illegible]) [illegible] - இளம்பருவத்துக்குரிய பேச்சைக்காட்டிலும், [illegible] - மேலானதும், ([illegible]) [illegible] - (நாம் மதுரமாகப் பேசுவோம் என்று) கர்வமடைந்திருக்கிற, [illegible] - இடையர்களினாலே, [illegible] - கொண்டாடப்பட்டுமிருக்கிற, [illegible] - உன்னுடைய, [illegible] - பேச்சுக்கள், [illegible] - ஸ்திரீகளுடைய, [illegible] - மனதிலே, [illegible] - புரளுகின்றன, ([illegible]) ஸ்திரீகளுக்குமுனைக்குமுண்டான, [illegible] - பேச்சுக்களை, [illegible] - என் மனதில், புரளுகின்றன என்றுமாத்தமாம். (33)

(தா-ம்.) இதில், தம்முடைய செவியானது அவன் சொல்லை விரும்பினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

நீ சிறியனாயிருக்கச் செய்தேயும் உன்னுடைய சொல்லானது சிறிய சொல்லன்றிக்கே பெரியோர்களான நந்தகோபாதிகளெல்லாரும் கொண்டாடும்படி மிகவும் பெரிதாயிருந்தது; அதாவது-நீயொன்று சொல்லில் அச்சொல்லானது ரஸிக ஜநங்களுடைய நெஞ்சில் அதயாநந்தகரமாய் அநேகவிதமான பாவார்த்தங்களையெல்லாம் தோற்றுவியாநின்றது; அர்த்தமப்படியிருக்கச்செய்தே சப்தம்கேட்கும்போதே, தேவாம்ருதமும் வேம்பென்னும்படி மிகவுமினிதாயிருந்தது; இன்னும், நீ சொல்லும்போது உன் கண்ணிலுண்டான பரப்பும் பரபரப்புமே அதயாகர்ஷகமாயிருந்தது; இவையெல்லாவற்றையும் கண்டவர்கள், பெண்களோடு ப்ருஹஸ்பதி துல்யரான வித்வான்களோடு வாசியற எல்லாரும் எப்போதும் மநநம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; அதை நான் கேட்க விரும்புகிறேனென்கிறார். (33)

[illegible] (34)

(ப-உ.) ([illegible]) [illegible] - முன்புள்ளதைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக, [illegible] - தெளிவையுடைத்தாயிருக்கிற, ([illegible]) [illegible] - சந்த்ரன்போன்ற திருமுகத்திலுண்டான, [illegible] - காந்தியோடே, [illegible] - (என்) முன்னே, [illegible] - திருவவதாரம்செய்தவனும், ([illegible]

[illegible]) [illegible] - தலைக்கு, [illegible] - பெரியஸமுத்ரம்போன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய, [illegible] - அப்படி லோகப்ரஸித்தமான, ([illegible]) [illegible] திருவிளையாட்டினுடைய, [illegible] - [illegible] வேணுகானமானது, [illegible] - என்னுடைய, [illegible] - [illegible] - நிரந்தரத்யானத்தினுடைய, [illegible] - விச்சேதத்தின்பொருட்டு, [illegible] - எப்பொழுதுதான், [illegible] - ஆகப்போகிறது. (34)

(தா-ம.) இதில் அவனுடைய [illegible] கேட்க விரும்புகிறார்.

நீமறைவிலிருக்க நான் உன்னுடைய [illegible] போதாது, நீ பரமக்ருபாவானுக்கொண்டு, [illegible] நிர்மலமாக விளங்காநின்ற உன்முகவொளியைக்காட்டிக்கொண்டு என்முன்னேவந்துநின்று விலாஸார்த்தமாக வேணுகானம் [illegible] என் மனதைக்கலந்து என்னுடைய [illegible] என்னுடைய நினைவிடத்தில் [illegible] இப்படி வ்யாகுலப்படுத்தும் காலமெப்போது கிடைக்குமோ வென்றார். (34)

[illegible] (35)

(ப-உ.) ([illegible]) [illegible] - மனதுக்கினிதுமாய், [illegible] - சஞ்சலமுமாயிருக்கிற, [illegible] - பார்வையினாலும், [illegible] - செய்கையினாலும், ([illegible]) - என்னுடைய, [illegible] - மனஸ்ஸில், [illegible] - அளவில்லாத, [illegible] - பேராசையை, [illegible] - உண்டுபண்ணுபவனும், ([illegible]) [illegible] - கண்களுக்கு, ([illegible]) [illegible]னுமான, ([illegible]) [illegible] - திருவிளையாடலுக்காக அவதரித்த, [illegible] - சிறுபிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, [illegible] - க்ருஷ்ணனை ஸேவிக்க வேணுமென்னும் [illegible]யுடைய, [illegible] - கண்ணினால், [illegible] - அணைத்துக்கொள்ளுகைக்கு, [illegible] - ஆவலுடையவர்களாக, [illegible] ஆகிறோம். (35)

(தா-ம. எல்லாரும் ஸமாதியை விரும்பாநிற்க, நீர், மிகவருத்தத்தினாலடைந்த ஸமாதியைக் குலைக்க விரும்பலாமோ, ஸமாதி குலைந்தால் மேல்செய்யப்புகுகிறதெனனென்னச் சொல்லுகிறார்.

இதுவரையில் சாஸ்தர ஜ்ஞாநத்தினல் மிகவருந்தி ஸமாதி பர்யந்தமான யோகத்தைப்பெற்றேன், இப்பொழுது நீ, இளம்பருவத்துக்குரியசேஷ்டைகளையும், மிகவுமழகியதாய் சாபல்யத்தினு லலையாநின்றுள்ள கண்களையும் காட்டி என் மநஸ்ஸில் உன்விஷமான பேராசையையுண்டாக்கி, அதிசபலமான உனனுடைய கடைக்கண் பார்வையினுல் என் கண்ணேயைப் போக்கி அமுதூட்டவல்ல பிள்ளைவடிவையும் காட்டி முன்னிலுமதிகமான பேராசையையுண்டாககினுயாகில், இந்தப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநத்தினுலுண்டான ஸமாதியானது முனனிலும் மிகவுமெளிதாயிருககும, ஆகையால் அந்த ஸமாதியைவிட்டு இந்த ஸமாதியைப்பெற்று உனனை யெப்போதும் மனதிலேயே அநுபவிக்கப்பார்க்கிறேனென்கிருர். (35)

சாபல்யபிம்பாதரவிப்ரமேண ஸந்தோஷம்ருதுவேணுநாதஸம்பதா | ஏதேந கேநாபி மநோஹரேண ஹா ஹந்த ஹா ஹந்த மநோ ப்ரமதி || (36)

(ப.உ) மநோஹரேண-மனதையிழுக்குமதாய், கேநாபி-இவ்விதமென்று சொலலமுடியாததான, ஏதேந - இந்த, (சாபல்யபிம்பாதரவிப்ரமேண) சாபல - சஞ்சலமுமாய், பிம்ப - கோவைப்பழம் போன்றதுமான, அதர - கீழுதட்டினுடைய, விப்ரமேண-விலாஸத்தினுலும், (ஸந்தோஷம்ருதுவேணுநாதஸம்பதா) ஸந்தோஷ-ஸந்தோஷத்தினால, ம்ருது - ம்ருதுவாயிருக்கிற, வேணுநாத - வேணுகாநத்தினுடைய, ஸம்பதா - ஐஸ்வர்யத்தினுலும், மந: - (என்) நெஞ்சானது, ப்ரமதி - அலைகிறது; ஹா ஹந்த - ஐயோ கஷ்டம், ஹா ஹந்த - ஐயோகஷ்டம். (36)

(தா-ம்.) இப்படி இவர்படுகிற ஆர்த்தியின் மிகுதியைக கண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திருவுள்ள மிரஙகி இவர்கண்முகப்பே தோற்றத திருவுள்ளமுற்று முதல்முன்னம் இவாமனதில் தோறறினுன், அதை இவர் ப்ரத்யக்ஷமாக வெண்ணி, அப்பொழுது தாம்பட்டபாட்டைப் பேசுகிறுர்.

என் கணமுன்னே தோற்றுகினற இவ்வதரமானது கோவைப்பழம் போல் சிவந்ததாய், வாசாமகோசரமான போக்யதையை யுடைததாய், விலாஸமாகக கொஞ்சம நெளிதது அசையாநின்றது; அவ்வாயில்வைத்துதுகிறகுழலினிசையானது மனதுக்கு மிகவுமினியதாய, ஸந்தோஷாதிசயத்தினுல் தளர்ததிதோற்ற வெழாநின்றது; இவ்விரண்டும் சேர்ந்து, வெளியிடத்தில் தனியேநின்றவொரு மரத்தைப் பெருஙகாற்றுனதுவீசி யலையவெறியுமாபோலே என்நெஞ்சை எங்கும் கால்பாவவொட்டாமல் உலுக்கியெறிகிறது, இதென்ன வாஸ்சர்யமோ ! பப்ப ! (பபப)! (36)

யாவந்மே நிகிலமர்மஸு த்ருடாபிகாதாத் நிஸ்ஸந்திபந்தநமுதேதி ந வேதநார்த்தி: | தாவந்மமாஸ்து தவ வக்த்ர சந்த்ராதபத்விகுணிதா மம தீதாரா || (37)

(ப-உ.) மே - எனக்கு, வேதநார்த்தி: - மரணவேதனையானது, (நிகிலமர்மஸு த்ருடாபிகாதாத் நிஸ்ஸந்திபந்தநம்) நிகில-ஸமஸ்தமான, மர்மஸு - உயிர்நிலைகளில், த்ருட - உரத்ததான, அபிகாதாத்-அடியினால், நிஸ்ஸந்திபந்தநம் - அவயவங்களை கட்டுக் கொலேயும்படியாக, யாவத் - எவ்வளவுக்குள், நஉதேதி - உண்டாகிறதில்லையோ, தாவத் - அவ்வளவுபர்யந்தம், விபோ - என்நாயனே! மம - என்னுடைய, தீதாரா - த்யாநபரம்பரையானது, (தாவகவக்த்ர சந்த்ராதப த்விகுணிதா) தாவக - உன்னுடையதான, வக்த்ர - முகமாகிற சந்த்ரனுடைய, ஆதப - நிலவினால், த்விகுணிதா - இரட்டித்ததாக, அஸ்து - ஆகக் கடவது. (37)

(தா-ம்.) இனி இரண்டு ஶ்லோகங்களினால், தமக்கு அந்திமகாலத்தில் அவன்விஷயமான ஸ்ம்ருதி கூடாமையைப்பேசி, அதை இப்போதே யர்த்திக்கிறார்.

ஓ நந்தநந்தனே! நான் மரணமடையுங்காலத்தில் யமதூதர்கள் வந்து என்னைப் பாசத்தினால் கட்டி சூலம் வேல் முதலிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு சரீரம் கட்டுகுலேயும்படியாக உயிர்நிலைகளில் மோதுவார்கள், அப்பொழுது நான் மிகவும் வருந்தி உன்னை நினைக்கமாட்டுகிறிலேன ; ஆகையால், அக்காலத்தளவும எனக்கு உன்னுடைய மதியோடொத்த முகத்தைத்தோற்றுவித்து, அம்முகவழகிலே என் மனம் மிகக்களித்து நிர்விக்நமாக எழுச்சியுற்று வாழும்படி பண்ணக்கடவாய். (௩௭)

யாவந்மே நரதசா தசமீ த்ருசோரப்யுதேதி திமிரக்ரஸ்த ஸகலார்த்தா | தாவத்ப்ரபா தவ ... (38)

(ப-உ.) மே - எனக்கு, (திமிரக்ரஸ்த ஸகலார்த்தா) திமிரக்ரஸ்த - இருள்மூடிப்போன, ஸகலார்த்தா - ஸகலபதார்த்தங்களையுமுடைய தாய், தசமீ - பத்தாவதான, நரதசா - மாணிடர்க்குவரும் குருட்டவஸ்த்தையானது, யாவத் - எவ்வளவுகாலம், த்ருசோ: - கண்ணினுடைய, த்வாரத: - த்வாரத்தின்வழியாக, நஉதேதி - உண்டாகிறதில்

லயோ, தாவத் - அவ்வளவுகாலமும், (யாவத் கேளிவேதநம்) யாவத் - பளபளப்பென்கிற காந்திவிசேஷத்துக்கு, கேளிவேத நம் - இஷ்டப்படி விளையாடிடமாய், ரக்ஷம்ரா - அழகுடன்கூடினதாய், தவ-உன்னுடைய, (ஸௌந்தர்ய ஸம்பந்ந வேணு ஸ்ருதிமண்டலம்) ஸௌந்தர்யக - இனிமையும் சிறப்புமுடையதாகவு மூதப்பட்ட, வேணு - வேணுவாத்யத்தையுடைய, முகமண்டலம் - சந்த்ரமண்டலம்போன்ற திருமுகமண்டலம்.(என் கண்ணுக்கு அபார்க்கக்கடவது. (38)

(தா-ம.) நான் கெடுநாள் மூத்தபின்பு மரணமடையுங்காலத்தில், மூப்பினாலும் மரணவேதனையினாலும் இந்த்ரியங்களழிந்து கண்களிருள் மூடி எதிர்நின்ற பொருள் ஒன்றும் தெரியாமல் மறைந்துபோகுங்காலத்தில் உன்னைக் கண்களால் காணப்போகாது; ஆகையால் அக்காலத்தளவும் அழகுக்கெல்லாம் க்ரீடாஸ்தாநமாயுள்ள தாய், வேணுகாநம் முழங்கா நின்ற உன்முகமானது என்னெஞ்சில் ஸாந்த்ரமாகத் தோற்றும்படி யருள வேணுமென்கிறார்.

மநுஷ்யனுக்கு ஆயுஸ்ஸு நூறு, இதில் பத்துப் பத்து வருஷம் ஓரோரவஸ்தையாயிருக்கும் ஆகையால் கடைசியான அவஸ்தை பத்தாவதாயிருக்கும். (38)

[illegible] நீராஜிதாம்ருத ஸாகரஸ்ய! ஸ்ருதி [illegible] வேணு நிநதைஃ வ்ருத்தி [illegible] ஸிஞ்ஜிதாநி॥

(ப-உ) (ஸ்ரோத்ர [illegible] கேளிபாரா நீராஜிதாம்ருதஸாகரஸ்ய) ஸ்ரோத்ர [illegible] நாலுபக்கங்களிலும் சலியாநின்ற, நேத்ர - திருக்கண்களுடைய, விலோகந - பார்வையினுடைய, கேளி - ஸவிலாஸமான, பாரா - வரிசைகளினால், நீராஜித - ஆலத்தியெடுக்கப்பட்ட, [illegible] - முன்னிட்ட வழியையுடையவனும், [illegible] - க்ருபாரஸத்துக்கு ஸமுத்ரம் போன்றவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (வ்ருத்தி [illegible]) வ்ருத்தி நாத - ப்ரதித்வநியினுடைய, [illegible] - வெள்ளத்தையுடைய, வேணு நிநாதைஃ - வேணுகாநத்தின் த்வநியினால், ஸ்ருதி - [illegible] ஸரஸமாயிருக்கிற, ([illegible] ஸிஞ்ஜிதாநி) [illegible] - ரத்நங்களிழைத்த, [illegible] - தண்டைச்சிலம்பினுடைய, ஸிஞ்ஜிதாநி - சப்தங்களை, [illegible] கேட்கிறேன்-(கேட்கக்கடவேனாக.) (39)

(தா-ம.) இதில், அவன் வீதியில்வரும்போதையிருப்பைப்பேசுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கண்பார்வைகள் ஸ்வாபாவிகமாகவே சஞ்சலமாயிருக்கும், அதுகளுமேலே திருவீதியிலே யெழுந்தருளும்போது நகரத்திலுள்ள திருக்கோலங்களையும், கரையழிந்து புரண்டுவாராநின்ற கருணைக்கடல்போன்ற தன்னை அத்யாதரத்துடனே பார்க்கவந்து நெருங்கிக் கிடக்கிற ஜநங்களையும் சுற்றும் திரும்பித் திரும்பிப் பாராநின்றான், அப்பார்வைகள் இவன் முன்னே வழியெங்கும் ஆலத்தி வழித்தாற்போல் நாநாவர்ணமாய்ச் சுற்றிச்சுழன்று விளங்காநின்றது; அவன் வரும்போது குழலூதி வாராநின்றான்; அவ் வொலியானது கறகட்டடங்களான மாளிகைகளிலுறைய, அப்பொழுது ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாக ப்ரதித்வநி கிளம்பிப் புரமெங்கும் பேரொலி யெழாநின்றது. அவனுலாவி வரும்போது பாதங்களிலணிந்த தண்டைச்சிலம்பானது அக்குழலோசைக்குத் தாளங்கொட்டுவதுபோல் பேசாநின்றது. அதைக்கேட்டு நான் மிகவு மாநந்தியாநின்றேனென்கிறார். (39)

𑌹𑍇 𑌦𑍇𑌵 𑌹𑍇 𑌦𑌯𑌿𑌤 𑌹𑍇 𑌜𑌗𑌦𑍇𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌹𑍇 𑌚𑌪𑌲
𑌹𑍇 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋 । 𑌹𑍇 𑌨𑌾𑌥 𑌹𑍇 𑌰𑌮𑌣 𑌹𑍇 𑌨𑌯
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮 𑌹𑌾 𑌹𑌾 𑌕𑌦𑌾 𑌨𑍁 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾𑌸𑌿 𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍋𑌰𑍍𑌮𑍇 ॥ (40)

(ப-உ.) 𑌹𑍇𑌦𑍇𑌵 - எல்லார்க்கும் மேலாக விளங்குமவனே! 𑌹𑍇𑌦𑌯𑌿𑌤 - அனைவர்க்குமிஷ்டனானவனே! 𑌹𑍇𑌜𑌗𑌦𑍇𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 - ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நிருபாதிக பந்துவானவனே! 𑌹𑍇𑌚𑌪𑌲 - ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹமுள்ளவனே! 𑌹𑍇 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋 - தயைக்கு நிலையிடமானவனே! 𑌹𑍇𑌨𑌾𑌥 - ஓ ரக்ஷகனே! 𑌹𑍇𑌰𑌮𑌣 - ஸகலரையுமாநந்திப்பிக்குமவனே! 𑌹𑍇𑌨𑌯𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮 - பார்ப்பவர்கண்ணுக்கினியனானவனே! 𑌹𑍇𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 - இப்படிப்பட்ட ஓ கண்ணபிரானே! 𑌮𑍇 - என்னுடைய, 𑌦𑍃𑌶𑍋𑌃 - கண்களுக்கு, 𑌪𑌦𑌂 - விஷயமாக, 𑌕𑌦𑌾𑌨𑍁 - எப்பொழுது, 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾𑌸𑌿 - ஆகப்போகிறாய், 𑌹𑌾-𑌹𑌾, கஷ்டம்! கஷ்டம்! (40)

(தா-ம.) இப்படி தம் செவிப்பட நடந்த கண்ணன் வடிவழகைக் கண்களால் காணவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்.

ஓகண்ணனே! ஆதியில் உன்வடிவழகையெல்லாம் எனக்குத் தோற்றுவித்து உன்விஷயத்தில் ப்ரீதியைவிளைத்தாய். ஸகலப்ராணிகளுக்கும எல்லா உறவுமுறையும் உன்னை அல்லது வேறொருவரில்லை, என்னையொத்தவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கருணைகூர்ந்து க்ருஷ்ணவதாரம் செய்து பக்தஜநங்களிடத்தில் பெரிய வ்யாமோஹமடைந்து நின்றாய்; எனக்கு

இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலுங்கூட உன்னையொழிய வேறே ருபாயோபேயங்களில்லை; இப்படி யுன்னையறிந்துவைத்தும் காணப்பெறாத என் கண்முன்னே எப்பொழுது தோற்ற நினைத்திருக்கிறாயோ வென்கிறார். (40)

𑌅𑌮𑍂𑌨𑍍𑌯𑌧𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌹𑌰𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌾-
𑌲𑍋𑌕𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 । 𑌅𑌨𑌾𑌥𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍈-
𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌹𑌾 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌹𑌾 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌕𑌥𑌂 𑌨𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ (41)

(ப-உ) (𑌅𑌨𑌾𑌥𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋) 𑌅𑌨𑌾𑌥 - மற்றொரு தேவதையை நாதனாக நம்பாதவர்களுக்கு, 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 - சுற்றமானவனே! 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋 - க்ருபைக்கு முதன்மையான இருப்பிடமானவனே! 𑌹𑌰𑍇 - அடியார் துன்பத்தைப்போக்குமவனான க்ருஷ்ணனே! (𑌤𑍍𑌵𑌦𑌾𑌲𑍋𑌕𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣) 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍 - உன்னுடைய, 𑌆𑌲𑍋𑌕𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 - ஸேவையின்றிக்கே 𑌅𑌧𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 - அமங்களங்களாயிருக்கிற, 𑌅𑌮𑍂𑌨𑌿 - இந்த, 𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 - இடையிலுள்ள தினங்களை, 𑌕𑌥𑌂 - எப்படி, 𑌨𑌯𑌾𑌮𑌿 - அடைவிப்பிக்கப்போகிறேன் 𑌹𑌾 - 𑌹𑌨𑍍𑌤 - 𑌹𑌾 - 𑌹𑌨𑍍𑌤 - கஷ்டம்! கஷ்டம்! (41

(தா-ம.) இதில், அவனைக் காணப்பெறாத தினங்களெல்லாம் துர்தினங்களாகக் கழியுமென்கிறார்.

உன்னையே நாதனாகப் பற்றின என்னை முகங்காட்டித் தேற்றி ரக்ஷிக்க வல்ல சுற்றமன்றோ நீ, எனக்கு உன்னைக் கிட்டுகைக்கு இடையூறாக சில பாபங்களுண்டாயினும் அவையெல்லாம் உன் நாமத்தைச் சொல்லும்போதே கழிந்துபோகாநின்றன; நீ தயைக்கெல்லாம் நிலையிடமாகையாலே உனக்கு என்னிடத்தில் தயையில்லை யென்னவுமொண்ணாது, ஆகையாலே நீ எனக்கு எப்போதாகிலும் தோற்றுவாயென்று திடமாக நம்பியிருந்தபோதிலும் உன்னை இப்பொழுது காணப்பெறாமையாலே பாபிஷ்டங்களான இந்த தினங்கள் வீணாய்க்கழியாநின்றன, இந்த தினங்களில் நான் பொருத்தமற்று மிகவும் வருந்தாநின்றேன், இந்நாள்கள் கழியும்விதமேதோ தெரியவில்லை. கஷ்டம்! கஷ்டம்! எனகிறார். (41)

𑌕𑌿𑌮𑌿𑌹 𑌕𑍃𑌣𑍁𑌮𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌮𑌾𑌶𑌯𑌾
𑌕𑌥𑌯𑌤 𑌕𑌥𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌧𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑌹𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌶𑌯𑌃 ।
𑌮𑌧𑍁𑌰𑌮𑌧𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌮𑌨𑍋𑌨𑌯𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇 𑌕𑍃-
𑌪𑌣𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌬𑌤 𑌲𑌮𑍍𑌬𑌤𑍇 ॥ (42)

(ப-உ,) (𑌮𑌧𑍁𑌰𑌮𑌧𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇) 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌮𑌧𑍁𑌰 - மிகவு மினிமையாய், 𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰 - ப்ரஸந்நமான, 𑌆𑌕𑌾𑌰𑍇 - அவயவங்களை

யுடையவனாய், (நெநாநயநெநாகுவெ) நஃ-மநஸ்ஸுக்கும், நயநகணகளுக்கும, உகுவெ - ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபணணுகிறவனான, க்ருஷ்ணே - க்ருஷ்ணனிடத்தில், கூவணகூவணா - அத்யந்தம் சபலமான, த்ருஷ்ணா - ஆசையானது, விரம் - அநேகநாளாக, ஜெடை - பிடித்திருக்கிறது; வத - கஷ்டம்! ஹ்ருதயெயஃ - (அவன் என்) நெஞ்சிலேயே நித்யவாஸம் செய்கிறான், அஹோ - ஆஶ்சர்யம்! ஆஶயா - ஆசையினாலே, கிமகாரி - என்னசெய்யப் பட்டது! இஹ - இந்தவிஷயத்தில், கிம்ஶ்ருணுமஃ - என்னத்தைக்கேட்போம்? கஸ்ய - எவனுக்கு, ப்ரூமஃ - (எதைச)சொல்லுவோம்? மதுராம் - ஸுகமான, அந்யாம் - வேறான, கதாம் - கதையை, கதயத - சொலலுங்கோள் (42)

(தா-ம்) இப்படி இவா துடிககககண்ட பந்துக்களும் மற்றுமுள்ளாரும வந்து, "இவன் விஷயத்தில் ஆதியில் ஆசையைப்பெருக்குவானேன், இப்பொழுது இப்படி துடிப்பானேன், இப்பொழுதாகிலும இவனிடத்தில் நின்று மாசையைவாஙகி மற்றொருவரிடத்தில பணணப்பாரும" என்று சொல்ல, அவர்களை வெறுக்கிறாரிதில்

ஶ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்த கண்ணுக்கு, மதுரமான மற்ற ஸமஸ்த பதாாததஙகளும வேப்பஙகாயாய்க்கைதது உமிழவேண்டுமபடி அதிமதுரமாய, பூவலர்ந்தாற்போல் சிரித்திருக்கிற ஆகாரத்தையுடையனாய், கண்ணுககும் மநஸ்ஸுக்கும பெருந்திருநாளாயிருககிற க்ருஷ்ணனிடத்தில் என்னுடைய பேராசையானது, அவன் தன்னைககாணவொட்டாமல் என்னை வெளியில் தள்ளிக் கதவையடைததபோதிலும், "அவன் இஷ்டமுள்ளபோது தோற்றுகிறான், அதுவரையில் அவன் வாசற்கடையிலிருப்பேயமையும்" என்று வெகுகாலமாக அவனையே பற்றியிராநின்றது; அவனும என்னெஞ்சில் மற்றொருவர்க்கு இடமில்லாதபடியாகப் படுக்கையைவிரிதது ஸுகமாகப் படுததிருக்கிறான்; இப்படியிருக்க, உங்களுடைய பேச்சை நான் என்னவென்றுகேட்பேன்; அவனுடைய ஸ்வபாவமறியாத உங்களுக்குநான் என்னசொல்லப்போகிறேன்; என்னுடைய பேராசையானது உஙகளுக் இப்படிப்பட்ட கலக்கத்தை விளைததது, ஆகையால் அது உஙகள்பிழையன்று; இனி, இப்போது நீஙகள் சொல்லுகிற கதையைவிட்டு, கேட்கக கேட்கப்பரமலாபமான க்ருஷ்ணன் கதையைசசொல்லி என்னைத் தெளிவிககப் பாரீரென்கிறார் (42)

ஶ்ருஙாரம் விஶ்வாஸநாஸ்ரா ஜ ஜுஜகஉ ஶ்ரீதவொவ நஂவஸநமு।
மாஸ்ரஷெயீ வஙீரவெஂ உமெ ஜஜ ஹஙஜ வெஜவஸாஜஸ்ரீ ॥(43)

(ப-உ.) (அம்போஜதலாபிராமநயநம்) அம்போஜ - தாமரைப் பூவினுடைய, தல - இதழ்போல, அபிராம - ஸுந்தரமான, நயநம் - திருக்கண்களையுடைய, பாலம் - இளம்பிள்ளையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஸ்ரோத்ரம் - இந்த, ஆஸ்ராந்த விலோசநாப்யாம் இ - இரண்டு நயநங்களினாலும், பரிரப்தும் - தழுவிக்கொள்ளுகைக்கு, மம - எனக்கு, தைவஸாமக்ரீ - பகவதநுக்ரஹமாகிய காரணமானது, தவீயஸீ - நெடுந்தூரத்திலிருக்கிறது. 43.

(தா-ம்.) அவன் மனதிலிருந்தாலுமில் என் கண்ணுக்குத் தோற்றவில்லை யென்னில், சொல்லுகிறார்.

தாமரையிதழ்போன்றகண்ணழகையுடையவனான க்ருஷ்ணனை, மாம்ஸமயமாய் வெளியிற்காண்கிற இந்த இரண்டு கண்களாலும் நிரந்தரமாகப் பார்த்தநுபவிக்கைக்கு அவனிடத்தில் ஸௌலப்யமும் என்னிடத்தில் பக்தியும் குறைவறவிருந்தபோதிலும், எனக்கு இன்னும் அத்ருஷ்டம் கைக்கூடிற்றில்லையென்கிறார். (43)

அச்ராந்தஸ்மிதமருணாருணாதரோஷ்டம் ஹர்ஷார்த்ரத்விகுணமநோஜ்ஞவேணுகீதம் । விப்ராம்யத்விபுலவிலோசனார்த்தமுக்தம் வீக்ஷிஷ்யே தவ வதநாம்புஜம் கதா நு ॥ (44)

(ப-உ.) (அச்ராந்தஸ்மிதம்) அச்ராந்த- ஓய்விலலாத (எப்போதுமுண்டான), ஸ்மிதம் - புன்னகையையுடையதும், (அருணாருணாதரோஷ்டம்) அருண அருண-மிகச்சிவந்திருக்கிற, அதரோஷ்டம் கீழுதட்டையுடையதும், (ஹர்ஷார்த்ரத்விகுண மநோஜ்ஞவேணுகீதம்) ஹர்ஷ - ஸந்தோஷத்தினால், ஆர்த்ர - ஸரஸமாகப்பண்ணப்பட்டும், த்விகுண - முன்னிலும் இரட்டிப்பாக, மநோஜ்ஞ-நெஞ்சையுருக்குமதுமான, வேணுகீதம் - வேணுகாநத்தையுடையதும், (விப்ராம்யத் விபுலவிலோசநார்த்தமுக்தம்) விப்ராம்யத் - நாநா விதமாகச்சுழலயிடுவதும், விபுல-பரப்புடையதுமான, விலோசநார்த்த - (பாதிமூடித்திறந்த) பாதிக்கண்ணினால், முக்தம் - போக்யதை விஞ்சினதுமான, தவ - உன்னுடைய, வதநாம்புஜம் - திருமுகமலரை, கதா நு - எப்பொழுது, வீக்ஷிஷ்யே - பார்க்கப்போகிறேன். 44.

(தா-ம்.) அவனைப்பார்க்கும்படியான அத்ருஷ்டம் உமக்கு எப்போதுண்டாகுமென்று அருகிலுள்ளார்கேட்க, அது என்னாலறியப்போகாதென்று இவர்களைப் பாராதே அவனையே நோக்கிப் பதிலுரைக்கிறார்.

ஒருகாரணமின்றியே எப்போதுமுள்ள அவ்யாஜமான முறுவலையும், ஸ்வாபாவிகமாகவே பழுப்பேறின அதரத்தையும், ஸந்தோஷத்துடன் ஊதும்போது முன்னிலுமிரட்டித்த ரஸத்தைப் பெருக்காநின்ற வேணுகாநத்தையும், பரந்து சுற்றிசுசுழலமிடாநின்றுகொண்டு சிமிழ்த்து அழகியதாயிருக்கிற கண்களையுமுடைய உன்முகத்தை நானெப்போது காணப்போகிறேனோ வென்கிறார். (44)

லீலாயதாப்யாம் ரஸஶீதலாப்யாம் நீலாருணா-
ப்யாம் நயநாம்புஜாப்யாம்। ஆலோகயேதத்புத-
விப்ரமாப்யாம் காலே கதா காருணிக: கிஶோர: ॥ (45)

(ப-உ.) (லீலாயதாப்யாம்) லீலா - விலாஸத்தினால், ஆயதாப்யாம் - நீண்டவைகளும், (ரஸஶீதலாப்யாம்)- ரஸ—கருணாரஸத்தினால், ஶீதலாப்யாம் - குளிர்ந்தவைகளும், (நீலாருணாப்யாம்) - நீல - கறுத்தும், அருணாப்யாம் சிவந்துமிருக்கிறவைகளும், (அத்புதவிப்ரமாப்யாம்)அத்புத-விசித்ரமான, விப்ரமாப்யாம்-விலாஸத்தையுடையவைகளுமான, நயநாம்புஜாப்யாம்-திருக்கண்மலர்களினால், காருணிக: - இரக்கமுள்ளவனை, கிஶோர: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கதா காலே - எந்த காலத்தில், ஆலோகயேத்- கடாக்ஷிப்பானோ. (45)

(தா—ம்.) தெரியாதென்று சொல்லுவானென், அவன் கடாக்ஷித்தபோதுண்டாகாதோவென்னச் சொல்லுகிறார்.

பரமகாருணிகனான அந்த பாலமுகுந்தன், ஶ்ருங்கார விலாஸத்தினால் நீண்டும், அந்நீட்சியடைய நிறைந்திருக்கிற கருணாரஸத்தினால குளிர்ந்தும், வடிவழகினால் நீலமாய் புருஷோத்தமதவ லக்ஷணத்தினால் சிவந்திருப்பதும், அதயாஶ்சர்யகரமான ஸஞ்சாரங்களையுடையதுமான கண்களினால் எந்த ஸமயததில் கடாக்ஷிப்பனோ, அதுவும் தெரியாதென்கிறார். (45)

பஹுலசிகுரபாரம் பத்தபிஞ்சாவதம்ஸம் சபலசபல-
நேத்ரம் சாருபிம்பாதரோஷ்டம் । மதுரம்ருதுலஹாஸம் மந்தரோ-
தாரலீலம் ம்ருகயதி நயநம் மே முக்தவேஷம் முராரே:॥ (46)

(ப-உ) (பஹுலசிகுரபாரம்) பஹுல - நெருங்கியிருக்கிற, சிகுரபாரம் - திருக்குழற்கறறையையுடையதும், (பத்தபிஞ்சாவதம்ஸம்) பத்த-முடிக்கப்பட்ட, பிஞ்ச - மயில் தோகையாகிற, அவதம்ஸம் - சிரோபூஷணத்தையுடையதும், (சபலசபலநே

[illegible]) [illegible] - அத்யந்தம் சஞ்சலமான, [illegible] - திருக்கண்களையுடையதும், ([illegible]) [illegible] - அழகியதான, [illegible] - கோவைப்பழம்போன்ற, [illegible] - கீழுதட்டையுடையதும், ([illegible]) [illegible] - மனதுக்கினியதும், [illegible] - கண்ணுக்கினியதுமான, [illegible] - சிரிப்பையுடையதும், ([illegible]) [illegible] - பரிபூர்ணமாயும், [illegible] - கம்பீரமுமாயிருக்கிற, [illegible] - விளையாட்டையுடையதுமான, [illegible] - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ([illegible]) [illegible] - மோஹநகரமான, [illegible] - ஸ்வரூபத்தை, [illegible] - என்னுடைய, [illegible] - கண்ணானது, [illegible] - தேடுகிறது. (46)

(தா-ம.) இதுமுதல் நாலுஸ்லோகங்களினால், தாமநுபவிக்கவாசைப்பட்ட அவனுடைய கோலங்களைப் பேசுகிறார்.

கண்ணன் சிரவில, உலகத்திலிருளனைத்து மோரிடத்தில் சேர்ந்தாற்போல் இருண்டு அடர்ந்திருக்கிற குழலழகும், அதன்மேல் கட்டின கொடிபோல் விளங்காநின்ற மயிலிறகும், அதுக்குச்சிறிதுகீழே, "நம்மழகைக்காட்டி யாரைவசீகரிப்போம்" என்று சுற்றிச்சுற்றிச் சுழலமிடாநின்ற கண்களும், கொடியிலே பழுத்துச் செவ்வியழியாததொரு கோவைப்பழம்போன்ற வாயும், அததோடிணங்கி மதுரமாகத்தோற்றுகிற சிறுமுறுவலும், பரிபூர்ணமான ஶ்ருங்கார விலாஸங்களுமாகிய இவ்வழகிய வேஷத்தைக்காண என் கண்ணானது சுற்றுமாறாயாநின்றதென்கிறார். (46)

[illegible]
[illegible]
[illegible]॥

(ப-உ.) ([illegible]) [illegible] - செருக்குண்டிருக்கிற, [illegible] - மேகத்தினுடைய, [illegible] - காந்தியை, [illegible] - அபஹரிக்கிறவனும், ([illegible]) [illegible] - ஸந்தோஷவ்யாபாரத்தினுடைய, [illegible] - அதிசயத்தினால், [illegible] - நிஸ்சேஷ்டமானவனும், ([illegible]) [illegible] - கர்வமடைந்த, [illegible] - மயிலினுடைய, [illegible] - இறகுகளாகிற, [illegible] - லீலார்த்தமான, [illegible] - சிரோபூஷணத்தையுடையவனும், ([illegible]) - [illegible] - மனோஹரமான, [illegible] - தாமரைப்பூப்போன்ற முகத்தையுடையவனும், ([illegible])

இந்திரா - ஸ்ரீதேவியினுடைய, அபாங்க - கடைக்கண பார்வையினால், உத்துங்கம் - உயர்நதவனும், ப்ரபந்நஜநை: - தன்னைசரணமாக அடைந்தஜனங்களினால், ஜிதம் - ஜயிக்கப்பட்டவனும், (போக்யஶ்ரீபரீபாகோத்துங்கம்) போக்யஶ்ரீ - போக்யதையினுடைய, பரீபாக - முதிர்ந்த அவஸ்த்தையினால், உத்துங்கம் - மேன்மைபெறறவனுமான, அநவதி - வாசாமகோசரமஹிமையையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வயம் - நாங்கள், ம்ருகயாமஹே - காணத்தேடுகிறோம், "ப்ரவஶா:" என்று பாடமாகில், ப்ரவஶா: - பக்தியினாலும் அத்யவஸாயத்தினாலும் தெளிநத சிந்தையரான என்று பொருளாம் (47)

(தா—ம.) ப்ராணிகளுடைய ஸகலதாபஙகளுமாறும்படியாக நீரை நிறையப்பாநம்பண்ணி மேலேகிளமபின மேகத்தினுடைய எழில்பூண்டவனும, அவ்வெழிலோடொத்த பரிபூரணமான ப்ருஙகாரவிலாஸஙகளையுடையவனும், அவ்வெழிலுக்குப பரபாகமாகத் தலையில்சூடின நாநாவர்ணமான மயிலிறகையுடையவனும், கண்டவர்கள் கண்ணும் மனமும் களிக்கும்படியான முகமுடையவனும், ருகமிணீதேவியின் கடாக்ஷத்துக்குப் பாதரபூதனும, ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனும், போகயதைகளெல்லாம் பரிபக்வமாய் வடிவுகொண்டுவந்தாற்போல் விளஙகுமவனுமான ஶ்ரீக்ருஷ்ணன்; எஙகேயிருக்கிருனோ வென்று நானெஙகு மாராயாநின்றேனென்கிருர். (47)

மார்க்யம் ததேதத் பரிஷதி முநீநாம் வ்ரஜவதூ
த்ருஶாம் த்ருஶ்யம் முஹுஸ் த்ரிஜகதீசேதோஹாரிவதநம் |
அநாக்ரேயம் வாசாம் அநிதம்ப்ரதமாநாம் அவதி [illegible]
த்ருஶோர் தைவம் தரதலித நீலோத்பலநிபம் || (48)

(ப - உ.) அநிதம்ப்ரதமாநாம் - ஒருதேசகாலபுருஷர்களைத் தனக்குப்பிறப்பிடமாக உடைத்தாகாததான (நித்யமான), வாசாம் - வேதங்களுக்கும், அநாக்ரேயம் - இவ்விதமென்று நிரூபிக்கவொண்ணாதவனும், முஹு: - அடிக்கடி, வ்ரஜவதூத்ருஶாம் - இடைப்பெணகளுடைய கணகளுக்கு, த்ருஶ்யம் - பார்க்கத்தக்கவனும், (த்ரிஜகதீசேதோஹாரிவதநம்) த்ரிஜகதீ - மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, சேத: - நெஞ்சை, ஹாரி - வசீகரியாநின்ற, வதநம் - முகத்தையுடையவனும், முநீநாம் - மநநசீலர்களானருஷிகளுடைய, பரிஷதி - கோஷ்ட்டியில், மார்க்யம் - ஆராயப்பட்டிருநதவனாயினும், ததேதத் - அவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டாதவனும்,

(ஈஷதுந்மிஷித நீலோத்பல நிபம்) ஈஷத் - கொஞ்சம், உந்மிஷித - மலர்ந்திருக்கிற, நீலோத்பல - செங்கழுநீர்ப்பூவோடு, நிபம் - ஸமானமான காந்தியையுடையவனுமான, தேவம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கதா - எப்போது, ஈக்ஷிஷ்யே - ஸேவிக்கப்போகிறேன். (48)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, சாஸ்த்ரவிசாரங்களினாலும் யோகாப்யாஸத்தினாலும் எப்போது மாராயாநின்ற ருஷிகளுங்கூட இன்னமும் அவனை யறியாமல் ஆராய்ந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்நரான ருஷிகள்படி இதுவாயிருந்தது; இவர்களறியாவிட்டால் அநாதியான வேதங்களறியாவோ வென்னில்; அவைகளும் தனித்தனியே யன்றிக்கே ஒன்றாகக் கூடிப்போய தங்களாலான வளவும் இவனையாராயப்புக்கு அது செய்யமாட்டாதே “நம்மால் செய்ய வொண்ணாது” என்று நிராசங்களாய்த் திரும்பிவந்து விட்டன; இனி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வந்தால் பசுக்களோடு துல்யராய் அவற்றின் பேச்சும் நடையுமான இடைச்சிகள் எப்போது மிவனை இந்த மாம்ஸமயமான கண்களினால் பாராநின்றார்கள்; இப்படி ஜ்ஞாநிகட்கு மரியனென்றும், அவனே இரங்கினானாகில் அஜ்ஞாநிகளுக்கும் ஸுலபனென்று மறிந்து, அறிவிலிகளில் தலைவனான நான், அற்பமலர்ந்த கரிநெய்தலோடொத்த அவனுடைய வடிவழகையும், த்ரிலோக ஸுந்தரமான முகத்தையும்காண வாசைப்படுகிறே னென்கிறார்.

லீலாநநாம்புஜமதீரமுதீக்ஷமாணம் நர்மாணி வேணு-
விவரேஷு நிவேசயந்தம் | டோலாயமாநநயநம் நய
நாபிராமம் வந்தே கதாநு தயிதம் வ்யதிலோகயிஷ்யே ||(49)

(ப-உ.) (லீலாநநாம்புஜம்) லீலா - லக்ஷ்மீதேவியின் கையில் லீலார்த்தமாக உள்ள, அம்புஜ - தாமரைப்பூவோடொத்த, ஆநநம் - முகத்தையுடையவனும், அதீரம் - சஞ்சலமாயிருக்கும்படி உதீக்ஷமாணம் - சுற்றும்பார்வையையுடையவனும், (வேணுவிவரேஷு) வேணு - வேணுவினுடைய, விவரேஷு - ரந்த்ரங்களில், நர்மாணி - லீலார்த்தமான ராகவிசேஷங்களை, நிவேசயந்தம்-வைத்தூதுமவனும், (டோலாயமாநநயநம்) டோலாயமாந - ஒருநிலையின்றிக்கே சுழன்றுவருகிற, நயநம் - கண்களையுடையவனும், (நயநாபிராமம்) நயந (ப்ராணிகளுடைய) கண்களுக்கு, அபிராமம் - ஸுந்தரமானவனும், தயிதம் - எனக்கு நாதனுமான க்ருஷ்ணனை, கதாநு - எப்பொழுது, வ்யதிலோகயிஷ்யே - பார்க்கப்போகிறேன்; வந்தே - வணங்கப்போகிறேன். (49)

(தா-ம்.) தாமரைமலர்போன்ற முகத்தில் வேணுவைவைத்து, அவ் வேணுவிலுள்ள ரந்த்ரங்களில தன் கைவிரல்களை அந்தந்தகாநத்துக்குத் தகுந்தபடி நடமாடச்செய்தும், அந்தவிரற்களின்மேலே கண்நாட்டத்தை உலாவச்செய்தும், அந்த வேணுகாநத்திலுள்ள ரஸாதிசயத்தினால் அதிச பலமான கண்களையுடையவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய அதி ஸுந்தரமான முகாரவிந்தத்தை நான் எப்போது காணப்போகிறேன், அவ்வழகில் தோற்று அவன்காலிலே எப்போது ப்ரணாமம் செய்யப்போகிறேனென் கிறார். (49)

ஸ்புரது முஹுர் மநஸி சோரஸ்ய ஸம்ப்ரதாய ரேகாவிசித்ரிதம்
ரஸஜ்ஞ மநோஜ்ஞ வேஷம் லஜ்ஜா ம்ருது ஸ்மித மது ஸ்நபிதா
தராம்ஶு ராகேந்து லாலித முகேந்து முகுந்த பால்யம்॥(50)

(ப உ.) (ரஸஜ்ஞ மநோஜ்ஞ வேஷம்) ரஸஜ்ஞ- ரஸிகஜநங்களுடைய, மநோஜ்ஞ - மனதுக்கு ப்ரியமான, வேஷம் - ஆகாரத்தையுடையதும், (லஜ்ஜா ம்ருது ஸ்மித மது ஸ்நபிதாதராம்ஶு ராகேந்து லாலித முகேந்து முகுந்த பால்யம்) லஜ்ஜா - வெட்கத்தையுடையவனும், ம்ருது - கோமலமான, ஸ்மித - சிரிப்பாகிற, மது - தேனினால், ஸ்நபித - நனைக்கப்பட்ட, அதர - கீழுதட்டினுடைய, அம்ஶு - காந்தியையுடையவனும், ராகா - பூர்ணிமையிலுண்டான, இந்து - சந்த்ரனால், லாலித - கொண்டாடப்பட்ட, முகேந்து - முகமாகிற சந்த்ரனையுடையவனுமான, முகுந்த - க்ருஷ்ணனுடைய, பால்யம்- இளம்பருவமானது, (சோரஸ்ய ஸம்ப்ரதாய ரேகாவிசித்ரிதம்) சோரஸ்ய - நவநீதாதிகளிலாஸக்தனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஸம்ப்ரதாய - ஸதாசாரத்தினுடைய, ரேகா - வரிசையினால், விசித்ரிதம் - சித்ர மெழுதப்பட்டிருக்கிற, மநஸி - (என்) ஹ்ருதயத்தில, முஹு:- அடிக்கடி, ஸ்புரது - சேர்ந்து தோற்றுகிறது. (50)

(தா-ம்.) கீழே நாமாசைப்பட்டபடியே முதலிலே அவனுடைய இளம் பருவமானது என் மனதில் தோற்றிற்றென்கிறார்.

சிறு பிள்ளைத்தனத்திலும்கூட இன்னார்க்கின்னரஸமும் இன்னார்க்கின் னரஸமும் ப்ரயோகிக்கவேணுமென்கிற மர்ம மறிந்ததும், அனைவரும்கண்டு களிக்கும்படியான அலங்காரமுடையதும்,பிள்ளைத்தனத்தினால்தன்னருகே வந்த புதியவர்களைக்கண்டு வெட்கமடைந்ததும், சிறுநகையோடுகூடிய அதரத்தையும், பூர்ணசந்த்ரனும் தோறறுக் கொண்டாடும்படியான முகத்தையுமுடையதும், அதிசஞ்சலமுமான க்ருஷ்ணனுடைய பால்யமானது, க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களாகிற சித்ரமெழுதி யலங்கரிக்கப்பட்ட என்மனதில், இனி யெங்கும் போகாதபடி பொருந்தி யிருந்ததென்கிறா. (50)

ஊஹிரகூர கூர நிகூர ரூஜா-ாூளி தவககீ ஸாரஸதர ஸார
ஸிரா-ஹ ஸாரஸநாமீமெ ! வ்ரஜயா-வதிர திகூஹ
விஜய நிஜவீஊா ரஜ ர-ஜித வந ஸஙீரய ாஙிணீ வீமெ॥(51)

(ப-உ.) (ஊஹிரகூர கூர நிகூர ரூஜா-ரூளித வகக்ஷீ ஸாரஸதர ஸாரஸிரா-ஹஸ்ஸஸூதி) ஊஹிரகூர - உஷ்ணகிரணனான ஸூர்யனுடைய, கூர - கிரணங்களுடைய, நிகூர - ஸமூஹத்தினால், ரூஜா - மெள்ள, ரூளித-தடவப்பட்டதாய் (அதினாலுண்டான), வகக்ஷீ-சோலையினால், ஸாரஸதர-அத்யாஹ்லாத ஜநகமான, ஸாரஸிரா-ஹ-தாமரைப்பூவோடு, ஸஸூ - ஸமாநமான, ஸூதி - கணகளையுடையவனும், (வ்ரஜயா-வதிர திகூஹ விஜய நிஜவீஊா ரஜ ர-ஜித வந ஸஙீ ரயா-ஙிணீ) வ்ரஜயா-வதி - இடைச்சேரியில பெண்களுடைய, ரதி-கேளிஸமயத்திலுண்டான, கூஹ - யுத்தத்தில், விஜய-ஜயத்தையுடையனான, நிஜ-தன்னுடைய, வீஊா-விலாஸத்தினாலுண்டான, ரஜ - கர்வத்தினால், ர-ஜித - ஸந்தோஷத்தையடைந்திருக்கிற, வந ஸஙீ - சந்த்ரன்போன்ற முகத்தினுடைய, ரயா-ஙிணீ - போக்யதையையுடையவனுமான, மெமெ- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், வீமெ- லயிக்கிறேன். (51)

(தா-ம்.) இனி மூன்று ஶ்லோகங்களினால், தம்நெஞ்சில் தோற்றின கண்ணனை மாநஸமாகவநுபவிக்கிறார்.

க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணானது, பெரியதடாகத்தில் முளைத்ததொரு தாமரைப்பூ, ஸ்ரீதேவிக்கு வாஸபூமியாய் ஸ்வாபாவிகமான எழிலையணிந்திருப்பதற்குமேலே, உதயகாலததில் பாலஸூர்யனுடைய கிரணஙகள்பட்டு மெள்ளமெள்ள அலரும்போதுண்டான செவ்வியைப்பெற்று நின்றது; அவனுடைய முகமானது, அவன் இடைப்பெண்களோடு விளையாடும்போது ரதிகாலததில் அவாகளை வென்று அதினாலுண்டான கர்வத்தினாலும் ஸ்வாபாவிகமான ஶ்ருஙகார விலாஸத்தினாலும் களித்து நிறைமதிபோல் விளஙகாநின்றது; இவ்விரண்டவயவஙகளினுடைய போக்யதையிலும் என் மனஸ்ஸானது ஒன்றாய்க் குழைந்துவிட்டதென்கிறார். (51)

கூர கூரஜஊ ஊஜஊ தவஙி தரவ்ஙீகூ நிநமஊஜரூத
வநஸாரஸி மெமெ ! ஸஹஜாரஸ ஸாரஜாஙித ஜார ஹ
ஸித வீயீ ஸத தவஹஜ யாரணீ ரயா-ஙிணீ வீமெ॥(52)

(ப-உ.) (கூர கூரஜஊஜஊஜஸீ தவஙி தரவ்ஙீகூ நிநஜமஊ ஜரூதவநஸாரஸி) - கூர கையாகிற, கூரய - தாமரைப் பூவுக்கு,

தலை: - இதழ்போன்ற விரல்களால், முத்ரித - மூடிமூடித்திறக்கப்பட்ட, ரந்த்ர - ஸுந்தரமான, வம்ஶீ - வேணுவினுடைய கல - இனிமையான, நிநத - சப்தத்தினால, மது - பெருகாநின்ற, அம்ருத - அம்ருதத்தினால, பூர்ண - பூர்ணமான, ஸரஸி - குளங்களையுடையவனும், (ஸஹஜரஸபரபூரித தரஹஸித வீசீஸந்தத வஹதமதரமணி மாதுரிணி) ஸஹஜ - ஸ்வாபாவிகமான, ரஸபர - ஆநந்தாதிசயத்தினால், பூரித - பூர்ணமான, தரஹஸித - புன்சிரிப்பினுடைய, வீசீ - பரம்பரையை, ஸந்தத - எப்போதும், வஹத் - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, அதரமணி - ஶ்லாக்யமான கீழுதட்டினுடைய மாதுரிணி - போக்யதையையுடையவனுமான, தேவே - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில, ஶ்ரயே - லயிக்கிறேன். (52)

(தா-ம்.) கண்ணன, குழலைக்கையில் பிடித்தூதும்போது அதினுடைய ரந்த்ரங்களை விரற்களினால் மூடிமூடித்திறந்து விஜாதீய விஜாதீயமான ராகங்களைப்பாட, அதினால் மரங்களுமிரங்கி அருகிருந்த தடாகங்கள் நிறைந்துவழியும்படி மதுவெள்ளமிடாநின்றது; அக்குழல்வைத்த அதரமானது, ஒரு பாதியாலன்றிக்கே பிறப்பாலேயே அதிமதுரமான சிறுமுறுவல் வ்யாபித்து ப்ரகாசியா நின்றது; இப்படிப்பட்ட அதரத்தினுடைய மாதுர்யத்திலும் அக்குழலோசையிலும் என்மனமனெகிழ்ந்து நான் அநுபவித்து விட்டேனென்கிறார். (52)

கந்தர்பஶர ஸமர குபித மதகோபீ குசகலஶ குஸ்ருண ரஸ லஸதுரஸி தேவே | மதமுதித ம்ருது ஹஸித முஷித ஶஶிஶோபா ஹாஸா ஸ்யாயிக வக்த்ரமாதுரிணி ஶ்ரயே (53)

(ப-உ.) (கந்தர்பஶர ஸமர குபித மதகோபீ குசகலஶ குஸ்ருண ரஸ லஸதுரஸி) கந்தர்ப - மந்மதனுடைய, ஶர - பாணமான பூசசண்டினுடைய, ஸமர - யுத்தத்திலே, குபித - கோபமடைந்தவர்களும், மத - காவமுற்றவர்களுமான, கோபீ - கோபிகைகளுடைய, குசகலஶ - கலசம்போன்ற ஸதநத்திலே, குஸ்ருண - பூசப்பட்ட, ரஸ - சநதநத்தினால், லஸத் - விளங்காநின்ற, உரஸி - திருமார்பையுடையவனும், (மதமுதித ம்ருது ஹஸித முஷித ஶஶிஶோபா ஹாஸா ஸ்யாயிக வக்த்ரமாதுரிணி) மத - கர்வத்தில், முதித - புறட்டப்பட்ட (காவமுற்ற), ம்ருது - மந்தமான, ஹஸித - சிரிப்பினால், முஷித - அபஹரிக்கப்பட்ட, ஶஶி - சந்த்ர

னுடைய, [illegible] - காந்தியினால், [illegible] - மேன்மேலும், [illegible] - பெருகாநின்ற, [illegible]-கமலப்பூப்போன்ற முகத்தினுடைய, [illegible] - போக்யதையையுடையவனுமான, [illegible] - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில, [illegible] - ஒருப்பட்டேன். (53)

(தா-ம.) ரதிகாலத்திலுண்டான ப்ரணயகலஹத்தில் கோபிமார்கள் சீறி இவனை மாருடன் மாலையைத்து இருத்தித் தழுவினார்கள், அவர்கள் மார்பிலிருந்த குங்குமக்குழம்பு இவன்மார்பிலொட்டி அம்மார்வை யலங்கரியாநின்றது; அக்காலத்திலுண்டான இளமுறுவலானது, நிலவைக்காட்டிலும் வெண்மையாய்க்கொண்டு முகமெங்கும் வ்யாபித்து முன்னிலுமதிகமான போக்யதையை விளைத்தது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனை நான் மாநஸமாகவநுபவித்து மற்றொரு விஷயங்களை யறியாமல அவ்வடிவழகிலேயே லயித்துவிட்டேனென்கிறார். (53)

[illegible] (54)

(ப-உ.) ([illegible]) [illegible] - கறுத்திருக்கிற, [illegible] - புருவங்களில, [illegible] - கொஞ்சம் வளைந்ததும், ([illegible]) [illegible] - நெருங்கியிருக்கிற, [illegible]- இமைமயிர்களுடைய, [illegible] - முனைகளில், [illegible]- வ்ருத்தியடைந்ததும், [illegible] - கருணாபூர்ணமான, [illegible] - கணகளில, [illegible] - அலைப்புறறதும், [illegible] - மென்மைபெறற, [illegible] - சொல்லில, [illegible] ஸரஸமானதும், [illegible] - அமுதுபோலினிதான உதட்டில், [illegible]-மிகச்சிவந்ததும், ([illegible]) [illegible]- ரஸவத்தான, [illegible] - வேணுகாநங்களில, ([illegible]) [illegible] - கொழுத்தும், [illegible] இனிமையானதும், ([illegible]) [illegible] - லோகங்களை, [illegible] - மோஹிப்பிக்கத்தக்கதுமான, ([illegible]) [illegible]-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, [illegible]-குழநதையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, [illegible] - திருமேனியை, [illegible] - என்னுடைய, [illegible] - கணணைது, [illegible] - காணவிரும்புகிறது. (54)

(தா-ம.) இதில் கீழ்மாநஸமாக வநுபவித்தது போராமல் கண்களால் காணவாசைப்படுகிறார்.

நான் மாநஸமாக அநுபவிக்குமகாலத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களிரண்டும் கறுதது தநுராகாரமாக வளைந்திருநதது ; கண்ணிரப்பைகள் அடர்ந்திருந்தது; கண்கள், என்னிடத்தில் ப்ரீதியினால் தரளமாயிருந்தன; சொறகளானவை அநேகபா(ஹா)வங்களையுடைத்தாய் ஸுஸ்வரமாயிருந்தது ; அதரமணி நன்றாகச சிவந்திருந்தது ; அவன்செய்யும வேணுகாநம் செவிக்கினிதாகக் கொண்டு கேட்டாரை மயக்காநின்றது; பிள்ளைப்பருவமான அவன்விகரஹமானது, மூன்று லோகங்களையும் பரவசமாக்காநின்றது; இப்படி மாநஸமாக அநுபவித்தபடியே அவனை இக்கண்களாலு மநுபவிக்கப் பாரியாநின்றேனென்கின்றார். (54)

𑌤𑌤𑍍𑌕𑍈𑌶𑍋𑌰𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂
𑌤𑍇 𑌚 𑌲𑍀𑌲𑌾𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾 𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿
𑌤𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁 ॥ (55)

(ப-உ.) 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸம்பந்தியான, 𑌕𑍈𑌶𑍋𑌰𑌮𑍍 - இளம்பருவமும், 𑌤𑌚𑍍𑌚 - அப்படி ஸுந்தரமான, 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌮𑍍 - கமலமலர்போன்ற முகமும், 𑌤𑌤𑍍 - அப்படி சீதளமான, 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍-தயையும், 𑌤𑍇 - அப்படி மோஹகரமான, (𑌲𑍀𑌲𑌾𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃) 𑌲𑍀𑌲𑌾 - ஸவிலாஸமாகப்பார்க்கிற, 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 - கடைக்கணபார்வைகளும், 𑌤𑌤𑍍 - அப்படி லோகவிலக்ஷணமான, 𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 - அழகும், 𑌸𑌾—அப்படி மநோஹரமான, (𑌮𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃) 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤 - புன்சிரிப்பினுடைய, 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 - சோபையும், (ஆகிய இவை), 𑌦𑍈𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁 - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களிடத்திலும்கூட, 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌮𑍍- பார்க்கவும பெறவுமரிதாயிருக்கிறது; 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍-இதுமெய்யே மெய்யே. (55)

(தா-ம்.) இவரிப்படி பாரிக்கவே, க்ருஷ்ணன், இவருடைய ப்ரீதிக்காக அந்தமாநஸ ஜஞாநத்தையே இன்னும் சிறிது வெளிசசெறிககசசெய்து ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாகஙிறேன், இவர் அதை ப்ரத்யக்ஷமாகவே நினைத்துத தாம்கண்டபடியே பேசுகிறா ஆறுஶ்லோகங்களிறேல், அவறறுள் இந்த ஶ்லோகத்தில், அவ்விகரஹததுக்குண்டான இதர வைலக்ஷண்யததைதச சொல்லுகிறார்.

இவனுடைய அந்த இளமைப்பருவமும், அந்த முகாரவிந்தமும், அம்முகாரவிந்தத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற கண்களில் ததும்புகிற கருணாரசமும், அக்கண்களில் நின்றும் விலாஸார்த்தமாகப் புறப்பட்ட கடைக்கண் பார்வைகளும், அமமுகததிலுள்ள ஸமுதாயசோபையும், அம்முகமெஙகும் பரவாநின்ற புன் முறுவலுமாகிய இவை, அஜ்ஞரான நம்மால் வர்ணிக்கப்

போகாமையே யன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஶ்வரனாலும் கூட அது அது என்று சொல்லுமதொழிய மற்றப்படி வர்ணிக்கப்போகாத அளவிறந்த போக்யதையை யுடைத்தாயிருந்தது; எல்லாவற்றாலும் சிறந்த தேவதைக ளில் ஒவ்வொருவரிடத்திலுள்ள உத்க்ருஷ்ட அம்சங்களைத் தனித்தனியே யெடுத்துப்பின்பு அவற்றை ஒன்றாகத்திரட்டிப் பார்த்தாலும் அந்ததேவ ஸமூஹத்துக்குள்ள போக்யதை யாவும், இவனுடைய போக்யதையிலொரு துளியோடு மொவ்வாது; இதை உறுதியாக அறுதியிடுவேனென்கிறார்.(55)

விஶ்வோபப்லவஶமநைகபத்ததீக்ஷம் விஶ்வாஸஸ்தபகிதசேதஸாம் ஜநாநாம் ।
பஶ்யாம: ப்ரதிநவகாந்திகந்தளார்த்ரம் பஶ்யாம: பதி பதி ஶைஶவம் முராரே: ॥ (56)

(ப-உ.) முராரே: - கண்ணனுடைய, ஶைஶவம் - வாலி மையை, (ப்ரதிநவகாந்திகந்தளார்த்ரம்) ப்ரதிநவ - ப்ரதிக்ஷணம் புதிது புதிதாக உண்டாகிற, காந்தி - ஒளியினுடைய, கந்தல - எழு ச்சியினால், ஆர்த்ரம் - மனதை இளகப்பண்ணுமதாக, பஶ்யாம: - பார்க்கிறோம், (விஶ்வாஸஸ்தபகிதசேதஸாம்) விஶ்வாஸ - அவனே உபாயமென்கிற நம்பிக்கையினால், ஸ்தபகித - மொக்குவிட்டு மல ர்ந்திருக்கிற, சேதஸாம் - மனஸையுடைய, ஜநாநாம் - ஜனங்க ளுடைய, (விஶ்வோபப்லவஶமநைகபத்ததீக்ஷம்) விஶ்வ - ஸமஸ்த மான, உபப்லவ - உபத்ரவங்களுடைய, ஶமந - விநாசத்தில், ஏக- முக்யமாக, பத்த - ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, தீக்ஷம் - ஸங்கல்பத்தை யுடையதுமாக, பதிபதி-அடிக்கடி, பஶ்யாம:-பார்க்கிறோம், (56)

(தா-ம்.) அவனை நீர் எவ்விதமாகக் கண்டீர், எங்கேகண்டீ ரென்னச் சொல்லுகிறார்.

அவன் வீதிகளில் எழுந்தருளும்போது, குசலப்ரஶ்நாதிகளினால் தன் னைப் பற்றினருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றக்கண்டேன்; தனனிடத்தி லன்பில்லாதாரைத் தன்னுடைய அத்புதமான ரூபசேஷ்டிதங்களையுடைய பால்யத்தைக்காட்டி வசீகரிக்கக் கண்டேனென்கிறார். (56)

மௌலிஶ்சந்த்ரகபூஷணா மரகதஸ்தம்பாபிராமம் வபு:
வக்த்ரம் சித்ரவிமுக்தஹாஸமதுரம் பாலே விலோலே த்ருஶௌ ।
வாச: ஶைஶவஶீதலா மதகஜஶ்லாக்யா விலாஸஸ்திதி:
மந்தம் மந்தமயே க ஏஷ மதுராவீதீமிதோ காஹதே ॥ (57)

(ப-உ.) ஸகி-ஓ பெண்ணே! அஸ்ய ஶிர:-(இவனுடைய) சிரஸ்ஸானது, (பர்ஹபூஷணம்) பர்ஹ-மயில்தோகையை, பூஷணம்-அலங்காரமாக உடைத்தாயிருக்கிறது, வபு:-சரீரமானது, (மரகதஸ்தம்பரம்யம்) மரகத - மரகதமணியினால் செய்யப்பட்ட ஸ்தம்ப-கம்பம்போல், ரம்யம்-அழகியதாயிருக்கிறது, வக்த்ரம்-முகமானது, (சித்ரவிநோதஹாஸரம்யம்) சித்ர - ஆஶ்சர்யகரமாயும், விநோத - ஆநந்தகரமாயுமிருக்கிற, ஹாஸ - சிரிப்பினால், ரம்யம்-இனிதாயிருக்கிறது, த்ருஶௌ - கண்கள், விலோலே - சுழலமிடாநின்றன, வாச: - சொற்கள், (ஶைஶவஶீதளா:) ஶைஶவ - பால்யத்தினால், ஶீதளா:-மனதைக்குளிரப் பண்ணுமதாயிருக்கின்றன, (விஹாரஸ்திதி:) விஹார - கமநத்தினுடைய, ஸ்திதி: - இருப்பானது, (மத்தகஜஶ்லாக்யா) மத்த - மதித்த, கஜ-யானை(யின்கமநம்)போல், ஶ்லாக்யா-கொண்டாடத்தகுந்ததாயிருக்கிறது, மந்தம்மந்தம் -(இவ்வழகுடன்) மெள்ள மெள்ள, இத: - இங்கிருந்து, மதுராவீத்யாம்-மதுரைப்பட்டணத்தின் தெருவில, ஸமேதி-நுழைகிறான்(போகிறான்), ஏஷ: - இவ்விதமான இந்தப்புருஷன், க:-ஆர்! (சொல்லு.) (57)

(தா-ம்.) இதில், தன்னிலன்பில்லாதாரை ஆட்கொண்ட இவன் படிகளைப் பேசுகிறார்.

தலையில் மயிர்முடியானது, வாரிசசேர்த்துக் கொண்டையாகக் கட்டப்பட்டதாய், நாநாவர்ணமான ரத்நங்களாலிழைத்த ஆபரணம்போல் விளங்காநின்ற மயிலிறகினு லலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது; விக்ரஹமானது, மரகதமணியைக் கடைந்திட்ட தூண்போல் அதி ஸ்வச்சமாய்த் திரண்டு உளளேநிழலாடாநின்றது; முகமானது, அந்தந்ததேசகாலங்களுக் கநுகுணமாகவும அவ்வவ்புருஷர்களுக்கு அநுகுணமாகவும் க்ஷணந்தோறும் நாநா ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு அத்யாஶ்சர்யகரமாய, கடூநெஞ்சராயினும் கண்டார்களாகில் அவர்களை வேறிடத்தில் கால்தாழவொட்டாதபடி தன்னில்மயக்கிககொள்ளவல்ல முறுவலையுடைத்தாயிருந்தது; கண்களானவை, கண்டாரமனம் கவரும்படி இளமைக்குத்தக்க சாஞ்சல்யத்தையுடைத்தாயிருந்தன ; சொற்கள் மழலைச்சொற்களாயிருந்தன; நடையழகானது மத்தகஜத்தின் க(ம)நத்தோடொத்திருந்தது ; என்றிப்படி அவன் வடிவழகைச்சொல்லி அதிலே தாமுமீடுபட்டு மதிமயங்கி அவனை இன்னாரென்று விஶேஷித்தறியமாட்டாதே, இவ்வழகுடன் மதுராபுரியில் நெடுந்தெருவே போகாநின்ற இவன்யாரோவென்று ஸந்தேஹிக்கிறார். (57)

𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌵𑌨𑍌 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌲𑌯𑌾𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍌
𑌪𑌾𑌣𑍀 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌵𑌿𑌨𑍋𑌦𑌨𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑍌 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌶𑌿𑌲𑍍𑌪𑌶𑍍𑌰𑌿
𑌯𑍌। 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍋𑌹𑌦𑌭𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌮𑍃𑌗𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌗𑌿𑌰𑍋
𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑌿𑌲𑌙𑍍𑌘𑌿𑌤𑌮𑌹𑍋 𑌬𑌾𑌲𑌂 𑌕𑌿𑌮𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑌃॥(58)

(ப-உ.) (𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌵𑌨𑍌) 𑌵𑌾𑌦 - ஓரம்சத்தினால், 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤 - ஜயிக்கப்பட்ட, 𑌅𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌵𑌨 - தாமரைக்காட்டையுடைய, 𑌪𑌾𑌦𑍌 - திருவடிகள், (𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌲𑌯𑌾𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍌) 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌲𑌯𑌾 - தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மீதேவியினால், 𑌅𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍌 - அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; (𑌵𑍇𑌣𑍁𑌵𑌿𑌨𑍋𑌦𑌨𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑍌) 𑌵𑍇𑌣𑍁 - வேணுகானத்தினுடைய, 𑌵𑌿𑌨𑍋𑌦𑌨-நாநாவிதமான ஸ்வரோத்பாதந வ்யாபாரத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑍌 - ப்ரீதியையுடைத்தான, 𑌪𑌾𑌣𑍀-திருக்கைத்தலங்கள், (𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌶𑌿𑌲𑍍𑌪𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍌) 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤 - பூர்ணமான, 𑌶𑌿𑌲𑍍𑌪𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍌-சித்ரசோபையை யுடைத்தாயிருக்கின்றன; 𑌬𑌾𑌹𑍂 - புஜதண்டங்கள், 𑌮𑍃𑌗𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 - பெண்களுக்கு, (𑌦𑍋𑌹𑌦𑌭𑌾𑌜𑌨𑌂) - 𑌦𑍋𑌹𑌦 - ஸம்போகயோக்யமான பருவத்தைக்கொடுப்பதற்கு, 𑌭𑌾𑌜𑌨𑌂-ஆதாரமாயிருக்கின்றன; 𑌗𑌿𑌰𑌃-வாக்குக்கள், (𑌮𑌾𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯𑌧𑌾𑌰𑌾𑌃) 𑌮𑌾𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯-போக்யதையினுடைய, 𑌧𑌾𑌰𑌾𑌃 - ப்ரவாஹங்களாயிருக்கின்றன, 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 - முகமானது, (𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑌿𑌲𑌙𑍍𑌘𑌿𑌤𑌂) 𑌵𑌾𑌕𑍍 - சொற்களுடைய, 𑌵𑌿𑌭𑌵 - ஸ்துதிசெய்யும் திறமையை, 𑌅𑌤𑌿𑌲𑌙𑍍𑌘𑌿𑌤𑌂 - மீறியிருக்கிறது; 𑌅𑌹𑍋 - ஆச்சர்யம்! 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இப்படிப்பட்ட, 𑌮𑌹𑌃-தேஜஸ்ஸானது, 𑌬𑌾𑌲𑌂 𑌕𑌿𑌂 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாயிருக்குமா? (58)

(தா-ம.) கீழ் அப்படி ஸந்தேஹித்த இவர், அவனுடைய ஸாமுத்ரிக லக்ஷணங்களையும் அவதாராநுகுணமான அடையாளங்களையும் பார்த்து இவன் க்ருஷ்ணனாயிருக்கவிருக்கலாமென்கிறார்.

இவனுடைய திருவடிகள், உலகத்திலுள்ள தாமரைக் காடுகளெல்லாம் சேர்ந்து வந்தாலும் இவ்வழகினுடைய ஒருதிவலைக்குத்தோற்றோடும்படியான நிரதிசய ஸௌந்தர்யத்தையுடைத்தாய், லக்ஷ்மியினுடைய நித்யநிவாஸஸ்தாநமாயிருந்தன; திருக்கைத்தலங்கள், சங்கம் பத்மம் மத்ஸ்யம் அம்ருதகலசம் முதலிய மஹாபுருஷலக்ஷணமான ரேகைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் குழலூதுகையில் பொருந்தியிருந்தன; கைகளானவை, இளம்பெண்க

ளையும் தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தினால் அநுபவயோக்யராம்படி பண்ணவற்றாயிருந்தன; சொற்கள் மதுவைப்பெருக்காநின்றன; முகத்திலழகு, ஆயிரமுகங்களையுடைத்தாய் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிற ஆதிசேஷனாலும் வர்ணிக்கமுடியாததாயிருந்தது; இவ்விதமாய்த் திரண்ட தேஜோமயமாய்க்காண்கிற இவன், க்ருஷ்ணனாயிருக்கலாமோவென்று ஊஹிக்கிறார். (58)

பர்ஹம் நாம விபூஷணம் பஹுமதம் வேஷாய ஶேஷைரலம்
வக்த்ரம் த்³வித்ரிவிஶேஷகாந்திலஹரீ விந்யாஸ த⁴ந்யாத⁴ரம் ।
ஶீலைரல்பதி⁴யாமக³ம்யவிப⁴வை: ஶ்ருங்கா³ரப⁴ங்கீ³மயம் சித்ரம்
சித்ரமஹோ விசித்ரமஹஹோ சித்ரம் விசித்ரம் மஹ:॥ (59)

(ப-உ.) பர்ஹம் நாம - மயில தோகையென்கிற, விபூஷணம் - ஆபரணமே, பஹுமதம் - மிகவுமுகப்பாயிருக்கிறது, சித்ரம் - இதோராஸ்சர்யம்; வேஷாய - அலங்காரத்தின் பொருட்டு, ஶேஷை:-மற்ற ஆபரணங்களினால், அலம்-போரும், சித்ரம்-இதுவுமோராஸ்சர்யம், வக்த்ரம் - முகமானது, (த்³வித்ரிவிஶேஷ காந்திலஹரீ விந்யாஸத⁴ந்யாத⁴ரம்) த்³வித்ரி-இரண்டு மூன்றுவிதமான, விஶேஷ - திலகத்தினாலுண்டான, காந்தி - அழகினுடைய, லஹரீ- வெள்ளத்துக்கு, விந்யாஸ - இருப்பிடமுமாய், த⁴ந்ய - புகழத்தக்கதான, அத⁴ரம் - வாயையுடையதுமாயிருக்கிறது; அஹோ விசித்ரம் - இதுமிகவுமாஸ்சர்யகரமாயிருக்கிறது; அல்பதி⁴யாம் - மந்தபுத்திகளுக்கு, (அக³ம்யவிப⁴வை:) அக³ம்ய - அடையத்தகாததான, விப⁴வை: - மஹிமையையுடைய, ஶீலை: - ஸ்வபாவங்களினால், (ஶ்ருங்கா³ரப⁴ங்கீ³மயம்) - ஶ்ருங்கா³ர - ஶ்ருங்கார ரஸத்திலுடைய, ப⁴ங்கீ³மயம் - ரீதிஸ்வரூபமாய், சித்ரம் - இப்படி நாநாவிதமாகக்காணவருகிற, மஹ: - (இந்த) தேஜஸ்ஸானது, விசித்ரம் - அத்யத்புதமாயிருக்கிறது. (59)

(தா-ம்.) இதில் அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரமான ஆஸ்சர்யத்தை வர்ணிக்கிறார்.

இந்த கோபால பா(பா)லனுக்கு மயிலிறகொன்றே த்ருப்திகரமான ஆபரணமாயிருந்தது; மற்றவைகள் இவனைச்சேர்ந்து தாங்களழகுபெறுமதொழிய இவனை யலங்கரிக்கமாட்டா; இவனுடைய முகமானது நாநாவிதமான திலகங்களினாலும் ஸ்வாபாவிகமான அதரசோபையினாலும் விளங்காநின்றது; ஶ்ருங்காரவ்யாபாரங்கள் அவ்வவ ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி அநேகப்ரகாரங்களாய் இவனிடத்தில குடிகொண்டிருந்தன; இவனுடைய

ஸ்வபாவங்களெல்லாம அல்பஜ்ஞான நம்மாலறியப்போகாது; இப்படி அதிவிசித்ரமான இவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளெல்லாம அத்யாஶ்சர்யகரமாயேயிருந்ததென்கிறார். (59)

அக்ரே ஸமக்ரயதி காமபி கேலிலக்ஷ்மீம் அந்யாஸு திக்ஷு
விலோசநமேவ ஸாக்ஷீ | ஹா ஹந்த ஹஸ்தபததூர
மஹோ கிமேதத் ஆஸீத்கிஶோரமயமம்ப ஜகத்த்ரயம் மே || (60)

(ப-உ.) (ஹஸ்தபததூரம்) ஹஸ்த-கை வழிக்கு, தூரம்-எட்டாமலிருக்கிற இவ்வஸ்துவானது, காமபி - சொல்லிமுடியாததான, கேலிலக்ஷ்மீம் - (கன்) க்ரீடையிலுண்டான சோபையை, அக்ரே - (என்) முன்னிலையிலும, அந்யாஸு - மற்றுமுள்ள, திக்ஷு - திக்குக்களிலும், ஸமக்ரயதி - பரிபூர்ணமாகத் தோற்றுவிக்கிறது; விலோசநமேவ - (என்) கணணே, ஸாக்ஷீ - (இதுக்கு) ப்ரமாணம்; ஹா ஹந்த, ஐயோ! எனக்கு இது துன்பத்தை விளைவிக்கிறது; அம்ப - அம்மா! ஏதத் - இது; கிம் - என்ன? மே - எனக்கு, ஜகத்த்ரயம் - மூன்றுலகமும், கிஶோரமயம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரூபமாகவே, ஆஸீத் - ஆயிற்று, அஹோ - ஆஶ்சர்யம். (60)

(தா-ம்.) இப்படி ப்ரத்யக்ஷம்போலே அவனையநுபவித்த இவர் அவனைத் தழுவிக்கொள்வதாக கையை நீட்டினவாறே, அதுக்கவன கப்படாமையால் ஆஶ்சர்யப் படுகிறார்.

இந்த க்ருஷ்ணமூர்த்தியானவன், என் முன்னிலையிலும் சுற்றிலும் நின்று அதிவிநோதமாக விளையாடாநின்றான்; அவ்வளவேயன்று, லோகமெல்லாம் எனக்குக்ருஷ்ண ஸ்வரூபமாகவே தெரிகிறது; இதைப்பொய்யென்னப்போகாதபடி என்கண்களால் நேரே கண்டுகொண்டிருக்கிறேன்; இப்படியிருக்க நான் கைநீட்டினால் அகப்படாமலிருக்கையென்பது பெரியவாஶ்சர்யத்தை விளையாநின்றது; இதுக்கென்ன காரணமோ அறிகிறிலேன் ஆ! ஆ! என்ன ஆஶ்சர்யம்! என்ன கஷ்டம! இது எனக்கு ஆஶ்சர்யத்தையும் துன்பத்தையும் விளையாநின்றது என்கிறார். (60)

சிகுரம் பஹுலம் விரளம் ப்ரமரம் ம்ருதுலம் வசநம் விபுலம் ந
யநம் | அதரம் மதுரம் வதநம் லலிதம் சபலம் சரிதம் ச கதா நு விபோ: ||

(ப-உ) பஹுலம் - நெருங்கியிருக்கிற, சிகுரம் - குழற்கற்றையையும், விரளம் - பரந்திருக்கிற, ப்ரமரம் - நெற்றியையும், ம்ருதுலம் - கோமலமான, வசநம் - ஸூக்தியையும், விபுலம் - அகன்ற-நயநம் - கண்ணையும், மதுரம் - தித்தித்த, அதரம் -

கீழுதட்டையும், ஸுந்தரம் - ஸுந்தரமான, வதநம் - முகத்தையும், சஞ்சலம் - சஞ்சலமான, சேஷ்டிதம் - சேஷ்டையையும், கதா - எப்பொழுது, ஸந்ஸேவெ - அநுபவிக்கப்போகிறேன். (61)

(தா-ம்.) இதில், நம் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற க்ருஷ்ணன் கைக்கப்படாமைக்குக் காரணமென்னென்று ஆராயுமளவில, இது நமக்கு மாநஸ ஜ்ஞாநமொழிய ப்ரத்யக்ஷமன்று, அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படவேயில்லை என்றறிந்து உத்ஸாஹம் குலைந்து, அதனால முன்புள்ள மனத்தோற்றத்தையுமிழந்து வ்யாகுலப்படாநின்ற இவர் அந்த மனத்தோற்றத்தையாகிலும் பெறும்விதமெனனென்று பேசுகிறார்.

அந்த ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நெருங்கின கேசங்களையும், அதற்குக்கீழே காண்கிற பறந்த நெற்றிக்கட்டையும், அதற்குச்சிறிது கீழேதோற்றுகிற மழலைச்சொல்லையும், பரந்தகண்களையும், இனிமையான அதரத்தையும், ஸுந்தரமான முகத்தையும், அதிசஞ்சலவ்யாபாரத்தையும் நானநுபவிப்பதெப்போதோவென்கிறார். (61)

பரிபாலய நஃ க்ருபாலயெத்யஸக்ருஜ்ஜல்பிதமார்த்தபாந்தவ: | முரளீம்ருதுலஸ்வநாந்தரே விபுராகர்ணயிதா கதா நு ந: || (62)

(ப-உ.) க்ருபாலய - க்ருபாநிதியே! ந: - எங்களை, பரிபாலய - காப்பாற்று, இதி - என்று, ந: - எங்களுடைய, அஸக்ருத் - அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட, ஜல்பிதம் - சொல்லை, (ஆர்த்தபாந்தவ:) - ஆர்த்த - எனக்கு, பாந்தவ: - பந்துவான, விபு: - ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், (முரளீம்ருதுலஸ்வநாந்தரே) முரளீ - வேணுவினுடைய ம்ருதுல - ஸரஸமான, ஸ்வந - சப்தத்தினுடைய, அந்தரே - இடையில, கதா நு - எப்பொழுது, ஆகர்ணயிதா - கேட்கப்போகிறானோ. (62)

(தா-ம்) நீர் அவனிடத்தில் முறையிட்டீராகில் அவன் இரங்கி உமக்குத் தன்வடிவைக் காட்டுமென்று அருகிலுள்ளார் சொல்ல, அவர்களுக்குப் பதிலுரைக்கிறார்.

நமக்கு நிருபாதிக பந்துவான ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், "ஓ கருணாகரமே! அநாதரானவெங்களை நீ காப்பாற்றக்கடவாய்" என்று அடிக்கடி நான் சொன்னபோதிலும்கூட, அவன் ப்ரபுவாகையாலே, தன்னுடைய வேணுகாநத்தை நிறுத்தி எந்தஸமயத்தில் என்சொல்லைக் கேட்கப்போகிறானோ? வென்கிறார். (62)

கதா நு கஸ்யாம் நு விபத்தஶாயாம் கைஶோரகந்தி: கருணாம்புதிர்ந: |
விலோசநாப்யாம் விபுலாயதாப்யாம் வ்யாலோகயிஷ்யந் விஷயீகரோதி || (63)

(ப-உ) ஶைஶவமாதுர்யாத் - பால்பாவத்தையினால் இனியனாய், காருண்யஸிந்து: - க்ருபாஸமுத்ரனான ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், கதா - எந்த, திவஸே - ஆக்ஞில, ந: - எங்களை, (விஶாலதரலாக்ஷ்யாம்) விஶாலம் - பரந்தும், தரலாக்ஷ்யாம் - நீண்டுமிருக்கிற, விலோசநாப்யாம் - திருக்கண்களினால, கடாக்ஷிதான் - கடாக்ஷிப்பவனாய்க்கொண்டு, கதா நு - எப்பொழுது, விஷயீகரோதி - அங்கீகரிப்பனோ. (63)

(தா-ம்) இதில், என் சொல்லை அவன் கேட்டதே போராது, கடாக்ஷிக்கவும வேணுமென்கிறார்.

பரமகாருணிகனாய், எல்லாரும் அசாமற வந்து தொழத்தக்க சிறபிள்ளையான க்ருஷ்ணன், ஊனிவ்யாபத்திலிருக்கச்செய்தே, என்போல்வாரைக் கடாக்ஷிக்கைக்காகவே பரந்து நீண்டிருக்கிற கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து எங்களை எப்போதங்கீகரிக்கப்போகிறானோ வென்கிறார். (63)

மதுரமதரபிம்பே மஞ்ஜுளம் மந்தஹாஸே ஶிஶிரமம்ருதவாக்யே
ஶீதலம் த்ருஷ்டிபாதே | விபுலமருணநேத்ரே விஶ்ருதம்
வேணுநாதே மரகதமணிநீலம் பாலமாலோகயே நு (64)

(ப-உ) அதரபிம்பே - கோவைப்பழம்போன்ற உதட்டில், மதுரம் - தித்தித்ததும, மந்தஹாஸே - புன்சிரிப்பில, மஞ்ஜுளம் - மனோஹரமானதும், அம்ருதவாக்யே - அமுதம்போன்ற பேச்சில், ஶிஶிரம்=குளிர்ந்ததும், த்ருஷ்டிபாதே - பார்வையில், ஶீதலம் - வல்லவிடப்பணணுவதும், (அருணநேத்ரே) அருண - செவந்தவர்ணமுடைய, நேத்ரே - கண்ணில், விபுலம் - பரந்ததும், வேணுநாதே - வேணுகானத்தில, விஶ்ருதம்-ப்ரஸித்தமானதும், (மரகதமணிநீலம்) மரகதமணி - (வடிவில) மரகதப்பச்சைபோல், நீலம் - நீலவர்ணமுமாய், பாலம் - பாலனை ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆலோகயே நு - எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறேன். (64)

(தா-ம்.) இதில் அவன் கடாக்ஷத்தினால் என் தாபமெல்லாமாறி அவனை நான் காண்பதெப்போதோ வெனகிறார்.

இத்தனைகாலம், அதிதீவ்ரமாய், கீழேகால் பாவவொண்ணாதபடி விஷயங்களாகிற கல்லும் முள்ளும் நிறைந்து தாபத்ரயமாகிற தாவாநலம் வீசாநின்ற ஸம்ஸாரத்தில் திரிந்து ஸகலேந்த்ரியங்களும் பசையற்றுக்கிடக்கிற நான் இப்போது, க்ருஷ்ணனுடைய, கண்மறையநின்று காதுகுளிரும்படி பாடாநின்ற வேணுகானத்தையும், கண்ணெதிரே நின்றானாகில் கண்டபோ

தே ஸகலதாபஙகளுமாறும்படி மரகதமணிபோல் குளிர்ந்து நிழலோடி நீல யேறி நிர்மலமாயிருக்கிற திருமேனியையும், ஆஶ்ரிதர் தஙகள் பாபஙகளைக் கண்டஞ்சி தூரநிற்கவேண்டாமென்று அவர்கள்பாபத்தையே பசசையாகக் கொள்கையாகிற வாத்ஸல்யமென்னும் குணத்தினால் தேறிசசிவந்து பார்த்திருக்கிற கண்களையும், எட்ட நிற்குமபோதே ஆஶ்ரிதருடைய ஸம்ஸாரதாபஙகளையெல்லாமாற்றி அவர்களை வவ்வலிடுமபடி குளிரப்பண்ணாநின்றுள்ள கடாக்ஷஙகளையும், கிட்டினால் "நன்ருயிருக்கிருயோ" என்று குசலப்ரஶ்நமபண்ணிகாதிலமுதைப் பொழியாநின்ற இனிய சொற்களையும், இததனை நாள்பட்ட நெஞ்சாறல்தீர்த்து அந்த꞉கரணத்தைக குளிரப்பண்ணுமதான ஸுந்தர மந்தஹாஸத்தையும், க்ஷுத்ர விஷயஙகளை யநுபவித்துக் கைப்பேறிக்கிடக்கிற நாவானது தித்திக்கும்படியாயிருக்கிற மதுரமான அதரமுமாகிய நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய இவ்வவயவஙகளை நான் இந்த ஜந்மத்தில் பார்க்கமாட்டேனோவென்கிருர். (64)

[Grantha verse, 2 lines, illegible] ॥ (65)

(ப-உ) [Grantha] - தித்திப்புடைய சர்க்கராதிகளைக் காட்டிலும், [Grantha] - இனிமையானதும், [Grantha] - சஞ்சலமான மின்னல் முதலானவற்றைக்காட்டிலும், [Grantha] - சஞ்சலமாயுமிருக்கிற, [Grantha] - மன்மதாம்சமான ப்ரத்யும்நனுக்குத் தந்தையான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, [Grantha] - வர்ணிக்கமுடியாத, [Grantha] - இளந்தன்மையானது, [Grantha] - என்னுடைய, [Grantha] - நெஞ்சை, [Grantha] - அபஹரிக்கிறது; [Grantha] - என்ன செய்வோம்; [Grantha] கஷ்டம். (65)

(தா-ம்.) நீரிப்படி அவனைககாணப் பதறுவானேன், அவன் தான் வருமளவும் பொறுததிருககலாகாதோ வென்றவர்களைப்பார்த்துசசொல்லுகிருர்.

அதிஸுந்தரனான காமதேவனுக்கும் பிறப்பிடமான க்ருஷ்ணனுடைய இளமபருவமானது, இதையொருகாலநுபவிததபின் தேவாம்ருதமும் ஸாரமற்ற பிப்பியென்னும்படி அதிமதுரமாய் வாசாமகோசரமாயிருந்தது: அக்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதஙகளும் அதிசபலமாயிருந்தது; அவையிரண்டும், என்மனதை என்னிடமிருக்கவொட்டாமல் பலாதகாரமாகப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டுபோய் அவனிடத்திலழுததிவிட்டது. அதுக்குநானென்னசெய்வேன்? என்னால் பொறுததிருக்கவொண்ணுதென்கிருர். (65)

[Grantha verse, 3 lines, illegible] ॥ (66)

(ப-உ) வக்ஷஸி - திருமார்பிலும், நயநயுகளே - செங்கழுநீர்ப்பூவோடொத்த கண்களிலும், விசாலம் - அகன்றதும், ஸ்மிதே - புன்சிரிப்பிலும், லீலாஜல்பிதே - பாரவஸ்யத்தோடுகூடின பேச்சிலும், ம்ருதுலம் - கோமலமானதும், பிம்பாதரே - கோவைப்பழம்போன்ற வாயிலும், வேணுநாதே - வேணுகானத்திலும், மதுரம் - தித்தித்ததும், விலாஸ - ஸ்ருங்காரசேஷ்டைகளுக்கு, நிலயம் - இருப்பிடமுமான, பாலம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கதா - எப்பொழுது, அக்ஷ்ணோ:-நேத்ர விஷயமாக்கப்போகிறேன்.

(தா-ம்.) அவன் இப்படி அதிஸௌந்தர்யனுகில் நாங்களுமறியும்படி அவ்வடிவழகை எங்களுக்குச் சிறிது சொல்லுமென்று ஊரார்கேட்கச் சொல்லுகிருர்.

ஆஸ்ரிதர்கள் திரள்திரளாகத்திரண்டு எத்தனை திரள்வரிலும் அவர்களையெல்லாம் ஒரேதரத்தில் கடாக்ஷிக்கும்படி கண்கள் பரந்திருக்கும்; பின்பு, அவர்கள், தன் திருவடிகளில் பணிந்தார்களாகில், அவ்வளவுபேரையும் ஒரு காலே எடுத்தணைக்கும்படி மார்பும் பரந்திருக்கும்; கற்பாறைபோல அதிகடினமான ஸம்ஸாரவிஷயங்களில் ஓடித்திரிந்திளைத்த அவர்கள் மனம் கால் பாவித்தங்கும்படி, அவனுடைய சிறுமுறுவலும் மழலைச்சொல்லும் அதிகோமளமாயிருந்தது; அதரமானது கோவைப்பழம்போல் சிவந்து கண்ணுக்கு மிகவு மினிதாயிருந்தது; அவன் ஊதுகிற குழலினிசையானது செவிக்கு உருக்கமாயிருந்தது; அவனே ஸ்ருங்கார விலாஸங்களுக்கெல்லா மிருப்பிடமாயிருந்தான்; இப்படிப்பட்ட அவனை நான் காண்பதெப்போதோவென்று ஆசைப்படாநின்றேனென்கிருர். (66)

மாரஸ்ஸ்வயம் நு மதுரத்யுதிமண்டலம் நு மாதுர்யமேவ
நு மநோநயநாம்ருதம் நு | வேணீம்ருஜோ நு மமஜீவித
வல்லபோ நு பாலோயமப்யுதயதே மம லோசநாய || (67)

(ப-உ.) பால: - இளம்பருவமான இப்பிள்ளை, மம - என்னுடைய, லோசநாய - கண்ணுக்கு, அப்யுதயதே - தோற்றுகிருன்; அயம் - இந்தப் பாலகன், ஸ்வயம் மார: நு - ஸாக்ஷாத் மந்மதனோ, மதுரத்யுதிமண்டலம் நு - சந்த்ரமண்டலமோ, மாதுர்யம் ஏவ நு - தானேவடிவுகொண்ட மாதுர்யமென்கிற ரஸந்தானே, (மநோநயநாம்ருதம் நு) மந: - மநஸ்ஸுக்கும், நயந - கண்களுக்கும் இனிதான, அம்ருதம் நு - அம்ருதமோ, வேணீம்ருஜ: நு - வாக்பரிசுத்யமோ, மம - என்னுடைய, ஜீவிதவல்லப: நு - ப்ராணநாதனை க்ருஷ்ணனே (அறிகிறிலேன்) (67)

(தா-ம.) இவ்வளவிலே கண்ணன் இவருடைய ஆற்றாமையைக்கண்டு அதை சமிப்பிக்கைக்காக இவர் முன்னேவந்துதோற்ற, இவரவனை இன்னானென்றறியமாட்டாதே விதர்க்கிக்கிறார்.

என்கண்முன்னே தோற்றாநின்ற இப்பாலகன், ஸாக்ஷாத் மந்மதனோ? அல்லது சந்த்ரமண்டலமோ? மாதுர்யமெல்லாம் திரண்டெழுந்ததோர் வடிவோ? அதுவுமன்றிகே கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படியான அமுதமோ? வாக்கிலுள்ள தோஷத்தைப் போக்கவல்ல பரதேவதையோ? அல்லது என் ப்ராணநாதனான க்ருஷ்ணனோ அறிகிலேனென்கிறார். (67)

ஶிஶிராவலோகித தயாபரிபூர்ண நேத்ரம் ஆவிஷ்க்ருதஸ்மிதஸுதா-
மதுராதரோஷ்டம் | ஆத்யம் புமாம்ஸமவதம்ஸித பர்ஹி-
பர்ஹமாலோகயந்தி க்ருதிந: க்ருதபுண்யபுஞ்ஜா: ॥ (68)

(ப-உ.) (க்ருதபுண்யபுஞ்ஜா:) க்ருத - பலா(ஹஙா) பிஸந்திரஹிதமாகச்செய்யப்பட்ட, புண்ய - ஸுக்ருத விசேஷங்களுடைய, புஞ்ஜா: - ஸமூஹங்களையுடைய, க்ருதிந: - பாக்யசாலிகளான புருஷர்கள், (ஶிஶிராவலோகித தயாபரிபூர்ணநேத்ரம்) - ஶிஶிர: - சீதளமான, அவலோகித - பார்வையையுடையதும், தயா - தயையினால், பரிபூர்ண - கட்டப்பட்டது (பூர்ணமானது)மான, நேத்ரம் - திருக்கண்களையுடையவனும், (ஆவிஷ்க்ருதஸ்மித ஸுதாமதுராதரோஷ்டம்) - ஆவிஷ்க்ருத - வெளிகாணப்புறப்பட்ட, ஸ்மித - புன்னகையாகிற, ஸுதா - அம்ருதத்தினால், மதுர - இனிமையான, அதரோஷ்டம் - கீழுதட்டையுடையவனும் (அவதம்ஸித பர்ஹிபர்ஹம்) அவதம்ஸித - குழற்கணியாகவணிந்த, பர்ஹி - மயிலினுடைய,) பர்ஹம் - இறகையுடையவனும், ஆத்யம் - ஜகத்காரணபூதனுமான புமாம்ஸம் - புருஷோத்தமனான க்ருஷ்ணனை, ஆலோகயந்தி - பார்க்கிறார்கள். (68)

(தா-ம.) இப்படி இவர் ஸந்தேஹித்தவாறே அவன் தன்னுடைய அடையாளங்களையெல்லாம் இவரறியும்படி அருகேநெருங்கிவர, அவ்வடையாளங்களைக்கண்டு அவன் க்ருஷ்ணனே யென்று நிர்த்தரித்தாராய், தம்மைப்போல் இவனைக்கண்டவர்களனைவரையும் கொண்டாடுகிறார்.

குளிர்ந்தபார்வையும், பிறர்வருத்தம்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத நேத்ரமும், உள்ளிநின்றும் புறப்பட்டு முகமெங்கும் பரவாநின்ற முறுவலும், போக்யதையிலம்ருதத்தோடொத்த அதரமும் முன்னெற்றியில் கட்டியாகக் கட்டப்பட்ட மயில் கண்ணும் ஆகிய இவ்வடையாளங்களையுடைய புராண

புருஷனுன ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அநேக ஜந்மங்களில் தவம்செய்து திரட்டின புண்யவிசேஷத்தையுடைய பாக்யாதிகரான பக்தஜநங்களேகாணப்பெறுவார்கள், மற்றவர்க்குக்காணப்போகாதென்கிறார். (68)

பாலோயமாலோலவிலோசநேந வக்த்ரேண சித்ரீ-
க்ருததிங்முகேந । வேஷேண கோஷோசிதபூஷணேந
முக்தேந துக்தே நயநோத்ஸவம் ந: ॥ (69)

(ப-உ.) அயம் - இந்த, பால: - குழவியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (ஆலோலவிலோசநேந) ஆலோல-சுழலமிடுகிற, விலோசநேந-நேத்ரத்தினலும்; (சித்ரீக்ருததிங்முகேந) சித்ரீக்ருத - நாநாவர்ணமாகப்பணணப்பட்ட, திங்முகேந - திக்குக்களின் ப்ரதேசங்களையுடைய, வக்த்ரேண - முகத்தினலும், முக்தேந - மோஹகரமாய், (கோஷோசிதபூஷணேந) கோஷ - திருவாய்ப்பாடிக்கு, உசித - தகுதியான, பூஷணேந - அலங்காரங்களையுடைய, வேஷேண - வேஷத்தினலும், ந:-எங்களுடைய, (நயநோத்ஸவம்) நயந - நேத்ரங்களுக்கு, உத்ஸவம் - ஸந்தோஷத்தை, துக்தே - சுரக்கிறான். (69)

(த-ம்.) இதில், அவன் தம்மை ஆநந்திப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இந்தச் சிறுவன், வரும்போதே, தன்கண்களின் சாபல்யத்தையும், தான் திரும்பின திசையெங்கும் தன்னொளியினல் சித்ரமெழுதினற்போல் விளங்கப் பண்ணுகின்ற குண்டலாத்யாபரணங்க ளணிந்த முகத்தையும், அதிஸுந்தரமான திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் இடைச்சாதிக்குத்தக்கதான, மயில்கண், மரதளிர், காட்டுப்பூ, குந்தமணிமாலை, முதலியவேஷத்தையும் காட்டி என்கண்களைக் களிக்கப்பண்ணுகின்றனென்கிறார். (69)

ஆந்தோலிதாக்ரபுஜமாகுலநேத்ரலீலமார்த்ரஸ்மிதார்த்ர-
வதநாம்புஜசந்த்ரபிம்பம் । ஶிஞ்ஜாநபூஷணஶதம் ஶிகி-
பிஞ்சமௌலி ஶீதம் விலோசநரஸாயநமப்யுபைதி ॥ (70)

(ப-உ.) (ஆந்தோலிதாக்ரபுஜம்) ஆந்தோலித - வீசப்பட்ட, அக்ரபுஜம் - முன்கையையுடையதும், (ஆகுலநேத்ரலீலம்) ஆகுல - நிலையற்ற, நேத்ர - கண்களுடைய லீலம் - வ்யாபாரங்(பார்வை)களையுடையதும், (ஆர்த்ரஸ்மிதார்த்ரவதநாம்புஜசந்த்ரபிம்பம்) ஆர்த்ர - நெஞ்சுருக்குப்பண்ணுமதான, ஸ்மித - சிரிப்பினல்

ஶுக்ல - சீதளமான, வதநசந்த்ர மண்டலம் போலும் - கமலமலர்போலும் சந்த்ர மண்டலம்போலு மிருக்கிற முகத்தை யுடையதும், (ஶிஞ்ஜாநாபரணஸந்தம்) ஶிஞ்ஜாந - ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஆபரணஸந்தம் - அநேக ஆபரணங்களையுடையதும், (ஶிகிபிஞ்ச ஶேகரம்) ஶிகி-மயிலினுடைய, பிஞ்ச - இறகை, ஶேகரம் - சிரோபூஷணமாக உடையதும், ஶீதம் - பார்ப்பவர்கண்களைக் குளிரப்பண்ணுமதும், (விலோசநரோகாபஹம்) விலோசந - கணகளுக்கு, ரோகாபஹம் - ஸகலமான நோய்களையும்போக்கித் திறமையை யளிக்க வல்ல ஔஷதமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுகிற பரவஸ்து, அக்ரேவேதி - எனக்கெதிராக வருகிறது. (70)

(தா-ம்.) இதில், அவன் வரும்போதுண்டான வழகைப்பேசுகிறார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்கெதிர்முகமாகத் தளர்நடையிட்டு வரும்போது, என்னிடத்தில் அதிவ்யாமோஹத்தினுல் என்மேல் பார்வையை அதிசஞ்சலமாகவையாநின்றுகொண்டு, அதிரமணீயமான தன் முகத்தை எனக்குக் காட்டிப் புன்முறுவல்செய்து, சிரஸஸில் மயிலிறகைச் சூடி, அரையிலணிந்த சதங்கையும் பாதங்களில் பூண்ட தண்டையும் ஒலிக்கும்படியாக அசைந்தசைந்து முன்கைகளை வீசிக்கொண்டுவாராநின்ருன், அந்த நடையழகானது என்கண்ணில் நோயைப்போக்கி வலிவையுண்டாக்கி ஆநந்தகரமுமாயிருந்ததென்கிருர். (70)

பல்லவாபல்லவ பரிஷத்விபூஷணம் ஶிஶுரேஷ ஶீதல விலோலலோசந: । ம்ருது ஸ்மிதார்த்ரவதநேந்து ஸம்பதா மதயந் மதீயஹ்ருதயம் விகாஹதே ॥ (71)

(ப-உ.) (பல்லவாபல்லவபரிஷத்விபூஷண:) பல்லவாபல்லவ - இடைப்பிள்ளைகளுடைய, பரிஷத் - ஸமூஹத்துக்கு விபூஷண: - அலங்காரமானவனும், (ஶீதலவிலோலலோசந:) ஶீதல - ஆஸ்ரிதருடைய தாபத்தைப்போக்குமதும், விலோல - சஞ்சலமுமான, லோசந:- திருக்கணகளையுடையவனும், ஶிஶு:- இளம்பிள்ளையுமான, ஏஷ: - இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (ம்ருதுஸ்மிதார்த்ரவதநேந்துஸம்பதா) ம்ருது - கோமலமான, ஸ்மித - முறுவலினுல், ஆர்த்ர - நனைப்புண்ட, வதந இந்து - முகமதியினுடைய, ஸம்பதா - சோபையினுல், மதயந் - பரவசமாகப் பண்ணுநின்றுகொண்டு, மதீயம் - என்னுடையதான, ஹ்ருதயம் - நெஞ்சை, விகாஹதே-ஆழ்ந்து அடைந்தனன். (71)

(தா-ம்.) உம்முடைய எதிரே வந்தகண்ணன் பின்பெங்கே போனு னென்னச் சொல்லுகிறார்.

தன்னோடொத்த பருவத்தரான இடைப்பிள்ளைகள் சுற்றும் சூழ்ந்து வர, அவர்கள் நடுவே இவன் நாயகமணிபோல் வந்தான்; வரும்போதேஎன் னைக்குளிரக் கடாக்ஷித்தான்; புன்முறுவலோடுகூடிய வதநாரவிந்தமாகிற பெருஞ்செல்வத்தைக்காட்டி என்னைமயக்கி என்நெஞ்சினுள்ளே நுழைந்து விட்டானென்கிறார். (71)

தஜிஷ உபெ நதம் தமாலநீலம் தரலவிலோசநதாரகாபிராமம்। முதிதமுதிதவக்த்ரசந்த்ரபிம்பம் முகரிதவேணுவிலாஸ ஜீவிதம்மே॥ (72)

(ப-உ.) (தமாலநீலம்) தமால - தமாலமரம்போல, நீலம் - நீலவர்ணமாயும், (தரலவிலோசந தாரகாபிராமம்) தரல - சஞ்சலமாயிருக்கிற, விலோசந - கண்களுடைய, தாரகா - கரு விழியினால், அபிராமம் - ஸுந்தரமாயும், (முதிதமுதிதவக்த்ர பிம்பம்) முதிதமுதித - அதிகஸந்தோஷத்தையுடைய, வக்த்ர பிம்பம் - சந்த்ரமண்டலம்போன்ற முகத்தையுடையதாயும், (முக ரிதவேணுவிலாஸஜீவிதம்) முகரித - ஊதப்பட்ட, வேணு - குழலினுடைய, விலாஸ - ஸ்வரபேதங்களுக்கு, ஜீவிதம் - ப்ராண தாரமாயுமிருக்கிற, தஜிஷ உம் - ப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸ்வரூபமானது, மே-எனக்கு, உபநதம்- எதிர்கொண்டுவருகிறது.

(தா-ம்.) அங்கே புகுந்தபின் அவன் செய்ததைச் சொல்லுகிறார்.

என் ப்ராணபூதனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், என்மனதில் புகுந்து, ஸ்யாமவ ர்ணனாய், கண்களில் அலைகிற கருவிழிகளை யுடையனாய், ஸந்தோஷத்தி னாலலர்ந்த முகத்தையுடையனாய் வேணுகாநம் செய்துகொண்டு இவ்விடத் திலேயே பொருந்தி நின்றானென்கிறார். (72)

சாபலஸீமா சபலாநுபாவைகஸீமா சாதுர்யஸீமா சதுராநநஸீமா। ஸௌரப்யஸீமா ஸகலாத்புதகேலிஸீமா ஸௌபாக்யஸீமா தஜிஷம் ப்ரஜபாக்யஸீமா॥ (73)

(ப-உ.) (சாபலஸீமா) சாபல - நவநீத சௌர்யாதிகளி லுண்டான சஞ்சலவ்யாபாரத்துக்கு, ஸீமா - எல்லையானதும், (சப லாநுபாவைகஸீமா) சபலா-லக்ஷ்மியினுடைய, அநுபவ-ஸுகா

நுபவத்துக்கு, ஸகலஸீ-ப்ரதாநமான எல்லைநிலமானதும், (வாத்ஸல்யஸீ) வாத்ஸல்ய-ஸாமர்த்யத்துக்கு, ஸீ முதல்தரமான இருப்பிடமானதும், (வதநாரவிந்தஸ்ருஷ்டிஸீ) வதநாரவிந்த- ப்ரஹ்மாவினுடைய, ஸ்ருஷ்டி -ஸ்ருஷ்டி நைபுண்யத்துக்கு, ஸீ-முடிந்தநிலமானதும், (ஸௌரபஸ்யஸீ) ஸௌரபஸ்ய - பரிமளத்துக்கு, ஸீ - முக்யமான ஸ்தாநமானதும், (ஸகலாச்சர்யகேளிஸீ) ஸகல-ஸமஸ்தமான, ஆச்சர்ய - ஆஸ்சர்யங்களுக்கும், கேளிஸீ-விளையாடுமிடமானதும், (ஸௌபாக்யஸீ) ஸௌபாக்ய - ஸௌந்தர்யத்துக்கு, ஸீ - குடியிருக்குமிடமானதும், (வ்ரஜபாக்யஸீ) வ்ரஜ-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாருடைய, பாக்ய - புண்யவிசேஷத்துக்கு, ஸீ - பரிபாகஸ்த்தாநமாயுமிருக்கிற, தத் - அப்படி ஜகத்ப்ரஸித்தமான, இதம் - இந்த பரவஸ்துவானது, (என்னெதிரில் தோற்றுகிறது.) (73)

(தா-ம்.) இதில் நெஞ்சிலிருக்கும்போதை அவனையநுபவிக்கிறார்.

அவனங்கிருக்கும்போது பிள்ளை விளையாட்டுக்களனைத்தையும் விளையாடாநின்றான்; ஸ்ரீதேவி ஸவிலாஸமாக நித்யவாஸம் செய்கைக்கு இவனொருவனே தகுதியாயிருந்தான்; அதுக்குத்தக்க நைபுண்யமும் இவனிடத்தில் பூர்ணமாயிருந்தது; ப்ரஹ்மா, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யத்தையெல்லாம் பூர்ணமாகச் செலுத்தி ஸ்ருஷ்டித்தானுயிற்றிவனை; உயர்ந்த பரிமளமும், ஸ்ருங்காரரஸமும், ஸகலமான மங்களங்களும் இவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தது; ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ப்ரஜைகளுடைய புண்யமெல்லாம் திரண்டதோர் வடிவாயிருந்தான். இப்படிப்பட்டவன் என்னெஞ்சில் வாஸம் பண்ணுகின்றானென்கிறார். (73)

ஶாய்யேந்துமுக்தாதிஷு ஸித்தாஸ்யாம் ஸ்ருஷ்டிவம்ஸீஸி விலாஸ்த்ரேஸ்வர்யா ஸௌஸாதீ | ஸ்வாஸீநாம் விஹாரவதம் ஶ்ருஸௌபாஷ்யராஸாம் ஶ்ருத்யமாஷ்ராநாம் ஸரிணதிர ஸோரபத்ஸாஸ்ரியதே॥ (74)

(ப-உ.) (ஶ்வாஸீநாம்) ஶ - என்னுடைய, வாஸீநாம் - கவிகளுக்கு, விஹாரவதம் - லீலாஸ்த்தாநமாய், (ஶ்ருஸௌபாஷ்யராஸாம்) ஶ்ரு - முதிர்ந்த, ஸௌபாஷ்ய- பரிபாகத்தை, ராஸாம்-அடைந்திருக்கிற, (ஶ்ருத்யமாஷ்ராநாம்) ஶ - என்னால் செய்யப்பட்ட, ஸுக்ருத - ஸுக்ருதவிசேஷங்களுடைய, ஸரிணதி - மூர்த்திகரித்த அவஸ்த்தாவிசேஷமாயிருக்கிறக்ருஷ்ணமூர்த்தியானது ஶாய்

तारुण्य-போக்யதையினால், (द्विगुणशिशिरम्) द्विगुण-இரண்டு மடங்கு அதிகமாக, शिशिरम् - குளிர்ந்திருக்கிற, वक्त्रचन्द्रम् - சந்த்ரன்போலழகிய முகத்தை, वहन्ती - சுமந்ததாய், (वंशीवीथीविगलदमृतस्रोतसा) वंशी - குழலினுடைய, वीथी - நாததாரை (मार्गமென)யில நின்றும், विगल - வழிந்துவருகிற, अमृत - அம்ருதத்தினுடைய, स्रोतसा - வெள்ளத்தினால், सेचयन्ती - (கேட்பவர்கள் செவிகளைக்குளிர) நனைத்ததாய்க்கொண்டு, नेत्रयोः - (என்) கண்களில், सन्निधत्ते - கிட்டிச்சேர்ந்திருக்கிறது.

(தா-ம்) இதில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அருகுநின்றும் விளம்பிதம் கண்முன்னேதோற்ற, அப்பொழுதநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமானது முன்னமே சந்த்ரமண்டலம்போல்மிக அழகியதாயிருக்கும்; அதுக்குமேலே, இளநடைதரும்போதைஎத்தனைநாளநுபவிக்கினும் ஆராசமாதுர்யம்கூடி முன்னிலுமினிமை இரட்டித்திருந்தது; இன்னமும், வேணுகாநம் பண்ணாநின்றுகொண்டு அந்த ரஸத்தினாலே வன்னெஞ்சருடையநெஞ்சையும் நீராகக்கரையாநின்றான்; நானிவனையல்லது மற்ற யாதொன்றையும் வாயிட்டுத்துதியேன்; அநேக காலம்செய்த புண்யங்களெல்லாம் பரிபாகதசைக்கு வந்து அதினாலே நானிவனைக் கண்களால் காணப்பெற்றேனென்கிறார். (74)

तेजसेऽस्तु नमो धेनुपालिने लोकपालिने ।
राधापयोधरोत्सङ्गशायिने शेषशायिने ॥ (75)

(ப-உ.) (लोकपालिने) लोक- ஸகலஜகத்துக்கும், पालिने-அநிஷ்டத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தையளிக்குமதும், (धेनुपालिने) धेनु - (இப்பொழுது இடைக்குடியிலவதரித்து)பசுக்களை, पालिने - ரக்ஷிப்பதும், शेषशायिने - திருவநந்தாழ்வான்மேல் பள்ளிகொண்டதும், (राधापयोधरोत्सङ्गशायिने) राधा - (இப்பொழுது) ராதிகையினுடைய, पयोधरोत्सङ्ग - கொங்கைத்தலத்தில், शायिने - கணவளர்ந்தருளுவதுமான, तेजसे - க்ருஷ்ணரூபியான தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, नमः अस्तु - (என்னுடைய) ப்ரணாமம் உண்டாயிடுக. (75)

(தா-ம்.) இப்படி தம் கண்ணுக்கு விஷயமானவனை நமஸ்கரிக்கிறார்.

ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமான ஸகலப்ராணிகளையும் தானிருந்தவிடத்திலேயிருந்து ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ரக்ஷிப்பவனாய், ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலில் சாயும்போது தன்

ஸுகுமாரமான திருமேனியில் அந்நீ ருறுத்தாமைக்காக அதிஸுகுமாரனாய் நித்யஸூரிகளில் தலைவனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக விரித்து அதில் சாய்ந்தருளின ஸர்வேஶ்வரனான நீ, இப்பொழுது ஆஶ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணாவதாரம்செய்து பசுமேய்க்கு மாயனாகவும், ராதிகையினுடைய ஸ்தநதேசத்தை விட்டுப்பிரியாத வி(டு)டபுருஷனாகவுமானாய்; எது செய்யினும் குறைவற்ற தேஜஸ்ஸையுடையனான உன்னை நான் வணங்கினேனென்கிறார். (75)

[illegible] ।
[illegible] ॥

(ப-உ.) ([illegible]) [illegible] - ஆயர்மாதர்களுடைய, [illegible] - கொங்கைத்தலத்திலிட்ட, [illegible] - அழகிதான, [illegible] - அலங்காரார்த்தமான குங்குமத்தோடு, [illegible] - கூடியிருக்கிற, [illegible] - எழிலையுடையதும், ([illegible]) [illegible] - குழலோசையினுடைய, [illegible] - ஒழுங்குக்கு, [illegible] - ஆதிகுருவும், [illegible] - பரமாத்மஸ்வரூபியுமான, [illegible] - தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, [illegible]-அப்பரவஸ்துவினுடையவசீகரணஹேதுவாக சாஸ்த்ரப்ரஸித்தமான, [illegible] - நமஸ்காரம்; [illegible] - இப்படியவ்வடிவழகிலீடுபட்ட நான்செய்கிற, [illegible] - நமஸ்காரம். (76)

(தா-ம்.) இதில், இந்தக்ருஷ்ணனே ப்ரணவ வாசயமான பரப்ரஹ்மமென்று நிர்த்தாரணம் செய்து வணங்குகிறார்.

ரதிகாலத்தில் ஆய்ச்சிமார்களை யணைக்கும்போது அவர்களுடைய ஸ்தநதேசத்திலிருந்த குங்குமக்குழம்பு இவன்மார்பில் படிந்து, அதினால் அபூர்வமான காந்தியையுடையனாய், வேணுகாநத்துக்கு ஆதிமூலமான நீ, ஸாக்ஷாத் ப்ரணவவாச்யமான பரப்ரஹ்மமாகிறாய்; அப்படிப்பட்ட உனக்கு நான் அத்யந்த பாதந்த்ரனாய்க்கொண்டு நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (76)

[illegible] ।
[illegible] ॥ (77)

(ப-உ.) ([illegible]) [illegible] - அடையப்பட்ட, [illegible] - திருவிளையாட்டையுடையதாய், [illegible]-என்னுடைய, [illegible]- ப்ராணனான க்ருஷ்ணமூர்த்தியானது, ([illegible]) [illegible] - மெள்ளமெள்ள, [illegible]-சப்தியாநின்ற, [illegible]- தண்டைச்சிலம்

பினால், ஸம்பூர்ண- பூர்ணமானதும், யௌவந-இளமையேறினதும், பாதஸரோஜ பல்லவேந - தளிர்போல் சிவந்ததுமான பாதமலரினால், (அநுஸ்ருத ஸிஞ்ஜித வேணுகீத:) அநுஸ்ருத - (அந்தணடைச் சிலம்பை) அநுஸரித்து சப்திப்பதும், ஸிஞ்ஜித - கோமளமுமான, வேணுகீத:-குழலினோசையை யுடையதாய்க்கொண்டு, ஆயாதி-வருகிறது. (77)

(தா-ம்.) இவருடைய உத்ஸாஹத்தைக்கண்டு இவர் கண்முன்னே அவனுலாவப்புக்கான், அந்நடையழகை யநுபவிக்கிறார்.

எனக்கு தா(ர)ரகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தன் ஸ்ரீபாதத்திலணிந்த தண்டைச்சிலம்பு மெள்ள மெள்ள ஒலியாநிற்க, அதுக் கநுகுணமாக வேணுகாநம் பண்ணிக்கொண்டு, கோமலமான பாதத்தினால் ந்ருத்தமாடி என்முன்னே வாராநின்றானென்கிறார். (77)

ஸாயம்விலாஸ வேணோர்நிநாதாம்ருதேந ஸிஞ்சந்நுதஞ்சித-
மிதம் மம கர்ணயுக்மம் । ஆயாதி மே நயநபந்துரநந்யபந்து-
ராநந்த கந்தலித கேலிகடாக்ஷலக்ஷ்மீ:॥ (78)

(ப - உ.) (ஆநந்தகந்தலித கேலிகடாக்ஷலக்ஷ்மீ:) ஆநந்த ஸுகவிசேஷத்தினால், கந்தலித - வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற, கேலி-விஹாரகாலத்திலுண்டான, கடாக்ஷ - கடைக்கண் பார்வையினால், லக்ஷ்மீ: - காணத்தகுந்தவனும், மே-என்னுடைய, (நயநபந்து:) நயந - நேத்ரங்களுக்கு-பந்து: - தாபத்தைப்போக்கவல்ல பந்துவும், (அநந்யபந்து:) அநந்ய உபாயாந்தரசூந்யரான ப்ரபந்நர்க்கு, பந்து: - ப்ராப்யனும், அஸௌ - அப்படிப்ரஸித்தனுமான, அயம் - இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (விலாஸவேணோர்நிநாதாம்ருதேந) விலாஸ - ஶ்ருங்காரமாக ஊதப்பட்ட, வேணோ: - வேணுவினுடைய, நிநாத - ஸ்வரமாகிற, அம்ருதேந - அமுதத்தினால், உதஞ்சிதம் - (அதைக்கேட்க) முயன்ற, மம - என்னுடைய, இதம் கர்ணயுக்மம் - இவ்விரண்டு காதுகளையும், ஸிஞ்சந்-குளிரநனைத்தவனாய்க்கொண்டு, ஆயாதி - வருகிறான். (78)

(தா-ம்.) அநந்யகதியான வெனக்கு உறவாய்நின்று, என் கண்களினாற்றாமையைத் தொலைக்கப்பண்ணுவதற்காக, ஆநந்தாதிசயத்தினால் கொழுந்துவிட்டோங்கின ஸ்ருங்கார க(ட)ாக்ஷங்களையுடையனாய்க்கொண்டு, அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், தன்னுடைய குழலோசையைக் கேட்க வாசையுற்ற

என் காதுகள் குளிரும்படி வேணுகாநம் பண்ணினவனாய், அசைந்தசைந்து என்முன்னே உலாவாநின்றானென்கிறார். (78)

தூராத்விலோகயதி வாரணகேலகாமீ தாராகடாக்ஷபரிதேந விலோசநேந । ஆராதுபைதி ஹ்ருதயங்கமவேணுநாத வேணீதுகேந தஶநாவரணேந தேவ:॥ (79)

(ப-உ.) (ஹ்ருதயங்கமவேணுநாதவேணீதுகேந) ஹ்ருதயங்கம - உள்ளத்தே உறைந்திருக்கிற, வேணுநாத - குழலோசையினுடைய, வேணீ - தா(ரா)ரையை, துகேந - பொழியாநின்ற, தஶநாவரணேந - வாய்க்கலையோடு(கூடின), தேவ: - ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், (தாராகடாக்ஷபரிதேந) தாரா - அவிச்சிந்நமாயிருக்கிற, கடாக்ஷ - கடைக்கண்பார்வையினால், பரிதேந - பூர்ணமாயிருக்கிற, விலோசநேந - நேத்ரத்தினால, தூராத் - தூரத்திலிருந்து, விலோகயதி - பார்க்கிறான்; (வாரணகேலகாமீ) வாரண- யானையினுடைய, கேல - விளையாட்டுப்போன்ற, காமீ - நடையழகையுடையனாய்க்கொண்டு, ஆராத் - ஸமீபத்தில், உபைதி - வருகிறான் (79)

(தா-ம்.) எனக்கு நடையழகைக் காட்டுகைக்காக மத்தகஜம்போல் நடந்து தூரமாகப்போய்நின்று, அங்கிருந்து என்னை இடைவிடாமல் பாராநின்றான்; பின்பு என்மனமுருகும்படி வேணுகாநம் பண்ணினவனாய், அதரத்தை வெளிததுக் காட்டிக்கொண்டு அருகேவந்து அந்நடை யழகுடன் நடையாடாநின்றானென்கிறார். (79)

த்ரிபுவநஸரஸாப்யாம் திவ்யலீலாகுலாப்யாம் த்ருஶித்ருஶி ஶிஶிராப்யாம் தீப்தபூஷாஸ்பதாப்யாம் । அஶரணஶரணாப்யாம் அத்புதாப்யாம் பதாப்யாம் அயமயமநுகூஜத்வேணுராயாதி தேவ: ॥

(ப-உ) அயம் - இவ்வழகுடன்கூடிய, அயம்-இந்த, தேவ: - ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், (அநுகூஜத்வேணு:) அநுகூஜத் - ஒலியாநின்ற, வேணு: - குழலையுடையனாய்க் கொண்டு, (த்ரிபுவநஸரஸாப்யாம்) த்ரிபுவந - மூன்று லோகங்களுக்கும், ஸரஸாப்யாம் - ஆநந்த ஜநகங்களாயும், (திவ்யலீலாகுலாப்யாம்) திவ்ய - அதிமாநுஷமான, லீலா - ஶ்ருங்காரகமநத்தினால், ஆகுலாப்யாம் - பூர்ணங்களாயும், த்ருஶித்ருஶி - பார்வைகள்தோறும், ஶிஶிராப்யாம் - (கண்களைக்) குளிரப்பண்ணுவதும், (தீப்தபூஷாஸ்பதாப்யாம்) தீப்த -

ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற, பூஷா - ஆபரணங்களுக்கு, ஆஸ்பதாநி - இருப்பிடங்களாயும், (ஶரணாகதரக்ஷணாநி) ஶரணாகத - ரக்ஷகாந்தரமில்லாதவர்களுக்கு, ரக்ஷணாநி - ரக்ஷகங்களாயும், அத்புதாநி - ஆஸ்சர்யகரங்களாயுமிருக்கிற, பதாநி - திருவடிகளினால், ஆயாதி - நடந்துவருகிறான். (80)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், மூன்று லோகங்களுக்கு மாங்களகமாய், நாதநத்தில் பழகித்தேறினதாய், பார்க்கப்பார்க்க அழகியதாய், அத்யுஜ்ஜ்வலங்களான பூஷணங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டதாய், அகதிகர்களாய்த் தன்னை வந்தடைந்த ப்ரபந்நர்க்கு ரக்ஷகமாய், இப்படிகளாலே அத்யாஸ்சர்யகரமாயிருக்கிற பாதகமலங்களால் மெள்ள மெள்ள நடந்துவந்து வேணுகாநத்துடனே என்முன்னே உலாவாநின்றானென்கிறார். (80)

ஸோऽயம் முநீந்த்ரஜநமாநஸதாபஹாரீ ஸோऽயம் மதவ்ரஜவதூவஸநாபஹாரீ । ஸோऽயம் த்ருதீயபுவநேஶ்வரதர்பஹாரீ ஸோऽயம் மதீயஹ்ருதயாம்புருஹாபஹாரீ ॥ (81)

(ப-உ.) ய꞉ - எவன், (முநீந்த்ரஜநமாநஸதாபஹாரீ) முநீந்த்ரஜந - ருஷிகளுடைய, மாநஸ - மநஸ்ஸிலுண்டான, தாப - துக்கத்தை, அபஹாரீ - அபஹரிக்கிறவனோ, அயம் - இவன், ஸ꞉ - அவனே; ய꞉ - எவன், (மதவ்ரஜவதூவஸநாபஹாரீ) மத - அபிமானத்தையுடைய, வ்ரஜவதூ - கோபிகைகளுடைய, வஸநம் - துயில்களை, அபஹாரீ - எடுத்தொளித்தவனோ, அயம் - இவன், ஸ꞉ - அவனே; ய꞉ - எவன், (த்ருதீயபுவநேஶ்வரதர்பஹாரீ) த்ருதீய புவந - ஸ்வர்க்கத்துக்கு, ஈஶ்வர - ஸ்வாமியான இந்த்ரனுடைய, தர்ப - கொழுப்பை, அபஹாரீ - போக்கினவனோ, அயம் - இவன், ஸ꞉ - அவனே; ய꞉ - எவன், (மதீயஹ்ருதயாம்புருஹாபஹாரீ) மதீய - என்னுடையதான, ஹ்ருதயாம்புருஹம் - நெஞ்சை, அபஹாரீ - வஞ்சித்தவனோ, அயம் - இவன், ஸ꞉ - அவனே. (81)

(தா-ம்.) ஸநகாதி யோகீந்த்ரர்கள் இந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அநவரதம் த்யாநிக்கவே, இவன்றானும் அங்கே நித்யவாஸம் செய்கைக்குப் பாங்காக அவர்கள் மநஸிலுள்ள ஆத்யாத்மிகாதி ஸகல தாபங்களையும் களைந்தெடுத்தான்; கோபிமார்கள் நீராடும்போது குளக்கரையில் களைந்துவைத்த துகிலை அவர்களறியாதபடி யபஹரித்த தூர்த்தனானான்; கோபாலர்கள் தனக்கிட்ட பலிபூஜையை இவன் தடுத்துவிட்டானென்று இந்த்ரன் கோபித்துக் கல்மழை பொழிய, அதை கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துத் தடுத்து அவன்

கர்வத்தைத் தணித்தான்; இப்படி ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும் பரமரஸிகனும் சூரனுமான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுது என் கண்வழியாக நெஞ்சில் புகுந்து அங்குள்ள வேதனைகளை யாற்றினனென்கிறார். (81)

ஸர்வஜ்ஞத்வே ச மௌக்த்யே ச ஸார்வபௌமமிதம் மம |
நிர்விஶ்ய நயநம் தேஜோ நிர்வாணபதமஶ்நுதே || (82)

(ப-உ.) ஸர்வஜ்ஞத்வே-எல்லாப்பொருளையு மறியவல்ல ஜ்ஞானத்திலும், மௌக்த்யே-மோஹிப்பிக்கவல்ல அழகிலும், ஸார்வபௌமம்-ஸர்வோத்தமமான, இதம் - இந்த, தேஜ: - தேஜஸ்ஸை, நிர்விஶ்ய - அடைந்ததாய்க்கொண்டு, மம - என்னுடைய, நயநம் - கண்ணானது, நிர்வாணபதம் - மோக்ஷசுகத்தை, அஶ்நுதே - அநுபவிக்கிறது. (82)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஜ்ஞானமோ, ப்ரஹ்மாதிகளிலும் நித்யஸூரிகளிலும் விஞ்சியிருந்தது; இவனுடைய அஜ்ஞானமோ, அஜ்ஞானிகளுக்கு நித(ூ)ர்சநமாகச் சொல்லப்பட்ட இடையரிலும் விஞ்சியிருந்தது; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களை யநுபவித்து என்மனம் பரமாநந்த பரிதமாயிற்றென்கிறார். (82)

க்ருத்வா நவம் புநருக்தஶோபம் உஷ்ணேதராம்ஶோருதயம் முகேந்தோ: | த்ருஷ்ணாம்புராஶிம் த்விகுணீகரோதி க்ருஷ்ணாஹ்வயம் கிஞ்சந ஜீவிதம் மே || (83)

(ப-உ.) க்ருஷ்ணாஹ்வயம் - க்ருஷ்ணனென்ற பெயரை யுடைய, கிஞ்சந-ஒராநெருு, மே - என்னுடைய, ஜீவிதம் - ப்ராணனானது, முகேந்தோ: - (தன்னுடைய) முகமாகிற சந்த்ரனாலே, உஷ்ணேதராம்ஶோ: - சீதகிரணனான சந்த்ரனுடைய, உதயம் - உத்பத்தியை, (புநருக்தஶோபம்) புநருக்த - புநருக்தமென்கிற தோஷத்தோடுகூடிய, ஶோபம் - காந்தியையுடையதாக (நிரர்த்தகமாக,) க்ருத்வா - பண்ணினதாய்க்கொண்டு, த்ருஷ்ணாம்புராஶிம் - (என்னுடைய) ஸமுத்ரம்போன்ற பேராசையை, த்விகுணீகரோதி - இரட்டிக்கப்பண்ணுகிறது. "புநருக்தஶோபம்" என்பதற்கு, புநருக்த - இரட்டிப்பாகப்பண்ணப்பட்ட, ஶோபம் - காந்தியையுடையதாக என்றும் அர்த்தமாகலாம். 'புநருக்தகோஷம்' என்றும் சிலர் சொல்லுவர். (83)

(தா-ம்.) எனக்கந்தராதமாவான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், லோகத்தி லுள்ள தாபங்களையும் இருளையும் தன்முகவொளியினால் போக்கி, உலகத்தார், இனி சந்த்ரனால் ஏதும் காரியமில்லையென்று சொல்லும்படி சந்த்ரனை வீணாக்கினவனாய்க்கொண்டு, அம்முகவொளியை எனக்குக் காட்டி என்னாசையைப் பெருகச்செய்தானென்கிறார். (83)

ஆதாம்ர விலோசந ஸ்ரீ ஸம்பாவிதாசேஷ விநம்ர வர்க்கம் | முஹுர்முராரேர் மதுராதரோஷ்டம் முகாம்புஜம் சும்பதி மாநஸம் மே || (84)

(ப-உ) (ஆதாம்ர விலோசந ஸ்ரீஸம்பாவிதாசேஷ விநம்ர வர்க்கம்) ஆதாம்ர - கொஞ்சம் சிவந்திருக்கிற, விலோசந ஸ்ரீ - நேத்ரசோபையினால், ஸம்பாவித - கொண்டாடப்பட்ட, அசேஷ - ஸமஸ்தமான, விநம்ர - ஆஸ்ரிதர்களுடைய, வர்க்க - ஸமூஹத்தை யுடையதும் (மதுராதரோஷ்டம்) மதுர - போக்யமான, அதரோஷ்டம் - கீழ்உதட்டையுடையதும், தத் அப்படிசாஸ்த்ரப்ரஸித்தமுமான, ஏதத் - இப்படி கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட, முராரே: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, முகாம்புஜம் - முகாரவிந்தத்தை, மே - என்னுடைய, மாநஸம் - நெஞ்சானது, முஹு: - அடிக்கடி, சும்பதி - த்யானம்செய்கிறது (84)

(தா-ம்.) தன்னிடத்தில் பக்தியுக்தரான பாகவதர் பக்கல் தனக்குள்ள வாத்ஸல்யத்தை புறம்பொசிந்து காட்டினாற்போல சிவந்த திருக்கண்களால் கௌரவித்துக் கடாக்ஷியாநின்றான்; அவர்களைப்பார்த்து மதுரமாகப்பேசுவதாக அதரம் துடியாநின்றது, முகமானது மலர்ந்துதோன்றி அவர்கள் தாபத்தை யாற்றுகின்றது; இவனுடைய இவ்வவயவங்களையெல்லாம் என்னெஞ்சு ஒருகாலேத்யநியாநின்றதென்கிறார். (84)

கரௌ சரதுதஞ்சிதாம்புஜ விலாஸ சிக்ஷாகுரூ பதௌ விபுதபாதப ப்ரதமபல்லவோல்லங்கிநௌ | த்ருசௌ த்ரிபுவநாத்புத ஸ்ரவணசாரிணௌ ஸ்ரியௌ விலாஸமய விலோசநாந்தே ததேவ முகமுஜ்ஜ்வலம் || (85)

(ப-உ.) கரௌ - திருக்கைகள், (சரதுதஞ்சிதாம்புஜ விலாஸ சிக்ஷாகுரூ) சரத் - சரத்காலத்தில், உதஞ்சித - வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற, அம்புஜ - தாமரைப்பூவினுடைய, விலாஸ - (விகாஸம் காந்திமுதலானவற்றினாலுண்டான) ப்ரகாசத்துக்கு, சிக்ஷாகுரூ -

அப்யாஸம்செய்விக்கிற ஆசார்யனாயிருக்கின்ற; [illegible] - திருவடிகள், ([illegible]) [illegible] - கல்பவ்ருக்ஷத்தினுடைய, [illegible] இளசான, [illegible] - தளிர்களை, [illegible] - அதிக்ரமிக்கின்றன; [illegible] - திருக்கண்கள், ([illegible]) [illegible] - பிளக்கப்பட்ட, [illegible] - தாரபிமானத்தையுடைய, [illegible] - மூன்றுலோகத்தினுடைய, [illegible] - ஸாத்ருஶ்யலக்ஷ்மியை யுடைத்தாயிருக்கின்றன; ([illegible]) [illegible] - நயனங்களுக்கு, [illegible] - ஸுகப்ரதமாய், [illegible] - ஶ்லாக்யமான, [illegible] - (இப்படிப்பட்ட) இளம்பருவத்தை, [illegible] - பார், [illegible] - ஆஶ்சர்யம். "[illegible]" என்றுபதவிபாகமாய், [illegible]-கண்ணே! [illegible] - பார்என்றுமர்த்தமாம். (85)

(தா-ம.) இப்படி கீழ்பத்து ஶ்லோகங்களினால் அவனைததாம் பூர்ணமாகவநுபவித்து "நீங்களும் இதை வீணாகப்போககாதே அநுபவியுஙகள்" என்று பிறர்க்கு உபதேசிககிறார்.

இவனுடைய அநுபவம் வேப்பங்குடி நீர்போலிருக்கையன்றிக்கே, அநுபவிகக விறஙகும்போதே பால்போல் இனிதாயிருககும், அதாவது சரதகாலத்திலுதித்த தாமரைகளுமகூட, சைத்ய ஸௌகந்த்ய மார்த்தவாதி ஸ்வபாவஙகளை இஙகேவாஙகிக்கொண்டு இவனுடைய கைகள் மிகவுமழகியதாய் ஸாவப்ரகாரததாலு முயர்ந்திருககும்; ஸ்ரீபாதஙகள், கற்பகத்தருவினது இளந்தளிர்களும் தோற்கும்படி அதைக்காட்டிலும மென்மை விஞ்சிச சிவந்து கோமலமாயிருககும; இவனுடைய கண்களுக்கு ஒப்புசசொல்லலாம்படி யெடுக்கவல்லதொருவஸது த்ரிலோகத்திலு மெஙகுமில்லை; இப்படி அதிஸுந்தரமான பா(லா)லமுகுந்தனை நீஙகளும் கண்டனுபவியுஙகளென்கிறார் (85)

[illegible] (86)

(ப-உ.) [illegible] - தினந்தோறும், [illegible] - லக்ஷணங்களோடுகூடிய, [illegible] - திருவிளையாட்டினுடைய க்ரமங்களை, [illegible] - ஸம்பாதியாநின்றதும், ([illegible]) [illegible] - குளிர்ந்திருக்கிற, [illegible] - முறுவலையுடைய,

ஆஸ்யே - முகத்திலுண்டான, ஶ்ரியா - அழகினால், (ஸாத்⁴வீஹ்ருத³யமபி) ஸாத்⁴வீ - வஸிஷ்டருடைய பத்நியான அருந்ததியினுடைய, ஹ்ருதயமபி - மநஸ்ஸையும், ஶ்ராம்யந்தம் - தகையத்தகுந்ததும், (ஸ்வாத்மஜந்மநயநஶ்லாக்⁴யம்) ஸ்வாத்மஜந்ம - தன்னிடத்தில் நின்றுமுண்டான மந்மதனுடைய, நயந - கணகளுக்கும், ஶ்லாக்⁴யம் - கொண்டாடத்தகுந்ததாய், அநவதி⁴ம் - விலையற்றதாயிருக்கிற, த³ஶாம் - அவஸ்த்தையை, ஆதந்வாநம் - மேல் மேல் வ்ருத்தியடைவிப்பியாநின்றதும், (வ்ரஜஸுந்த³ரீஸ்தநதடீஸாம்ராஜ்யம்) வ்ரஜஸுந்த³ரீ - கோபிகைகளுடைய, ஸ்தநதடீ - ஸதநப்பிரதேசங்களில, ஸாம்ராஜ்யம் - மஹா அரசாட்சியையுடையதுமான ஶ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, ஊர்ஜிதம் - மிகவுமதிகமாக, உஜ்ஜ்ரும்ப⁴தே - வ்ருத்தியடைகிறது (86)

(தா-ம்.) இந்த ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், வயநக்யோகதிகளையும் தினந்தோறும் புதிதுபுதிதாக அப்யஸியாநின்றான்; தன்முகத்தில் புன்சிரிப்பைக்கண்டாளாகில் மற்றொரு புருஷனை நெஞ்சாலும நினையாத அருந்ததியும கூட மதிமயங்கிவிடுவாள்; ஸர்வலோக ஸுந்தரனான மந்மதனுங்கூட இவனுடைய வடிவழகைக்கண்டு "இனி யிதுக்கொப்பில்லையென்று கொண்டாடும்படி அதிஸுந்தரனாயிருந்தான; இவ்வழகெல்லாம, காட்டிலெரித்தநிலாவாக வீணாய்ப்போககாதே அணைத்து அநுபவிக்க வல்லபாக்யம் பெற்றார கோபிமாரகள், இப்படிப்பட்டவன நம கண்முன்னேவந்து என்னைப்பார், பார, என்று தோற்றினான், உபேக்ஷியாதே அவனைக்கண் டநுபவியுங்களென்கிறார். (86)

ஸந்துக்ஷிதயௌவநம் தரளஶைஶவாலங்க்ருதம் மத³ச்சு²ரிதலோசநம் மத³நமுக்³த⁴ஹாஸாம்ருதம் | ப்ரதிக்ஷணவிலோப⁴நம் ப்ரணயபீதவம்ஶீமுக²ம் ஜக³த்த்ரயவிமோஹநம் ஜயதி மாமகம் ஜீவிதம் || (87)

(ப-உ.) (ஸந்துக்ஷிதயௌவநம்) ஸந்துக்ஷித - வ்ருத்தியடையாநின்றுள்ள, யௌவநம் - யௌவநவயஸ்ஸையுடையதும், (தரளஶைஶவாலங்க்ருதம்) தரள - சஞ்சலமான (மெள்ள மெள்ள நழுவுகிற), ஶைஶவ - பால்யத்தினால், அலங்க்ருதம் - அலங்கரிக்கப்பட்டும், (மத³ச்சு²ரிதலோசநம்) மத³ - யௌவநமதத்தினால், ச்சு²ரித - பூசப்பட்ட, லோசநம் - கணகளையுடையதும், (மத³நமுக்³த⁴ஹாஸாம்ருதம்) மத³ந - மந்மதனால், முக்³த⁴ - மநோஹரமாயிருக்கிற, ஹாஸ-

முறுவலாகிற, ஸாம்ருதம் - அமுதையுடையதும், (ப்ரதிக்ஷணவிப்ரமாக்ஷம்) ப்ரதிக்ஷண - க்ஷணந்தோறும் (புதிது புதிதாக உண்டான), விப்ரமாக்ஷம் - பார்வையையுடையதும், (ப்ரணயசும்பிதவம்சரந்த்ரம்) ப்ரணய - ப்ரீதியினாலே, சும்பித - சும்பநம் பண்ணப்பட்ட, வம்சரந்த்ரம் - வேணுரந்த்ரத்தையுடையதும், (ஜகத்த்ரயவிஸ்மயநம்) ஜகத்த்ரய - மூன்றுலகங்களுக்கும், விஸ்மயநம் - ஆநந்தாதிசயத்தை யுண்டுபண்ணுவதுமான, மஜ்ஜீவிதம் - என்னுடையதான ப்ராணனாகிற ஶ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, ஜயதி - விளங்குகிறது. (87)

(தா-ம்.) கீழ், க்ருஷ்ணனுடைய பால்யத்தைத் தாமுமநுபவித்துப் பிறர்க்குமுபதேசித்தார்; இனி பால்யம்தீண்டின யௌவநாவஸ்தையை யநுபவிக்கிறார்.

என்னுடைய வாழ்க்கைக்கெல்லாம் மூலகாரணமாகிய ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் பால்யம மெள்ள மெள்ளக்கழிந்து சிறிது சேஷித்திருக்கின்றது; இது போகத்தொடங்கினபோதே யௌவநம்வந்து ப்ரவேசித்து நாளுக்குநாள் வளராநின்றது; அது வந்தவாறே அதுக்கடையாளமாகக் கண்களில் மருங்கார விலாஸமேறிப்பாய்ந்தது; கண்டபோதே பெண்களை மயக்கவல்ல சிறுநகையும் முகத்திலமுதம்போல் வழியாநின்றது; பார்வைகளானவை க்ஷணந்தோறும் மாறி மாறி விளங்கிவராநின்றது; இந்த வயஸ்ஸிலும் முன்னிலுமதிகமாக ப்ரீதிபண்ணிக் குழலூதாநின்றான்; இப்படியௌவநாவிர்ப்பாவகாலத்தில் ஸகலலோகங்களும் மோஹிக்கும்படியாக விளங்காநின்றானென்கிறார். (87)

சித்ரம் ததேதச்சரணாரவிந்தம் சித்ரம் ததேதந்நயநாரவிந்தம் |
சித்ரம் ததேதத்வதநாரவிந்தம் சித்ரம் ததேததம்ப சித்ரம் ||

(ப-உ.) தத் - அந்த ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடையதாய், ஏதத் - என்முன்னே தோற்றுகிற, சரணாரவிந்தம் - ஶ்ரீபாதகமலமானது சித்ரம் - அத்யாஶ்சர்யகரமானது, தத் - அப்படி சாஸ்த்ரப்ரஸித்தமாய், ஏதத் - இப்படி கீழேவர்ணிக்கப்பட்ட, நயநாரவிந்தம் - திருக்கண்மலர், சித்ரம் - அத்யாஶ்சர்யகரமானது, தத் - அப்படி ஸர்வஜ்ஞாநதகரமாய், ஏதத் - இப்படி என்மனதைவஞ்சித்த, வதநாரவிந்தம் - முக கமலமானது, சித்ரம் - அத்யாஶ்சர்யகரமானது; அம்ப - அம்மா! தத் - அப்படி ஸர்வோத்தமமாய், ஏதத் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வாவயவங்களோடுகூடியதாய், சித்ரம் - ஆஶ்சர்யகரமான

வ்யாபாரங்களையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, விசித்ரம் - அத்யாஸ்சர்யகரமானது; இங்கு "தத்" "வ தத்" என்றபதங்களுக்கு நாலு இடங்களில சொன்ன அர்த்தங்களையெல்லாம் நாலு இடங்களிலும் சொல்லிக்கொள்வது. (88)

(தா-ம்.) ஆஸ்ரிதரைத் தன்கீழிருத்தி அவர்களுக்கு அடைக்கலமான திருவடிகளுடைய செயலுமெழிலும லோகவிலக்ஷணமாயிருக்கிறது; ஆதியில் அவர்களாஸ்ரயிக்கைக்குறுப்பாக அவர்களுடைய அநாதிபாபமெல்லாம் நீங்கும்படி கடாக்ஷித்துப் பணிகொண்ட கண்களினுடைய செயலுமெழிலும வாசாமகோசரமாயிருக்கிறது; உள்ளுள்ள அபிப்பிராயங்களெல்லாம் தோற்றும்படி மலர்ந்த திருமுகத்தினுடைய ஜகந்மோஹநமான எழிலும செயலும அதிவிசித்ரமாயிருக்கிறது; அவயவசோபையாலும யௌவநத்தினாலும் அதுக்குரிய ஆபரணங்களினாலும் அஸதருசமான திருமேனியினுடைய செயலுமெழிலும் அத்யாஸ்சர்யத்தை விளையாநின்றது; அம்மம்மா! என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார். (88)

அகிலபுவநைகபூஷணம் அதிபூஷித ஜலதிதுஹித்ருகுசகும்பம் | வ்ரஜயுவதிஹாரவல்லீமரகத நாயகமஹாமணிம் வந்தே ||

(ப-உ) (அகிலபுவநைகபூஷணம்) அகில-ஸமஸ்தமான, புவந - லோகங்களுக்கும், ஏக - முக்யமான, பூஷணம் - அலங்காரமானதும, (அதிபூஷித ஜலதிதுஹித்ரு குசகும்பம்) அதிபூஷித - அலங்கரிக்கப்பட்ட, ஜலதிதுஹித்ரு - லக்ஷ்மியினுடைய, குசகும்பம் - கலசம்போன்ற ஸ்தனங்களையுடையவனும், (வ்ரஜயுவதிஹாரவல்லீமரகத நாயகமஹாமணிம்) வ்ரஜயுவதி - (வட்டமாகநின்ற) கோபிமார்களாகிற, ஹாரவல்லீ - கொடிபோன்ற முத்துமாலைக்கு, மரகத நாயகமஹாமணிம் - நடுவிலிட்ட மரகதமென்கிற சிறந்தமணிபோன்றவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே - நமஸ்கரிக்கிறேன். (89)

(தா-ம்.) இதில், கீழ்ச்சொன்ன அவனெழிலிலும் செயலிலும் தோற்று திருவடிகளில் விழுந்து பணிகிறார்.

ஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பான ருசியை விளைக்கும்படி ஸர்வலோகவிலக்ஷணனாய், சேதநர்களுக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய குசங்களுக்கு ஓரலங்காரம்போல் எப்போதுமங்கே யணைந்திருக்குமவனாய், இடைப்பல்லையிலுள்ள பெண்கள் முத்துமாலைபோல் சுற்றும் வளைந்துநிற்கத் தான்

நடுநாயகமாய்நின்று அவைகளை விளங்கப்பண்ணின எழிலையும் சௌலப்யத்தையுமுடையனான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (89)

காந்தாகசக்ரஹண விப்ரஹபைஷிதஶ்ரீ வக்ஷோஜகாஶ்மீர
ரஸ ரஞ்ஜிதரம்யஸ்ரீ: । கண்டஸ்தலீ கேதாரங்கண நந்த
நந்தஸ்வேதாம்புசிந்துவிக்ரமிகம் க்ருஷ்ண தேஜ: ॥ (90)

(ப-உ) (காந்தாகசக்ரஹணவிப்ரஹபைஷிதஶ்ரீவக்ஷோஜகாஶ்மீரரஸரஞ்ஜிதரம்யஸ்ரீ:) காந்தா - நாயிகையினுடைய, கச - மயிர்முடியை, க்ரஹண - பிடிக்கும்போதுண்டான, விக்ரஹ - ப்ரணயகலஹத்தில, பைஷித - பிடிக்கப்பட்ட, ஶ்ரீ - ஸ்ரீதேவியினுடைய (திருமேனியிலுண்டான), வக்ஷோஜகாஶ்மீர - காஶ்மீரதேசத்திலுண்டாகிற கண்டசந்தனத்தினுடைய, ரஸ - குழம்பினால், ரஞ்ஜித - சிவப்பாகப்பண்ணப்பட்டும், ரம்ய - மநோஹரமுமான, ஶ்ரீ- சோபையையுடையதும்,(கண்டஸ்தலீகேதாரங்கணநந்தநந்தஸ்வேதாம்பு) கண்டஸ்தலீ - கன்ன (கபோல) மாகிற, கேதாரங்கண - கண்ணாடிப்புறத்தில், நந்தநந்த - நர்த்தநம்பண்ணுகிற, ஸ்வேதாம்பு - ஸ்வேதபிந்துக்களையுடையதுமான, கிம்சித் - ஓரானொரு, க்ருஷ்ணதேஜ:- க்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, விக்ரமிகம் - (என்முன்னே) விளையாடுகிறது "கசக்ரஹண" என்று பாடமாகில் ஸரளமாம், அப்பொழுது; பைஷித - ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளப்பட்ட என்றர்த்தமாம். (90)

(தா-ம்.) கீழ் பிராட்டியைச்சொல்லவே அவளோடிவன் விளையாடின விளையாட்டு நினைவில்வந்தது, அதையநுஸந்திக்கிறாரிதில்.

ஏகாந்தத்தில் ருக்மணியோடு ரதிகேளி செய்யும்போது ப்ரணயத்தினால் ஒருவர்க்கொருவர் கசங்களை பிடித்துக்கொண்டு கலஹம் செய்கையில் இவன் ருக்மணிதேவியைத் திடீரென்று சென்று நெருங்க அணைத்துக்கொண்டான். அதினால் அவளுடைய திருமேனியிலுள்ள சந்தனசேறு இவனுடையசரீரத்தில் சிறைய ஒற்றுண்டமையால், கரிய திருமேனியில் பரபாகமான அந்த செகப்புசசந்தனத்தினால் அபூர்வமானதொரு காந்தியையடைந்து விளங்கினான்; அந்தரதிகேளி காலத்திலுண்டான ஶ்ரமத்தினால், துடைத்துவிட்ட கண்ணாடிபோல் அதிஸ்வச்சமான (கபோல) கன்னப்ரதேசத்தில் வேர்வையின் திவலைகள் வ்யாபித்திருந்தது; இப்படி அநிர்வாச்ய

மான அழகுடனே க்ருஷ்ணன் என்மனதிலே எப்போதும் விளையாடாநின்
ருனென்கிருர். (90)

𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌵𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌭𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌵𑌦-
𑌨𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌮𑍍 । 𑌮𑌧𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍃𑌦𑍁𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑌹𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂
𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌮𑍍 ॥ (91)

(ப-உ) 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்த, 𑌵𑌿𑌭𑍋𑌃-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, 𑌵𑌪𑍁𑌃 - திருமேனியானது, 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - ஸ்வாபாவிகமான யோக்யதையுடைய, 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - (எனக்கு) மிகவு மினிதாயிருக்கிறது ; (𑌮𑌧𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿) 𑌮𑌧𑍁 - தேனினுடைய, 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 - பரிமளத்தையுடையதும், 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - அப்பரிமளத்தின லினியதுமாய், 𑌮𑍃𑌦𑍁𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌂 - மந்தஹாஸத்தையுடையதும், 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - அதினுலுண்டான போக்யதையையுடையதுமாய், 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - நிருபாதிகமான போக்யதையையுடையதுமான, 𑌵𑌦𑌨𑌂 - முகமானது, 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - (எனக்கு) இனிதாயிருக்கிறது; 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் போக்யதையைக் கொடுக்கவல்லதும், 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் இனிதாகத்தோற்றுமதுமான, 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இந்தக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂-என்மனதுக்குஇனிதாயிருக்கிறது; 𑌅𑌹𑍋-ஆஶ்சர்யம். 91.

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய போக்யதையைப்பேசுகிருர்.

நம்முடைய ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய விக்ரஹமானது, ஸ்வாபாவிகமான அழகாலும் அதுக்குமேலே சேஷ்டிதஙகளினுலும் இனிதாயிருந்தது; முகமானது விலக்ஷணமான நோக்கினுலும் அலர்ந்த காந்தியினுலும் இனிதாயிருந்தது ; அவன் தூரநின்று வாய்திறந்தபோதே அதில் நின்றும் புறப்பட்ட பரிமளம் அம்மண்டலமனைத்தையும கமழப்பண்ணுகின்றது ; அற்பம் பற்கள் தெரிந்தும் மறைந்துமிருக்கும்படி மந்தஹாசம் பண்ணும் போது அது உள்ளுள்ள அபிப்ராயப்ரகாசத்தினுல் இனிதாயிருந்தது ; இப்படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுனவன், ஸ்வபாவததினுலும், சேஷ்டிதஙகளினுலும், அழகாலும், அபிப்ராயத்தினுலும் அனைவர்க்கு மினியனுயிருந்தான் ; இவனேடு போலியான மற்றொருவஸ்துகிடையாது ; ஆஶ்சர்யம் ! என்கிருர்.

𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌰𑌸𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌿𑌖𑌿𑌪𑌿𑌞𑍍𑌛𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌅𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍃𑌤𑌨𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌮𑍍 ॥ (92)

(ப-உ) (ஶ்ருங்காரரஸஸர்வஸ்வம்) ஶ்ருங்காரரஸ - ஶ்ருங்காரரஸத்தினுடைய, ஸர்வஸ்வம் - அனைத்துப் பொருளானவனும், (ஶ்ருங்காரரஸஸ்வரூபமானவனும), (ஶிகிபிஞ்ச விபூஷணம்) ஶிகி - மயிலினுடைய, பிஞ்ச-இறகை, விபூஷணம் -ஆபரணமாக உடத்தானவனும்,(அங்கீக்ருத நராகாரம்) அங்கீக்ருத-தன்னிச்சையினால் பூண்ட, நராகாரம் - மனுஷ்யதேஹத்தைதயுடையவனும், (ஸகலலோகாஶ்ரயம்) ஸகல - ஸகலலோகங்களுக்கும், ஆஶ்ரயம் - ஆதாரபூதனுமான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆஶ்ரயே - தொழுகிறேன். "ஶ்ருங்காரரஸஸர்வஸ்வம்" என்று ஶ்ருங்காரரஸத்தையே தனக்கு எல்லாப் பொருளுமாக வுடையவனுமென்றுமாம் (92)

(தாம்) இதில், அவனுடைய பரதவ்ஸௌலப்யஙகளுக்குத தோற்று அடிமைப்படுகிறார்.

இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், உள்ளே அந்தர்யாமியாய்நின்றும் வெளியில் ஆஶ்ரயணீயனாய் நின்றும ஸகலலோகஙகளையும் த(ய)ரியாநின்ற பராதபரனை பரமபுருஷனாயிருந்தான ; ஆகில் நம்மோடு ஸஜாதீயனாகக்காண்கிற விதமென்னெனில் ; விஜாதீயனாகததோன்றில் ஒருவரும் தன்னை ஆஶ்ரயியாரென்று நம்மோடொதத நரவேஷத்தை பூண்டுகின்றான் ; ஆனால், இவன்ப்ராணிகளை ஆஶ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளும் ப்ரகாரமேதென்னில்; ரஸிகராயிருப்பார சிலரைததன் ஶ்ருஙகாரவிலாஸஙகளைக் காட்டியும, மேலெழுந்த மதியுடையாரைத் தன்னுடைய இடைசசாதிக்குசசேர்ந்த மயில்கண் முதலிய ஆபரணஙகளைக் காட்டியும தொழுவிததுக்கொள்ளும்; இவனை நான், சிறிதுகாலமகழித்து ஆஶ்ரயிககலாமென் றுறியிருக்கையன்றிக்கே இப்பொழுதே ஆஶ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (92)

நாத்யாபிபஶ்யந்தி கதாபி யஸ்ய த்ருஶோ ந சித்தே ந சவோபநிஷதாஶ்ச யம் | ஸர்வஶாஸ்த்ரஸஹஸ்ரம் ந யதோ ந யோ: வத்யம் ஸாக்ஷாத் ஜயதி நந்தநயோஸ்துதோ: || (93)

(ப-உ) ஸாக்ஷாத் - ஸர்வசேஷியான க்ருஷ்ணனே! ஸர்வஜ்ஞாம் - நல்ல ஜ்ஞாநமுடைய பணடிதாகளுடைய, ஸஹஸ்ரம் -கூட்டமானது, அத்யாபி - இக்காலத்திலும், கதாபி - மறற எக்காலத்திலும், த்ருஶோ ந - கண்ணினாலும், சித்தே ந - மநஸ்ஸினாலும் (த்யாநத்தினாலும்), உபநிஷதாம் - வேதாநத (விசார) த்தினாலும், யம் - யாதொரு உன்னை, நபஶ்யந்தி - அறிகிறதில்லையோ, ஸ:- அப்படிப்பட்ட, த்வம் - நீயானவன், மே - என்னுடைய, நயநயோ: -

இந்த (மாம்ஸமயமான), நயநயோ: - கண்களுடைய, பதவ்யாம் - வழியில, விரம் - வெகுநேரமாக, கயாபி - ஒராலொரு (நிர்ஹேதுகமான), க்ருபயா - க்ருபையினுல்; ஸந்நிஹிதோஸி - கிட்டியிருக்கிறாய். அத்யாபி - இப்பொழுதுங்கூட, கதாவந - ஒருநொடிப்பொழுதாகிலும என்றுமர்த்தமாம் "கதாவந" என்றவிடத்தில், "கதம நு" என்று பாட பாய, எவ்விதத்திலும் என்றும பொருளாம் (93)

(தா-ம.) இதில், அப்படி பராதபரனை அவனதமககு ப்ரத்யக்ஷமான படியைககண்டு ஆச்சாயப்படுகிருா.

ஓ க்ருஷ்ணா! ஸகலகலா பாரஙகதரான வித்வான்களெவருங்கூடி வேதாந்தவிசாரம் பண்ணிலும் இதுவரையிலும் உன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உள்ளபடியறியவில்லை; பஹுகாலமாக அப்யஸிதஸமாதி பர்யந்தமான யோகாப்யாஸமுடைய ஸநகாதிகளும் இதுவரையிலுமுன்னை சித்தத்திலே நிலைநிறுததி அறிந்தார்களில்லை; ஸகல லோகங்களிலுஞ்சென்று ஸஞ்சரிக்கவல்ல மஹிமையுடைய ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் இன்னுமுன்னையெங்கும் கண்டறியவில்லை; இப்படி ஒருவாக்குமெட்டாத மஹாப்ரபாவனான நீ, மிகவும தண்ணியனான என் கண்முன்னே நிலைநின்று தோற்றுகின்றாய், இதுக்குக் காரணமென்னென்று ஆராய்ந்து பாரக்குமளவில், ஸ்வாமியான உனககு என்னிடத்திலுண்டான பரமக்ருபையே காரணமாயிருந்ததென்கிருர். (93)

மயம் காந்திஸ்தவ முகேந்துமதோ: மாயம் வபு: காபி வாசாமகோசரம் | ஸோயம் ஸோயம் ஸ்வாத்யதா ஸுமுகஸ்ரீ ஸமயோஸம்ய ஸமமாதநோதி || (94)

(ப-உ.) மதேவ - ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் ஆதாரபூதனான க்ருஷ்ணனே! (முகேந்துமதோ:) தவ - உன்னுடைய, முகேந்தோ: - சந்த்ரன்போன்ற நெற்றியினுடைய, அயம் - இப்படிப்பட்ட, காந்தி: - அழகானது, கா - வாசாமகோசரமாயிருக்கிறது, அயம் - இந்த, வபு: - ஆகாரமும், கா - வாசாம கோசரமாயிருக்கிறது; ஸா - அப்படி லோகப்ரஸித்தமாய், அயம் - இப்படி என்னாலநுபவிக்கப்பட்ட, ஸ்வாத்யதா - போக்யதையானது, வாசாம் - வேதங்களுக்கும், அகோசர: - கோ(ஸ)சரமன்றிக்கே யிருக்கிறது; ஸா - அப்படி புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமாயும், அயம் - இப்படி என்னால் வர்ணிக்கப்பட்டதும், காபி - மேலாகத்துமெங்கும் காணப்படாததுமான, (ஸுமுகஸ்ரீ:) ஸுமுக - கோமளமான, ஸ்ரீ: - சோபையும், வாசாம் - சுகர்முதலிய மஹாகவிகளுடைய வாக்குக்கும்,

கஃஶ்சிதி - விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிறது (வர்ணிக்கமுடியாதது) "கா" "கஃ" என்ற இரண்டும் ப்ரஶ்நார்த்தகமாய் எப்படிப்பட்ட தென்றும் பொருளாம். (94)

(தா-ம்) என்னை நீர் உண்மையாகக் கண்டீராகில் என்னுடம்பில் சில அடையாளங்களைச் சொல்லுமென்றான க்ருஷ்ணன், அதற்குப்பதிலுரைக்கிறாரிதில்.

முடிதொடங்கிக் கணைக்காலகளளவும் கறுத்து நீண்டு தொங்குகின்ற ப்ரசஸ்த கேசங்களையுடைய க்ருஷ்ணனே! இதுவரையில் நான் சந்த்ரனுடைய காந்தியை மேலாகவெண்ணியிருந்தேன், இப்பொழுது உன்னுடைய முகமதியினொளியானது அதைக்காட்டிலும்விஞ்சி அதிவிலக்ஷணமாயிருந்தது; இப்படி அதிஸுந்தரமான உன்னுடைய மேனியில ஆபரணமாக வேறிட்டுக்கொண்ட பீலித்தழையும் தாலிக்கொழுந்துமாகிய இவையெல்லாம் உன்னையடைந்து மணம்பெறுகின்றது; உன்னுடைய போக்யதையையும் வடிவழகையும் நேராக வர்ணிக்கப்புகில் அது அபரிச்சிந்நமென்று சொல்லுமதொழிய இப்படிப்பட்டதென்று எங்கள் வாக்கினால் சொல்லிமுடிக்கப்போகாது; இப்படிப்பட்ட உனக்கு அடிக்கடித் தெண்டனிடுகிறேனென்கிறார். (94)

வதநேந்து விநிர்ஜிதஶஶீ தஶபூர்வபதோர்வஶ்ரிதநகேந்து । கமிகாநநஶ்ரீஜாஶஸ்நே தாவகாரண்யவிஜ்ரும்ஹிதம்கியத்95

(ப-உ) தேவ - ஶ்ரீக்ருஷ்ணனே! ஶஶீ - சந்த்ரனானவன் (வதநேந்துவிநிர்ஜிதஃ) வதந - (உன்னுடைய) நெற்றியாகிற, இந்து - சந்த்ரனால், விநிர்ஜிதஃ - ஜயிக்கப்பட்டவனாய், தஶபூ - பத்து சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தே - உன்னுடைய, பதௌ - திருவடிகளை, ஶ்ரீதநகேந்து - (நகங்களென்கிற வ்யாஜத்தினால்) அடைந்து, கமிகாஃ - முந்தியசோபையைக்காட்டிலும் அதிகமான, ஶ்ரியஃ - சோபையை, ஶஸ்நேதாஃ - மிகவும் அடைகிறான்; தவ- உன்னுடைய, (காரண்யவிஜ்ரும்ஹிதம்) காரண்ய - (ஆஶ்ரிதவிஷயத்திலுண்டான) தயையினுடைய, விஜ்ரும்ஹிதம் - எழுச்சியானது, கியத - எவ்வளவு ஶ்லாக்யமானது! (என்றுகொண்டாடுகிறார்) "காரண்யவிஜ்ரும்ஹிதம்" என்றுபாடமாய், சந்த்ரனையும் ஜயிக்கவல்ல யௌவனத்தினெழுச்சி அத்யாஶ்சர்யகரமென்றுமாம். (95)

(தா-ம்.) அவன் திருவடிகளில் வணங்கினவர்களின் பலத்தைச்சொல்லுகிறார்.

சந்த்ரன், வடிவழகில் நான் எல்லாரிலுமுயர்ந்தவனென்று காவித்து வானமேவிநின்றான், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனவதரித்தவாறே இவனுடைய முகம் சந்த்ரனை ஜயித்துவிட்டது, அநந்தரம சந்த்ரன, இனி இவனை வணங்கினாலல்லது நமக்கு பெருமை கிடையாதென்று தன்வடிவைப் பத்தாக வகிர்ந்துகொண்டு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிவிரல்களில் நகங்களென்கிற வ்யாஜம் கொண்டுவந் தாச்ரயித்தான, பின்பு அந்த மஹிமையினால் முன்னிலுமதிகமான காந்தியைப்பெற்று விளங்காநின்றான்; க்ருஷ்ணா! உன்பாதங்களில் வணங்கின மாத்ரத்திலே அவனைஉயர்த்தாநின்ற உன்னுடையதயை என்ன அதிசயித்திருக்கிறதென்று ஈடுபடுகிறார். (95)

தத் த்வாஸ்யம் ஸமுத்ரஜ ஸத்ருச கோடிம் வாக்ஜாய ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர
ஸம்பூர்ண கலா ஸம்ப்ருதஸ்ய । கிம் த்வந்முகாத் ... லோகேஷு காந்தம்
யஸ்ய த்வதாநந ஸமா ஸௌந்தர்யம் ஸதா ஸ்யாத் ॥ (96)

(ப-உ.) (வாக்ஜாய ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர ஸம்பூர்ண கலா ஸம்ப்ருதஸ்ய) வாக் - சொற்களிலுண்டான, ச்ராய ஸ்ரீ - போக்யதையாகிற, ஸஹஸ்ர - அநேகங்களான, ஸம்பூர்ண - பூர்ணிமைகளிலுண்டான, கலா - கலைகளினால், ஸம்ப்ருதஸ்ய - நிறைந்திருக்கிற, தத் - அப்படி நிகரற்றதான, (த்வதாஸ்யம்) த்வத் - உன்னுடைய, ஆஸ்யம் - முகமானது, (ஸமுத்ரஜ ஸத்ருச கோடிம்) ஸமுத்ரஜ - சமுத்ரத்திலுண்டான சந்த்ரனோடு, ஸத்ருச - சரியான, கோடிம் - கோடியையுடையதாக, கதம் பவேத் - எப்படியாகும், (அவ்வளவேயன்றிக்கே) த்வந்முகாத் - உன்முகத்தைக்காட்டிலும் வேறொன்று, யத் - யாதொருவஸ்து, ஸர்வலோகேஷு - லோகங்களுக்குள், ப்ராதம்ய - முதன்மையான, காந்தம் - அழகுடையதோ, யஸ்ய - எந்தவஸ்துக்கு, (த்வதாநந ஸமா) த்வத் - உன்னுடைய, ஆநந - முகத்தோடு, ஸமா - ஒத்ததான, ஸௌந்தர்ய - அழகானது, ஸதா - எப்போதும் (அழிவற்றதாய்), ஸ்யாத் - உண்டாகுமோ, தத் - அவ்வஸ்துவானது, கிம்வஸ்து - எதுவாகும்? (96)

(தா-ம.) இப்படி உன்முகம் சந்த்ரனைவென்று வெற்றிகொண்டபடியாலும்; அவனைப்போல் உன் முகத்துக்குக் கலைகள் பதினாறென்றோளவின்றிக்கே, சொல்லி னினிமையாகிற அநேகம் கலைகளுண்டு, ஆகையால் உன் முகத்தைச் சந்த்ரனோடு துல்யமாகச் சொல்லப்போகாது; ஆகில் எததோடுஉவமை சொல்லலாமென்னில்; உன் முகத்தோடொத்த காந்தியையும் ஸர்வலோகாதீதமான ஸௌந்தர்யத்தையு முடையதொருவஸ்து உண்டாமாகில் அதை உன்முகத்துக்கு ஒப்பாகச்சொல்லலாம், அதொழிய இப்

போதுள்ள சந்த்ரன் தாமரை முதலானவைகளைச் சொல்லவொண்ணுதென்கிருர். (96)

[illegible] (97)

(ப-உ.) [illegible] முதலவர்களாய, ([illegible]) [illegible] - சமத்காரமான ப்ரபந்தங்களைச்செய்யவல்ல, [illegible] - கவிகளான வால்மீகி முதலானவர்களிலும், [illegible] - யாதொன்று, [illegible] - சொல்லப்படவில்லையோ, [illegible] - அப்படிப்பட்ட, [illegible] - என்னுடையதான, [illegible] - சொல்லை, [illegible] - கேட்கவேணுமென்கிற இச்சையுடையையாகில், [illegible] - கேள்; ([illegible]) [illegible] - சந்த்ரனுகிற, [illegible] - விளக்கானது, ([illegible]) [illegible] - உன்னுடைய, [illegible] - முகசந்த்ரனுக்கு, ([illegible]) [illegible] - ஆரத்திப்ரகாரத்தினுடைய, [illegible] - பா(ஹா)ரத்தைக்குறித்து, [illegible] - வெகுகாலமாக, [illegible] - ஒரு பாதியினுலன்றிக்கே, (ஸவாபாவிகமாகவே) [illegible] - தருந்திருக்கிறது (97)

(தா-ம.) ஆனுல் சந்த்ரனை எந்நதரத்தில் சேர்க்கலாமென்னில, என் சொல்லை நீ செவிகொடுத்து கேட்டாயாகில சொல்லுகிறேன்கேள்; முன்புள்ள கவிகள் இப்படிசொல்லத் தோற்ருமல் வெறுமனே யிருந்துவிட்டார்கள்; அதாவது சந்தரன் உன்னுடையமுக ஸௌந்தாயததுககு ஆரததிவழிககும் தீபமாகவாகாநின்றுகொணடு இரவும பகலும உன்முகததைசசுறறிச சுற்றிவாராநின்ருனென்கிருர். (97)

[illegible] (98)

(ப உ.) ([illegible]) [illegible] - பரிபூர்ணமான, [illegible] - ஆநந்தரஸத்தினுடைய, [illegible] - பரம்பரைகளினுல, ([illegible]) [illegible] - விச்சிநநமாக்கப்பட்ட, [illegible] - ஸமஸ்தமான, [illegible] - மற்றவைகளினுலுணடான ஆநந்தத்தையுடையதும், ([illegible]

ஸுதா ஸாகராணி) ஸ்வயம்ஸ்ருத - ஒருதடையின்றிக்கே யதேச்சமாகவே, உத்காத - வெளியிடப்பட்ட, ஸுதார்ணவாநி - அமுதக்கடலையுடையதும், ஸீதாநி - நெஞ்சைக் குளிரப்பண்ணுவதுமான, தவ - உன்னுடைய, ஸ்மிதாநி - முறுவல்கள், ஜயந்தி - விளங்குகின்றன (98)

(தா-ம்.) உன்னுடைய சிரிப்பானது, தடையறும்படி அம்ருத ரஸத்தைப் பெருக்காநின்றதாய், பரிபூர்ணமான மோக்ஷஸுகத்தோடொத்த நிரதிசயாநந்தத்தையளிக்க, அதனால், ஸ்வர்க்கஸுகம் முதலிய மற்ற எல்லாவாநந்தங்களும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடியொளிந்துவிட்டன, இப்படியெல்லா ஸுகத்தையும் கீழ்ப்படுத்தவல்ல உன்முறுவல்கள் என்முன்னே குளிர்ந்து விளங்காநின்றன வென்கிறார்.

‹‹ஸ்வயம்ஸ்ருத›› என்றவிடத்தில், ‹‹நியந்த்ரித›› என்றுபாடமாகில், தானேவழிந்து பெருகாநின்ற அமுதவெள்ளமும் நீரஸமென்னப்பண்ணி, அதை ஒரு ரஸமாக வெளிக்கிளம்பவொட்டாமல் தகைந்துவிட்டது உன் முறுவல், என்றர்த்தமாம். (98

காமம் ஸந்து ஸஹஸ்ரஶ: கதிபயே ஸாரஸ்ய தௌரேயகா:
காமம் வா கமநீயதா பரிணதி ஸ்வாராஜ்ய பத்தவ்ரதா:। நைவைவம்
வயம் விவதாமஹே ந ச வயம் தேவ ப்ரியம் ப்ரூமஹே யத் ஸத்யம் ரமணீ
யதா பரிணதிஸ் த்வய்யேவ பாரங்கதா॥ (99)

(ப-உ.) (ஸாரஸ்ய தௌரேயகா:) ஸாரஸ்ய - ஸௌநதர்யத்தினால், தௌரேயகா: - பூர்ணர்களான, கதிபயே - சிலர், காமம் - யதேச்சமாக, ஸந்து - இருக்கட்டும்; (கமநீயதா பரிணதி ஸ்வாராஜ்யபத்தவ்ரதா:) கமநீயதா - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய, பரிணதி - அதிசயமாகிற, ஸ்வாராஜ்ய - ஸ்வர்க்கத்தில், பத்த - கட்டப்பட்ட, வ்ரதா: - ஸங்கல்பத்தையுடையவர்களும், காமம் - யதேச்சமாக, ஸந்து - இருக்கட்டும்; தேவ - க்ருஷ்ணனே! தை: - அவர்களுடன், ஏவம் - இம்மாதிரியாக, வயம் - நாங்கள், ந விவதாமஹே - விவாதம்பண்ணுகிறிலோம்; ப்ரியம் - (அவர்களுக்கு) ப்ரியமானசொல்லையும், ந ப்ரூமஹே - சொல்லுகிறிலோம், யத் - யாதொரு காரணத்தினால், (ரமணீயதா பரிணதி:) ரமணீயதா - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய, பரிணதி: - பரிபாகமானது, த்வய்யேவ-

உன்னிடத்திலேயே, 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌤𑌾 - பரிபூர்ணமாகயிருக்கிறதோ; 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 - இதுஉண்மைதான். (99)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப் பேசுகிருர்.

லோகத்தில் ஸாதாரணமான ஸௌந்தர்யமுடைய இந்த்ராதிகளு மநேகரிருக்கட்டும, அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்ததாய், இனி இதுககுமேலில்லையென்னும்படி எஙகும் ப்ரஸித்தமான அழகுடைய மந்மதாதிகளுமநேகரிருக்கட்டும், எனக்கு அவர்களோடு இவர்களோடு ஒருவாசிதோற்றவில்லை: அவர்களிடததில் நான், உஙகளழகு அஸாரமெனறுசொலலி விவாதமும் செய்யமாட்டேன, சிறந்ததென்று அவாகள் மனதுக்கினிதாகவு முரைக்க மாட்டேன்; அவ்வழகெல்லா மஸாரமாகில் ஸாரமான அழகு எஙகேயுண்டென்னில், அழகுகளெல்லாம் முற்றிப்பழுததுத்தேறின ஸாரமானது உன்னிடததிலேயே பரிபூரணமாகவந்து சேர்ந்துவிட்டது, இதுவே உண்மையென்கிருர். (99)

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌧𑍋 𑌮𑌦𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌾𑌧𑌰𑌾𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁-
𑌨𑌾𑌦𑌮𑍍 । 𑌗𑍋𑌗𑍋𑌪𑌗𑍋𑌪𑍀𑌜𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌗𑍋𑌪𑌂 𑌭𑌜𑍇 𑌗𑍋
𑌕𑍁𑌲𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍍 ॥ (100)

(ப-உ.) 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌧𑍋 - கல்பவ்ருக்ஷத்தினடியில், (𑌗𑍋𑌗𑍋𑌪𑌗𑍋𑌪𑍀𑌜𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌮𑍍) 𑌗𑍋 பசுக்களென்ன, 𑌗𑍋𑌪-இடையர்களென்ன, 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌜𑌨 - கோபிமார்களென்ன, 𑌮𑌧𑍍𑌯 - இவர்களுடையநடுவில, 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌮𑍍 - இருக்கிறவனும் (𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌾𑌧𑌰𑌾𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌨𑌾𑌦𑌮𑍍) 𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬 - கோவைப்பழம்போன்ற, 𑌅𑌧𑌰 - வாயி(லுண்டானகாற்றி)னை, 𑌆𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤 - நிறைக்கப்பட்ட, 𑌵𑍇𑌣𑍁- குழலினின்றுமுண்டான, 𑌨𑌾𑌦𑌮𑍍 - ஒலியையுடையவனும், (𑌮𑌦𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌮𑍍) 𑌮𑌦𑌨 - மனமதனைக்காட்டிலும், 𑌅𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌮𑍍 - ஸுந்தரனும், (𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍍) 𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲 - திருவாய்ப்பாடிக்கு, 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍍 - நிறைமதியுமான, 𑌗𑍋𑌪𑌮𑍍 - ஆயனனக்ருஷ்ணனே, 𑌭𑌜𑍇 - பற்றுகிறேன். (100)

(தா-ம்.) இதில் அவனை ஒரு ஸ்த்தலவிசேஷததிலே சென்று பஜிக்கிறா

கோகுலததிலுள்ளாாக்கெல்லா மாநந்த ஜநகனுன க்ருஷ்ணன் ஆக்களும், ஆயர்களும், ஆசசியர்களும் சூழநிற்க, கல்ப வ்ருக்ஷத்தடியில் வேணுகாநம் பண்ணுநிற்கும்; அவ்வேஷத்துடனே அவனை த்யாநிக்கிறே னென்கிருர். (100)

முக்தவ்ரீடாஶ்சாபலா: காமவநிதா: கோபவநிதா மாத்வ்யா பூர்ணம் கீதம்
கிஞ்சாதிஶ்லாக்யா பால்யசர்யா ரம்யா: | ஸாம்ராஜ்யம் மாத்ருஶாம் ரம்யகிராம்
கிராம் த்வயி ஜாதே தத்தே வ்யர்த்தம் ஜந்ம ஸாபல்யம் ||

(ப - உ.) த்வயி ஸர்வலோகவிலக்ஷணனை நீ, ஜாதே - திரு வவதரித்தவளவில, (முக்தவ்ரீடா:) முக்த-நழுவிப்போன, வ்ரீடா:- லஜ்ஜையையுடையராய், சாபலா: சபலர்களான, கோபவநிதா:- இடைப்பெண்கள, காமவநிதா: - மந்மதன்மனைவியான ரதிதேவி (போல) ஆனார்கள்; கீதம் - கானமானது, (மாத்வ்யா பூர்ணம்) மாத்வ்யா - (உன்வாயில) மதுவினால, பூர்ணம் - பூர்ணமாய்க்கொண்டு, கிஞ்ச அதிஶ்லாக்யமாயிற்று; பால்யசர்யா: - சிறுப்பிள்ளைகளுடைய வ்யாபாரபரம்பரைகள, ரம்யா: - இனியனவாயின; (மாத்ருஶாம் கிராம்) மாத்ருஶாம் - என்போலவாருடைய, கிராம் - வாக்குக்களுடைய, ஸந்தர்ப்ப - ஸமூஹமானது, (ரம்யகிராம்) ரம்ய - இனிமையான, கிராம் - (வால்மீகிமுதலானவர்களின்) கவிதைகளுடைய, ஸாம்ராஜ்யம் - வைபவத்தைப்பெற்றது; வ்யர்த்தம் - நிலையற்றதான, ஜந்ம - (என்)பிறவியானது, ஸாபல்யம் - ஸாபல்யத்தை (ப்ரயோஜனத்தை,) தத்தே - தரிக்கிறது(பெற்றது;) ஸாது நநு-அது யுக்தந்தான்.

(தா-ம.) இதில், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அவரவர்கள ஸ்வஸ்வபாவங்க ளைவிட்டு வெவ்வேறு ஸ்வபாவங்களை யடைந்தார்க ளென்கிறார்.

நாணமற்றவர்களான கோபிமார்கள் உன்னிடத்தி லாஸக்தியினல் மந் மதன் மனைவியான ரதிதேவியின் ஸ்வபாவத்தையடைந்தார்கள்; அக்கால த்தில் கானமென்றுபேர்பெற்ற உன்பாட்டெல்லாம், மிகவுமினிதாயிருந்தது; நீ பிள்ளைத்தனத்தினல் செய்யும் சபல வ்யாபாரங்களெல்லாம, ரஸிகர்க்கும் ஆநந்தாவஹமாயிருந்தது; என்போல்வாருடைய கவிகள். பகவத விஷயத தைப்பாடாநின்ற வால்மீகி முதலிய மஹான்களுடைய கவிகள்போல் நிறம் பெற்றது, நீ அவதரித்தபின்பு, என்னுடைய தண்ணியதான இப்பிறவியும் ப்ரயோஜநவத்தரமாயிற் றென்கிறார். (101)

புவநம் பவநம் விலாஸிநீ ஶ்ரீ: தநயஸ் தாமரஸாஸந: ஸ்மரோ வா | பரிசாரபரா: ஸுரேந்த்ரா: ததபி த்வச்சரிதம் விபோ விசித்ரம் || (102)

(ப-உ.) ஜாவநஂ - மூன்றுலகமும், ஸவநஂ - (உனக்கு) இருப்பிடமாயிருக்கிறது; ஶ்ரீஃ - லக்ஷ்மியானவள், விஸாஸிநீ - மனைவியாகிறாள்; காரோஸஞ்ஜநஃ - கமலப்பூவை ஆஸநமாகஉடையப்ரஹ்மாவும், ஸாரஃவ - மந்மதனும், தநயள - பிள்ளைகளாகிறார்கள்; ஸுரேந்த்ராஃ - தேவாதிதேவர்களும், வரிவாரவரஂவரா - பரிசாரகவர்க்கமாயிருக்கிறார்கள்; விஸோ - ஸர்வவ்யாபகனான க்ருஷ்ணனே! (ஷவஷரிதஂ) ஷவஶ - உன்னுடைய, வரிதஂ லீலையானது தஶ - அநதஎல்லாவறறைக்காட்டிலும், விவித்ரஂ - அத்யாஶ்சர்யகரமாயிருக்கிறது. (102)

(தா—ம.) இதில், உன்னுடைய ஸ்வபாவஙகள் பரஸ்பர விருததங்களென்கிறார்.

எங்களைப்போல் ஏதோ ஓரிடததில் ஒரு சிற்றில்லாயிருக்கையன்றிக்கே உலகமனைத்தும் உனக்கு இருப்பிடமாய் உன்னுடைய ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டிருந்தது; உனக்குப்பத்நியாய் ஆநந்தத்தை விளைப்பவள் பெரிய பிராட்டியாயிருந்தாள்; பெரிய அதிகாரம்பெற்ற ப்ரஹ்மாவும், ரூபவானுன மந்மதனும் உனக்குப் பிள்ளைகளானார்கள்; இந்த்ராதி தேவர்கள் உனக்குக்கிஙகரரானார்கள்; நீ இவ்வளவு வைபவமுள்ளவனாயினும் உன்னுடைய வ்யாபாரஙகளெல்லாம் பால்ய சேஷ்டிதமாயிருந்தது என்கிறார். (102)

தெவஸ்த்ரி லோகீ ஸௌஹாக்ய கஸ்தூரீ திலகாங்குரஃ ।
ஜியாத்வ்ரஜாங்கநாநங்க கேலீ லலித விப்ரமஃ॥ (103)

(ப - உ.) த்ரிலோகீஸௌஹாக்ய கஸ்தூரீ திலகாங்குரஃ) த்ரிலோகீ - மூன்றுலோகமாகிறபெண்ணினுடைய, ஸௌஹாக்ய - மங்களார்த்தமான, கஸ்தூரீ - கஸ்தூரியினுலிடப்பட்ட, திலகாங்குரஃ - சிரியதிலகம்போன்றவனாய், (வ்ரஜாங்கநாநங்ககேலீ லலிதவிப்ரமஃ) வ்ரஜாங்கநா - கோபிமார்களுடைய, அநங்ககேலி - மநமதவிலாஸங்களிலுண்டான, லலித - ஸுந்தரமான, விப்ரமஃ - ஶ்ருங்காரவ்யாபாரங்களையுடையவனான, தேவஃ - ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜீயாஸ - விளங்கக்கடவானாக. (103)

தா—ம.) இதில், அவனைக்குறித்து மங்களம் பாடுகிறார்.

கோப கந்யகைகளுடன் அந்தஃபுரத்தில் விளையாடும்போது அவர்களைவல்லாத அதிஸுந்தரமான வ்யாபாரஙகளையுடையவனாய், மூன்றுலகமாகி

ற பெண்ணுக்கு மங்களார்த்தமாக நெற்றியிலிட்ட கஸ்தூரிதிலகம்போன்றவனான க்ருஷ்ணன சிரகாலம வாழ்ந்திடுவானாக. (103)

த்வம் ப்ரீதிதோ மே காமதோ மே த்வம் மதிதோ மே ஸம்பதோ மே ।
ஜீவனம் மே ஜீவிதம் மே தைவதம் மே தேவ நான்யத்॥ (104)

(ப-உ) தேவ - பூஜ்யனான க்ருஷ்ணனே, மே - எனக்கு; த்வம் ப்ரீதிதம் - ப்ரீதியைவிளைப்பவனும், மே - எனக்கு, காமதம் - கோரிக்கையை யளிப்பவனும், மே - எனககு, மதிதம் - மதியைக்கொடுப்பவனும், மே - எனக்கு, ஸம்பதம் - செல்வத்தைத்தருமவனும், மே - என்னுடைய, ஜீவனம் - ப்ராணனும, மே-எனக்கு, ஜீவிதம்- ஆயுஸ்ஸை யருளுமவனும. மே - எனக்கு, தைவதம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணத்தகுந்தவஸ்துவும், அன்யத்- (உன்னைவிட்டு) வேறொன்று, ந - (எனக்குக்) கிடையாது. (104)

(தா-ம்) இதில தனக்குப் புத்ர தாராதிகளெல்லாமவனேயென்கிறார்.

ஓ கண்ணனே! எனக்கு மழலைசசொல்லும், தளா நடையும், அறிவற்ற வ்யாபாரமும, இளம்பருவமும், இளமுறுவலும. பால்பாயும் முகமும் இவை முதலியவற்றால் ப்ரேமத்தை விளைககும பிள்ளையும் நீயே; ஹஸந, ஆஸந, ஆலிஙகந, சயந, ரதயாதிகளினால் இஹலோகததிலும், இஙகு யாகாதிகளுக்கு ஸஹாயமாயிருந்து பரலோகத்திலும், ஸுகததை விளைககும் பதிபோல் எனக்கு அந்தஸகல புருஷார்த்தஙகளையு மளிப்பவனும் நீயே; எனக்கு அறியாதவர்த்கங்களை யறிவித்த ஆசார்யனும் நீயே; எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதநமான த(ய)நமும் எனக்கு நீயே; ஸகல புருஷார்த்தஙகளையும் ஸாதித்துக்கொள்ளுகைக்குறுப்பாக எனக்கு ஆயுளைக்கொடுத்தவனும நீயே; அந்த ஆயுளுக்கு ஸாதகமாக உள்ளேயிருந்து சரீரத்தை நடப்பிக்கவல்ல ப்ராணனைக் கொடுததவனும் நீயே; ஸகல கர்ம ஸமாராத்யமான தேவதையுமெனக்கு நீயே; உன்னையல்லது நான் மற்றொன்றை யறியமாட்டேனென்கிறார். (104)

மாதுர்யேண விஜ்ரும்பந்தாம் வாசோ நஸ்தவ வைபவே ।
சாபல்யேன விவர்த்தந்தாம் சிந்தா நஸ்தவ ஶைஶவே॥ (105)

(ப-உ.) தவ - உன்னுடைய, வைபவே - மஹிமையில், ந꞉ - எங்களுடைய, வாச꞉ - சொற்கள், மாதுர்யேண - பதலாலித்யம் முதலான மாதுர்யகுணத்தினால், விஜ்ரும்பந்தாம் - வ்ருத்தியடையக்கடவதாக; தவ - உன்னுடைய, ஶைஶவே - பிள்ளைத்தனத்தில், ந꞉ - எங்களுடைய, சிந்தா꞉ - த்யானங்கள், சாபல்யேன-பே

ராகையாகிற குணத்தினால (கூடி) லிவயமுகோழ-மேன்மேலபெருகி வரக்கடவதாக. (105)

(தா—ம்) இதில அவன் விஷயத்தில் தாம் பண்ணவேண்டும் கிஙகர வ்ருத்தியை யபேக்ஷிக்கிறார்.

ஓ ஸ்வாமீ! உன் வைபவததை நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி எனக்கு மதுரமான வாககையும், உனனுடைய அதிசபலமான சைசவசேஷ்டிததகை தயாரிக்கும்படியான மனஸ்ஸையும் அளியாயென்கிறார். (105)

யாநி த்வச்சரிதாம்ருதாநி ரஸநாலேஹ்யாநி தந்யாத்மநாம்
யே வா ஶைஶவசாபலவ்யதிகரா ராதாவரோதோந்முகா: ।
யா வா பாவிதவேணுகீதகதயோ லீலாமுகாம்போருஹே
தாராவாஹிகயா வஹந்து ஹ்ருதயே தாந்யேவ தாந்யேவ மே ॥ ()

(ப - உ.) தந்யாத்மநாம் - புணயவான்களுக்கு, (ரஸநாலேஹ்யாநி) ரஸநா - நாக்கினால, லேஹ்யாநி - லேஹநமபணண (நக்க) த்தகுந்தவைகளான, (உசசரிக்கத்தகுந்தவைகளான,) (த்வச்சரிதாம்ருதாநி) த்வத் - உன்னுடைய, சரிதாம்ருதாநி - அமுதம் போன்ற சரித்ரங்கள, யாநி-எவையோ, (ராதாவரோதோந்முகா:) ராதா - ராதிகைவிஷயமான, அவரோத - விடனுடைய வ்யாபாரத்தை, உந்முகா:-முதலாகவுடைய, (ஶைஶவசாபலவ்யதிகரா:) ஶைஶவ - பிளளைத்தனத்தினுலுணடான, சாபலவ்யதிகரா: - லோகவிபரீத வ்யாபாரங்கள், யே வா - எவையோ, (லீலாமுகாம்போருஹே) லீலா — ஶ்ருங்காரவ்யாபாரத்தையுடைய, முகாம் போருஹே - செவ்விபழியாத தாமரைமலர்போன்ற முகத்திலுண்டான, (பாவிதவேணுகீதகதய:) பாவித - எல்லாராலும்கொண்டாடப்பட்ட, வேணுகீத - குழலோசையினுடைய, கதய: - க்ரமங்கள், யா வா - எவையோ, தாந்யேவ தாந்யேவ - அவ்வவைவயே, மே - என்னுடைய, ஹ்ருதயே மனதில், தாராவாஹிகயா - வெள்ளம்கோக்கும் வகையினால், வஹந்து-பெருகக்கடவதாக.

(தா—ம.) நீர் எதை தயாரிக்க விரும்புகிறீரென்னச சொல்லுகிறார். நீ, சுக, வ்யாஸ, பராசராதி மஹாயோகிகள், நாவுக்கினிதாகக் கீர்த்திக்கும்படி, சிறியவனுயிருக்கசெய்தே பூதநா சகட யமளார்ஜுந ப்ரலம்பதே

னுக வதாதிகளையும் கோவர்த்தநோத்தரண வதஸபாலந ராஸக்ரீடாதிகளை யும் பண்ணினாய்; ராதிகாஸமாலிங்கநம் முதலிய லோகவிபரீதமான சில பாலசேஷ்டைகளைச் செய்தாய்; உன்னுடைய அழகிய முகமுதரை யொன் றுமே போருமாயிருக்க, அதுக்குமேலே வேணுவையும் வைதது காநாவளிக ளைப் பாடாநின்றாய்; நீ அக்காலததில் செய்த அவ்வவ வ்யாபாரஙகளை யே, விஷயாந்தரஙகளைவிட்டு உன்பக்கல் சேர்ந்த எனக்குக் காலக்ஷேபார்த் தமாக ஹ்ருதயததிலே அநவரதம்வைத்து தயாநிக்கப்படாநின்றேன், அதை த் தடையற நடத்தியருளாயென்கிறார். (106)

ஸக்திஃ ஸ்திரதராஸமயநு யதிஸ்யாத் தைவேந நஃ பலதி திவ்யகிஶோரவேஷே। முக்திஃ ஸ்வயம் முகுலிதாஞ்ஜலி ஸேவதேஸ்மாந் தர்மார்த்தகாமகதயஃ ஸமயப்ரதீக்ஷாஃ॥ (107)

(ப - உ.) ஸமயநு - ஸர்வகுண ஸம்பந்நனை க்ருஷ்ணனே! நஃ - எங்களுடைய, தைவேந - புண்யவிசேஷத்தினால், (பலதி திவ்யகிஶோரவேஷே) பலதி - திருவவதரித்த, திவ்ய - மநுஷ்யா தீநமான, கிஶோர - இளமபிள்ளையினுடைய, வேஷே - ஆகாரத் தையுடைய, த்வயி - உன்னிடத்தில, ஸ்திரதரா - நிலைநின்ற, ஸக்திஃ - பக்தியானது, யதிஸ்யாத்-(எங்களுக்கு) இருக்குமேயாகில், அஸ்மாந்- எங்களை, முக்திஃ-மோக்ஷமானது, (முகுலிதாஞ்ஜலிஃ) முகுலித- யொக்குபோலசெயயபபட்ட, அஞ்ஜலிஃ - கைகூப்பலை யுடையதாய்க் கொணடு ஸ்வயம் ஸேவதே - தானே (அடைகிறது;) (தர்மார்த்தகாமக தயஃ) தர்ம - தர்மததினுடையவும், அர்த்த - அர்த்தத்தினுடைய வும், காம - காமத்தினுடையவும், கதயஃ - ஸஞ்சாரங்கள், (ஸமய ப்ரதீக்ஷாஃ) ஸமய - தாங்கள்வந்து சேரும்காலத்தை, ப்ரதீக்ஷாஃ - எதிர்பார்த்துக்கொணடிருக்கின்றன. (107)

(தா-ம்) காலக்ஷேபார்த்தமாக பகவத் தயாநததை வேண்டிநீர், ஸம் ஸாரத்தைக்கழிததுககொண்டு மோக்ஷததைப் பெறுகைககுச சில உபாயாநு ஷ்டாநம் செயயவேண்டாவோ வென்னில் சொல்லுகிறா.

ஓ நந்தகுமாரனே! எஙகள் பாக்யத்தினால் நீ க்ருஷ்ணனாகவந் தவதரித தாய், உன்னுடைய இந்த அவதாரத்தில் எஙகளுக்கு அசலமான பக்தியுண் டாகி யிருககுமேயாகில், மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமானது வணக்கத்துடன் எஙக ளைத்தானே வந்துவரிக்கிறது; மற்ற தர்மார்த்தகாமரூபமான புருஷார்ததங களும் கைகட்டிக்காத்திருககும், ஆகையால் அதுக்காக நாஙகளொரு முயற் சி செய்யவேண்டாவென்கிறார். (107)

ஜய ஜய ஜய தேவ தேவ தேவ த்ரிபுவந மங்கள திவ்யநாம
தேய | ஜயஜயஜயபால க்ருஷ்ண தேவ ஶ்ரவண மநோ நயநாம்ருதா
வதார ‖ (108)

(ப - உ.) (த்ரிபுவநமங்களதிவ்யநாமதேய) த்ரிபுவந - மூன்றுலகங்களுக்கும், மங்கள - சுபப்ரதமாய், திவ்ய - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான, நாமதேய - திருநாமங்களையுடையவனே! (தேவதேவ தேவ) தேவ - மானிடரைக்காட்டிலும் மேலான இந்த்ராதிகளுக்கும், தேவ - மேலான, நித்யஸூரிகளுக்கும், தேவ - மேலானஸ்வாமியே! ஜய ஜய-ஜய - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளினால் குறைவறவிளங்கக் கடவாய்; (ஶ்ரவணமநோநயநாம்ருதாவதார) ஶ்ரவண - காதுக்கும், மந: - நெஞ்சுக்கும், நயந - கண்ணுக்கும், அம்ருத - அமுதைச்சொரியுமதான, அவதார - திருவவதாரத்தையுடையவனே! பால - இளம்பிள்ளையானவனே! க்ருஷ்ண - உபயவிபூதிநாதனே! தேவ - பூஜ்யனானவனே! ஜய ஜய-ஜய - கீழ்ச்சொன்ன ஸகலகுணங்களினாலும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகவிளங்கக்கடவாய் (108)

(தா-ம்.) இதில், அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸர்வோத்தமனாய, உலகங்களனைத்தையும் வாழ்விக்கவல்ல திருநாமங்களையுடையவனே! நீ குறைவற வாழ்வாயாக; உன்னுடைய அவதார ப்ரகாரத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நெஞ்சு நெகிழும்படி அதி மனோஹரமான திருவிளையாட்டையுடைய சிறுபிள்ளையான க்ருஷ்ணனே! நீயுமுன் திருநாமமும் சேஷ்டிதமும் குறைவற வாழவேணுமென்கிறார். (108)

த்வத்ரு நிர்பர ஹர்ஷ வர்ஷ விவஶாவேஶ ஸ்புடாவிர்
பவத்பால்யேந விஸம்பாவிதேஷு ஸுக்ருதாம் பாவேஷு நிர்பா
ஸிதே | ஶ்ரீமத்கோகுலமண்டநாய மஹஸே வாசாம் விதூரஸ்ப்ருஶாம்
யாதேயேஷ்வரஜாயமாந மநஸேபக்தேஷு மநஸேஷு பக்தேஷு மஹோ மஹ: ‖ ( )

(ப - உ.) (நிர்பரஹர்ஷவர்ஷவிவஶாவேஶஸ்புடாவிர்பவத் பால்யேந) நிர்பர - பரிபூர்ணமான, ஹர்ஷ - ஸந்தோஷத்தினுடைய, வர்ஷ - பெய்கையினால் (உத்பத்தியினால்) விவஶ - பரவசமாய்க்கொண்டுண்டான, ஆவேஶ - அபிநிவேசத்தினால், ஸ்புட - வ்யக்தமாக, ஆவிர்பவத் - ப்ரகாசிக்கிற, பால்யேந - (க்ருஷ்ணனுடைய) பாலவ்யாபாரத்தினால், ஸம்பாவிதேஷு - அலங்கரிக்க

ப்பட்ட, ஸுக்ருதாம் - புண்யவான்களுடைய, ஸாவேஷு - த்யானங்களில், நிஷ்பூராயமாண - வெளிச்செறிந்து தோற்றுமவனும், (ஸ்ரீகோகுல...நாய) ஸ்ரீக - (கறவைகளுடையவும் தயிர்பால நவநீதங்களுடையவும்) ஸம்ருத்தியையுடைய, கோகுல - திருவாய்பாடிக்கு, பூஷணாய - அலங்காரபூதனும், ஸ்ரேஷ்ட - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும், வாசாம் - வேதங்களுக்கும், (விதூர...நாய...) விதூர - வெகுதூரத்தில், ப்ரகாஶ - ப்ரகாஶித்துக்கொண்டிருக்கிற, போக்யதாவிஶேஷத்துக்கு முக்யஸ்த்தாநமானவனும், தேஜஸே - தேஜஸ்ஸ்வரூபியானவனும், அநிர்வசநீய - எதிர்கிறகிலும் பேசவொண்ணாத மஹிமையுடையவனுமான, அஸ்மை - இந்த, துப்யம் - உன்பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரம். (109)

(தா-ம.) இவ்வாஶ்வாஸத்தை அவனை நமஸ்கரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

நிரதிசயபக்தியினால் உன்னைக்காண தவரித்தார்களாகில் அவர்கள் நெஞ்சில் நீ விசதமாக விளங்காநின்றாய்; உன்னுடைய போக்யதையை வர்ணிக்க நியமமாய அபௌருஷேயங்களுமான வேதங்களும் அஸமர்த்தங்களாய்த் தாகிறக, அதை நாங்களென்னவென்று வர்ணிக்கப்போகிறோம்? இப்படிப்பட்ட மஹானான நீ, தன்பெருமையையும் பிறர் சிறுமையையும் பாராதே, இடையர்களோடு ஒரு நீராகக்கலந்து அதிஸுலபனாக ஆய்ப்பாடியில் வந்தவதரித்தாய்; உன்னுடைய ஸ்வரூபமோ, வேதங்களில் பரஞ்ஜ்யோதிஸ் ஸென்றுசொல்லப்படாநின்றது; இப்படி பரத்வத்திலும ஸௌலப்யத்திலும் பரிபூர்ணனான உன்னை ஸாஷ்டாங்கமாக ப்ரணாமம் பண்ணுகிறேனென்கிறார்.

ஶ்ரீகோகுலாய நமோ நம...நீவிதாமோதர...

...க்ருஷ்ண... (110)

(ப-உ.) தேவ - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வகுணங்களாலும் விளங்காநின்றவனே! க்ருஷ்ண - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! (...) ...ந - ருக்ரனுக்கும், தேவ - பூஜ்யனாய் பரனான உன்னுடைய, சரண - திருவடிகளை, ...ந - (தலைக்கு) ஆபரணமாகஉடையவனும், (நீவிதாமோதர...) நீவி - மூலதனமாம், தாமோதர - யசோதைகையில் கயிற்றினால் வயிற்றில் கட்டுண்ட ஸுலபனான உன்னுடைய, ஸ்திர - நிலை

நின்ற, யஶ: - புகழாகிற, ஸ்தபக - பூங்கொத்தில, உத்பூதந - விரு பபமுறறவனுமான, ஶ்ரீகோபால-ஶுக-லீலா சுகனென்று பெயருடைய என்னால, க்ருதம் - பண்ணப்பட்ட, க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம் - க்ருஷ்ணகாணாம்ருதமென்றுபெயருடைய இந்த க்ரந்தமானது, கல்பாந்தரேஷ்வபி - அநேககலபாநதரஙகளிலும, தவ - உனககு, கர்ணாம்ருதம் - செவிக்கினிமையை, வஹது - உணடுபணணக்கடவதாக.

(தா-ம.) நிகமநததில, தாமபண்ணின இந்த ஆஶ்வாஸததை க்ருஷ்ணாபபணம பண்ணுகிறார.

ஜகததுககெலலாம நானே ஈசனென்றபிமாநிதத ருத்ரனுககும மேலானவனான உனனுடைய அநதரஙக பகதனாய, உனனுடைய வெண்ணெய்க களவில யசோதை கயிறறினால்கட்ட அதினால் நீ படைதத பெருமபுகழை எபபோதும நெஞ்சிலிருததினவனாய லீலாசுகனென்ற யானசெயத இந்த க்ரந்தம உனககு யாவதகாலமும செவிககினிமையை விளைககக் கடவதாக வேணுமென்று பராாததிககிறார.

இவா க்ருஷ்ணனையொழிய மறறொரு தேவதையை நினைததவரலலாமையாலும, அநதாயாமி பரமாயாவது, விபூதி பரமாயாவது பூர்வோததரஙகளில பதப்ரயோகம பண்ணுமையாலும, உபகரமோப ஸமஹாரஙகளில தேவதாந்தரஸ்மரணமபணணுமையாலும இதயாதி அநேககாரணஙகளினால (ஶ்ரீஶம்பாநதேவ) எனற பதததுககு ருத்ரனாகிய தேவனென்ற அாததமாக மாட்டாதாகையால கீழசொனனதே பொருளாம. (110)

ப்ரதமாஶ்வாஸ தாத்பாயம முடிநதது

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:

ஶ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்.

த்விதீயாஶ்வாஸ:

அபிநவ நவநீத ஸ்நிக்தமாபீத துக்தம் ததிகண பரிதிக்தம் முக்தமங்
கம் முராரே: || திஶது புவந க்ருச்ச்ரச்சேதி தாபிஞ்ச குச்சச்சவி ந
வஶிகிபிஞ்சா லாஞ்சிதம் வாஞ்சிதம் ந: || (1)

(ப-உ.) (அபிநவ நவநீத ஸ்நிக்தம்) அபிநவ - புதிதான, நவநீத - வெண்ணெயினாலே, ஸ்நிக்தம் - பளபளத்ததும், (ஆபீத துக்தம்) ஆபீத - பூர்ணமாகப் பானம்செய்யப்பட்ட, துக்தம் - பாலையுடையதும், (ததிகண பரிதிக்தம்) ததி - தயிரினுடைய, கண - திவலைகளினாலே, பரிதிக்தம் - சுற்றும் பூசப்பட்டதும், (புவந க்ருச்ச்ரச்சேதி) புவந - உலகத்தினுடைய, க்ருச்ச்ர - கஷ்டத்தை, சேதி - போக்குமதும், (தாபிஞ்ச குச்சச்சவி) தாபிஞ்ச - பச்சைமரத்தினுடைய, குச்ச - பூங்கொத்துப்போன்ற, சவி-காந்தியையுடையதும், (நவஶிகிபிஞ்சா லாஞ்சிதம்) நவ - நூதனமான, ஶிகி - மயிலினுடைய, பிஞ்ச - தோகையினால், லாஞ்சிதம் - சுற்று மலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, முராரே: - ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய, முக்தம் - ஸௌந்தரமான, அங்கம் - திருமேனியானது, ந: - நம்முடைய, வாஞ்சிதம் - கோரிக்கையை, திஶது - கொடுக்கட்டும். (1)

(தா—ம்.) முதலாஶ்வாஸத்தில், தாமநுபவிக்க விழிந்த க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌலப்யத்தை யநுபவித்தார், கேவல ஸௌலப்யம் கார்யகர மல்லாமையாலே கேட்பவர்களுக்கு விஶ்வாஸம் பிறவாதென்று, அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு நிறம்பெறுத்துவதான பரத்வத்தையும் ப்ரதிபாதித்தார்; இனி இரண்டாவதான இந்த ஆஶ்வாஸத்தில், அவனிடத்தில் நின்றும் தமக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையு மபேக்ஷிக்கிறார்.

இவர்க்கு அநிஷ்டமாவது — விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும், அதடியான ராகத்வேஷாதிகளும்; இஷ்டமாவது — அவிச்சிந்நமான பகவதநுபவமும், கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

நாட்டார ஸ்வாபிமாநத்தாலே தங்களுக்குள்ளதொரு த்ரவ்யத்தையும் க்ருஷ்ணனுக்கு ஆப்பணம்பண்ணுவிடிலும், இவர்களை யநுக்ரஹிக்கைக்காக அவன் ருமீனவந்து, இவர்கள் ஸமிதத்துவைத்தவிடம் தேடிப்புகுந்து, அப்போது கடைந்து திரட்டி சட்டியிலிட்டு உறியிலவைத்த வெண்ணெயை வாரிவிழுங்கிக் கைகளிலொட்டியிருந்ததைத் தனனுடைய கரிய திருமேனியில் தடவிக்கொண்டான்; பானையில்வைத்த பாலையும் தயிரையும் நிஶ்ஶேஷமாகக்குடித்தான்; அபபொழுது சிதறிவிழுந்த அவற்றின் திவலைகள் உடம்பெங்கும் வ்யாபித்திருந்தது; இப்படிகளாலே அதிஸுந்தரமான அவனுடைய திருமேனியானது தன்னை யநுஸந்தித்தாருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றவல்லதாயிருந்தது; அப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமேனியானது அவனை யல்லதறியாத நமக்கு ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்கடவதாகவேணுமென்கிறார். (1)

யாம் த்³ருஷ்ட்வா யமுநாம் பிபாஸுரநிஶம் வ்யூஹோ க³வாம் கா³ஹதே
வித்³யுத்வாநிதி நீலகண்ட²நிவஹோ யாம் த்³ரஷ்டுமுத்கண்ட²தே |
உத்தம்ஸாய தமாலபல்லவமிதி சி²ந்த³ந்தி யாம் கோ³பிகா꞉ காந்தி꞉
காலியஶாஸநஸ்ய வபுஷ꞉ ஸா பாவநீ பாது ந꞉ || (2)

(ப-உ.) க³வாம் - பசுக்களுடைய, வ்யூஹ꞉ - கூட்டமானது, பிபாஸு꞉ - தண்ணீர் குடிக்க விருப்பமுற்றதாய்க்கொண்டு, யாம் - எந்தகாந்தியை, த்³ருஷ்ட்வா - பார்த்து, யமுநாம் - யமுநாநதியாக (நினைத்து), அநிஶம் - எப்பொழுதும், கா³ஹதே - ப்ரவேசிக்கிறதோ; (நீலகண்ட²நிவஹ꞉) நீலகண்ட²꞉ - மயிலினுடைய, நிவஹ꞉ - ஸமூஹமானது, வித்³யுத்வாந் இதி - மேகமென்று (எண்ணி), யாம் - யாதொரு காந்தியை, த்³ரஷ்டும் - பார்க்கைக்கு, உத்கண்ட²தே - விரும்புகிறதோ; கோ³பிகா꞉ - இடைப்பெண்கள், யாம் - எந்த காந்தியை, (தமாலபல்லவம் இதி) தமால - பச்சிலை மரத்தினுடைய, பல்லவம் இதி - தளிர் என்று (கருதி), உத்தம்ஸாய - சிரஸில் அலங்கரித்துக் கொள்ளுகைக்காக, சி²ந்த³ந்தி - கிள்ளுகிறார்களோ, காலியஶாஸநஸ்ய - காளியனை அடித்த க்ருஷ்ணனுடைய, வபுஷ꞉ - விக்ரஹத்தினுடைய, ஸா - அப்படிப்பட்ட, பாவநீ - பரிசுத்தமான, காந்தி꞉ - எழிலானது, ந꞉ - நம்மை, பாது - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக.

(தா-ம்.) கீழ் அவனுடைய விக்ரஹத்தைச் சொன்னார் இதில் அத்துடன்சேர்ந்த காந்தியைப் பேசுகிறார்.

க்ருஷ்ணன் விலாஸார்த்தமாக ஆயர்பாடியில் வீதிகளிலுலாவும்போது அவனுடைய விக்ரஹத்தின் ஒளியானது, பெருங்காற்றுபோல் சுற்றிச் சுழன்று மேன்மேல் அலையெறிந்து அவ்வீதியெங்கும் ப்ரவாஹிக்க, அதைக்கண்டு, த்ருஷார்த்தமான பசுக்கூட்டங்கள் யமுனாநதியென்றெண்ணி நீர் குடிக்க விரைகின்றன; அத்தேஹகாந்தி இன்னும் சிலவிடத்தில் நெருங்கிப்படிந்திருக்க, அதைக்கண்ட மயில்கள், இது வர்ஷாகாலத்து மேகமென்று நினைத்துக் களித்துத் தோகையைவிரித்தாடாநின்றன; அந்த காந்தியே சிலவிடங்களில் பூவும் தளிருமாகக் காணுகிறக, கோபிமார்கள் அதைக்கிள்ளித் தங்கள் காதில் அலங்காரார்த்தமாக வைத்துக்கொள்ளுகைக்காக கைகளை நீட்டிப் பறிக்கத் தொடங்கினார்கள்; இவ்விதமான அவனுடைய காந்தியானது, அவற்றையெல்லாம் தன்னிடத்தில் மயக்கிக்கொண்டாற்போல என்னையும் விஷயாந்தரங்களிலிருந்தும் மீட்டுத் தன்னிடத்திலேயேயிருத்தி ரக்ஷிக்கக் கடவதாக வென்கிறார். (2)

தேவ:பாயாத் பயஸி விமலே யாமுனே மஜ்ஜதீனாம் யாசந்தீனாம்
ஜநுஷு வஸநாந்யுத்தரங்காம் ரஹஸ்யாம் । ஹ்ரீயா மோதே ருதகுஸுமவி
லஸத் உந்நிஷ்டநக்ஷாணா மோஹாத்கணீனாம் நயந ரஞ்ஜந
லேகாந் அர்ச்சித: கேஶவோ ந: ॥ (3)

(ப-உ) யாமுநே - யமுனா நதியிலுள்ள, விமலே - தெளிவுற்ற, பயஸி - ஜலத்தில, மஜ்ஜதீநாம் - ஸ்நாநம் செய்கிறவர்களும், வஸநாநி - (க்ருஷ்ணனால) அபஹரிக்கப்பட்ட, அம்சுகாநி - புடவைகளை, ஸநர்மப்ரதைர் நலவார்த்தைகளினாலே, யாசந்தீநாம் - இரக்கமுறறுக்கேட்கிறவர்களுமான, கோபஸ்த்ரீணாம் - ஆயர்மாதருடைய, (ஹ்ரீயா மோதைஸ்) ஹ்ரீயா - வெட்கத்தினால், மோதைஸ் - ஓரிடத்தில நிலையற்றவைகளும், (அருணவிலஸைஸ்) அருண - (பாதி மூடிப் பாதி திறக்கப்பட்டு) மந்தங்களான, விலஸைஸ் - விலாஸங் (பார்வை) களையுடையானவும், (உந்நிஷ்ட ஸுஷ்மாணைஸ்) உந்நிஷ்ட - உத்ருத்தியடையாநின்ற, பக்ஷ்மாணை: - மந்மதனையுடையவைகளுமான, நயநகமலை: - கண்களாகிறமலர்களினால், அர்ச்சித: - பூஜிக்கப்பட்ட, கேஶவ:தேவ: - ஶ்ரீக்ருஷ்ணதேவனானவன், ந: - நம்மை, பாயாத் - ரக்ஷிப்பானாக. (3)

(தா-ம்) கீழ் கோபிமார்களைச்சொன்னார், இதில, அவர்களோடு க்ருஷ்ணன் பரிமாறினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

கோபிமார்கள், ஆழ அமிழ்ந்தாலும் உடம்பெல்லாம் காணும்படி அதிநிர்மலமான யமுனையில் நீராடாநிற்க, க்ருஷ்ணன் அவர்களறியாமேஒளித்

துசசென்று அவர்கள் கரையில் களைந்துவைத்த ஆடைகளை யபஹரித்து மர மேறியிருந்தான், பின்பு அவர்கள் கரையேறிவந்து முன்வைத்தவிடத்தில் துகிலைக்காணமல், "காற்றிலபறந்ததோ, பேயகொண்டதோ" என்று கூற றும தேடிப்பார்க்கையில இவனையும இவன் கையில வஸ்த்ரங்களையும மரத் தின்மேல்கண்டு, "அப்பா! நீ நல்லனன்ரே, எங்கள்தோழனன்றே" என்று இவ்வாருக பல நல்வார்த்தைகளைச்சொல்லி தங்கள தங்களாடையை வே ண்டிக்கொள்ளுமபோது, தாங்கள் நிர்வாணமாயிருக்க யாராகிலும் பார்ப் பர்களோ வென்றும, க்ருஷ்ணன் பார்க்கிருனென்றும் வெட்கத்திஞல் சுழ லமிடாகிறபதும, யௌவநப்பருவத்திஞல மதமேறி யிருப்பதும், அகப்பட் டார்க்கு காமவிகார ஜநகமுமான கண்களிஞல் அவனைபபூக்கொண்டு ஆச சித்தாரபோல இனிதாகப் பார்த்தார்கள; அதிஞல மிகவும ப்ரீதஞன க்ரு ஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிருர. (3)

ஊ த நபு ா த꞉ வ ா ர்ந ஷி தய துஷா நா வ ாஸாக்ஷஸா
க்ஷ ஜ ா வ ி ா ஷ த வெ ந தி த ா வி । க்ஷ ஜ வ ா ஜ ா
ஜ வ ஷ வ ா ா ய ா ா யஸ்ஷி ஜ ம ம ந ய ா ஶ ா வ
வெஷ ஷ வ ஷ்ணோ꞉॥ (4)

(ப - உ.) ஶாத꞉ - அம்மா! (ஸஜ்ஜஸாஜெ) ஸஜ்ஜ-ஸவா பாவிகமாகவே, ஸாஜெ - குளிர்ந்ததன்மையை யுடையவளே! வஸ்ஷ - குற்றத்தைக்கணக்கிடப்படாதவளே! வாணி - ஸரஸ் வதி! (ஸஷா பஷு; ஸ்ஷ - அறிவுறு, ஶுபஜ்ஷ ஸம்சயத்தையு டைத்தாமபடி, (ஜாவிாஷ த ல) ஜா - வயிருகிற, வி ா - குழியை, வ க லய நிரப்பதற்காக, வயா நாஷ - வன்னெஞ்சர்களுடைய, ை ஷபா - எதிரே, வதி காவி - ப்ர வர்த்திப்பிக்கப்பட்டாய, ஜ ஷ - என்பது எதுவோ, ஜ த꞉வாஷ இதைகாட்டிலும்மேலான, ஜ ந வி ஷ - செய்யத்தகாதகாரியம், ந- கிடையாது; ஜ - அந்தப்பிழையானது, க்ஷஜ ஷ - (உன்னுல்) பொறுக்கத்தக்கது; ஶாவ ஷ - ஆயன் வடிவுபூண்ட, வி ஷ்ணோ꞉ - விஷ்ணுவானக்ருஷ்ணனுடைய, (ம ம ந யா) ம ம- புகழினுடைய, ம ந யா - எண்ணுகையிஞல (கீர்த்தநம்செயவதி ஞல்.) ய ா யஸ்ஷ - இப்பண்ணின பிழையைப் போக்கவல்ல ப்ராயஸ்சித்தத்தை, ஜ ா - பண்ணக்கடவேன் (4)

(தா-ம்.) இதில், இத்தனைகால மவனைப்பாடாமல் தண்ணியரைப் பாடிக்கெட் டனென்று பரிதபிக்கிருர்.

ஓ! ஸரஸ்வதீ தேவியே! நீ யெனக்கு மாதாவைப்போல் ப்ரியபரையா கையாலே நான் பண்ணின பிழையைப் பொறுத்தருளவேணும்; அதாவதெ

ன் னென்னில்; கவிக்குத் தகுதியான க்ருஷ்ணனும், அவனைப்பாடிப் பெற வேண்டும் கைங்கர்யமுமிருக்க என்வயிறு நிறைக்கிற புகைக்கு அல்பம் தருவாக ளென்று, தாமஸிகளாய்த் திரியுமவர்கள் வாசல்களில் நின்று அவர்கள் முகம் மலருமபடி வெட்கத்தைவிட்டு கவிபாடி உன்னை யாட்டிவைத்தேன்; இதைக் காட்டிலும் மேலான பிழை உலகத்திலில்லையாது; உன்னுடைய ஸ்வபாவ மோ அதி கோமலமானது; ஆகையால் நான் பண்ணின பிழையைப் பிழை யாகநினைக்கவேண்டாம; இதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக இனி க்ருஷ்ணகுண ங்களைப்பாடி என்வாயைக் கழுவிக்கொள்ளுகிறேனென்கிறார். (4)

ஸ்புரத்ருசிராங்குலீபிருத்காடிதஸம்வ்ருதத்வாரம் வா
ரம்வாரம் வக்த்ரஜமாருதேன வேணும் பூரயந்தம் | வ்யத்யஸ்தாங்க்ரிம்
விகசகமலாபவிஸாரநேத்ரம் வந்தே ப்ருந்தாவநஸஞ்சரிதம்
நந்தகோபஸூநும் || (5)

(ப-உ.) (ஸ்புரத்ருசிர:) ஸ்புரத் - சிவந்திருக்கிற, ருசிர: - காந்தியையுடைய, அங்குலீபி: - நுனிவிரல்களால், வாரம்வாரம் - அடிக்கடி, (உத்காடிதஸம்வ்ருதத்வாரம்) உத்காடித - திறக்கப்பட்டும், ஸம்வ்ருத - மூடப்பட்டுமிருக்கிற, த்வாரம் - த்வாரங்களையுடைய, வேணும் - குழலை, (வக்த்ரஜமாருதேன) வக்த்ரஜ - முகத்திலிருந்துண்டான, மாருதேன - காற்றினால், பூரயந்தம் - நிறைப்பவனும், (வ்யத்யஸ்தாங்க்ரிம்) வ்யத்யஸ்த - மாற்றிவைக்கப்பட்ட, அங்க்ரிம் - திருவடிகளையுடையவனும், (விகசகமலாபவிஸாரநேத்ரம்) விகச - மலர்ந்திருக்கிற, கமல - தாமரைமலரினுடைய, ஆப - அழகோடொத்த அழகையுடைய, விஸார - பரந்திருக்கிற, நேத்ரம் - திருக்கண்களையுடையவனும், (ப்ருந்தாவநஸஞ்சரிதம்) ப்ருந்தாவந - ப்ருந்தாவநமென்கிற திவ்யதேசத்தில, ஸஞ்சரிதம் - அழகியஸஞ்சாரத்தை யுடையவனுமான, (நந்தகோபஸூநும்) நந்தகோப - நந்தகோபருடைய, ஸூநும் - திருமகனான க்ருஷ்ணனை, வந்தே - நமஸ்காரம்செய்கிறேன். (5)

(தா-ம்.) இதில், கீழ்ச்சொன்னபடியே அவனைப்பாடுகிறார்.

க்ருஷ்ணன் இடக்காலைத் தரையிலூன்றி வலதுகாலை அதினிடப்புறத் தில் சாய்த்துவைத்து, கைகளில் வேணுவைப்பிடித்து அதினுடைய ரந்தர ங்களைச் சிவந்து ஒளிவீசுகிற நுனிவிரற்களினால் மூடுவதும் திறப்பதுமாய்க் கொண்டு குழலூதும்போது, அலர்ந்த தாமரை மலர்போல் செவ்விபெற்று ப் பரந்திருக்கிற கண்களினால் அங்குள்ள ப்ராணிகளைக் கடாக்ஷித்தவனாய்,

இப்படி அநேகமான அழகிய வ்யாபாரங்களை நடத்தாநின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை, நானிதுவரையில பிறாகாலில் விழுந்து கும்பிட்ட இழவு தீரும்படி, சேஷபூதனென என்னுடைய ஸ்வரூபாநுகுணமாகவிழுந்து ஸேவிக்கிறேனென்கிறார். (5)

மந்த³ம் மந்த³ம் மது⁴ரநிநதை³ர்வேணுமாபூரயந்தம் வ்ருந்த³ம் வ்ருந்தா³வநபு⁴வி க³வாம் சாரயந்தம் சரந்தம் | ச²ந்தோ³பா⁴கே³ ஶதமக²முக²த்⁴வம்ஸிநாம் தா³நவாநாம் ஹந்தாரம் தம் கத²ய ரஸநே கோ³பகந்யாபு⁴ஜங்க³ம் || (6)

(ப-உ) (மது⁴ரநிநதை³꞉) மது⁴ர - இனிமையான, நிநதை³꞉ - சப்தங்களினால், வேணும் - திருக்குழலை, மந்த³ம்மந்த³ம் - மெள்ளமெள்ள, ஆபூரயந்தம் - நிறைப்பவனும், க³வாம் - பசுக்களுடைய, வ்ருந்த³ம் - கூட்டத்தை, வ்ருந்தா³வநபு⁴வி - ப்ருந்தாவநக்ஷேத்ரத்தில, சாரயந்தம் - மேய்ப்பவனும், (ச²ந்தோ³பா⁴கே³) ச²ந்த³ஸாம் - வேதங்களினுடைய, பா⁴கே³ - ஓர்பகுப்பானஉபநிஷத்தில, சரந்தம்- நடமாட்டமுள்ளவனும் (ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனும்) (ஶதமக²முக²த்⁴வம்ஸிநாம்) ஶதமக²ம் - இந்த்ரனை, முக² - முதலாகவுடையதேவர்களை, த்⁴வம்ஸிநாம் - ஹிம்ஸிக்கிற, தா³நவாநாம் - அரக்கர்களை, ஹந்தாரம் - கொல்லுமவனும், (கோ³பகந்யாபு⁴ஜங்க³ம்) கோ³பகந்யா - இளம்பருவத்தரான ஆய்ச்சிகள்விஷயத்தில், பு⁴ஜங்க³ம் - விடனாயிருக்கிற, தம் - அந்தக்க்ருஷ்ணனை, ரஸநே - ஓநாவே! கத²ய - சொல்லு. (6)

(தா—ம்.) கீழ் தாமவனைக் காயிகமாக நமஸ்கரித்தார், இதில, அவனைப் புகழப்பாராய் என்று தம் நாவுக்குபதேசிக்கிறார்.

ஓ நாவே! நீ வெகுநாளாய் இகழ்ந்தாரைப்புகழ்ந்து நல்வழியில் நின்றும நெகிழ்ந்ததுபோறும், இனியாகிலும். க்ருஷ்ணன் குழலூதிக்கொண்டு ப்ருந்தாவநத்தில பசுமேய்த்தது அரின் பின்னே திரிந்த நீர்மையையும், வேதப்ரதிபாத்யனாய்ப் போந்தமேன்மையையும, தன்னாலே அதிகாரமபெற்ற ஸுரலோகத்தையாண்டுவருகிற இந்த்ராதிகளுக்கு அஸுரர்களால் நலிவு வரப்புக, வ்ருத்ரன் முதலிய அவ்வஸுரர்களை உயிர்மாய்த்த பராக்ரமத்தையும, கோபகன்னிகைகளோடு கலந்து பரிமாறின ஸௌசீல்யத்தையும் எப்போதும் சொல்லிப்புகழாயென்கிறார். (6)

வேணீமூலே விரசிதக⁴நஶ்யாமபிஞ்சா²வசூடோ³ வித்³யுல்லேகா²வலயித இவ ஸ்நிக்³த⁴பீதாம்ப³ரேண | மாமாலிங்க³ந்

ஸ்தம்பகம்பீரபாஹு: ஸ்வப்நே த்ருஷ்ட: ப்ரத்யக்ரதுலஸீ ஹாரிணா நீலமேக:|| (7)

(ப - உ) வேணீமூலே - திருக்குழற்கற்றையினடியில், (விரசிதகநஸ்நிக்தபர்ஹாவதம்ஸ:) விரசித - கட்டப்பட்ட, கந - மேகம்போல், ஸ்நிக்த - நீலவர்ணமுடைய, பர்ஹ - மயிலிறகாகிற, அவதம்ஸ: - சிரோபூஷணத்தையுடையவனும், (நிஷ்பங்கபீதாம்பரேண) நிஷ்பங்க - அழுக்கற்ற, பீதாம்பரேண - பட்டுவஸ்த்ரத்தினாலே, (வித்யுத்ஸ்ரேண்யாவலயித:) வித்யுத் - மின்னலுடைய, ஸ்ரேண்யா - வரிசையினால், வலயித: - சூழப்பட்ட, நீலமேக: இவ - இருண்டமேகம்போன்றவனும், (மரகதமணிஸ்தம்பகம்பீரபாஹு:) மரகதமணி - மரகதப்பச்சையினாலே செய்யப்பட்ட, ஸ்தம்ப - கம்பம்போல், கம்பீர - அழகினாலும் வலிவினாலும் ஆஸ்ரிதர்க்கும் அநாஸ்ரிதர்க்கும் அளவிடவொண்ணாத, பாஹு: - கைகளையுடையவனும், (ப்ரத்யக்ரதுலஸீஹாரிணா) ப்ரத்யக்ர - புதிதான, துலஸீ - திருத்துழாய்மாலையை, ஹாரிணா - அலங்காரமாக வுடையவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஸ்வப்நே - (என்னுடைய) ஸ்வப்நத்தில், ஸா - ஸ்ரீதேவியான ருக்மணிப் பிராட்டியை, ஆஸ்லிஷ்ய - தழுவிக்கொண்டவனாய்க்கொண்டு, த்ருஷ்ட: - காணப்பட்டான், "ஸா" என்னை என்றுமாம். (7)

(தா-ம்.) நீரிப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற அடையாளங்களெல்லாம் அவனை நேரில்கண்டல்லது சொல்லப்போகாது, ஆகையால் அவனை நேரில் கண்டேயிருக்கவேணும் அப்படி யவனை நீரெங்கேகண்டீரென்று அருகிருந்தார்கேட்கத் தாம் கண்டவிடத்தைச் சொல்லுகிறார் இதில்.

நானுறங்குங் காலத்தில் அந்த க்ருஷ்ணன், நீலமேகம்போன்ற இருண்டவடிவையும், சிரஸ்ஸில் பின்னலிட்ட குழலையும், அப்பின்னலுக் கலங்காரமாக முடிக்கப்பட்ட கருநிறமுடைய மயிலிறகையும், அக்கருமுகிலோடொத்த மேனியில் மின்னல்கொடி வளைந்தாற்போல் பரபாகமாய் அரையிலணிந்த பீதாம்பரத்தையும், மார்பில் செவ்வியழியாததுமாய், மலரினால் தொடுத்து ஆபரணமாகப்பூண்ட மாலையையு முடையனாய்க் கொண்டு, மரகதப்பச்சையைக் கடைந்திட்ட ஸ்தம்பம்போல் திரண்டுருண்டு நீண்டு நிழலோடி வலிவுடைய அதிகம்பீரமான தன்னுடைய இரண்டு கைகளினாலும் என்னுடைய ஸ்வப்நத்தில் என்னைத் தழுவி யணைத்தான், அப்பொழுது நானவனைக் கண்டேனென்கிறார். (7)

க்ருஷ்ணே ஹ்ருத்வா வஸநநிவஹம் கூலகுஞ்ஜாயிதாயாம் பால்யா காபி ஸ்தோகஸ்தோகம் முஹுரபி ஸாந்த்வைஃ கிமிதமிதி வ்யாஹரந்தீ । ஸஹ ஸப்ரூபங்கம் ஸரோஷஹஸிதம் ஸலஜ்ஜம் ஸாநுராகம் ச்சாயாஸக்தஸ்ய கரதலகதா வஸ்த்ராண்யாசகர்ஷ ॥ (8)

(ப - உ.) க்ருஷ்ண - கண்ணன், (வஸநநிவஹம்; வஸந - புடைவைகளுடைய, நிவஹம் - ஸமூஹத்தை, ஹ்ருத்வா - எடுத்துக் கொண்டு, (கூலகுஞ்ஜாயிதாயாம்) கூல - யமுனைக்கரையிலுள்ள, குஞ்ஜ - புதரின்மேல், ஆயிதாயாம் - ஏறியிருந்தவளவில், காபி - ஒரு, பால்யா - பால்யமும்யௌவநமும் கலந்தபருவத்தையுடையபெண்ணானவள், முஹுஃ - அடிக்கடி, ஸாந்த்வைஃ - நல்வார்த்தைகளினால், கிமிதமிதி - என்ன (செய்தாய்) என்று, வ்யாஹரந்தீ - மொழிந்தவளாய்க்கொண்டு, ஸப்ரூபங்கம் - கொஞ்சம்வளைந்தபுருவத்தோடுகூடியும், ஸரோஷஹஸிதம் - புன்முறுவலோடுகூடியும், ஸலஜ்ஜம் - வெட்கத்துடன்கூடியும், ஸாநுராகம் - மனநெகிழ்ச்சியோடுகூடியும், ச்சாயாஸக்தஸ்ய - நிழலில்காணுகிறகண்ணனுடைய, கரதலகதாநி - கையிலிருந்த, வஸ்த்ராணி - புடைவைகளை, ஆசகர்ஷ - பறித்தாள். (8)

(தா-ம்.) இதில், தாம் ஸ்வப்நத்தில் கண்டபோது அவனும் கோபிகையுமாகச்செய்த செயலைச் சொல்லுகிறார்.

ஒரு கோபிகை அரையிலணிந்த ஆடையை அவிழ்த்துவைத்து யமுனையில் ஸ்நாநம்பண்ணவிழிந்தாள்; அப்பொழுது க்ருஷ்ணன் அதைவாரியெடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த ஓர் புதரில் கடப்பை மரத்தின் மேலேறிநின்றான், அந்த கோபிகையானவள் கரையேறி யோடிவந்து தரையிலேயாடுகிற, மரமேறிநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய கையும் புடவையுமான நிழலைக்கண்டு அதை க்ருஷ்ணனென்று ப்ரமித்து, சிறுநகைப்பும், வெட்கமும், க்ருஷ்ணனிடத்தில் ப்ரேமமும், இவற்றாலுண்டான புருவத்தின்நெறிவையுமுடையளாய் "இதென்ன! இப்படியும் செய்யலாமோ!" என்று வேண்டிக்கொண்டு கிட்டசென்று அந்நிழலினுடைய கையிற் புடவையை இழுத்தாள், இவ்விதமான அவளுடைய வ்யாபாரத்தையும் ஸ்வப்நத்தில் கண்டேனென்கிறார். (8)

கலிந்தஜாவீசி பரம்பராஞ்சல ப்ரேரணோத்தைஃ கடம்பவிடபி நாயாஸாஸ்ருஷ்டோ யத்ர நாகைஃ । ஸ்ரீநந்தவதிபவநக்ரீடா விஹாரஸம்பந்நாய ராதிகாஸகேஃ ந்ருத்யவிநோதஸாபம் ॥ (9)

(ப - உ.) யஃ - எந்த, வஂஶஃ - இந்த வேணுவானது, (ஶ்ரீஶ்ரீநந்தகோபஸூநோஃ) ஶ்ரீஶ-அழகு குடிகொண்ட, ஶ்ரீநந்தகோபஸூநோஃ நந்தகோபன்மகனான க்ருஷ்ணனுடைய, (அபராணிஸஸீம ந்யாஸபந்யாம்) அபராணி - சிறந்த குணங்களையுடைய அதரத்தினுடைய, ஸஸீம - அருகில, ந்யாஸ - வைப்பதினாலுண்டான, பந்யாம் - மேன்மையையுடைய, அவஸ்தாம் - தசையை, அநுபவதி - அநுபவிக்கிறதோ; (அஹம் - நான்,) (ஶ்ரித்பாக்யஃ) ஶ்ரித - அடையப்பட்ட, பாக்யஃ - பாக்யத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, பரஸ்மிந் ஜநுஷி - மறுபிறவியில, யமுநாயாஃ - யமுநாநதியினுடைய, கூலே - கரையில், தாத்ருஶஃ - அப்படிக்கொத்த, வம்ஶநாளஃ - வேணுவாக, அபி ஸ்யாம் - ஆவேனோ? (9)

(தா-ம.) இதில், அவன் எப்போதும் கைப்பிடித்திருக்கிற வேணுவாகத்தாமாகவேணு மென்கிறார்.

யமுனைக்கரையில் முளைத்த இந்தக்குழல் மூங்கிலானது, இடைச்சேரியெல்லாம தந்தாமுடைய பிள்ளையாக வளர்த்தாதரித்த ஸ்ரீமானான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்தன் அதரத்துக்குச சிறிது கீழேவைத்தூதும்படியான பெரும்பாக்கியம்பெற்றது; அதை நான் இப்பிறவியில் பெறுதொழிந்தேன்; இனி மறுபிறவியிலாவது இக்குழல்பெற்ற பாக்கியத்தைப்பெற்று அவன் தன் கையாலெடுத்து வாயில்வைத்தூதும்படி யாவேனுவென்று யமுனைக்கரையில் ஸ்த்தாவர ஜந்மத்தை யாசைப்படுகிறார். (9)

அயிமதிதிநகேதஃ ப்ராதரம்போஜநேத்ர꞉ கசகலிதஶிகண்டஶ்ரேணிஶோபாபிராம꞉ । மணிகலஶஸுநீலஸ்ஸுப்ருவாம் பாக்யஶேஷ꞉ பதிமதிஸுதருண்யாம் பாதுகாஸுப்ருவாம் ॥ (10)

(ப - உ.) அயிகேத꞉ - ஓமநஸ்ஸே! (ப்ராதரம்போஜநேத்ர꞉) ப்ராத꞉ - ஸூர்யோதயகாலத்திலுள்ள, அம்போஜ - கமலமலர்போன்ற, நேத்ர꞉ - கண்களையுடையவனும், (கசகலிதஶிகண்டஶ்ரேணிஶோபாபிராம꞉) கச - மயிர்முடியில், கலித - முடிக்கப்பட்ட, ஶிகண்ட - தகுந்திருக்கிற, ஶ்ரேணி - மயிலிறகினுடைய, ஶோபா - மாலையினால், அபிராம꞉-எழிலபூண்டவனும், (மணிகலஶஸுநீல꞉) மணிகலஶ - இந்த்ரநீலமாணிக்கம்போல், நீல꞉ - நீலவர்ணமுடையவனும், (ஸுப்ருவாம் பாக்யஶேஷ꞉) ஸுப்ருவாம் - இடைப்பெணகளுடைய, பாக்யஶேஷ꞉ - புண்யபரிபாகமானவனும், (பதிமதிஸுதருண்ய

[illegible] - ஸமஸ்தமான, [illegible] - வேதங்களாகிற, [illegible] கொடிக்கு, [illegible] - ப்ராணாதாரமான, [illegible] - கிழங்கானவனுமான, [illegible] - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, [illegible] - நிரந்தரமாகத்பானம்செய்யப் பாராய். (10)

(தா—ம்) கீழ் தம் நாவுக்குபதேசித்து அதைக்கூட்டிக்கொண்டு அவனைசில புகழ்ந்தார்; இதில், அவ்வளவும்போராது, மாநஸிகமாகவும் அநுபவிக்கவேணுமென்று கருதி, அதுக்குபகரணமான மநஸ்ஸை யிசைவிக்கிறார்.

ஓ மநஸ்ஸே! நீ, வேதங்களெல்லாம் தன்னைப்புகழ்ந்தே ஸத்தைப் பெறவேண்டும்படி அவற்றுக்கு மூலாதாரமான பராதபரனும், அப்படிப்பட்டவனே இடைச்சிகள் பண்ணின் பாக்யத்தினால் இந்த்ர நீலக்கல்போன்ற நீலவர்ணத்தை யுடையவனாய்க்கொண்டு அவதரித்த பாலனுமான க்ருஷ்ணனுடைய அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையும், குழல்முடிமேல்முடித்த மயிலிறகின் மாலையையும் எப்போதும் நினைக்கக்கடவாய்; அவனுடைய பரத்வத்தைக்கண்டு பின்வாங்குதல், ஸௌலப்யத்தைக்கண்டு இகழ்தல்செய்யாதே அத்யாதரத்தோடே தயாநிக்கப்பாராயென்கிறார்(10)

[illegible] ।
[illegible] ॥ (11)

(ப - உ.) [illegible] - ஓ வேணுவே! ([illegible]) [illegible] - க்ருஷ்ணனுடைய, [illegible] - சிரிப்பையுடைய, [illegible] - முகமாகிற, [illegible] - தாமரைப்பூவிலுண்டான, [illegible] - காறுகிற, [illegible] - தேனினுடைய, [illegible] - ருசியை யறிந்தவனே! [illegible] - உன்னை, [illegible] - இப்பொழுது, [illegible] நமஸ்காரம் செய்து, [illegible] - ப்ரார்த்திக்கிறேன், (அதாவது,) [illegible] - நீ, ([illegible]) [illegible] - மணிபோன்ற அதரத்தினுடைய, [illegible] - கிட்டத்தை, [illegible] - அடைந்தவளவில், [illegible] - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, [illegible] - காதில், [illegible] - ஏகாந்தத்தில், ([illegible]) [illegible] - என்னுடைய, [illegible] - அவஸ்தையை, [illegible] - சொல்லாய். (11)

(தா—ம்) "நாமவனை இவ்வளவாக வேண்டிக்கொண்டவிடத்திலும் அவன் நம்முன்னேவந்து தோற்றிலன். இப்படி அவன் தோற்றாமைக்குநாம் வழியேபோகாமையே ஹேது, இனியாகிலும வழியைப் பற்றுவோம்"என்று அவனுக்கு அத்யந்தப்ரியமான முரளியைப் புருஷகாரமாகப்பற்றுகிறாரிதில்.

ஓ முரளியே! நீ, க்ருஷ்ணனுடைய முகாரவிந்தத்தில் சேர்ந்து நின்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்ட இனிமையான அவனுடைய நிஶ்வாஸத்தின் போக்யதையை யறிவாய்; அதுக்குமேலே அவனுக்கு நல்லையாயுமிருந்தாய் அந்த போக்யதையை யனுபவியாமலிழந்த என்போலவார் படுமபாட்டை யுமறியாநின்றாய்; இவ்வளவே யன்றிக்கே இருதலையையும் கூட்டிவிடுமதுவு மாயிருந்தாய், ஆகையால் உன்னைப்பணிந்து என் கோரிக்கையை நானிர க்கிறேன்; அதாவதென்னென்னில்; அவன் உன்னைத் தன்னதரத்தருகில் வைத்தூதும்போது அவன் காது உனக்கு எட்டியிருக்கும், அக்காலத்தில், அவனைப்பிரிந்துபடுகிற என் துயரத்தை அவன் காதில் பிறப்பியாதபடிசொல்லி என்னை அவன் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணப்பாராயென்கிறார். (11)

ஸஜலஜலதநீலம் வல்லவீகேலிலோலம் ஶ்ரிதஸுரதருமூலம்
வித்யுதுல்லாஸிசேலம் । நதஸுரமுநிஜாலம் ஸந்மநோ
பாலலீலம் ஸுரரிபுகுலகாலம் நௌமி கோபாலபாலம் ॥ (12)

(ப-உ.) (ஸஜலஜலதநீலம்) ஸஜல - ஜலத்துடன்கூடிய, ஜலத - மேகம்போல, நீலம் - நீலவர்ணத்தையுடையவனும், (வல்லவீகேலிலோலம்) வல்லவீ - ஆயர்மாதருடைய, கேலி - ரதியில, லோலம் - ஆஸக்தனும், (ஶ்ரிதஸுரதருமூலம்) ஶ்ரித - ஆஶ்ரயிக்கப்பட்ட, ஸுரதரு - கல்பவ்ருக்ஷத்தினுடைய, மூலம் - அடியையுடையவனும், (வித்யுதுல்லாஸிசேலம்) வித்யுத் - மின்னல்போல், உல்லாஸி - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, சேலம் - திருப்பரியட்டத்தை யுடையவனும், (நதஸுரமுநிஜாலம்) நத - வணங்கப்பட்ட, ஸுர - தேவர்களுடையவும், முநி - ருஷிகளுடையவும்; ஜாலம் - கூட்டத்தையுடையவனும்; (ஸந்மநோபாலலீலம்) ஸத் - ஸத்புருஷர்களுடைய, மநோபால - மனஸ்ஸிலுண்டான, லீலம் - திருவிளையாட்டையுடையவனும், (ஸுரரிபுகுலகாலம்) ஸுரரிபு - தேவதைகளுக்குசத்ருக்களான அஸுரர்களுடைய, குல - வம்சத்துக்கு, காலம் - யமன்போல் விநாசகரனுமான, கோபாலபாலம் - நந்தகோபன்சிறுவனை, நௌமி - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். (12)

(தா-ம்) கீழ் புருஷகாரத்தைப்பற்றினார், இதில் உபாயபூதனான அவனைப்பற்றுகிறார்.

நீர்கொண்டு வர்ஷிக்கப்போகிற மேகம்போல் நீலவர்ணனும், கோபிகைகளுடைய க்ரீடையிலாஸக்தனும் கல்பவிருக்ஷத்தடியில் பீதாம்பரத்தை

யணிந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் வணங்க வீற்றிருக்குமவனும், ஸத்புருஷர்களால் த்யானிக்கப்படுமவனும், அஸுராந்தகனுமான க்ருஷ்ணனை ஆஶ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (12)

பிம்பாதர விஹஸித வித்ருமம் மதுர வேணு நிநாத விநோதிநம் | கமல கோமல கம்ர முகாம்புஜம் கமபி கோபகுமார முபாஸ்மஹே || (13)

(ப - உ.) (பிம்பாதர விஹஸித வித்ருமம்) பிம்பாதர - கோவைப்பழத்தோடொத்த அதரத்தினால், விஹஸித - பரிஹாஸம்செய்யப்பட்ட, வித்ருமம் - பவழக்கொடியை யுடையவனும், (மதுர வேணு நிநாத விநோதிநம்) மதுர - இனிமையான, வேணு - குழலினுடைய, நிநாத - சப்தத்தினால், விநோதிநம் - காலம்கழிப்பவனும, (கமல கோமல கம்ர முகாம்புஜம்) கமல - தாமரைமலரோடொத்த, கோமல - மென்மையையுடையதும், கம்ர - அழகுடையதுமான, முகாம்புஜம்-வதநாரவிந்தத்தையுடையவனும், கமபி - லோகவிஜாதீயனுமான, கோபகுமாரம் - நந்தகோபன் குமாரனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, உபாஸ்மஹே - த்யானம்செய்கிறோம். (13)

(தா-ம்.) இனி இரண்டு ஶ்லோகத்தால அவனுடைய வேணுகாந ப்ரகாரத்தை வர்ணிக்கிறார்.

இவன், பவளம்போலும் கோவைப்பழம்போலும் அதிஸுந்தரமான தன்னுடைய அதரத்தில் குழலைவைத்து ஸந்தோஷத்துடனே செவிக்கினிதாக ஊதும்போது தாமரைப்பூப்போல் மலர்ந்த அழகியதாகக்காணுகின்ற இவனுடைய முகத்தை நானெப்போதும மறவாமல த்யானிப்பேனென்கிறார். (13)

அதரே விநிவேஶ்ய வம்ஶநாளம் விவராண்யஸ்ய ஸலீலமங்குலீபி: | முஹுராவ்ருண்வந் முஹுர்விவ்ருண்வந் ஜயதி ஶ்ரீயபதிர்வேணுநாதை: || (14)

(ப - உ.) ஶ்ரீயபதி: - ஶ்ரீயபதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வம்ஶநாளம் - வேணுவை, அதரே - வாயக்கரையில், விநிவேஶ்ய - வைத்து, அஸ்ய - இந்தவேணுவினுடைய, விவராணி - த்வாரங்களை, அங்குலீபி: - விரற்களினால, ஸலீலம் - விலாஸத்துடன், முஹு: - அடிக்கடி, ஆவ்ருண்வந் - மூடினவனாயும், முஹு: - அடிக்கடி, விவ்ரு

விவ்ருண்வாந: - திறந்தவனுமாய்க்கொண்டு, வநகுஞ்ஜே - வநமத்யத்தில, மதுரம் - செவிக்கினிமையாக, காயதி - காநம்செய்கிறான். (14)

(தா-ம்) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நடுக்காட்டிலே நின்று தன்னுடைய அதரத்தில் வேணுவை வைத்து அதினுடைய துளைகளை அந்தந்த காநத்துக்கநுகுணமாக அடிக்கடி விரல்களால் மறைத்தும் திறந்தும் பசுக்களோடு பண்டிதர்களோடு வாசியற எல்லாரும்கேட்கக்கூடும்படி பாடாநின்றானென்கிறார். (14)

வக்த்ரே நவநீதகந்தவாஹம் வசநே தஸ்கரசாதுரீதுரீணம் | நயநே குஹநாஶ்ருமாஶ்ரயேதா: சரணே கோமலதாண்டவம் குமாரம் || (15)

(ப-உ.) வக்த்ரே - முகத்தில, (நவநீதகந்தவாஹம்) நவநீத - வெண்ணெயினுடைய, கந்த - பரிமளத்தை, வாஹம் - சுமந்தவனும், வசநே - பேச்சில, (தஸ்கரசாதுரீதுரீணம்) தஸ்கர - திருடனுடைய, சாதுரீ - பிறர்வாய்மூடும்படியான திறமையினது, துரீணம் - ஸாரத்தையடைந்தவனும், நயநே - கண்களில, (குஹநாஶ்ரும்) குஹநா - கபடமான, அஶ்ரும் - கண்ணீரையுடையவனும், சரணே - திருவடியில, (கோமலதாண்டவம்) கோமல - அழகிதான, தாண்டவம் - நர்த்தநத்தையுடையவனுமான, குமாரம் பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனை, ஆஶ்ரயேதா:- தொழப்பாருங்கள். (15)

(தா-ம்.) இதில் வெண்ணெய்க்களவில் அவனுடைய ஓரோரவயங்களிலுண்டான வைலக்ஷண்யத்தை வாணிக்கிறார்.

இவன் வெண்ணெயுண்டானென்று ஊரார் பிடித்துத் தாயினிடத்தில் கொண்டுவிட அப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமோ, ஊரிலுள்ளவெண்ணெயையெல்லாம் விழுங்கி, தேசமெங்கும் கமழும்படி வாஸனைப் புறப்படாநின்றது; உடோ, நீ இப்படிச் செய்யலாமோவென்று கேட்டவளவில் வசநமோ திருட்டுத்தனத்திலுண்டான நைபுண்ய மனைத்தையும இங்குநின்றே பழகவேண்டும்படி அதிசதுரமாயிருந்தது; அதட்டும்போது, தன்னிடத்தில் பிழையொன்றுமில்லாதவனாய், வெறுமனே இவர்கள் பழிசொல்லுகிறார்களென்று தோற்றும்படி கண்களில்நின்றும பொய்யாக நீர்பெருகாநின்றது; கால்களிரண்டும் நின்றவிடத்தில் நில்லாமே நர்த்தனம்பண்ணாநின்றது; இவ்விதமான அவனுடைய அழகைக்கண்டு நீங்களுமவனையாஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார். (15)

[illegible] (16)

(ப - உ) ([illegible]) [illegible] - யமுனாநதியினுடைய, [illegible] - கரையில், ([illegible]) [illegible] - இடையர்களுடைய, [illegible] - ரக்ஷணத்துக்காக, [illegible] இந்த, [illegible] - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலே, [illegible] - காட்டிலுண்டான, [illegible] - தீயானது, [illegible] - பாநம்பண்ணப்பட்டதன்றோ; [illegible] - இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், [illegible] - எங்களுக்கு நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிற, [illegible] - நமக்கு, [illegible] - ரக்ஷகனாக ஆகமாட்டானோ? (16)

(தா—ம்.) அவனையாஸ்ரயித்தால் அவன் நம்மாபத்தைப் போக்குவனோவென்று அவர்கள்கேட்க அதற்குப்பதிலுரைக்கிறார்.

ஓ ஜனங்களே இவன்படியைச சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள்; ஒருநாள் யமுனைக்கரையில் இடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் திரண்டிருக்கையில் அதிபயங்கரமான காட்டுத்தீவந்து ஹடாத்தாக அவர்களைச சுற்றிககொண்டது, அப்பொழுது அவாகள் அதற்குச செய்வதறியாதே க்ருஷ்ணனையே ரக்ஷகனாக நினைததுக்கொண்டு வெறுமனேயிருந்தார்கள், அப்பொழுதுக்ருஷ்ணன் அவாகளை காப்பாற்றுகைககாக, பிறாக்குத்தீண்டவும் கிட்டவுமரிதாய் அதிக்ரூரமான அந்தகாட்டுததீயைத்தன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராதேவிழுஙகி அவர்களைக் காப்பாற்றினான், அப்படிப்பட்டவன், சரணமடைந்த நமமைக்காப்பாற்றததட்டென்? உங்களுக்கு அந்தஸம்சயம் வேண்டாவென்கிறார். (16)

[illegible] (17)

(ப - உ) ([illegible]) [illegible] - உலகத்திலுள்ள பெரியோர்களால, [illegible] - கொண்டாடத்தக்க, [illegible] - விடபுருஷன் தன்மையையுடையதும், ([illegible]) [illegible] - தாமரைப்பூவிற்பிறந்த ப்ரஹ்மாவினது, [illegible] - வாக்கான வேதங்களினுடைய, [illegible] - விசாரரூபமான மீமாம்ஸையினால், [illegible] - அறியத்தக்கதும், ([illegible]) [illegible] - இந்த்ரநீலமாணிக்கம்போல்,

ஸௌந்தர்யம் - அழகுடையதுமான, தேஜ: - தேஜஸ்ஸு, ந: - நம்முடைய, ஶிவ இதராணாம் - பாபங்களுக்கு, ஶமனதாம் - நாணமையை, தநோது - செய்யட்டும் (17)

(தா—ம்.) இதில், அவனையாஶ்ரயிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்களின் நிவ்ருத்தியையும் அவனைக்கொண்டே பெறவேணுமென்கிறார்.

உலகத்தில் ஒருவனுடைய பரதாரகமன வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லில் அதுபாபஹேதுவுமாய் எல்லார்க்கும் நிந்தயமுமாயிருக்கும், க்ருஷ்ணனுடையவ்யபிசாரம் அப்படியன்றிக்கே சொல்லச்சொல்லச் சொல்லுமவன் பாபமும்கழிந்து நிற்கும, உலகத்திலும கொண்டாடத்தக்கதாய் ஶ்லாக்யமாயிருக்கும்; அவனுடையமஹிமையோ, ஸாவக்ஞனைப்ரும்மாவுங்கூடவே தவாக்யங்களைக் கொண்டுஆராய்ந்து அறியத்தக்கதாயிருக்கும்; அவனுடைய காந்தியோ, இந்த்ரநீலமணியோடொத்திருக்கும; என்றிப்படிஅவனுடைய குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும கீர்த்தநமக்கு அவனைஸகலபாபங்களையும் போக்கவேணுமென்கிறார். (17)

ஸாகாஶ்ஸர்வஜந்தூநாம் ஸௌஹார்த்தஸீமா காமாய நோ ஸ்து
யோகிமோகிமோஹிநீ ஸர்வஶ்ருதிஶிரஸ்ஸு யோகிமநஸ்ஸு யோ
ஷோஷிதாம் பதாம்போஜேஷு ஸுலபோ வ்ரஜ வநிதாநாம் (18)

(ப - உ.) யா - எந்தத்திருமேனியானது, ஶ்ருதிஶிரஸ்ஸு - வேதவாக்யங்களுடைய, ஶிரஸ்ஸு - நுனியானவேதாந்தத்திலும், யோகமஹதாம் - பக்தியோகத்தையடைந்தவர்களுடைய, ஹ்ருதி - நெஞ்சிலும், வ்ரஜஸுந்தரீணாம் - திருவாயப்பாடியில் மடநதையர்களுடைய, பாதாம்போஜேஷு - மலரடிகளிலும், ஸுலபா - எளிதாகக்காணலாயிருக்கிறதோ, ஸர்வஜந்தூநாம் - ஸகலப்ராணிகளுக்குமுள்ள, (ஸௌஹார்த்தஸீமா) ஸௌஹார்த்த - ஸௌஹார்த்தத்துக்கு, ஸீமா - எல்லைநிலமான, ஸா - அப்படிப்பட்ட, காசன - விலக்ஷணமான, (கோபகிஶோரஸ்ய மூர்த்தி:) கோப: - நந்தகோபருடைய, கிஶோர - பிள்ளையானக்ருஷ்ணனுடைய, மூர்த்தி: - திருமேனியானது, ந:-நமமுடைய, காமாய-மநோரதத்தின்பொருட்டு, பவது- ஆகக்கடவது (18)

(தா—ம்) அனிஷ்டநிவ்ருத்தி அவனாலேயாகில் இஷ்டப்ராப்திக்கு எங்கேபோகவேணுமென்னில், அதுக்குமவனையே பற்றவேணு மென்கிறார்.

க்ருஷ்ணனைக் காணவேணுமென்றால் மூன்றிடங்களில் காணலாம்; அதாவது அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தோஷமான வேதமானது இவன்பெரு

மைக்கீடாகத்தன் தலையான உபநிஷத்துக்களில் வைத்து இவனைக்கொண்டாடிற்றாகையா லங்கேகாணலாம்; யோகாப்யாஸநிஷ்டரான ருஷிகள் இவனுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சுத்தகுதியாக தந்தாம் ஹ்ருதயத்திலே இருத்தினார்களாகையால் அங்கும்காணலாம்; இடைச்சிகள் இவன்பெருமையறியாதே இவனைத் தங்கள் காற்கடையில் கொண்டார்களாகையால், இவனுடைய ஸௌலப்யாநுகுணமாக இவனை அவர்கள் காற்கடையிலாகிலும் காணலாம்; இப்படி பரத்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களோடு கூடினவனாய், ஜகதேக ஸுந்தரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே நம்முடையஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக் கடவானாகவேணு மென்கிறார். (18)

அத்யந்தபாலமதஸீகுஸுமப்ரகாஶம் திக்வாஸஸம் கநக
பூஷணபூஷிதாங்கம் । விஸ்ரஸ்தகேஶமருணாதரமாயதா
க்ஷம் க்ருஷ்ணம் நமாமி மநஸா வஸுதேவஸூநும் ॥ (19)

(தா-ம்.) (அத்யந்தபாலம்) அத்யந்த - மிகவும், பாலம் - இளம்பருவத்தையுடையவனும், (ஆகையால) திக்வாஸஸம் - திகம்பரனாய் (வஸ்த்ரமணியாதவனும்), (விஸ்ரஸ்தகேஶம்) விஸ்ரஸ்த - இறைந்திருக்கிற (முடியாத), கேஶம் - குழலையுடையவனும், (கநகபூஷண பூஷிதாங்கம்) கநக - ஸுவர்ணமயமான, பூஷண - அணிகளினால், பூஷித - அலங்கரிக்கப்பட்ட, அங்கம் - திருமேனியையுடையவனும், (அதஸீகுஸுமப்ரகாஶம்) அதஸீகுஸும - காயாம்பூப்போன்ற, ப்ரகாஶம் - காந்தியையுடையவனும், (அருணாதரம்) அருண - சிவந்திருக்கிற, அதரம் - வாயையுடையவனும், (ஆயதாக்ஷம்) ஆயத - நீண்ட, அக்ஷம் - நேத்ரங்களையுடையவனும் (வஸுதேவஸூநும்) வஸுதேவ - வஸுதேவருடைய, ஸூநும் - பிள்ளையாகிய, க்ருஷ்ணம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை. மநஸா - மனதினால், நமாமி தொழுகிறேன். (19)

(தா ம்.) இனி அவனுடைய பால்யாவஸ்த்தையை அடிதொடங்கி யநுபவிப்பதாகக்கோலி, இதில் ஆடையுடுத்தவுமறியாத இளமையையநுபவிக்கிறார்.

இவன் நடக்கவும் நகரவும் தவிழவும் மாட்டாத பருவத்தையுடையவனாய், நின்றவிடத்திலேயே காயாம்பூப்போல் விளங்காநின்றவனாய், மாநாவமானங்கள் தெரியாமையாலே அரையிலாடையுமில்லாத திகம்பரனாய், அப்பருவத்துக்குத்தக்க அணிகலன்களினா லலங்கரிக்கப்பட்டவனாய், மயிர் முடியிடவொண்ணாதபடி குறுகிச் சுற்றுமிறைந்த முகத்தழகையுடையவனாய்,

சிவந்த அதரத்தையும், பரந்து நீண்டகண்களையுமுடையனுன க்ருஷ்ணனை த்யாநிக்கக் கடவேனென்கிருர். (19)

ஸஸ்வநக்வணித கங்கண கிங்கிணீகம் ப்ரயுக்த நிதம்ப லம்பித கலதௌதம் | முக்தாகலாப லுலித காகபக்ஷம் வ்ரஜவாஸம் வஸுதேவ பாக்யம் ॥ (20)

(ப - உ.) (ஸஸ்வநக்வணித கங்கண கிங்கிணீகம்) ஸஸ்வந - கைகளிலும, க்வணித - கால்களிலும், நிக்வணித - விசேஷமாக ஒலிசெய்கிற, கங்கண - வளைகளிலுண்டான, கிங்கிணீகம் - கிங்கிணிகளையுடையவனும், நிதம்ப - நிதம்பத்தினிடையில், (லம்பித கலதௌதம்) லம்பித - தொங்குகின்ற, கலதௌதம் - பொன்வடத்தையுடையவனும, (முக்தாகலாப லுலித காகபக்ஷம்) முக்தாகலாப - முத்துமாலையினுல், லுலித - மூடப்பட்ட, காகபக்ஷம் - சிகாவிசேஷத்தையுடையவனும, வ்ரஜவாஸம் - திருவாய்ப்பாடியில் உலாவுமவனும், (வஸுதேவ பாக்யம்) வஸுதேவ - வஸுதேவருடைய, பாக்யம் - புண்யபரிபாகத்தால திருவவதரித்தவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே - ஸேவிக்கிறேம் (20)

(தா - ம்.) இதில் தவழ்ந்து விளையாடும்போதை யநுபவிக்கிருர்.

இவன் பருவம் சிறிதுமுற்றி முட்டியிட்டு நகர்ந்து விளையாடும்போது கைகளிலும் கால்களிலுமணிந்த ஆபரணங்களிலுள்ள சதங்கைகள் ஒலியாநின்றன; அரையில் தங்கிய பொன்வடம் கொஞ்சம் தொங்கி யசையாநின்றது; கழுத்தில் முத்துமாலையும், தலையில் ஒன்றுகசேர்த்து முடியிடப்பட்ட காகபக்ஷத்தை (ஜில்பாவை)யுமுடையனுயிருந்தான்; இவ்வழகோடே இடைசசேரி யெங்கும் ஸஞ்சரித்து அவர்களை யானந்திப்பியாநின்ற க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேம் மென்கிருர். (20)

ப்ருந்தாவனத்ருமதலேஷு கவாம் கணேஷு வேதாவஸான ஸமயேஷு ச த்ருச்யதே யத் | தத்ப்ரஹ்ம வேணுவாதனவிலாஸ ஶாலி விஷ்ணுரூபம் ப்ரஸமீக்ஷணீயம் ॥ (21)

(ப - உ.) (ப்ருந்தாவனத்ருமதலேஷு) ப்ருந்தாவன - ப்ருந்தாவனமென்கிற திவ்யக்ஷேத்ரத்திலுண்டான, த்ருமதலேஷு - மரத்தடிகளிலும், கவாம் - பசுக்களுடைய, கணேஷு - ஸமூஹங்களிலும், (வேதாவஸான ஸமயேஷு ச) வேதாவஸான - வேதாந்தத்தினுடைய, ஸமயேஷு - ஸித்தாந்தங்களிலும், யத் - எந்த ப்ரும்

ஹமானது, த்ருஶ்யதே - காணப்படுகின்றதோ, (வேணுவாத்யபராய) வேணுவாத்ய - குழலூதுவதில், பர - ஆஸக்தமானதும், (ஶிகிபிஞ்சாவதம்ஸம்) ஶிகி - மயிலினுடைய, பிஞ்ச - இறகை, அவதம்ஸம் - தலைக்கணியாகவுடையதும், கமலேக்ஷணம் - தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையதும், ஜலதநீலம் - மேகம்போல் நீலவர்ணமுமான, தத் - அப்படிப்பட்ட, ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மஸ்வரூபியான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண வஸ்துவை, ஸ்மராமி - த்யானிக்கிறேன். (21)

(தா - ம்) வேணுகானம்பண்ணும் பருவத்தைப் பேசுகிறார்

மேகம்போலிருண்டவடிவை யுடையனாய், அம்மேகம் பூத்தாப்போல் விளங்காநின்ற கமலமலர்போன்ற கண்களையுடையனாய, இவ்வழகுடன் வேணுகானம்பண்ணாநின்ற ஸாக்ஷாத்பரப்ரம்ஹமான க்ருஷ்ணனைக் காண வேண்டுமாகில் ப்ருந்தாவனத்தில மரத்தடிகளிலும், பசுக்கூட்டத்தின் நடுவிலும், அவலத்துமிசாபாலதாபிநீமுதலிய வேதசாகைகளிலும் காணலாம்; இப்படி வேதாந்தவேத்யனான பராத்பரனாய் பசுமேய்க்கும்படியான ஸுலபனான வாஸுதேவனை எப்பொழுதும் மறவாமல் நெஞ்சில் வைக்கக்கடவேனென்கிறார். (21)

பல்லவாருணபாணிபங்கஜஸங்கிவேணுரவாகுலம் பல்லவாருண பாணி பங்கஜ ஸங்கி வேணுரவாகுலம்
ப்ரதிநிவேஶித வேணுரந்த்ரம் । தேஜ: பரம் கருணாகரம்
பரமாத்ரனு: ப்ராணப்ரயாணஸமயே புரதஸ்ஸந்நிதத்தாம் ॥ (22)

(ப - உ.) (பல்லவாருணபாணிபங்கஜ) பல்லவ - மாற்றியிடப்பட்ட, பாணம்-திருவடிகளையுடையதும், (அவதம்ஸித பர்ஹ பிஞ்சம்) அவதம்ஸித - சிரோபூஷணமாகப் பண்ணப்பட்ட, பர்ஹி - மயிலினுடைய, பிஞ்சம் - இறகையுடையதும, (ஸாசீக்ருதானநநிவேஶித வேணுரந்த்ரம்) ஸாசீக்ருத - குறுக்காகப்பண்ணப்பட்ட, ஆநந - முகத்தில், நிவேஶித - வைக்கப்பட்ட, வேணு - குழலினுடைய, ரந்த்ரம் - த்வாரத்தையுடையதும், கருணாகரம் - பெருங்கருணையுடையதும், பரம் தேஜ: - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸென்று வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிற பரப்ரம்ஹமான ஸ்ரீக்ருஷ்ண மூர்த்தியானது, மே - என்னுடைய, ப்ராணப்ரயாணஸமயே - மரணகாலத்தில் ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்பும்போது, புரத: - எதிரில், ஸந்நிதத்தாம் - அருகிலிருந்து தோறறக்கடவதாக, (22)

(தா - ம்.) இதில் இப்பொழுது நினைக்குமாபோலே தேஹாவஸாந காலத்திலும் நினைக்கக்கடவேனென்கிறார்.

வேணுகானஸமயததில இடது திருவடிகளுக்கு இடப்புறததில் வைத்த வலத்திருவடியும், குழல்முடியில் முடிதத மயிலிறகும், கழுத்தைக்கொஞ்சம் வளைத்து முகததையொருபுறமாகச் சாய்தது அதில் வைத்து நகிற வேணுவுமான வேஷததுடனே கூடி, என்னை நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்து, அந்த பரஞ்ஜ்யோதி ஸ்வரூபனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், யமதூதர் பாசத்தினால்கட்டி யொருபககமிழுக்கவும், இந்த்ரியங்கள் தந்தாம் தொழில்களைச் செய்யமாட்டாதே தளரவும், ஐயார்கண்டமடைக்கவும், ப்ராணன்கள் வெளிப்பயணமெடுத்துவிட உத்யோகிததிருக்கவும, இப்படிகளாலே என்னால் ஸ்வதந்தரிதது உன்னை நினைக்கப்போகாதபடியுமான என் மரணகாலததில் நீ என் முன்னேவநது நினறு உன்வடிவழகைக் காட்டி யருளாயென்கிறார். (22)

வொஷவ்ரவொஷ ஸமநாய ஒெயாமாணெந ஒெயுவை ஸஜநநீ நவநீதவொரஃ । தகூஸுமந்த்ரிஜமதாநூஷராஸுயாணொ ஒாவெகூரஸகாரண ஓஹாநிதராஒூ ஸஷவ॥ (23)

(ப-உ.) ஜநநீ - தாயான யசோதையானவள், (வொஷவ்ரவொஷஸமநாய) வொஷ - திருவாய்ப்பாடியில ஜநங்களுடைய, வ்ரவொஷ - வருத்தத்தினாலுணடான கூசலை, ஸமநாய - தவிர்க்கைக்காக, (நவநீதவொரஃ) நவநீத - வெண்ணெயை, வொரஃ - களவுகணட க்ருஷ்ணனை, (ஒெயாமாணெந) ஒயஃ - தயிர்கடைகிற, மாணெந - கயிற்றினால், ஒெயு - இடுப்பில், வைஸ - கட்டினாள்; தக - அநத, வஸநஃ - கட்டானது, (உஷராஸுயாணாஃ) உஷர அவனுடையவயிறானது, ஆஸுயாணாஃ - அடைநதிருக்கிற, த்ரிஜமதாஃ - மூன்றுலகங்களுக்கும், நிதராஃ - மிகவும், (ஆவெகூரஸகாரணஃ) ஆவெகூரஸ - (இறுக்குப்பொறுமல) முறையிடுகைக்கு, காரணஃ - ஹேதுவாக, ஸஷவ - ஆயிற்று. (23)

(தா - ம்.) இதில், தரீலோகாதீசனானவன் யசோதையால் கட்டுண்டவெளிமையைச சொல்லுகிறார்.

இவன் இடைசசேரியில் வீடுகளதோறும் களவில் முற்றித்திரியாநிற்கும் காலததில், இடைசசிகள்வந்து, "உன்பிள்ளை என்னகத்தில் புகுந்து வெண்ணெயைததுடைதது விழுஙகினான், பாலுண்டான், தயிர்குடித்தான், மோர்க்குடமுருட்டி யுடைததான்" என்று யசோதை பக்கல் முறையிட, அவர்களுடைய ஆர்ததநாதமடஙகுமபடி யசோதை இவனைத் தயிர்கடையும்

கயிற்றினால் வயிற்றில்கட்டிக் கம்பத்தோடணைத்தாள்; அப்பொழுது, இவன்வயிற்றினுள்ள த்ரிலோகமும் அக்கட்டினாலுண்டான இறுக்குப் பொறுக்கமாட்டாமே வருந்தி பேரொலியிடத் தொடங்கிற்று; ஓரிடைசசேரியை ஸமாதானம் பண்ணப்போன யசோதை மூவுலகையும் கூப்பிடப்பண்ணினாள்; இதென்ன ஆஸ்சர்யமோ! வென்று விஸ்மயப்படுகிறார். (23)

ஶைவா வயம் ந க²லு தத்ர விசாரணீயம் பஞ்சாக்ஷரீஜப-

பரா நிதராம் ததா²பி | சேதோ மதீயமதஸீகுஸுமாவபா⁴ஸம்

ஸ்மேராநநம் ஸ்மரதி கோ³பவதூ⁴கிஶோரம் || (24)

(ப-உ.) வயம் - நாங்கள், (பஞ்சாக்ஷரீஜபபரா:) பஞ்சாக்ஷரீ - பஞ்சாக்ஷரி யென்கிற (நம: ஶிவாய) மந்த்ரத்தினுடைய, ஜப - ஜபத்தில், பரா: - அபிநிவேசமுள்ளவர்களான, நிதராம் ஶைவா: - வீரசைவர்கள்; தத்ர - அந்தவிஷயத்தில், ந விசாரணீயம் க²லு - யோசிக்கவேண்டிய அம்சமொன்றுமில்லை; ததா²பி - ஆயினும், மதீயம் - என்னுடையதான, சேத: - மநஸ்ஸானது, (அதஸீகுஸுமாவபா⁴ஸம்) அதஸீகுஸும - காயாம்பூப்போன்ற, அவபா⁴ஸம் - காந்தியையுடையவனும், (ஸ்மேராநநம்) ஸ்மேர - சிரிப்புடைய, ஆநநம் - முகத்தையுடையவனும், (கோ³பவதூ⁴கிஶோரம்) கோ³பவதூ⁴ - நந்தகோபர் மனைவியான யசோதையினுடைய, கிஶோரம் - குழந்தையான க்ருஷ்ணனை, ஸ்மரதி - ஸ்மரிக்கிறது.

(தா - ம்.) இதில், அவன் வடிவழகை ஸ்வப்நத்தில் கண்டு தாம் திருந்தினபடியைப்பேசுகிறார்.

நீர் மதாந்தரஸ்தராயிருந்து க்ருஷ்ணனைப் புகழ்கைக்குக் காரணமென்னென்னில்: நானொருவனேயன்று, என்பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்கள் தொடங்கி என் பூர்விகர்களும நானும் சிவமதஸ்தர்களாய், பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரத்தைத் தவிர வேறொன்றையறியாத வீரசைவர்களாயேயிருந்தோம்; அதிலொன்றும் ஸம்சயமில்லை; இப்படி செங்கோளாக ஸம்ஸாரியாயப்போகத் தென்னைத் திருத்தி நல்வழியில நடப்பிக்கக்கருதி இந்த க்ருஷ்ணன் என ஸ்வப்நத்தில வந்து தன்னழகைத்தோற்றுவித்தான்; அதுமுதல் என் மனஸ்ஸு ஏற்கு அன்புள்ள மதாபிமானத்தை ஸமாஸமாக உதறிவிட்டு, இந்தக்ருஷ்ணனுடைய காயாம்பூவண்ணத்தையும், புன்முறுவலிட்டு மலர்ந்து விளங்குகிற முகத்தையும், அசோதைதன் மகனாய்ப்பிறந்த பிறவியையுமே நினையாநின்றது; இப்படி யவன்கடாக்ஷிக்கத் திருந்தி நான் வைஷ்ணவனானேனென்கிறார். (24)

ராதா புநாது ஜகத³ச்யுத த³த்தசித்தா மந்தா²நமாகலயதீ
த³தி⁴ரிக்தபாத்ரே| தஸ்யா꞉ ஸ்தநஸ்தப³கலோலவிலோலத்³ருஷ்டிர்
தே³வோ(அ)பி தோ³ஹநதி⁴யா வ்ருஷப⁴ம் நிருந்த⁴ந்|| (25)

(ப-உ) (அச்யுததத்தசித்தா) அச்யுத - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில, தத்த - அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட, சித்தா - மனஸ்ஸையுடையவளாய்க்கொண்டு, மந்தா²நம் - மத்தை, (த³தி⁴ரிக்தபாத்ரே) த³தி⁴ரிக்த தயிரில்லாத, பாத்ரே - பானையில, ஆகலயதீ - இட்டுக்கடைகிறவளான, ராதா - ராதிகையானவள், ஜக³த் - லோகத்தை, புநாது - பரிசுத்தமாக்கட்டும்; தஸ்யா꞉ - அந்தராதிகையினுடைய (ஸ்தநஸ்தப³க லோலவிலோலத்³ருஷ்டி꞉) ஸ்தநஸ்தப³க - பூங்கொத்துப்போன்ற கொங்கைமேல், லோல - அடுத்தடுத்துவைக்கப்பட்டும், விலோல - ஆஸக்தியையுடையதுமான, த்³ருஷ்டி꞉ - பார்வையையுடையனாய், கொண்டு, தோ³ஹநதி⁴யா - கறக்கவேணுமென்கிற நினைவினால், வ்ருஷப⁴ம் - எருதை, நிருந்த⁴ந் - காலணைகிற, தே³வோ(அ)பி - க்ருஷ்ணனும், ஜக³த்-லோகத்தை, புநாது-பரிசுத்தமாக்கட்டும்.(25)

(தா - ம்.) கீழ் சிறிதுமட்டும் இளம்பருவத்தை யநுபவித்தார், இதில், பெண்கள் மயஙகும்படியான யௌவநத்தை யநுபவிக்கிறார்.

ராதிகை யெனகிற கோபிகை க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் த்யாநித்துக்கொண்டு அவனிடததிலேயே தன்மனதை யமைததுவிட்டவளாகையாலே, பூரவவாஸனையாலே உதயகாலததில தயிர்கடையப்புகது இப்பானையில் தயிருண்டு இல்லை என்றறியாமல் தயிரில்லாப்பானையில் மததையிட்டு ககடையத்துடஙகினள்; அவள் க்ருதயமதுவானல், க்ருஷ்ணன் செய்த தென்னென்னில்; இவனும், அந்த ராதிகையினுடைய ஸ்தநஙகளையேபார்த்துக்கொண்டிருக்குமவனுகையாலே, விடியற்காலத்தில் பால்கறப்பதாகவந்து, பசுவென்றும் எருதென்றும பாராதே எருதைக் காலணைந்து கறக்கதொடஙகினன்; இப்படி பகவதேகபரையான ராதிகையும், ஆப்பரிதைகபரன க்ருஷ்ணனும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிப்பார்களாகவென்கிறார். (25)

கோ³பாத³பாம்ஸுபடலீ த்⁴ருதகோமலஶ்ரீ ... கோ³பாங்க³நாநயநசாதக பா⁴க்³யதா⁴ம்நே ... (26)

(ப - உ.) (கோ³பாத³பாம்ஸுபடலீத்⁴ருதகோமலஶ்ரீ꞉) கோ³- பசுக்களுடைய, பாத³பாம்ஸு-கால்பட்டுக்கிளமபின தூள்களினுல், படலீ - அழுக்கடைநதும், கோமல - மெத்தனவுமான, ஶ்ரீ

ல - கேசங்களினுடைய, கமர்ப் - நுனிகளையுடையவனும், (கோவர்த்தநகிரிதாரண கேளி க்ருத வ்யாஸங்க) கோவர்த்தந-கோவர்த்தநமென்கிற மலையினுடைய, உதாரண - உயரவெடுக்கையாகிற, கேளி - விளையாட்டில், க்ருத - பண்ண(ஆரோபிகக)ப்பட்ட, வ்யாஸங்க - ஶ்ரமத்தையுடையவனும், (கோபீஜநஸ்ய) - கோபிமார்களுடைய, (குசகுங்குமாங்கிதாங்க) குச - ஸ்தநப்ரதேசத்திலுள்ள, குங்கும - குங்குமப்பூவினால், அங்கித - அடையாளம் செய்யப்பட்ட, அங்க—அவயவங்களையுடையவனும், இந்துவதநம்-சந்த்ரன் போன்ற திருமுகத்தையுடையவனுமான, கோவிந்தம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஶரணம் - ரக்ஷகனாக, வ்ரஜாம: - பற்றுகிறோம். (26)

(தா - ம்.) இதில், பசுமேய்க்கும்போதுண்டான அழகையும் வ்யாபாரத்தையு மநுஸந்திக்கிறார்.

இவன் திநமெல்லாம் காடுகளில் பசுமேய்த்து ஸாயங்காலமானவாறே அவற்றையோட்டிக்கொண்டு அதனபின்னே தான் ஆய்ப்பாட்டிக்குவரும்போது அப்பசுக்களுடைய குளப்படிப்பட்டுத் தரையில் நின்றும் கிளம்பின தூள்கள் இவனுடைய மயிர்முடிமேல் படிந்து, அதினாலம்மயிர்முடி வேறொரு விஜாதீயமான வர்ணத்தையடைந்து விளங்காநின்றது; அக்காலத்திலொருநாள் இந்த்ரநா லேவுண்டமேகங்கள் கோகுலங்கள் தளரும்படி அத்யுக்ரமாக மழைபொழிய, இவன் அக்கோகுலத்துக்கு நலிவுவாராதபடி அருகிருந்த கோவர்த்தந மென்னும் மலையைக் குடையாக வேந்தி விளையாடாநின்றான்; இவனுடைய இந்தவ்யாபாரத்தைக்கண்டகோபிகைகள் களித்து இவனைத்தழுவிக்கொள்ள, அவர்கள்கொங்கைமேல் குங்குமக்குழம்பு இவன் மார்பிலொட்டி அதினாலிவனங்கமெல்லாம் சித்ரமெழுதினாற்போல் ப்ரகாஶியாநின்றது; கோபிமார்களணைக் கையாலுண்டான ப்ரீதியினால் இவன் முகமானது நிறைமதிபோலொளிவிட்டு அழகுபெற்றிருந்தது; அப்படி ஆபத்ரக்ஷகனாய், ஆஶ்ரிதமோதகரனான க்ருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தேனென்கிறார். (26)

யல்லோமரந்த்ரபரிபங்க்திஷு விஶ்வவஸ்த்ரா வாராஹஜந்மநி ஶரீரஸமுத்ரா: |
தம் நாதநாயஜநவிந்த்ருமும்பனேராதவாணிவையாஜ்ராஜதேவை வயாஜ்ஞஸஸேவ|| (27)

(ப-உ) அமீ - இந்த, ஸமுத்ரா: - ஸமுத்ரங்கள், வாராஹஜந்மநி - வராஹாவதாரத்தில், (யல்லோமரந்த்ரபரிபங்க்திஷு) யஸ்ய - யாதொரு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ரோமரந்த்ர - மயிர்க்குழிகளுடைய, பரிபங்க்திஷு - நிறைப்பதில், விஶ்வா: - திறமை

யற்றவைகளாக, ஸஹஸ்ரஶ: - ஆயினவோ நாயம் - எனக்குஸ்வாமியாய், ஸரஸிஜாக்ஷம் - தாமரைக்கண்ணனாய், தம் - அப்படிப்பட்டவனான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, யஶோதா - அசோதைப் பிராட்டியானவள், (பாணித்வயாந்தரஜலை:) பாணித்வய - இறங்கையினுடைய, அந்தர - உள்ளுள்ள, ஜலை: - ஜலத்தினால், ஸ்நபயாம்ஸஸ - ஸ்நாநம்செய்வித்தாள் (27)

(தா - ம.) இதில், அவன்பசுமேய்த்தது வந்தவிளைப்பாற யசோதை நீராட்டினபடியைச சொல்லுகிறார்.

இந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனே முன்பு வராஹாவதார மெடுத்தகாலத்தில், ஸப்தஸமுத்ரங்கள் கூடினாலும் அநந்தமஹாவராஹத்தினுடைய உடம்பிலுள்ள ஒருமயிர்க்குழி நிரம்பாமலிருந்தது; அவனே பின்புக்ருஷ்ணாவதாரம் பண்ணினபோது தாயானயசோதையானவள் தன்னுடைய இரண்டுகைகளினாலும் ஜலத்தைவாரியெடுத்து அவ்வளவுஜலத்தினாலேயே இவனுடைய உடம்பெங்கும் நனைந்து நிறைந்துவழியும்படி ஸ்நாநம்செய்வித்தாள்; இப்படி இவன் ஆஶ்ரிதர்க்காக உடம்பைச சுருக்கிக்கொடுத்தபடியென்! என்றுவிஸ்மயப்படுகிறார் (27)

ஸாரம் ஶ்ருணுத உபதேஶமிமம் ஶ்ரத்தயம் நிகமவனேஷு நிதாந்தசாரகிந்நா: । விசினுத பவனேஷு வல்லவீநாம் உபநிஷதர்த்தம் உலூகலே நிபத்தம் ॥ (28)

(ப-உ) நிகமவனேஷு - தூரவகாஹமான வேதங்களில், (நிதாந்தசாரகிந்நா:) நிதாந்த - மிகவும், சார - பரிசீலநத்தினால், கிந்நா: - ஶ்ரமமடைந்திருக்கிற பாக்யவான்களே! இமம் - இந்த, ஸாரம் - ஶ்ரேஷ்ட்டமான, உபதேஶம் - உபதேசத்தை, ஶ்ரத்தயம் - ஆதரியுங்கள்; உபநிஷதர்த்தம் - வேதாந்தங்களில ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதும், உலூகலே - உரலில், நிபத்தம் - (யசோதையினால்) கட்டப்பட்டதுமான பரதத்வத்தை, வல்லவீநாம் - ஆய்ச்சியருடைய, பவனேஷு - அகங்களில, விசினுத - ஆராயுங்கள்.(28)

(தா - ம.) இதில்; வேதாந்தவேத்யனான பரமபுருஷன் ஶ்ரீக்ருஷ்ணனேயென்று பிறர்க்கு நிஷ்கரித்து உபதேசிக்கிறார்.

பரதத்வமான ஶ்ரீமந்நாராயணனை பறிகைக்காக அதிக(ஶ்ர)ஹநமான வேதாந்தவிசாரம்பண்ணவிழிந்து, அநேகந்யாயஙகளைக்கொண்டு ஆராயந்தும் அர்த்தநிர்ணயம்கைககெட்டாமல் இளைத்துநின்ற ஓ வித்வான்களே! உங்களுக்கு வேதாந்தவிசாரத்தினால் பரதத்வம்எளிதாக நிர்ணயித்தறியப் போகாது, அதையறிய ஓ ரெளிதான உபாயம் சொல்லுகிறேன் செவிகொ

டுத்துக்கேளுங்கள்; அதாவது — நீங்கள் கோகுலத்தில் சென்று இடைச்சிக ளுடைய இல்லங்கள்தோறும் புகுந்தீராயின்; அங்கோரிடத்தி லொருவன் உரலோடிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருப்பான், அவனேவேதாந்த வேத்யனான பரமபுருஷன், ஆகையால நீங்களங்கே சென்று கண்டறியுங்க ளென்கிறார். (28)

ெஜவகீதநயவெூஜநவுூதஃ வூதநாரிவரணொாடகயௌதஃ | யஜ்யஹஂ ஷ்ரூதயநஞ்ஜயவூதஃ கிஂகரிஷ்யதிஸமெயமடுூதஃ॥

(ப-உ.) (ெஜவகீதநய வூஜநவூதஃ) ெஜவகீதநய- தேவகீதேவியினுடைய பிள்ளையான க்ருஷ்ணனுடைய, வூஜந- ஆராதநத்தைச்செய்வதினால், வூதஃ- பரிசுத்தமானவனும், (வூதநாரிவரணொாடகயௌதஃ)வூதநாரி-பூதனையைக்கொன்ற க்ருஷ்ணனுடைய, வரணாடக-ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தினால், யௌதஃ-பாபமற்றவனும், (ஷ்ரூதயநஞ்ஜயவூதஃ)ஷ்ரூத-த்யாகம்செய்யப்பட்ட, யநஞ்ஜய-அர்ஜுநனுக்கு, வூதஃ-பாகனான பார்த்தஸாரதியையுடையவனுமாக, அஹஂ - நான், யதி - ஆவேனேயாகில், ஸஃ - அப்படிப்பட்ட, யமடுூதஃ - யமனுடைய தூதனானவன், மெ - என்விஷயத்தில், கிஂ கரிஷ்யதி - என்னசெய்யப்போகிறான்? (29)

(தா - ம்.) இதில், அவனை யடைந்தவர்களுக்கு நரகபயமில்லை யென் கிறார்.

நான், க்ருஷ்ணனுடைய ஆராதநததினாலும், அவனதுஸ்ரீபாததீர்த்த ப்ரசாதத்தினாலும முன்புள்ளபாபங்களைக் கழித்துக்கொண்டு பரிசுத்தாந்த: கரணனாய், அர்ஜுநனுடைய தேர்முன்ஸாரதியாய் நின்று ஆஸ்ரிதர்க் குக்கையாளான அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்தேனாகில், என் னையமதூதன்வந்து கிட்டிப்பிடிக்கவு மடிக்கவும் போகாது, தூரநின்று தெண்டனிட்டு விலகிவிடுவானென்கிறார். (29)

ஸாவஸதாறூவஹவெயகவெஹஷஜஂ ஜாநவெஸஜஜ ஜநஹந ஜபுஹந ஜபுஹநஃ | ெ஗ாவவெவஷ ஜவெஸஷ ஷஸ்வயஂ யாகவிகாகவிறஜ ணீயதாவிெஹாஃ॥ (30)

(ப-உ.) (ஹவஹவெயகவெஹஷஜ்ழ்) ஹவஹய - ஸம்ஸாரத்திலுண்டான பயத்துக்கு, ஏகவெஹஷஜ்ழ் - முக்யமான ஔஷதமான, ெகாவவெவஷழ்-ஆயன்வடிவை, ஸ்வயழ் - தானே, உவெஸஷஃ-அடைந்திருக்கிற, விெஹாஃ - ஸர்வவ்யாபகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, யாகவி காகவி - வாக்குக்கும் மனஸ்ஸுக்கும் அளவிடக்கூடா

தான, ரமணீய கா-ஸௌந்தர்யமானது, முஹுர்முஹு: -அடிக்கடி, மே - என்னுடைய, மநஸி - மநஸ்ஸில், ப்ரகாஶதாம் - ப்ரகாசிக்கக் கடவதாக. (30)

(தா-ம்.) இதில், க்ருஷ்ணஸ்மரணத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

நம்மைபபோல் பூர்வகர்மததாலன்றியே தன்னுடைய ஸங்கல்பததினாலே யதேசசமாக ஆயனுய்வந்தவதரித்த கருஷ்ணனுடைய, ஸௌந்தர்யமானது, வாயினாலளவிட்டுச் சொல்லவொண்ணுதபடி அளவிறந்ததாய், நினைததார்க்கு ஸம்ஸாரமாகிற பெருநோயைப் போக்கவல்ல மருந்தாமாகையால், நானும் என்னுடைய அநாதிஸம்ஸாரத்தைப் போக்கிக்கொள்வேணும்படி என்மனதில் அடிககடி தோற்றி என்னுடைய த்யாநத்துக்கு விஷயமாகக் கடவதாகவென்று ப்ரார்த்திககிறார். (30)

கர்ணாலம்பித கதம்பமஞ்ஜரீ கேஸராருண கபோலமண்டலம் ।
நிர்மலம் நிகமவாககோசரம் நீலிமாநமவலோகயாமஹே ॥ (31)

(ப-உ) (கர்ணாலம்பித கதம்பமஞ்ஜரீகேஸராருணகபோலமண்டலம்) கர்ண - காதுகளில், ஆலம்பித - தொங்குகிற கதம்பமஞ்ஜரீ - கடப்பைப்பூங்கொத்தினுடைய, கேஸர - தாதுகளினால், அருண- சிவந்திருக்கிற, கபோலமண்டலம் - கன்னப்ரதேசத்தையுடையவனும், நிர்மலம்- தெளிவுற்றவனும், (நிகமவாககோசரம்) நிகமவாக்- வேதவாக்யங்களுக்கும், அகோசரம் - அளவிட்டுச் சொல்லவொண்ணுதவனை, நீலிமாநம் - நீலவர்ணத்தையே நிருபகமாகவுடைய க்ருஷ்ணனை, அவலோகயாமஹே-பார்க்கிறோம. (31)

(தா-ம்.) கீழிவர்வேண்டிககொண்டபடியே க்ருஷ்ணன் இவருடைய த்யாநத்துக்கு விஷயமாக, அவனைத்தாம் மாநஸமாக அநுபவித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வேறொருவர்ணம் கலசாதே நீலவர்ணமே வடிவுகொண்டெழுந்தாற் போலிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியானது அழுக்கற்றுத் தளதளத்துக் காணுகின்றது; அவன் அலங்காரார்த்தமாகக் காதில் தொஙகவிட்ட கடப்பம் பூவினுடைய சிவந்த தாதுகள் ஒளியெறிய அதினால் கபோலம் சிவந்து தோற்றுகின்றது; அநாதியான வேதஙகளுககூட அறியமாட்டாத பராத்பரனை அந்தபரம புருஷன், இவ்வடிவழகுடனே என் மனதுக்குத் தோற்ற, அவனைநான் ப்ரதயக்ஷத்திற்கண்டாற்போ லநுபவித்தே னென்கிறார். (31)

[illegible] ।
[illegible] ॥

(ப-உ.) (ஸாசிஸங்குசிதலோசநோத்பலம்) ஸாசி-குறுக்காக, ஸங்குசித - சுருக்கப்பட்ட, லோசநோத்பலம் - கரிநெய்தல்போன்ற கணகளையுடையவனும், (ஸாசிகுட்மலிதகோமலாதரம்) ஸாசி - பேர்பாதியாக, குட்மலித - அரும்புபோல குவிக்கப்பட்ட, கோமல - ஸுந்தரமான, அதரம் - வாயையுடையவனும், (வேகவல்கிதகராங்குலீசயம்) வேக - வேகத்தினலே, வல்கித-சலிப்பிக்கப்பட்ட, கர - கையினுண்டான, அங்குலீசயம் - நுனிவிரல்களையுடையவனும், (வேணுநாதரஸிகம்) வேணுநாத - வேணுகாநத்தில், ரஸிகம் - ஸாரமறிந்தவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, பஜாமஹே - ஆஸ்ரயிக்கிறோம். (32)

(தா-ம்.) என் நெஞ்சில் தோற்றினபோது வேணுகாநம் பண்ணுகின்றான், அதினாலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தினால் அவனுடைய கண்கள் பாதி மூடியும் பாதிதிறந்துமிருந்தது; வாயில்வைத்த வேணுவைத் தன்மூச்சுக் காற்றினால் பூரிக்கைக்காகத் தன் அதரத்தைக்கண்டார் கால் தாழும்படி இருமருங்கு மரும்புபோல் குவிக்கப்பட்டிருந்தது; அந்தவேணுவில் நாதவிசேஷங்கள் புறப்படும்படி அதின்மேல் அதிவேகமாக விரல்களை நடத்தாநின்றான்; இவ்விதமான வேஷத்துடனே அவனை மாநஸமாகக்கண்டு தொழாநின்றேனென்கிறார். (32)

ஸ்யந்தநே கருடமண்டிதத்வஜே குண்டிநேந்த்ரதநயாதிரோபிதா |
ஏகேந நவதமாலபல்லவஸ்யாமலேந புருஷேண நீயதே ||(33)

(ப-உ.) (குண்டிநேந்த்ரதநயா) குண்டிந - குண்டினமென்கிற நகரத்துக்கு, இந்த்ர - அரசனுடைய, தநயா - பெண்ணான ருக்மிணியானவள், (நவதமாலபல்லவஸ்யாமலேந) நவ-புதிதான, தமாலபல்லவ - பச்சிலைமரத்தின் தளிர்போல், ஸ்யாமலேந - நீலவர்ணத்தையுடையானான, ஏகேந புருஷேண - ஒருபுருஷனாலே, (கருடமண்டிதத்வஜே) கருட - கருடனாலே, மண்டித - அலங்கரிக்கப்பட்ட, த்வஜே - கொடியையுடைய, ஸ்யந்தநே - தேரிலே, அதிரோபிதா - ஏறிடப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, நீயதே - அடைவிப்பிக்கப்படுகிறாள். (33)

(தா-ம்.) பின்னும் சிறிதுநேரம் கழித்து அவ்வேஷத்தை மாற்றி மற்றொரு வேஷத்தைக்காட்டினான்; அதாவது புதிதாகத் தளிர்ந்த பச்சிலை மரத்துத் தளிர்போல் இருண்டவடிவையுடைய புருஷோத்தமனான் நான் குண்டினமென்கிற பட்டணத்திற் சென்று, அங்கு ஸ்வயம்வரத்தில் மணம

புணரவந்த சிசுபாலாதிகளான அரசர்களனைவரையும் வஞ்சித்து, ருக்மிணி தேவியைக் கைப்பிடித் தழைத்துவந்து கருடத்வஜங்கட்டின தன்தேரின் மேலேற்றிக்கொண்டு த்வாரகையேற நடந்தான், அதையும் நான் கண்டே னென்கிறார். (33)

மாயாத பாந்தா: பதி பீமரத்யா: திகம்பர: கோபி தமாலநீல: | வின்யஸ்தஹஸ்தோபி நிதம்பபிம்பே தூர்த்த: ஸமாகர்ஷதி சித்தவித்தம் ||

(ப-உ.) பாந்தா: - வழிப்போக்கர்களே! மாயாத - இவ்வழி வராதொழியுங்கள், பீமரத்யா: - பீமரதியென்கிற ஆற்றினுடைய, பதி - வழியில, திகம்பர: - வஸ்த்ரமில்லாதவனும், தமாலநீல: - பச்சிலைமரம்போல இருண்ட திருமேனியை யுடையவனும், நிதம்பபிம்பே - கடியின்பின்புறத்தில், (வின்யஸ்தஹஸ்த: அபி) வின்யஸ்த - வைக்கப்பட்ட, ஹஸ்த: அபி - கையையுடையவனும், க: அபி - இதற்குமுன் காணப்படாதவனுமான, தூர்த்த: - ஒருகொடியனான புருஷன், சித்தவித்தம் - நெஞ்சென்னும் பொருளை, ஸமாகர்ஷதி - அபஹரித்துத் தன்வசமாக்குகிறான். (34)

(கா-ம்.) கீழ், தாம் ப்ரார்த்திக்கபடியே தம்மனதுக்குத் தோற்றினாற்போல தோற்றித்தம நெஞ்சைச சிறிதும் சேஷியாதபடி அவனபஹரிக்கை யாலே, மற்றவரைப்பார்த்து, நீஙகளு மென்னைப்போல் ஏமாந்திராதே முன் னமே ஜாகரதைப்படுஙகளென்கிறார்.

ஓ வழிப்போக்கர்களே! பீமரதியென்கிற ஆற்றின் வழியாகநீங்கள்போ கவேண்டாம்; ஏனென்னில்; அங்கேயொரு கள்ளனுண்டு, அவன் வஸ்த்ரமு மணிந்திரான், கரியுருவனுமிருப்பன், இரண்டு கைகளையும் அரையிலே குத் திட்டுநிற்பன், அவ்வழியே யார்போனாலும் அவர்களுடைய உட்பொருளான மநஸ்ஸை அவர்களுக்குத்தெரியாமலும அங்குச் சிறிதும் தங்காமலும் அப ஹரித்துவிடுவன், இதை முன்னமே உஙகளுக்கறிவித்தேனென்கிறார். (34)

அங்கனாமங்கனாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவம் சாந்தரேணாங்கனா | இத்தமாகல்பிதே மண்டலே மத்யக: ஸஞ்ஜகௌ வேணுனா தேவகீநந்தன: || (35)

(ப-உ) அங்கனாமங்கனாமந்தரே - இரணடுபெண்களுடைய நடுவில், மாதவ: - ஒருக்ருஷ்ணனும், மாதவம்மாதவம் சாந்தரேண - இரண்டுக்ருஷ்ணர்கள்நடுவில், அங்கனா - ஒருபெணணும், இத்தம் -

இம்மாதிரியாக, ஆகல்பிதே - ஏற்படுத்தப்பட்ட, மண்டலே - சூழ்ச்சியில், தேவகீநந்தந:- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மத்யக: - நடுவிலிருந்தவனாய்க்கொண்டு, வேணுநா - குழலினால், ஸஞ்ஜகௌ - இனிதாகப்பாடினார் (35)

(தா-ம்.) இனி ராஸக்ரீடையின் வைபவத்தை யநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கோபிமார்களெத்தனைபேரோ, தானும் அத்தனை சரீர பரிக்ரஹம்பண்ணி, ஒருகோபிகையினுடைய இடது கையோடு தன்வலது கையையும், மற்றொரு கோபிகையினுடைய வலது கையோடு தன்னிடது கையையும் சேர்த்து ஒரு கோபிகையும் ஒரு கண்ணனுமாக இரண்டு கோபிகைகளின் நடுவே ஒரு கண்ணனும், இரண்டு க்ருஷ்ணமூர்த்திகள் நடுவே ஒரு கோபிகையுமாகக்காணலாம்படி மண்டலாகாரமாகநின்று, அம் மண்டலத்தின் நடுவே தான் நிஜஸ்வரூபத்தோடுநின்று அம்மண்டலமெல்லாம் களித்துக்கூத்தாடும்படியாக வேணுகாநம்பண்ணினானென்கிறார். (35)

கேகிகேகாத்ருதாநேகபங்கேருஹாலீநஹம்ஸாவலீஹ்ருத்யஹ்ருத்யா | கம்ஸவம்ஶாடவீதாஹதாவாநலஸ்ஸஞ்ஜகௌ வேணுநா தேவகீநந்தந:॥ (36)

(ப-உ.) (கேகிகேகாத்ருதாநேகபங்கேருஹாலீநஹம்ஸாவலீஹ்ருத்யஹ்ருத்யா) கேகி - மயில்களினால், கேகா - "கே" "கா" என்கிறசப்தத்தினால், ஆத்ருத - கொண்டாடப்பட்டும், அநேக - அநேகங்களான, பங்கேருஹ - தாமரைப்பூவில், ஆலீந - மறைந்துபடுத்திருக்கிற, ஹம்ஸ - அன்னப்பறவைகளுடைய, ஆவலீ - வரிசைகளுக்கு, ஹ்ருத்யா - ஆநந்தத்தை, ஆஹ்ருத்யா - விளைப்பதுமான, வேணுநா - குழலினால், (கம்ஸவம்ஶாடவீதாஹதாவாநல:) கம்ஸ - கம்ஸனுடைய, வம்ஶ - குலமாகிற, அடவீ - காட்டை, தாஹ - எரிப்பதில், தாவாநல: - காட்டுத்தீயாயிருக்கிற, தேவகீநந்தந: - க்ருஷ்ணன், ஸஞ்ஜகௌ - இனிதாகப்பாடினான்

(தா-ம்.) கம்ஸனுடைய வம்சத்தை நிர்மூலமாக்கின க்ருஷ்ணன் அந்த ராஸமண்டலத்தின் நடுவேநின்று வேணுவை யெடுத்து இனிதாகப்பாடும் போது, மயில்கள் அப்பாட்டைக்கேட்டு ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் கே கா என்று கூப்பிடத்தொடங்கிற்று; தாமரைப்பூக்களினிதழ்களில் மறைந்து கண்படுத்த ஹம்ஸபக்ஷிகள் இந்த இனியபாட்டைக்கேட்டு கண்விழித்துச் சிறகுதறி யெழுந்திருந்து வெளியேவந்து இந்தப்பாட்டை ஏகாக்ர சித்தமாயிருந்து கேட்டு மனமகிழாநின்றன வென்கிறார். (36)

க்வசித்வீணாபிராவிணா கம்பிதஃ க்வசித்வீணாரவாகிங்கிணீ நர்திதஃ। க்வசித்வீணாமநோஜ்ஞஸ்வரம் காரிதஸ்ஸஞ்ஜு மஞ்ஜு வேணுநா தேவகீநந்தநஃ॥
(37)

(ப-உ) க்வசித் - ஓரோ இடங்களில், வீணாபிஃ - வீணைகளினாலே, ஆராவிணா - பாடுகிறபுருஷனாலே, கம்பிதஃ - உடம்பசையப்பண்ணப்பட்டவனும், க்வசித் - ஓரோ இடங்களில், (வீணாரவாகிங்கிணீநர்திதஃ) வீணாரவா - வீணையோடொத்த ஒலியையுடைய, கிங்கிணீ கிங்கிணிகளாலே, நர்திதஃ - நர்த்தநம் செய்விக்கப்பட்டவனும், க்வசித் - ஓரோ இடங்களில, (வீணாமநோஜ்ஞஸ்வரம்) வீணா - வீணைகளினுடைய, மநோஜ்ஞ - மநோஜ்ஞமான, ஸ்வரம் - ஸ்வரவிசேஷங்களையுடைத்தாயிருக்கும்படி, காரிதஃ - காநம்செய்விக்கப்பட்டவனுமாய்க்கொண்டு, தேவகீநந்தநஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா - குழலினால், மஞ்ஜு - இனிதாகப் பாடினான்.
(37)

(தா-ம்.) ஓரிடத்தில் சிலர் வீணையெடுத்துப்பாட அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து நின்றவிடத்தில் நில்லாமே அசையத்தொடங்கினான்; இவனசையும் போது அரையில் கிங்கிணிகள் அந்த வீணாகாநத்துக்கநுகுணமாக ஒலியாநிற்க. அதுகேட்டு ப்ரீதிவிஞ்சி ஆடத்தொடங்கினான்; மற்றோரிடத்தில அந்த வீணாநுகுணமாக அநேகம் பாட்டுக்களை வேணுவில்வைத்து இனிதாகப் பாடினானென்கிறார்.
(37)

ஸாந்த்ரசந்த்ரகஶேகராவலிலோசநைர் வீக்ஷிதஃ கோபகோவ்யூஹகோபாலிகாவல்லபஃ। வல்லவீவ்யூஹவ்யூஹாரகஃ காரஸ்ஸஞ்ஜு மஞ்ஜு வேணுநா தேவகீநந்தநஃ॥
(38)

(ப-உ) (ஸாந்த்ரசந்த்ரகஶேகராவலிலோசநைஃ) ஸாந்த்ர - ஸாந்த்ரமான, சந்த்ரக - சந்த்ரனென்கிற சிரோபூஷணத்தையுடைய கோபிகைகளுடைய, ஆவலி - வரிசைகளுடைய, லோசநைஃ - கண்களினால், வீக்ஷிதஃ - ஆதரத்துடன்பார்க்கப்பட்டவனும, (கோபகோவ்யூஹகோபாலிகாவல்லபஃ) கோப - இடையர்களுக்கும், கோ - பசுக்களுடைய, வ்யூஹ-கூட்டங்களுக்கும், கோபாலிகா- இடைச்சிகளுக்கும், வல்லபஃ - நாயகனானவனும் (வல்லவீவ்யூஹவ்யூஹாரகஃ) வல்லவீ - இடைச்சிகளுடைய, வ்யூஹ - ஸமூஹத்துக்கு,

வ்யூடாநக: - தைவமானவனுயான, தேவகீநந்தந: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா - வேணுவினால், ஜகௌ - இனிதாகப்பாடினார்.

(தா—ம்.) இடைப்பெண்களுக்கெல்லாம் பரதேவதையாய், தன்னை யல்லது மற்றொன்றை யறியாத அவர்களிடத்தில் விருப்பமுற்றவனும், ஆக்களும், ஆயரும், ஆச்சிகளும ப்ரியப்படும்படியான ரூபகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுன க்ருஷ்ணன் இனிமையாக வேணுகானமபண்ணும்போது, கோபிகைகள், நெற்றியில்கட்டின சுட்டியசைச தாவந்து கண்ணால் பருகுவாரைப்போலவும முத்தமிடுவாரைப்போலவும் இவனை யடர்ந்துப் பார்த்தார்களென்கிறா. (38)

கபரீபாரமிலந்மத்தப்ருங்கலதா பீதபீதப்ரியாவிலாஸாலிங்கித: । ஸ்ரஸ்தமாபீரீகுசாபோகஸம்ஸக்தோ ஜகௌ வேணுநா தேவகீநந்தந:॥ (39)

(ப - உ) (கபரீபாரமிலந்மத்தப்ருங்கலதா பீதபீதப்ரியா விலாஸாலிங்கித:) கபரீ - தலையிலணிந்த, மாலா - பூமாலையில், மிலத் - சேர்ந்திருக்கிற, மத்த - மதித்த, ப்ருங்க - வண்டுகளுடைய, லதா - கொடிபோன்றவரிசையினால், பீதபீத - மிகவும்அச்சமுள்ள, ப்ரியா நாயிகைகளினால், விலாஸ - விலாசத்துடன், ஆலிங்கித: - தழுவிக்கொள்ளப்பட்டவனும், (ஸ்ரஸ்தமாபீரீகுசாபோகஸம்ஸக்த:) ஸ்ரஸ்த - மேலாடைநழுவின, ஆபீரீ - இடைச்சிகளுடைய, குச - கொங்கைகளுடைய, ஆபோக - வைசால்யத்தோடு, ஸம்ஸக்த: - சேர்க்கப்பட்டவனுமான தேவகீநந்தந: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா வேணுவினால், ஜகௌ - இனிதாகப்பாடினான். (39)

(தா—ம்.) இவன் வேணுகானம்பண்ணுங்காலத்தில், ஒரு கோபிகை தன் மயிர்முடியில் முடித்த பூமாலையில் வாஸனை வழியவந்து படிந்து தேனை யருந்தி மதித்து முகத்தெதிரேவந்துலாவாநின்ற வண்டுகளுக்கு பயந்து ஓடிவந்து இவனை யாலிங்கனம் செய்தாள்; மற்றொருத்திக்குத தன் மார்பின்மேலிட்ட மேலாடை கீழே நழுவ, அவ்வளவிலே அவன், க்ருஷ்ணன் பார்க்கப்போகிறானென்று வெட்கித்து இவன் பாராதபடி இவனைத் தன்னுடைய பாரத முலைததடங்களோ டணைத்துக்கொண்டாள். (39)

சாருசாமீகராகாரஸாந்த்ரவிஸ்ரம்பிஜயஶ்ரீருசா வாஸஸா தாரஸம்ஸ்வ: । நந்த்யூடாவகேவாஸிதஸ்த்ருஜகௌ வேணுநா தேவகீநந்தந:॥ (40)

(ப-உ.) (வாரு வாரீசுராவ ரஸஹாரோவிஹ:) வாரு - அழகிதான வாரீசுர - ஸுவர்ணத்தினுடைய, ரூஹஸ - காந்தி போன்ற, ஸா - காந்தியையுடைய, ரா - ருக்மிணீதேவிக்கு, விஹ:- பதியானவனும், (வைஜயந்தீமாலாவாஸிதோரஸ்ய:) வைஜயந்தீமாலா - வைஜயந்தீமாலையினாலே, வாஸித - பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற, உரஸ்ய:- திருமார்பையுடையவனும், நந்தவ்ரஜாவநவாஸிதாமத்ய: நந்தவ்ரஜாவநே - நந்தகோபருடையதான ப்ருந்தாவநத்தில், வாஸிதா - வாஸம்செய்கிற பெண்களுடைய, மத்ய: நடுவிலிருப்பவனுமான, தேவகீநந்தந: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா - வேணுவினால், ஸஞ்ஜகௌ - இனிதாகப்பாடினான். (40)

(தா-ம்.) உருக்கிவார்த்த பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்போல் பசுத்த நிறமுடையளான ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணன், தன் மார்பில் பரிமளம் மிக்க துளஸீ மாலையை யணிந்து கோபிமார்களுடைய ராஸமண்டலத்தின் நடுவே நின்று வேணுகானம் பண்ணுகின்றானென்கிறார்(40)

பாமிகா தாலிகா தாலஶ்ரீஸமயா ஸஶ்ரஹ்லர்ஷித ஸ்ருமரகாவிஸ்ரம: | கோபிகாஸ்ரீத ஆதாயயா நஸ்ஸ்யம ஸஞ்ஜகௌ வேணுநா தேவகீநந்தந:॥ (41)

(ப-உ.) (பாமிகாதாலிகாதாலஶ்ரீஸமயா ஸஶ்ரஹ்லர்ஷித ஸ்ருமரகாவிஸ்ரம:) பாமிகா - பெண்களாகிற, தாலிகா - தாளம்தட்டுமவர்களுடைய, தாலஶ்ரீ - தாளத்தினுடையவிலாஸத்திலுண்டான, ஸம - உயர்வுதாழ்வுகளின்றியே ஸமமாகப்பாடுகிறபாட்டிலுண்டான, ஸ்ருஹ்ஷ - ப்ரீதியினாலே, ஸந்தர்ஷித - காண்பிக்கப்பட்ட, ஸ்ருமரகா - கொடிபோன்ற புருவத்தினுடைய, விஸ்ரம: - விலாஸத்தையுடையவனும், ஸ்வயம் - தான், (கோபிகாஸ்ரீதஆதாயயாந:) கோபிகா - கோபிகைகளுடைய, ஸ்ரீத - கானத்தில், ஆத்த - வைக்கப்பட்ட, ஐகாக்ர்ய: - ஒருமைப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையவனுமான, தேவகீநந்தந: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா - வேணுவினால், ஸஞ்ஜகௌ - கானம்பண்ணினார். (41)

(தா-ம்.) அந்த ராஸக்ரீடையில் ஓரிடைப்பெண் தாளம்போட, அத்தாளம் ஏற்றல் குறைதலில்லாமல் லயத்திலேபோய் நிற்க, அதிலேமனம்சென்று, உள்ளுள்ளபா(ஸா)வமெல்லாம் தோன்றும்படி தன் புருவவட்டத்தை

நர்த்தநம்செய்வித்தானும், கோபிமார்கள் பாடும்பாட்டை ஏகாக்ரசித்தனாய் கேட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீகருஷ்ணன் வேணுகாநம்பண்ணினானென்கிறார் (41)

வாரிஜாதமஸமுத்ருத்ய ராதயா வயோ ரூபாப்யாம் ஸா ஸாமா குணைஸ்து ஸஹ । ஸீதலஸீதே யமுனாதடே வடே மஞ்ஜுளவேணுநா தேவகீநந்தநஃ ॥ (42)

(ப-உ.) (ராதயா வயோ ரூபாப்யாம்) ராதயா - ராதிகையினுடைய, வயஃ - பருவத்தையும், ரூபயா - அழகையுமுடையளாய், குணைஃ - குணங்களினால (ஸாஸமா) ஸா - லக்ஷ்மீதேவியோடு, ஸமா-ஒத்தவளான ஸத்யபாமையுடன்(கூடி) ஸஹ- (அவளுடையதிருமாளிகைத்) திருமுகத்தில், வாரிஜாதம் - ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளபாரிஜாதமரத்தை, ஸமுத்ருத்ய - பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து நட்டும், ஸீதலஸீதே-மிகவும் குளிர்ந்திருக்கிற, யமுனாதடே-யமுனைக்கரையிலுள்ள, வடே - ஆலமரத்தின்கீழ், தேவகீநந்தநஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா - வேணுவினால, மஞ்ஜுளம் -இனிதாகப் பாடினார். (42)

(தா-ம்.) ராதிகையென்னும் கோபிகையோடொத்த பருவத்தையும் வடிவழகையு முடையளாய, ஆதமகுணங்களில் ருக்மிணியோடொத்தவளான ஸதயபாமைககாக ஸ்வர்ககலோகததில் நின்றும பாரிஜாத மரத்தைப் பிடுஙகிககொண்டுவந்து அவளது மாளிகை முறறததில் நட்டவனும், யமுனைககரையிலுள்ள பாண்டீரவடததின்கீழ்நின்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேணுகாநம் பண்ணுகின்றானென்கிறார். (42)

அக்ரே தீர்க்கதரோயமர்ஜுநதரு: தஸ்யாக்ரதோ வர்த்தநீ ஸா கோஷம் ஸமுபைதி தத்பரிஸரே தேஹலீ குஞ்ஜத்ருமா தஸ்மின்ஸாலஸதர்கநந்தநக்ருஹே வத்ஸாநுஜாதவாஸமீதே பவதீஷு ச்யுதிஸமேவாநாமஸ்ரம: ॥ (43)

(ப-உ.) ஸகே - ஓ தோழனே! அக்ரே - எதிரில், தீர்க்கதரஃ - மிகவும வளர்த்தியையுடைய, அயம் - இந்த, அர்ஜுநதருஃ- கடம்பைமரம்(இருக்கிறதல்லவா), தஸ்ய-அம்மரத்தினுடைய, அக்ரதஃ - முன்னே, வர்த்தநீ - வழி(ஒன்றுபோகிறது), ஸா - அவ்வழியானது, கோஷம் - இடைச்சேரியை, ஸமுபைதி - (சென்று) அடைகிறது, தத்பரிஸரே - அவ்விடைச்சேரியினுடைய

அருகில், கலிந்த ஜா-யமுனையாறு (பெருகுகிறது), தஸ்யா:- அவ்வாற்றினுடைய, (தீரதமாலகாநநதடே) தீர- கரையிலுள்ள, தமாலகாநந- பச்சிலைமரக்காட்டினுடைய, தடே-ப்ரதேசத்தில, கோப:- க்ருஷ்ணனென்கிற இடையன, கவாம்-பசுக்களுடைய, வ்ருந்தம்- ஸமூஹத்தை, சாரயந் - மேய்க்கிறவனாய்க்கொண்டு, க்ரீடதி - க்ரீடைசெய்கிறான், (ஸ: - அவ்விடையன்,) ஸவ்யாஜம் - அழிவற்றதான, பந்தாநம்-(மோக்ஷ) மார்க்கத்தை, உபதேக்ஷ்யதி - காண்பிப்பான. (43)

(தா-ம்) நீர் அவனைக்கண்டு நல்வழியடையாநின்றீர், உம்மைப்போலே நானுமவனைக்கண்டு நல்வழி பெறுமவித மென்னென்று அருகிருந்த ஒரு தோழன்கேட்க, அவனுக்குப பதிலுரைக்கிறா. ஓ அனபனே ! உன்னெதிரே உயர்நதவொரு ஆஜாநமரம தெரிகிறதுபார, அம்மரததின முன்பாக ஒருவழி போகிறது, அவவழியே போனால் அது ஆயப்பாடியில கொண்டுவிடும், அதினருகே யமுனையென்றொரு ஆறு ஓடுகிறது, அதின் கரையில் பச்சிலை மரககாடொன்றுண்டு, அஙகே ஓரிடையன் பசுமேயத்துக்கொண்டு விளையாடாநின்றான், அவனைககேட்டாயாகில் அவனுனககு நல்வழிகாட்டுவானென்கிறா. (43)

கோபாலஜபாலாஞ்சித கோமலகோபவேஷம் கோபாலபாலகஸமேத மநுவ்ரஜந்தம் | ஸாயந்தநே ப்ரதிக்ருஹம் ப்ரஸவா நயந்தம் ஸஞ்சஜந்த மீஸம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ||

(ப-உ) (கோபாலஜபாலாஞ்சித கோமல கோபவேஷம்) கோ-பசுக்களுடைய குளப்படி மிதியினாலுண்டான, பாலஜ- தூள்களினால், அஞ்சித- அழுககடைந்திருக்கிற, கோமல- அழகிதான, கோபவேஷம் - இடைக்கோலததையுடையவனும், (கோபாலபாலகஸமேதம்) கோபால- இடையர்களுடைய, பாலகஸமேத: - அனேகம்பிள்ளைகளினால், அநுவ்ரஜந்தம் - பின்தொடரப்பட்டவனும், ஸாயந்தநே- மாலைபபொழுதில், ப்ரஸவா நயந்தம் - பசுக்களைக்கட்டுவதற்காக, ப்ரதிக்ருஹம்- வீடுகள்தோறும், ஸஞ்சஜந்தம்- போகாநின்றவனுமான, ஸஞ்சஜந்த மீஸம் - இளமபிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, நித்யம்- எக்காலமும், ப்ரணதோஸ்மி- நமஸ்காரஞ்செய்தவனாக ஆகிறேன. (44)

(தா-ம்) இதில், ஸாயங்காலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணவேஷத்தை யநுபவிக்கிறார். இவன் ப்ரதிதினமும் மாலைப்பொழுதில் பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டு இடைச்சேரியை நோக்கிவரும்போது பசுக்களுடைய குளப்படிப்பட்டுக்கிளம்பின புழுதி இவனுடைய கரிய திருமேனியில் படிந்து அதினாலிவன் தூமரவர்ணனாக விருப்பன், இவன்பின்னே அநேக யிடைப்பிள்ளைகள் தொடர்ந்துவருவார்கள்; வந்தவுடன் க்ருஹங்கள் தோறும் பசுக்களைகட்டுகைக்காக நுழையாநிற்பன், அந்த ஸமயத்திலிவனை நித்யமாக நமஸ்கரிப்பேனாக வென்கிறார். (44)

நிதிம் லாவண்யாநாம் நிகிலஜகதாஶ்சர்யநிலயம் நிஜாவாஸம் ஹாஸாம் நிரவதிகநிஶ்ரேயஸரஸம் | ஸுதாதாராஸாரம் ஸுக்ருதபரிபாகம் ம்ருகத்ருஶாம் ப்ரபத்யே மாங்கல்யம் ப்ரதமமதிதைவம் க்ருததியாம் || (45)

(ப-உ) லாவண்யாநாம் - ஸௌந்தர்யாதிசயங்களுக்கு, நிதிம்- வைப்பானதும், (நிகிலஜகதாஶ்சர்யநிலயம்) நிகில- ஸமஸ்தமான, ஜகத்- லோகங்களிலுண்டான, ஆஶ்சர்ய - விநோதங்களுக்கு, நிலயம்- இருப்பிடமானதும், ஹாஸாம்- காந்திகளுக்கு, நிஜாவாஸம்- ஸ்வாபாவிகமானவாஸபூமியானதும், (நிரவதிகநிஶ்ரேயஸரஸம்) மோக்ஷஸுகத்தைத்தருவதும், (ஸுதாதாராஸாரம்) ஸுதா-அம்ருதத்தினுடைய, தாரா- பெருக்கினுடைய, ஸாரம்- ரஸத்தையுடையதும், ம்ருகத்ருஶாம்- ஸ்த்ரீகளுடைய, ஸுக்ருதபரிபாகம்- புண்யத்தினுடைய பல (ஊழ) ஸ்வரூபமானதும், க்ருததியாம்- வித்வான்களுக்கு, மாங்கல்யம்- மங்களப்ரதமாய், ப்ரதமம்- முக்யமுமாய், அதிதைவதம் - உயர்ந்த தேவதையுமான க்ருஷ்ணமூர்த்தியை, ப்ரபத்யே- பற்றுகிறேன். (45)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய குணங்களையெல்லாம திரட்டியநுபவிக்கிறார். கண்ணாடிபோல் பளபளத்துக்காண்கிற காந்திவிசேஷமெல்லாமிவனிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கும்; லோகங்களிலுள்ள ஆஸ்சர்யங்களுக்கெல்லாம் இவன் நிலையிடமாயிருந்தான்; அழகுக்கெல்லாம் இவனுடைய விக்ரஹம் ஜன்மபூமியாயிருந்தது, அளவற்ற மோக்ஷானந்தத்தைத் தானுமநுபவித்துப்பிறரையும் அநுபவிப்பியாநின்றான், ஸகலநேத்ரங்களுக்கும் அம்ருதவெள்ளம்போல் இனியனாயிருந்தான், இடைப்பெண்களுடைய பூர்வஜந்மஸுக்ருதமெல்லாம் திரண்டுகனிந்து ஓர்வடிவுகொண்டதுபோல் விளங்காநின்றான். ஜ்ஞா

திகளுக்கு தயாநியோகயமான மஙகளதேவதையாயிருந்தான், இவ்விதமான ஸ்வபாவஙகளையுடையனும் ஜகத்காரணபூதனுமான இநதகருஷணனைச சரணமடைநதேனென்கிறார (45)

ஆதாம்ரபாணிஸரோஜரஜ்ஜிதகலாரோமஹாரமணிகுண்டலஹேமஸூத்ரீ | ஆவிஸ்ரமாம்புகணிகம் ஜலதாபம் அவ்யாத் அர்ஜுநரதாபரணம் மஹோ ந: || (46)

(ப-உ) (ஆதாம்ரபாணிஸரோஜரஜ்ஜிதகலாரோம) ஆதாம்ர - மிகவுமசிவந்திருக்கிற, பாணிஸரோஜ- கமலமலர்போன்ற திருக்கைகளில், ரஜ்ஜித- ஸ்நேஹத்தையுடைய, கலாரோம் - கசையையுடையதும், (ஆரோமஹாரமணிகுண்டலஹேமஸூத்ரீ) ஆரோம - அசைவுடைய. ஹார - முத்துமாலையையும், மணி - ரத்நஙகளிழைத்த, குண்டல- குண்டலங்களையும, ஹேமஸூத்ரீ - தங்கஅரைநாணையுடையதும், ஆவிஸ்ரமாம்புகணிகம் - சுற்றும்பரவியிருக்கிற பொட்டுப்பொட்டான வேர்வையை யுடையதும், ஜலதாபம்- மேகம்போல இருண்டநிறஙகொண்டதும், (அர்ஜுநரதாபரணம்) அர்ஜுந-அர்ஜுனனுடைய, ரத- தேருககு, ஆபரணம் - அலங்காரமுமான, ஆத்யம் மஹ: - முதன்மையாயுள்ள தேஜஸ்ஸானது, ந: - நம்மை, அவ்யாத் - ரக்ஷிககககடவதாக. (46)

(தா-ம) இதில, அவனுடைய ஸாரத்யவேஷத்தை யநுபவிக்கிறார். ஒருபுஷபம் விழிலும்போறுத அதிஸுகுமாரமாகையால இககசையின் பிடிதாளாமல் சுற்றுமசிவநத கைத்தலத்திலபிடித்த கசை (ஜாடி)யும், கழுத்திலிட்ட ஹாரமும, காதிலகுண்டலமும், அரையில் தொஙகுகிற தங்க அரைநாணும சின்றவிடத்தில நில்லாமல் அலையும்படியான திருமேனியினசைவும, ஶ்ரமத்தினால் உடமபெஙகும் துளிதுளியாக வெழுநதவேர்வையும் ஆகிய இவ்வேஷத்துடனே அர்ஜுநன்தேர்முன்நின்று குதிரைகளை நடத்தாநின்ற ஶ்ரீகருஷ்ணன, அவ்வர்ஜுநனை சத்ருக்கள்வாயில் விழாமே மீட்டுரக்ஷித்தாறபோல், ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் நடுவேவிழுநது கரையேற மாட்டாதே அநாதியாகத் தடுமாறுகிற எங்களையும் கைகொடுத்துத் தூககிக்கரையேற்றி ரக்ஷிககக்கடவானாக வென்று ப்ரார்த்திககிறார். (46)

நவநீதசௌர்யஜனிதாபராதைர் அநந்ததர்மப்ரதிபந்தநைஶ்ச | வ்யாகோசிதம் தாமபிரவ்யயம் தத் வந்தே நித்யமுதாரபந்தம் || (47)

(ப-உ) (நவ நியந்த்ரக்ஷுண்ணாநு) நவ- நகங்களினால், நியந்த்ர- போக்கப்பட்ட, க்ஷுண்ணா - தினவையுடைய, (பார்த்த வாஜிநா ஹாராநு) பார்த்த - அர்ஜுனனுடைய, வாஜிநா - தோககுதி ரைகளை, சுஜ்ஞேஷு - கிரமங்களிலுள்ள, பயோபிஃ - ஜலத்தால், அநுதிநம் - நாள்தோறும், க்ஷாலயந்தம் - கழுவி விட்டவனும், (விதத மாத்ரஃ) விதத - பரந்த, மாத்ரஃ - உடம்பையுடையவனும், (தோத்ர நிவ்ருத்த கேசஃ) தோத்ர - கசையினால், நிவ்ருத்த- சொருகப்பட்ட, கேசஃ- மயிர்முடியையுடையவனும், (தந்த விந்யஸ்த ரஸ்மிஃ) தந்த- பற்களினால், விந்யஸ்த - பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, ரஸ்மிஃ- கடிவாளத்தையுடையவனுமான, தேவகீ புண்யராசிஃ- தேவகீதேவியினுடைய புண்ணிய க்குவியலான க்ருஷ்ணன், அவதாத்- ரக்ஷிப்பானாக. (47)

(தா-ம) இதிலுமந்த ஸாரத்யவேஷத்தையே யநுபவிக்கிறார்: அர்ஜுநனுடைய தோக்குதிரைகளைத்தன் நகங்களினால் தினவடங்கச்சொறிந்து, பின்பு, தன் இரண்டு கைகள்நிறைய ஜலத்தைவாரி அவற்றின் மேல்வீசிக் கழுவித்தேய்த்து முழுகப்பண்ணி, அநந்தரம் தேர் நடத்தும்போது தன் தலைப்பாகையில் குதிரையோட்டும் கசையைச்சொருகி, கடிவாளங்களைப் பற்களால கடித்துக்கொண்டு, இப்படி தான் செய்யத்தகாத அநேக க்ருத்யங்களைச் செய்து ஆஸ்ரிதனான அர்ஜுநனுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருந்த க்ருஷ்ணனை, அவனிடத்தில் ப்ரபத்திபண்ணின நம்மையும் ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார். (47)

வ்ரஜயுவதி ஸஹாயே யௌவநோல்லாஸிகாயே ஸகலஸுலபஹாஸ
விஹாரே ஸகுந்த மந்தாரஹாஸே | நிவஸது மம சித்தே தத்பதா
யத்தம் தந்நிஸ்ஸம ஸிஞ்ஜாநநந்த மோஹாவஸாநம் || (48)

(ப-உ) (வ்ரஜயுவதிஸஹாயே) வ்ரஜயுவதி - இடைச்சேரியிலுள்ள யௌவனம்பூண்டபெண்களுக்கு, ஸஹாயே- துணையானவனும், (யௌவநோல்லாஸிகாயே) யௌவந - யௌவநத்தினால், உல்லாஸி- விளங்காநின்ற, காயே- சரீரத்தையுடையவனும், ஸகலஸுலபஹாஸ விஹாரே) ஸகல- ஸமஸ்தமான, ஸுலப - மங்களங்களுக்கு, விஹாரே - விஹாரஸ்தானமானவனும், (குந்தமந்தாரஹாஸே) குந்த- குருக்கத்திப்பூப்போலும், மந்தார- மந்தாரப்பூப்போலும் வெண்மையான, ஹாஸே - சிரிப்பையுடையவனும், (நிஸ்ஸமஸிஞ்ஜாநந)

ருஷிகளாகிற. ஸரஸிஜ - தாமரைமலர்களுக்கு, ஸாநந்த வி காஸத்தைப்பண்ணும ஸூர்யனுமான, நந்தகோபாத்மஜ - நந்தகோபர் திருமகனான கருஷ்ணனிடத்தில், (தத்பாதயுக்மவ்யாப்ருத) தத் - அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, பாத - திருவடிகளுக்கு, ஆயத - ஆதீனமான, வ்யாப்ருத - வ்யாபாரத்தையுடைய, மம - எனனுடைய, வித்ய- மனஸ்ஸானது, நிவஸது - பொருந்தி வாஸம்செய்யக்கடவது.

(தா-ம) தாம இதில், தமமுடைய நெஞ்சை அவனிடத்திலே யிருத்துகிறார். வயதுள்ள இடைப்பெண்களுக்குத் துணையாய், அ துசருத்தக்க யௌவநத்தையுடையனாய், பசுக்களுக்குப் பாலக னாய், பூவலர்ந்தாற்போல ஸுகுமாரமாய வெளுத்த சரிபபையு டையனாய், ருஷிகளுடைய மநஸ்ஸை ஆநந்திப்பியாநின்றவனுமான ஸ்ரீகருஷ்ணனையே, அவன்பாதங்களிலடிமைபூண்ட என்மநஸ்ஸு எப்போதும் தயாநிக்கக்கடவதாக வென்கிறார். (48)

காரண்யாநீ காருத்ஸ்னமபி தயமானவிஸ்மாயபாரலாயாஸாரண்யா ஸாநுராகே தேஹவைஜ்ஞயவேணுநிநதேநேர்| யாரண்யாஸாநந்தோ தத்ஸமுகஸமமரோவிந்தவைஜ்ஞரண்யாநாகருஷ்யஜயது ஶ்ரீர் மயோமிரா|| (49)

(ப-உ) (க்ருத்ஸ்னமபி தயமானவிஸ்மாயபாரலாயாஸாரண்யா) க்ருத்ஸ்ன- முழுவதான, அபி த - சிரிப்பினால், தயமான- செவ்விபெற்ற, விம்ப- கோவைப்பழம்போன்ற, அதர-வாயிலுண்டான, ஸுதா- அம்ருதத்தினுடைய, ஸாரண்யா- வெள்ளத்துடன், ஸம்ஸ்ருஷ்டே- ஸம்பந்தித்திருக்கிற, வேணுநாதே - குழலோசையினால், காரண்யாநீ- காட்டை, ஸபதி- அப்பொழுதே, மதமேற்றிப் பரவசமாக்கினதும், தாரண்யா - பூமியினால், (ஸாநந்தோத்கண்டக) ஸாநந்த உத்கண்டக - ஆனந்தத்தினால உயரக்கிளம்பின மயிர்க்கூச் சுடன் கூடியிருக்கும்படி, (உபமரோவிந்தவைஜ்ஞ) உபமரோவ- ஆ பிரணம்பணிகொள்ளப்பட்ட, அரவிந்த்வைஜ்ஞ- திருவடித்தாமரை களையுடையதும், ஶரண்யாநாம்- ரக்ஷகர்களுக்குள், ஆத்யா- முதல் வனானதுமான, ஸா- அப்படிப்பட்ட, ஶ்ரீர்- வடிவுகொண்ட, மயோ மிரா-க்ருஷ்ணனாகிறபோக்யதையானது,ஜயது-விளங்கக்கடவதாக.

(தா-ம) இதில் பசுக்களையும் மேய்க்கினபடியைப் பேசுகிறார் கரு ஷ்ணனுடைய வெண்ணிலவுபோனற மந்தஹாஸமும், அமமுதுவல்

பாயுமிடமாய் கோவைப்பழம்போல் சிவந்திருக்கிற அதரமும், அவ்வதரத்தில் நின்றும் அமுதவெள்ளம் வழிந்தாற்போல் புறப்பட்ட முகமாருதமும், அதிஞானமுடையதாய், அளவில்லாப் பேதைகளுக்கு மின்னான குழலோசையும், தனித்தனியே மதகரங்களான இவையெல்லாம் சேர்ந்து காட்டிலுள்ள மருகங்களையெல்லாம மெய்மறக்கும்படி மயங்கப்பண்ணினதேயன்றி அக்காட்டிலுள்ள மரங்களும் தளிர்விடும்படி பண்ணிற்று; இவன் தரையில் அடிவைத்தபோதே பூதேவியானவள் அவ்வடிவைப்பை அதிஸந்தோஷத்துடனே மிகவுமாதரித்தாள்; இவ்விதமான போக்யதையையுடையனும், ஸர்வரக்ஷகனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒருகுறைவின்றி விளங்கக்கடவானென்கிறார். (49)

விசித்ரகோபவநிதாநாம் ஸம்போகசிஹ்நாங்கிதஸ
ர்வாங்கம் | பவித்ரமாம்நாயகிராமகம்யம் ப்ரஹ்ம ப்ரபத்யே நவநீ
தசோரம் ‖ (50)

(ப-உ) (விசித்ரகோபவநிதாநாம்) விசித்ர- ரஸிகைகளான, கோபவநிதாநாம் - ஆய்ச்சியர்களுடைய, ஸம்போக- ரதிகாலத்திலுண்டான, சிஹ்ந- அடையாளங்களினால், அங்கித- அடையாளம்பண்ணப்பட்ட, ஸர்வாங்கம்- ஸமஸ்தாவயவங்களையுடையதும், பவித்ரம்- ஆஸ்ரிதர்களைப்பரிசுத்தமாகப்பண்ணுவதும், ஆம்நாயகிராம்- வேதவாக்குக்களுக்கு, அகம்யம் - கிட்டவொண்ணாததும், நவநீதசோரம் - வெண்ணைக்களவுகாணகிற கிருஷ்ண ஸ்வரூபியுமான, ப்ரஹ்ம- பரப்ரம்மத்தை, ப்ரபத்யே- பற்றுகிறேன்.

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய சரித்திரங்களெல்லாம் பவித்திரங்களாயிருக்குமென்கிறார் இந்த க்ருஷ்ணன, கோபகன்னிகைகளை ஆலிங்கனம் செய்தபோது அவர்களுடம்பில் பூசின சந்தனச்சேறும் பசுமஞ்சளும் இவனுடம்பெங்குமொட்டிக்கிடந்தது, இவ்வேறு வேதங்களாலு மாராயவொண்ணா அதிகமபிரஸ்வபாவத்தையுடைய பார(ஸா)வத்தையுடையபராத்பரனாயிருந்தான், இவன் செய்யும் க்ருத்யமோவெண்ணெய்க்களவாயிருந்தது, தன்னுடைய இப்படிகளையெல்லாம் நினைத்தவர்களுக்கு ஸகலபாபங்களையும் போக்கி நல்வழிக்கு யோக்யதையையுண்டாக்காநின்றன, அப்படிப்பட்ட இந்தக்ருஷ்ணனை சரணமடைகிறேனென்கிறார். (50)

கஷ்ஶ்ருஹெ க்ருஷ்ணம் வெக்ஷ்ய வொராய் ஸ்புகவாடம் ஜநநீம் மயெதகா | உலூக்லெ தாம நிபத்தம் தத்ராபி த்ருஷ்டவாபி ஸ்தாவஸாவ | (51)

(ப-உ) ஸகா- ஒருத்தி, நவநீதசொராய்- வெண்ணெயைத் திருடுகிற, க்ருஷ்ணம்- க்ருஷ்ணனை, கஷ்ஶ்ருஹெ- வீட்டுக்குள், கவெக்ஷ்ய- பார்த்து, கவாடம்- கதவை, ஸபா- அடைததுககொண்டு, ஜநநீம் - தாயான யசோதயைக்குறித்து (ச்சொல்லுகைக்கு), மதா- போனுள்; தத்ராபி - அவ்விடததிலும, உலூக்லெ - உரலில, (தாமநிபத்தம்) தாம- கயிறறினல், நிபத்தம்- கட்டப்பட்ட, ஸம்- இநதக்ருஷ்ணனை, த்ருஷ்டா- பார்தது, ஸ்திதா- (கம்பமபோல்) நிஶ்சலையாக, ஸாவ- ஆனுள். (51)

(தா-ம) இதில், இவனுடைய அதிமாநுஷமான சக்தியைச் சொலலுகிறுா. ஓராய்சசியினது இலலமபுகுநது வெணணெயை யெடுத்து விழுஙகாநிறக, அவ்வில்லத்தாள வநதுகண்டு, இவனை வெளியே போகவொட்டாமல கதவை யடைதது யசோதையிடம சொலலப்போனுள், இவன அநதயசோதையுடைய மாளிகையில் உரலோடு கட்டுண்டு நின்றுன், இவ்வாஶ்சர்யத்தைக்கண்ட அவ்வாசசி ஒன்றும் சொல்லத்தோன்றுமல வாயை மூடிககொணடு உடம்பசையாமல கமபம்போல் நினறுளென்கிறுர். (51)

ரத்நஸ்தலெ ஜாநுசரஃ குமாரஸ் ஸங்க்ராந்தமாத்மீய முகாரவிந்தம்| ஆதாதுகாமஸ் தடபாவதுஃகாத் விலோக்ய தாத்ரீவதநம் ருரோத||

(ப-உ) ரத்நஸ்தலெ-ரத்நங்களாலிழைக்கப்பட்ட ப்ரதேசத்தில், ஜாநுசரஃ - முழந்தாள்களினுல் தவழ்ந்து விளையாடுகிற, குமாரஃ- க்ருஷ்ணனுனவன், ஸங்க்ராந்தம் - (அநத ரத்நபூமியில்)ப்ரதிபலிக்கிற, (ஆத்மீயமுகாரவிந்தம்) ஆத்மீய-தன்னுடையதான, முகாரவிந்தம்)- கமலப்பூப்போன்ற முகததை, ஆதாதுகாமஃ - பிடிக்க விரும்பினவனுய்க்கொண்டு (கையினுல்தடவ), (தடபாவதுஃகாத்) தத- அநத நிழலோடுகிற முகத்தினுடைய,அபாவ- அகப்படாமையாலுண்டான, துஃகாத்- வருத்தத்தினுல், (தாத்ரீவதநம்) தாத்ரீ-தாதியினுடைய, வதநம்- முகத்தை, விலோக்ய-பாரத்து, ருரோத - அழுதான்.

(தா-ம) இதிலவனுடைய பேதைமையைச் சொல்லுகிறுர். நநதகோபருடைய திருமாளிகை யெங்கும் ரத்னமிழைத்திருக்கும், அவ்விடத்திலே இவன் தவழநது விளையாடாநிற்கசசெய்தே கீழே தன்

மூகம் நிழலாடக்கண்டு அதை மற்றோர் சிசுவாகவெண்ணி அதைப் பிடிக்கக்கையை நீட்ட அது இவன் கைக்ககப்படாமையாலே வருந்தி தாய முகத்தைப் பார்த்து அழத்தொடங்கினனென்கிறார். (52)

ஆநந்தேந யஶோதயா ஸமதநம் கோபாங்கநாபிஶ்சிரம்
ஸாஶங்கம் பலவித்விஷா ஸகுஸுமை: ஸித்தை: ப்ருதிவ்யா ஸார்த்தயா ।
ஸேர்ஷ்யம் கோபகுமாரகை: ஸகருணம் பௌரைர்ஜநை:
ஸஸ்மிதம் யோ த்ருஷ்ட: ஸ புநாது நோ முரரிபு: ப்ரோத்க்ஷிப்த
கோவர்த்தந: ॥ (53)

(ப-உ) யஶோதயா - யசோதையினால், ஆநந்தேந - ஆநந்தத்துடனும், கோபாங்கநாபி:- ஆய்ச்சியர்களினால், சிரம் - வெகுநேரம், ஸமதநம்- மன்மதனோடுகூடியிருக்கும்படியும், பலவித்விஷா- இந்த்ரனால், ஸாஶங்கம்-ஸம்சயத்துடன்கூடியிருக்கும்படியும், ஸித்தை:- ஸித்தர்களாலும், ஸகுஸுமை:- (கையில) பூக்களுடன்கூடினவர்களாய்க்கொண்டும, ப்ருதிவ்யா- பூதேவியினால், ஸார்த்தயா - மனத்தளர்த்தியுடைத்தாயிருக்கும்படியும், கோபகுமாரகை - இடைப்பிள்ளைகளினால், ஸேர்ஷ்யம் - பொறாமையுடன்கூடியிருக்கும்படியாயும், ஸகருணை:- தயையுடனகூடின, பௌரை:- (மதுரைபபட்டணத்திலுள்ள), ஜநை: - ஜநங்களினால், ஸஸ்மிதம் - புன்நகையுடன்கூடியிருக்கும்படியாயும், ய:- எவனொருவன், த்ருஷ்ட:- பார்க்கப்பட்டவனோ, (ப்ரோத்க்ஷிப்தகோவர்த்தந:) ப்ரோத்க்ஷிப்த- உயரவெடுக்கப்பட்ட, கோவர்த்தந:- கோவர்த்தனமலையையுடைய, ஸ: - அந்த, முரரிபு:- ஸ்ரீகருஷ்ணன், ந: - நம்மை, புநாது- பரிசுத்தராகக்கடவான் (53)

(தா-ம்) இதில, அவன் மலையெடுத்தபோதை யநுபவிக்கிறா. இவன் கோவர்த்தநகிரியைப் போத்தெடுத்து உளளங்கையில் வைத்து உயரத்தூக்கித் தாங்கினபோது, இவனுடைய மாநுஷசேஷ்டிதத்தைக் கண்டு யசோதை ஆநந்தத்துடனே பார்த்தாள், கோபகன்னிகைகள மன்மதவிகாரம் பூண்டு பார்த்தார்கள், நாமினிடத்தில் பராபவப்பட்டோம், இவன் நமக்கு என்னதீங்கு விளைக்கிறானோவென்று இந்த்ரன் பயத்துடனே பார்த்தான, ஆகாசத்திலுள்ள ஸித்தர்கள் பூக்களைக்கொண்டு இவனை யர்ச்சிக்கப் பார்த்தார்கள், பூதேவியானவள தன மேலிருந்த மலையைப பிடுங்கும்போதுண்டான வருத்தத்தினால் வருந்திப்பார்த்தாள், இடைப பிளளைகள, நம்மோடொத்த இவனுக்

கு இவ்வளவுபெருமைவந்ததேயென்று பொறுமைப்பட்டு பார்த்தார்கள், ஸூரர் இவனிப்பெருமலையைத் தூக்குகிறனென்று கருணை கூர்ந்து முறுவலித்துப் பார்த்தார்கள், இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனை, இவற்றை யெல்லாம்சொல்லிக் கீர்த்திக்க நடையைப் பரிசுத்தராக்கக் கடவானுகவென்று பராசரதிருகிறார். (53)

உபாஸதா ஊர்த்வ ஹ்ருதயாப்ஜமத்யே | வஸம்யயோஷா ஸிஸுபாலஸீலா கதாஸ்ய வித்ஷ ஸ்ரீயாக்ஷ|| (54)

(ப-உ) பூர்வாணாம் - பூர்விகர்களான, ஸூரிபி: - பரமாத்மஸ்வரூபமறிந்தஞானிகள், ஹ்ருதயாப்ஜ-ஹ்ருதயாகாசத்தில், நிஹித: - வைக்கப்பட்ட, ப்ரக்ருதே:- ப்ரகிருதிவிலக்ஷணரானஜீவாகளைககாட்டிலும், பர:- விலக்ஷணனான பரமபுருஷனை, உபாஸ்ய- த்யானிக்கட்டும், வயம்- நாங்கள், (யசோதாஸிஸுபாலஸீலா கதாஸு ரஸேஷு) யசோதாஸிஸோ: - யசோதையின்குழவியான க்ருஷ்ணனுடைய, பாலஸீலா - இளம்பருவத்திலுண்டான திருவிளையாட்டுகளைச்சொல்லுகிற, கதா - கதைகிளாகிற, ரஸேஷு- அமருதரஸாரங்களில், ஸீதாம:- (மூழ்கி)விளையாடுகிறோம், மீனாயாம்- குக்கைபோல் நுழைந்தாராயவொண்ணுதஉபநிஷத்தில் என்று மர்த்தமாம. (54)

(தா-ம்) இதில், முன்புள்ளாரக்கும் தனக்குமுண்டான வாசியைபேசுகிறார்.---சாஸ்த்ரங்களை யாராய்ந்து ப்ரக்ருதி புருஷவிலக்ஷணமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக்கண்டறிந்த ஸந்யாஸிகள், ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கப்பால ஒருவாககுமெட்டாத ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளபரமபுருஷனைத்தங்களுடையஹ்ருதயகுகையிலே வைத்து, பஞ்சேந்த்ரியங்களையுமடக்கி வருந்தி த்யானம்செய்வார்கள், அப்பாதுவைத்தில்போகாமல் அவனுடைய ஸௌலப்ய குணத்திலேயீடுபட்டு, க்ருஷ்ணனுடைய பாலலீலையாகிற அமுதககடலிலிறங்கி அதைப்ப நகிவருத்தமின்றி விளையாடுவோமென்கிறார். (54)

விகீர்ணகாஸ்யா மோதக ந்ருத்ய ஸ்ரீ ஹ்ருதநீ வாஸுதேவ் த்ருஷ்ணா | ததர்யாநிகம் கௌஹவராக்வோத் சௌவித் ஸுகோஷ்ட ஜாயதே|| (55)

ப-உ) ததர்யாதிகம்- தயிர்முதலானதை. விகீர்ணகா - விற்கவிரும்பிப்புறப்பட்ட, மோகந்ருத்ய - ஓரிடைப் பெண்ணானவள்,

([illegible] விந்யஸ்த வ்ருத்தி:) [illegible]- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாத- திருவடிகளில், அவிந்த- வைக்கப்பட்ட, வித்த - மநஸ்ஸினுடைய, வ்ருத்தி:- வ்யாபாரத்தை உடையவளாய்க்கொண்டு, மோஹாவசாத் - சித்தம் பரவசமா யிருக்கையினால், கோவிந்த- கோவிந்தனே, (பசுபாலனே)! தாமோதர - தாமோதரனே. (யசோதையினால் கயிற்றினால கட்டுண்டவனே)! மாதவ- மாதவனே, (ஸ்ரியஃபதியே, ஐதி- என்று, அவோசத்- சொன்ன(இரைந்தா)ளல்லவா. (55)

(தா-ம) இதில, ஆஸ்ரிதரை இவனநநய மாஸ்களுக்கினபடியை ச்சொல்லுகிறது.--ஒரு இடைபபெண் தன் ஜாதித்தொழிலாகையாலே மோர் முதலானவைகளை விறகததெருவிலே புறப்பட்டாள், அப பொழுதுங்கூட அவள நெஞ்சு க்ருஷ்ணனையே பற்றியிருந்தது: அதினால், அவள் தன் தலைமேலிருநத தயிர் முதலானவற்றின் பெயரைச்சொல்லி, "மோரோ" "தயிரோ" "பாலோ" என்று கூப்பிட வேண்டியிருக்க அதைமறந்து தன்மனதில நினைத்திருநத க்ருஷ்ணன் பெயரையேசொல்லி "கோவிந்தா" "தாமோதரா" "மாதவா" என்று கூப்பிட்டாளெனகிறார் (55)

[illegible] (56)

(ப-உ) [illegible]- உரலோ, [illegible]- (அல்லது)(ருஷிகளுடைய, [illegible] - மநஸ்ஸோ, [illegible] - (அல்லது) இடைபபெண்களுடைய, [illegible]-மோக்குப்போன்றகொங்கைத்தலமோ, த்ரய (இம)மூன்றே, [illegible] - பூலோகத்திலே, [illegible]-க்ருஷ்ணனென்று பெயரையுடைய, [illegible]- யானைக்குட்டிக்கு, [illegible] - கட்டுத்தறியாக, [illegible] - ஆயிற்று, [illegible]-நிஸ்சயம். (56)

(தா-ம்) இபபடி ஆஸ்ரிதரை வ்யாமோஹப்படுத்துமவனை நாங்களெங்கேகாணலாமென்று சிலர்கேட்க, அவர்களுக்குச்சொல்லுகிறார்.--இதனமுன்பெல்லாம் காட்டானைபோல் ஒருவர் பிடிகொடாமல் திரிந்துகொண்டிருந்தான், இப்பொழுது சிலதாமிகா ஆசையுள்ளார்கண்டு பற்றலாமபடி அவனைச்சிலசிலவிடங்களில கட்டிவைத்தார்கள்; அதாவது-யசோதை உரலோடினைத்துக்கட்டினாள்;

ருஷிகள், வெளியிலெங்கும் புறப்படவொட்டாமல் தங்கள் மனதிலேதகைந்து நிறுத்தினார்கள்; கோபிமார்கள, தங்கள் முலைகளிலொரு முலையிலே படங்கப்பண்ணினார்கள், இவ்வுலகினில் இம்மூன்றிடஙகளிலெங்கேயாகிலும் அவனைக்காணலாம், மற்றெங்கும் தேடிப்போகவேண்டாமென்கிறார். (56)

கராரவிந்தேந பதாரவிந்தம் முகாரவிந்தே விநிவேசயந்தம்|
வடஸ்ய பத்ரஸ்ய புடே சயாநம் பாலம் முகுந்தம் மநஸா ஸ்மராமி||

(ப-உ) கராரவிந்தேந - திருக்கையாகிற தாமரைப் பூவினால் (எடுத்து), பதாரவிந்தம் - திருவடியாகிற தாமரைப்பூவை, முகாரவிந்தே - திருப்பவளமாகிறதாமரைப்பூவில், விநிவேசயந்தம் - வையாநின்றவனும், வடஸ்ய - ஆலமரத்தினுடைய, பத்ரஸ்ய - இலையினுடைய, புடே - தொன்னைபோன்றஆகாரத்தையுடைய ப்ரதேசத்தில், சயாநம் - பள்ளிகொண்டவனும், பாலம் குழவியுமான, முகுந்தம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, மநஸா - நெஞ்சினால், ஸ்மராமி - தொழுகிறேன்.

(தா-ம்) இதற்கு முன்பும இவனிப்படி பிறந்ததுண்டோவென்னச்சொல்லுகிறார் — 'இவன் இந்த ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ப்ரளயார்ணவத்தில் முகிழ்விரியாத ஓரசிறிய ஆலந்தளிரில சிறுபிள்ளையாய சயனித்திருந்து, தன் ஸ்ரீபாதத்திலுள்ள மாதுர்யத்தைப்பரீக்ஷிக்கைக்குப்போலத்தன்னுடைய பாதத்தைக் கையினால் தூக்கியெடுத்து முகத்திலேவைத்துப் பெருவிரலைச் சப்பிக்கொண்டிருந்தான், நீங்களிப்போது என்னைத்தூண்ட, நானவனை ஸ்மரிக்கிறேனென்கிறார். (57)

ஶம்போ ஸ்வாகதமாஸ்யதாமித இதோ வாமேந பத்மாஸந
க்ரௌஞ்சாரே குஶலம் ஸுகம் ஸுரபதே வித்தேஶ நோ த்ருஶ்யஸே|
இத்தம் ஸ்வப்நகதஸ்ய கைடபஜித: ஶ்ருத்வா யஶோதா கிர:
கிம் கிம் பாலக ஜல்பஸீதி ரசிதம் தூதூக்ருதம் பாது ந:|| (58)

(ப-உ) ஶம்போ - ருத்ரனே! ஸ்வாகதம் நல்வரவுதானா (க்ஷேமமா)! இத:- இங்கேவலப்புரத்தில், ஆஸ்யதாம் - உட்காரலாம்; பத்மாஸந - ப்ரஹ்மாவே! இத:- இப்படி, வாமேந - இடதுபக்கத்தில், ஆஸ்யதாம் - உட்காரலாம்; க்ரௌஞ்சாரே - ஓ சுப்ரம்மண்யனே! குஶலம் - க்ஷேமமா? ஸுரபதே - தேவேந்த்ரனே! நோ த்ருஶ்யஸே - (எங்கே) கண்ணுக்குக்காணப்படுகிறாயில்லை, இத்தம் - இம்மாதிரியாக, ஸ்வப்நகதஸ்ய - உறங்குகிற கைடபஜித: - க்ருஷ்ணனுடைய, கிர:- சொ

ற்களை, யசோதா-யசோதையானவள், ச்ருத்வா-கேட்டு, வாமகு-குழந்தாய்! கிம் கிம் ஜல்பஸி - என்ன! என்ன! பிதற்றுகிறாய், இதி-(என்றுசொல்லி) ரஸிதம்- பண்ணப்பட்ட, யசோதாயா-ஸ்தம்- தூ தூகாரமானது, ந:- எங்களை,பாது - ரக்ஷிக்கட்டும். (58)

(தா-ம)இவனுறங்கும்போதுண்டான பிதற்றலைப் பேசுகிறானிதில்-ஒருகால் இவன் தொட்டிலில் கண்ணுறங்குகும்போது, தன்னைஸேவிக்கவந்த ஸகலமான தேவதைகளையும் ஸ்வப்நத்தில்கண்டு, இது க்ருஷ்ணாவதாரமென்பதையுமமறந்து, தாமேன்மையையெண்ணித்து வந்த தேவதைகளைப் பார்த்து, ஓ ருத்ரனே! நீ நன்றாயிருக்கிறாயா? என்னைப்புரத்திலிப்படியுட்கார்; ஓ ப்ரஹ்மாவே! நீ என்னிடத்துப் பக்கத்திலிப்படியுட்கார்; ஓ ஸஹஸ்ராக்ஷனே! க்ஷேமமா? ஓ இந்த்ரனே! ஸௌக்யமாயிருக்கிறாயா? ஓ குபேரனே! உன்னைப்பார்த்து வெகுநாளாயிற்று, நீ யேனித்தனைநாளா வரவில்லை? என்றிம் மாதிரி இவன் ஸ்வப்நத்தில் சொல்லக்கேட்டு யசோதையானவள் வந்து, பிள்ளாய்! என்னவாய்பிதற்றுகிறாய், தூத், தூத், என்று இவனுடைய நித்திரை தெளியும்படியாக அதட்டியுரைத்தாள், அந்த தூத்காரமானது அகாலத்திலிருந்து கேட்கப்பெறாத பாக்யஹீநரான நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவதாகவென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார். (58)

[illegible] (59)

(ப-உ) மாத: - அம்மா! (என்று க்ருஷ்ணன் அழைக்க,) கிம்- ஏன்? (என்று யசோதைசொல்ல, வத்ஸகம் - கிண்ணியை, தேஹி- கொடு (என்று அவன்கேட்க), தேந - அந்தக்கிண்ணியினால், கிம்- என்னப்பிரயோஜனம (என்று அவள் சொல்ல), பய: - பாலை, பாதும்- பானபசெய்கைக்கு (என்றுஅவனசொல்ல), தத் - அந்தப்பாலானது, அத்ய- இப்பொழுது, நாஸ்தி இல்லை (என்று அவள்சொல்ல), கதா- எப்பொழுதுதான், அஸ்தி- இருக்கிறது (என்றுஅவன் வினவ), நிசி - ராத்திரியில் (இருக்குமென்று அவள் சொல்ல), நிசா- ராத்திரியாவது, கா வா- எது? (என்றுஅவன்கேட்க), (அந்தகாரோதயே) அந்தகார- இருளினுடைய, உதயே உத்பத்திகாலத்

தில் (என்று அவள்சொல்ல), சக்ஷுஷீ - இரண்டுகண்களையும், ஆமீல்ய - மூடிக்கொண்டு, நிஶாகதா- ராத்ரியும், உபாகதா வந்துவிட்டது, தேஹி (கிண்ணியைக்) கொடு, இதி- என்று, ஹடாத் - அடிக்கடி, மாதுஃ- தாயானயசோதையினுடைய (வக்ஷோஜாம்ஶுக கர்ஷணோத்யதகரஃ) வக்ஷோஜ - கொங்கைகமேலுள்ள, அம்ஶுக - வஸ்த்ரத்தினுடைய, கர்ஷண- இழுப்பதில், உத்யத- ப்ரயத்நத்தை யுடைய, கரஃ- கைகளையுடைய, ஸஃ- அப்படிப்பட்ட, க்ருஷ்ணஃ- க்ருஷ்ணனானவன், நஃ- நம்மை, பாது - ரக்ஷிக்கட்டும். (59)

(தா-ம) இதில், அவன பாலகுடிக்கும விருத்தைப்பேசுகிறார்.- க்ருஷ்ணன் "அம்மா! என்று கூப்பிட்டான, யசோதை" "என்னப்பா" என்றாள், அவன் "என்கிண்ணியைத்தா" என்றான், அவள "அது இப்போது எதுக்கு" என்றாள், அவன் "நான் பாலகுடிக்க வேணும்" என்றான், அவள் "இப்போது பாலகிடையாது" என்றாள், அவன "இப்போதில்லையாகில பின்னை எப்போது" என்றான, அவள் "ராத்ரியானால பசுக்களவரும், அப்போது கறந்துகொடுக்கிறேன்" என்றாள், அவன் "ராத்ரியெப்படியிருக்கும்" என்றான், இவள், "இருள்மூடியிருக்கும்" என்றாள், அதுக்குமேலேஅவன தன்னுடைய இரண்டுகணகளையும் மூடிக்கொண்டு "இருளமூடிற்று, ஆகையால ராத்ரிவந்துவிட்டது, எனகிண்ணியையும பாலையுமதா" என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு அவளுடைய மார்வில புடைவையை இழுக்கத்தொடங்கினான், அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அப்பொழுதுகாணாமல் இப்பொழுது கினறு பரிதபிக்கிற நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவானென்கிறார். (59)

காலிந்தீபுலினோதரேஷு முஸலீ யாவத்கதஃ கேலிதும் தாவத்கார்ப்பரிகம் பயஃ பிப ஹரே வர்த்திஷ்யதே தே ஶிகா। இத்தம் பாலதயா ப்ரதாரணபராஃ ஶ்ருத்வா யஶோதாகிரஃ பாயாந்நஃ ஸ்வஶிகாம் ஸ்ப்ருஶந்ப்ரமுதிதஃ க்ஷீரேऽர்த்தபீதே ஹரிஃ॥ (60)

(ப உ) ஹரே- ஸ்ரீக்ருஷ்ண! முஸலீ பலராமன், கேலிதும்- விளையாடுகைக்கு, (காலிந்தீபுலினோதரேஷு) காலிந்தீ - யமுனையாற்றிலுள்ள, புலின- மணற்குன்றினுடைய, உதரேஷு நடுவில், யாவத்- எவ்வளவுகாலம், கதஃ- போனானோ, தாவத்- அவ்வளவுக்குள், கார்ப்பரிகம் - தங்கக்கிண்ணியில் வைக்கப்பட்ட, பயஃ- பாலை, பிப- பானம்செய், தே - உனக்கு, ஶிகா - குடுமியானது,

வர்த்ததே - வளரும், இயாந் - இம்மாதிரி, முக்தயா - பேதையாகையாலே, வ்யாஜோக்திபி: - வஞ்சிப்பதற்காகச் சொன்ன, யசோதாகிர: - யசோதையுடைய சொற்களை, ச்ருத்வா - கேட்டு, க்ஷீரே - பாலானது, அர்த்தபீதே - பாதிபானம்பண்ணப்பட்டவளவில், ஸஹர்ஷித: - ஸந்தோஷமடைந்தவனாய்க் கொண்டு, (ஸ்வசிகாம்) ஸ்வ - தன்னுடைய, சிகாம் - குடுமியை, ஸம்ஸ்ப்ருசன் - தொட்டுப்பார்த்த - ஹரி: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந: - நம்மை, பாயாத் - ரக்ஷிக்கட்டும் (60)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய சாபல்யத்தைப்பேசுகிறார்.-க்ருஷ்ணன் பால்குடிக்கமாட்டேனென்று பிடிவாதம்பிடித்திருக்க ஒருகால் யசோதை. "கண்ணா! உனக்குத்தலையில் மயிர் குறுகியிருக்கிறது இத்தங்கக்கிண்ணியிலுள்ள பாலைக்குடித்தாயாகில் உனக்குமயிர் நீண்டுவளரும். பலராமன் யமுனைக்கு விளையாடப் போயிருக்கிறான், அவன்வந்தானாகில் இப்பாலில் தனக்கும்பாதிவேணுமென்று கேட்பான், அவன்வருமதற்கு முன்னே குடித்துவிடு என்று வஞ்சித்துச்சொல்ல,க்ருஷ்ணன், அவள்பா(ஷா)மெறியாதசிறியனாகையாலே அவ்வஞ்சகச்சொல்லைக்கேட்டு அப்பாலைவாங்கிப்பாதி குடித்துக்கொண்டிருக்கையில குடுமியைத் தொட்டுப்பார்த்து முன்னிலுமதிகமாகவளர்ந்ததாக வெண்ணிஸந்தோஷித்தான், இதென்ன பேதைத்தனமோ வென்று ஆச்சர்யப்படுகிறார் (60)

கைலாஸோ நவநீததி க்ஷிதிரியம் ப்ராக்ஜக்தம்ருல்லோஷ்டதி க்ஷீரோதோபி நிபீததுக்ததி லஸத்ஸ்மேரே ப்ரபுல்லே முகே।
மாத்ரா ஜீர்ணதியா த்ருடம் சகிதயா நஷ்டாஸ்மி த்ருஷ்ட: க்வயா தூ-தூ வத்ஸக ஜீவ ஜீவ சிரமித்யுக்தோ வதாந்நோ ஹரி:। (61)

(ப-உ) ப்ரபுல்லே - மலர்ந்திருக்கிற, முகே - முகமானது, (லஸத்ஸ்மேரே) லஸத் - விளங்காநின்ற, புன்சிரிப்பை யுடைத்தயிருந்தவளவில். கைலாஸ: - கைலாஸமென்கிற மலையானது, நவநீததி - வெண்ணெயாகத்தோன்றுகிறது, இயம் - இந்த, க்ஷிதி: - பூமியானது, (ப்ராக்ஜக்தம்ருல்லோஷ்டதி) ப்ராக் - முன்பு, ஜக்த, தின்ற, ம்ருல்லோஷ்டதி - மண்ணினுடைய சகலம்போலிருக்கிறது, க்ஷீரோத:அபி - திருப்பாற்கடலும், (நிபீததுக்ததி) நிபீத - (முன) பானம் செய்யப்பட்ட, துக்ததி பால்போல்விளங்குகிறது; நஷ்டாஸ்மி - கெட்டேன், க்வயா -

யாரோ ஒருத்தியினால், த்ருஷ்டஃ பார்க்கப்பட்டாய, பப- தாதா, வத்ஸ - அப்பா! ஜீவ - வாழக்கடவாய், சிரம் - வெகுகாலம், ஜீவ பிழைத்திருக்கக்கடவாய, இதி என்று, அஜீர்ணபீத்யா - (க்ருஷ்ணனுக்கு) அஜீர்த்தியென்கிறபுத்தியினால், ஸ்புருஷம் - மிகவும், உக்தயா பயந்திருக்கிற, மாத்ரா - தாயான யசோதையினால், உக்தஃ - சொல்லப்பட்ட, ஶ்ரீ:- ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், நஃ நம்மை, அவ்யாத் ரக்ஷிக்கட்டும். 61

(தா-பு) இதில், தன்னுதரத்தில ஸகலலோகங்களையும் யசோதைக்குக்காண்பித்த படியை யுரைக்கிறார்.-ஒருகால ஶ்ரீக்ருஷ்ணன் யசோதையின் மடியில்படுத்திருந்து கொட்டாவிகொண்டு வாயைத் திறக்கும்போது, அவ்வாய்வழியாக அவன் வயிற்றில யசோதை கைலாஸமலையைப்பார்த்து "இது இவனுண்டநவநீதம்" என்றும், பூலோகத்தைப்பார்த்து "இது இவன் வாரிவிழுங்கின மண்ணுண்டை" என்றும், பாற்கடலைப்பார்த்து "இது இவன குடித்தபால" என்றும நினைத்து, இவன தின்றதெல்லாம ஜீரணமாகாமல் போட்டுவிட்டதே, இவனுண்ணும்போது யாராகண் பட்டதோ,கெட்டேன், ஆ-தா-அவர்கள் கண்ணை யெரிக்கவேணும், அப்பா ! த்ருஷ்டிதோஷமற்றவனாய் ஒருரோகமுமின்றிக்கே சிரகாலம ஜீவிக்கக் கடவாய் என்றாசீர்வாதம பண்ணினாள, அந்தஶ்ரீக்ருஷ்ணன், அவளுக்குக்காட்டினவற்றையெல்லாம நமக்கும் காட்டி ரக்ஷிப்பானாக வென்கிறார்.

[illegible Grantha verse] (62)

(ப-உ) ஸஃ-அப்பொழுது, (...) துளிவிடாநின்ற, ...- பாலினுடைய, ...-திவலையையுடையதும், (...) ... க்ரமமாக, ...- பானம்பண்ணப்பட்டதுமான, ...- ஸதனத்தை, ...- பானம்பண்ணுமவனும, (...) ...- கொஞ்சம், ...- திறக்கச்செய்யப்பட்ட, ...- கண்களையுடையவனும், ...- மற்றொருஸ்தநத்தை ...-கையினால், ஸ்ப்ருஜன் -தடவுமவனும, மாத்ரா-யசோதையினால், ...- மோவாயுல், (...) ...- ஒற்றைவிரலினால், ...

தஸ்ய-களித்துச்சிரித்து ஆநந்தஜநகமாம்படி அசைக்கப்பட்டவனும், (ஸ்மேராநநஸ்ய) ஸ்மேர- புன்சிரிப்புடன்கூடிய, ஆநநஸ்ய- முகத்தையுடையவனுமான, ஶௌரே:- க்ருஷ்ணனுடைய, அதரே- கீழுதட்டில், நிவேஶிதா - பரப்பினதும், (க்ஷீரகணாங்கிதா) க்ஷீரகண- பால்திவலையுடன், அங்கிதா- கூடினதுமான, (தந்தத்யுதி:) தந்த-பற்களுடைய, த்யுதி: - காந்தியானது, ந:-நம்மை, பாது - ரக்ஷிக்கட்டும். (52)

(தா-ம) இதில், அவன் முலையுண்டப்பிரகாரத்தை நினைக்கிறார். யசோதையின் மடியிலபடுத்து அவளுடைய ஒரு முலையை வாயில் வைத்துப் பாலருந்துகிறபோது, கண்களைப்பாதி மூடிக்கொண்டு மற்றப்பாதியினாலே ப்ரேமத்துடனே அவள்முகத்தைப்பார்த்துக்கொண்டு, பால்சுரந்து துளியாகின்ற மற்றொருமுலையை ஒருகையினால் தடவிநிருடிச்சிரித்த முகத்தராயிருக்கையில், யசோதையானவள் தன்னுடைய ஓர்விரலினாலே இவனுடைய அதரத்தின்கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டு மெள்ள அசைத்து லாலநம்பண்ண, அதினாலிவன் முகத்திலுண்டான சிரிப்பினால் இவனுடைய பற்களின் காந்திகள் சுற்றும் வெளியே புறப்பட்டு, இவன்முகமெங்கும் சிந்துகிற ஸ்தந்ய பிந்துக்களுடனே கூடிவிளங்காநின்றது, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்வழகை இப்போது நமக்குக்காட்டி ரக்ஷிக்கக்கடவானென்கிறார். (62)

உத்துங்கஸாந்த்ரஸ்தநோபரிஸம்ஸ்புரத்ஸ்ரங்மௌக்திகைரந்த
ர்ப்ரதிபிம்பிதமிந்த்ரநீலநிகரச்சாயாநுகாரித்யுதி । லஜ்ஜாவ்யாஜ
முபேத்ய நம்ரவதநா ஸ்பஷ்டம் முராரேர்வபு: பஶ்யந்தீ
தாரேசெஜ்வூஹவதாம்ருக்ஷீவிவாஹோத்ஸவே ॥ ௬௩ ॥

(ப-உ) விவாஹோத்ஸவே திருக்கல்யாணமஹோத்ஸவகாலத்தில், (உத்துங்கஸாந்த்ரஸ்தநோபரி) உத்துங்க-பருத்தும், ஸாந்த்ர-சூழ்ச்சியையுடையதுமான ஸ்தநத்தினுடைய, உபரி-மேலே, (ஸ்புரத்ஸ்ரங்மௌக்திகை:) ஸ்புரத் விளங்காநின்றதும், ஸ்ரக் - மாலையாகத்தொங்குவதுமான, மௌக்திகை:- சிறந்தமுத்தினுடைய, அந்த:- உள்ளே, ப்ரதிபிம்பித- நிழலோடுகிறதும், (இந்த்ரநீலநிகரச்சாயாநுகாரித்யுதி) இந்த்ரநீல - இந்த்ரநீலமாணிக்கங்களுடைய, நிகர- குவியலுடைய, சாயா- காந்தியை, அநுகாரி- அநுஸரிக்கிற, த்யுதி- காந்தியையுடையதுமான, ஶௌரே: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய,

வபுஃ- திருமேனியை, ஜாலக்ராஹம்-வெட்கமென்கிறநியமத்தை, உபேத்ய- அடைந்து, (நம்ரவக்த்ரா) நம்ர-குனிந்திருக்கிற,வக்த்ர-முகத்தையுடையவளாய்க்கொண்டு, ஸவ்யக்தம் - வ்யக்தமாக, பஶ்யந்தீ-பாராநின்றுகொண்டு, ஸந்துஷ்டா- ஸந்தோஷமுற்றவளான, ருக்மிணீ-ருக்மிணீதேவியானவள், ஸவதாம் - உங்களுடைய, ஸந்தோஷ- ஸந்தோஷத்தின்பொருட்டு, அஸ்து- ஆகக்கடவாள். (63)

(தா-ம்) இதில், ருகமணீதேவிக்குநித்யாநுபாவ்யனென்றுமதை வெளியிடுகிருர்.-விவாஹகாலத்தில் ருக்மணியுமிவனும் எதிரெதிராகநிற்க, அவளுடைய உந்நதமான ஸ்தநத்தின்மேல் மாலையாகத்தொங்குகிற முத்துககளில, இநத்ரநீலமணியின்காந்தியையுடையக்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிபிம்பமபடிய, அப்பொழுதவள்,வெட்கமென்கிறஓர்வ்யாஜத்தையிட்டுத் தலைகவிழந்து முத்துமாலையிலப் ப்ரதிபிம்பத்தையேபாாத்துக்கொண்டிருந்து ஆநநதநிர்ப்பரையானள்; அநத ருக்மணீதேவி க்ருஷ்ணனிடத்தில் புருஷகாரம்பண்ணி, தன்னைபபோல் மற்றப்ராணிகளையும் ஸந்தோஷிப் பிபபாளாகவென்று ஆசாஸிக்கிருர். (63)

க்ருஷ்ணோநாம்ப ம்ருதாநயா த்யுநா ம்ருதஸ் ஸுதாஸ்ஸுஸ்வாத்யா தத்யம் க்ருஷ்ணகஸ்ஸவநாஹ ஸங்கர்ஷணோ பஶ்யாம்ப பஶ்ய ப்ருஹம் | வ்யாதேஹீதி விதாரிதே ஶிஶோர்வக்த்ரேஷு ஸஶைலஜஶமதா யஸ்ய ஜகத்விஸ்மயவசம் பாயாத்ஸ கேஶவ:|| (64)

(ப-உ) அம்ப- அம்மா! ரந்தும் - விளையாடுகைக்கு, ம்ருத-போன, க்ருஷ்ணேந-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுல், அத்ய-இப்பொழுது, ம்ருத்-மண்ணுனது, ஸ்வைரம்-யதேஷ்டமாக, பக்ஷிதா- தின்னப்பட்டது, (என்றுபலராமன்சொல்ல) க்ருஷ்ண-கண்ணு,! தத்யம்-(இது) உண்மைதானு? (என்றுயசோதைகேட்க), ஏவம் - இப்படி, க: - எவன், ஆஹ-சொன்னுன் (என்று க்ருஷ்ணன் வினவ), ஸங்கர்ஷண:-பலராமன் (சொன்னுனென்று யசோதைசொல்ல), அம்ப- அம்மா! ம்ருஷா-பொய்(சொல்லுகிருன்), ஆநநம்-வாயை,பஶ்ய-பார்.(என்றுக்ருஷ்ணன் சொல்ல), வ்யாதேஹி - (வாயைத்)திற, இதி - என்று (யசோதை சொல்ல), விதாரிதே - நன்ருகததிறக்கப்பட்ட, ஶிஶோர்வக்த்ரே-கருஷ்ணனுடையவாயில், யஸ்ய- எநத ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய,மாதா-தாயான யசோதையானவள், ஜகத்ஸர்வம் - உலகம முழுதையும்,

த்ருஷ்ட்வா-பார்த்து,விஸ்மயவசம்- ஆஶ்சர்யத்தை, ஜகாம - அடைந்தாளோ, ஸ:- அப்படிப்பட்ட, கௌரவ:- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன, ந:-நம்மை, வாயாத்- ரக்ஷிக்கட்டும். (64)

(தா-ம்) இதில், மற்றொருகாலததில் யசோதைக்குத்தன் திவ்ய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினபடியைச சொலலுகிறார்.-ஒருகால பலதேவன் யசோதையிடம வநது "அமமா! க்ருஷ்ணன் விளையாடப்போனவிடத்தில், நான் தகைநதாலும கேளாமல மண்ணையள்ளித்தின்றான்" எனன அதற்கு யசோதை. "நீமண்தின்றாயா, உண்மையாகசசொல" என்று கேட்க, அதற்கு க்ருஷ்னன் "உனக்காா சொன்னது" எனன, "பலராமன் சொன்னான்" என்று அவள சொல்ல, அதற்கு க்ருஷ்ணன, "அவன் பொய்சொலலுகிறான்; நான்மண்தின்னவில்லை, என்வாயைப்பார" என்ன, ஆகில வாயைத்திற என்று அவள் சொல்ல, அவன் வாயதிறநதுகாட்ட, யசோதையானவள அவ்வாயில் ஸகலலோகங்களையும கண்டு "ஈதெனன!" என்று ஆஶ்சர்யமடைநதாள்; அந்தஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நமக்கும் அவவிதமான ஆஶ்சர்யத்தையுண்டாககி ரக்ஷிக்கக் கடவானாக வென்கிறா. (64)

ஸ்வாதீஸபத்நீ ஜயதாரகாணாம் முக்தாபலாநாம் ஜநநீதி ரோஷாத் | ஸாரோஹிணீநீலமஸூத ரத்நம் க்ருதாஸ்பதம் கோபவதூகுசேஷு || (65)

(ப-உ) தாரகாணாம்-நக்ஷத்ரங்களுக்கு, ஸபத்நீ- சக்களத்தியான, ஸ்வாதீ- ஸ்வாதியெனபவள், முக்தாபலாநாம் - முதது க்களுக்கு, ஜநநீஇ- உத்பா(த)தகையாளுளன்று, இதி - என்று, ரோஷாத்-கோபத்தினால், ஸா-அந்த(நக்ஷத்ரங்களிலொருவளான), ரோஹிணீ-ரோஹிணி யென்பவள்,(கோபவதூகுசேஷு)கோபவதூ- இடைப்பெண்களுடைய, குசேஷு - ஸ்தநங்களில், (க்ருதாஸ்பதம்) க்ருத-பண்ணபபட்ட, ஆஸ்பதம்-ஸ்தானத்தையுடைய,நீலம் ரத்நம் - க்ருஷ்ணனைகிறநீலமாணிக்கத்தை, அஸூத-பெற்றாள்.

(தா-ம்) இதில், யசோதைக்குண்டான ஆநந்தம் பலராமனுடைய மாதாவான ரோஹிணிக்கு முணடென்கிறார்.-துலா ராசியில ஸ்வாதீ நக்ஷத்ரத்தொடு ஸூர்யன் கூடி யிருக்கும்காலத்தில் மழைபெய்தால் அபமழைத்துளிகள் முத்துசசிப்பியில விழுந்ததாகில் உயர்நத முத்துக்களாகஆயவிடும. அதுக்கு ஸ்வாதீ முத்தென்றுபெயர் இவ்வைதிஹ்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறார்.-(இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்

களும் சந்த்ரனுக்கு பார்யைகளாகையால்) தன்னுடைய சக்களத்தியான ஸ்வாதியென்பவள் உயர்ந்தமுத்துக்களை யீன்றாள், நான் அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்த ரத்நத்தையீனக்கடவேன் என்று அவளமேல் அஸூயையினால ரோஹிணியென்பவள், கோபிமாாகள முலைத்தடத்தில் தங்குமதான ஓர் விலையற்ற க்ருஷ்ணனாகிய நீலமாணிக்கத்தைபபெறறாளென்கிறார் (ரோஹிணியென்று ஓர் நக்ஷத்ரத்துககும் வஸுதேவருடைய மூத்த பார்யைக்கும் பெயராகையால் இபபடி ஶ்லேஷையாகச்சொன்னார்.- ரோஹிணி, தானுங்கூட க்ருஷ்ணனை யெடுத்து வளாத்தாளாகையால் அவனையவள் பெற்றாளென்றது.)

[illegible]
[illegible]

(ப-உ) [illegible]- மான்பேடையொத்த கண்களையுடையயசோதையானவள், [illegible] - நர்த்தனம்பண்ணுகிறவனைக்கொண்டு, ([illegible]) [illegible]-ரத்நமயமான, [illegible]-கம்பத்தில், [illegible]- ப்ரதிபலிக்கிறவனும், [illegible]- மிகவும் தர்சநீயனாயிருக்கிறவனுமான, [illegible]- க்ருஷ்ணனை, [illegible] -ப்ரதிபிம்ப மன்றிக்கேதானானக்ருஷ்ணனைபபோல, [illegible]- பார்த்து, [illegible]- எதிர்நிற்கிற, [illegible]- ஸாக்ஷாதக்ருஷ்ணனையும், [illegible]-பார்த்து,-[illegible]-ஒருஉருண்டையாயிருநத, [illegible]- வெண்ணெயை, [illegible]-இரண்டாக, [illegible]-பண்ணினாள். (66)

(தா-ம) இதில், யசோதையினுடைய பரமத்தைச் சொல்லுகிறார்.-ரத்நமயமான நந்தகோபருடைய மாளிகையில் நாத்தநம்செய்து விளையாடும்போது அவனுடையநிழல் அஙகுள்ள மணித்தூணில் காணப்பட்டது; அப்பொழுது யசோதையானவள் கருஷ்ணனுக்குக்கொடுக்கைக்காக வெண்ணெயையுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து, கூத்தாடுகிற க்ருஷ்ணனையும், மணித்தூணில் அவனைப்போலாடுகிற ப்ரதிபிம்பத்தையுங்கண்டு, இருவாக்கும் வாசியறியமாட்டாதே, இரண்டு க்ருஷ்ணமூாத்திகளுளா ராகவெண்ணித்தன்கையில் வெண்ணெயை இருவர்கருமாக இரண்டாகப் பிரித்தாளென்கிறா. (66)

[illegible]
[illegible]

(ப-உ) வத்ஸ-பிள்ளாய்! விபாதம் ஜாதம் - விடியற்காலமாய்விட்டது, ஜாக்ருஹி - விழித்துக்கொள், க்ருஷ்ண-கண்ணனே! ஸஹஸ்ரம்-ஸமா:-பதினாயிரம் வருஷங்களில், ஜீவ-உயிர்வாழ்ச்சியையடையக்கடவாய், இதி- இம்மாதிரி, யசோதயா - யசோதையினால், உக்த்வா- சொல்லி, முஹு:-பலகாலம், (த்ருஷ்டாநநம்) த்ருஷ்ட- பார்க்கப்பட்ட, ஆநநம்- முகத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை, ஆச்ரயே- ஆச்ரயிக்கிறேன். (67)

(தா-ம) இதில், யசோதை பள்ளியுணர்த்தினபடியை யநுஸந்திக்கிறார்.-அப்பா! பொழுது விடிந்தது,எழுந்திராய், நீ சிரஞ்சீவியாகவாழககடவாய்,என்றுஎழுப்பியாசீர்வதித்து க்ருஷ்ணன் முகத்தையே யசோதையானவள் இடைவிடாமல் பார்த்து மகிழ்ந்தாள்; அக்காலத்தில் அவனை நான் தொழுகிறேனென்கிறார். (67)

ஓஷ்டம் ஜிக்ரந் சிசுரிதியா சும்பிதோ வல்லவீபி: கண்டம் க்ருஹ்ணந் ப்ரணிதவக்ஷோ காடமாலிங்கிதாங்க:। தோர்த்வந்த்வேந ஸ்தநதடபரோ ஸ்வீக்ருதாங்க: பலக்ராம்யோ அல்பக்ரீடோ ஹரது துரிதம் தூரதோ பாலக்ருஷ்ண:॥ (68)

(ப-உ) வல்லவீபி:-கோபியர்களினால், சிசு:இதியா-பாலனென்கிற நினைவினால், சும்பித:- சும்பனம் பண்ணப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, ஓஷ்டம்-(அவர்களுடைய) அதரத்தை, ஜிக்ரந்-மோநதுபார்க்கிறவனும், காடம்- நெருக்கமாக, (ஆலிங்கிதாங்க:) ஆலிங்கித- தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட, அங்க: - சரீரத்தை யுடையவனாய்க்கொண்டு, (அருணிதவக்ஷ:) அருணித- சிவந்திருக்கிற, வக்ஷ:- ஸ்தானத்தை யுடைத்தாம்படி, கண்டம்- (அவர்கள்)கழுத்தை, க்ருஹ்ணந்-பிடித்துத்தழுவிக்கொண்டவனும், அங்கே- மடியை, (ஆரோபிதாங்க:)ஆரோபித- ஏற்றுக்கொள்ளபபட்ட, அங்க: - சரீரத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, தோர்ணா- கையினால், அல்பக்ரீ- நாணவேண்டுமிடமான அல்குலை, ஸ்ப்ருசந் - தடவினவனுமாயக்கொண்டு, (பலக்ராமணீ) பல்லவ-விடபுருஷர்களுக்கு, க்ராமணீ-தலைவனான, பாலக்ருஷ்ண:- பாலகனானக்ருஷ்ணன், துரிதம்- பாபத்தை, தூரத:- தூரமாக, ஹரது-அபஹரிக்கட்டும் (போக்கட்டும்). (68)

(தா-ப்) இதில், இவர்களறியாக் காலத்திலும் இவர்களோடே இவன் ஸம்ச்லேஷித்தபடியைப் பேசுகிறார்.- கோபிமார்கள், இவனை சிசுவென்றெடுத்து முத்தமிடுங்காலத்தில் இவன் அவர்களுடைய அதரபானம் பண்ணத்தொடங்கினான், இந்த சிசுவை அவர்களெடுத்து நெருக்கி யணைக்கும்போது இவனவர்கள் கண்டத்தை அநுராகத்துடன் தழுவினான், இவனையவர்கள் மடியிலேற்றி லாலநம்பண்ணுங் காலத்தில் இவன் அவர்களுடைய மதநகேஹத்தைக் கையால்தடவினான், இப்படி இளமையிலும் விடனாகத்திரிந்த க்ருஷ்ணன், இவனநுஸந்தாநத்தினால் நம்முடைய பாபங்களைப் போக்கக்கடவானென்கிறார். (68)

ஏதே லக்ஷ்மண ஜாநகீவிரஹிதம் மாம் கேதயந்த்யம்புதா மர்மாணீவ ச கட்டயந்த்யலமமீ க்ரூரா: கதம்பாநிலா: | இத்தம் வ்யாஹ்ருதபூர்வஜந்மசரிதோ யோ ராதயா வீக்ஷித: ஸேர்ஷ்யம் ஶங்கிதயா ஸ ந: ஸுகயது ஸ்வப்நாயமாநோ ஹரி: || (69)

(ப-உ) லக்ஷ்மண-லக்ஷ்மணனே! (ஜாநகீவிரஹிதம்) ஜாநகீ- ஸீதையினால், விரஹிதம், பிரிந்திருக்கிற, மாம் - என்னை, ஏதே-இந்த, அம்புதா:-மேகங்கள், கேதயந்தி-துயரமுறுத்துகின்றன; அமீ- இந்த, க்ரூரா:- தயையற்றதான, கதம்பாநிலா:-கடம்பைமரத்தில் பட்டுவந்து வீசுகிறகாற்றுகள், அலம் - மிகவும், மர்மாணி ச- ப்ராணநிலைகளையும், கட்டயந்தி இவ- பொறியெழத்தேய்ப்பதுபோலிருக்கின்றன; இத்தம்-இம்மாதிரி, (வ்யாஹ்ருதபூர்வஜந்மசரித:)வ்யாஹ்ருத- சொல்லப்பட்ட, பூர்வஜந்ம - முன்னவதாரத்தில், (ராமாவதாரத்தில்) உண்டான, சரித:- வ்ருத்தாந்தத்தையுடையனான,ய: எவன், (ஸேர்ஷ்யம்ஶங்கிதயா) ஸேர்ஷ்யம்- பொறாமையுடன்கூடியிருக்கும்படி, ஶங்கிதயா - ஸந்தேஹப்படுகிற, ராதயா-ராதிகையினால்-வீக்ஷித:- பார்க்கப்பட்டானோ, ஸ்வப்நாயமாந: - கனவுகண்ட,ஸ:- அந்த, ஹரி:- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:-நம்மை, ஸுகயது- ஆநந்திப்பிக்கக்கடவான். (69)

(தா-ம்) இதில்,ஸ்ரீராமனே க்ருஷ்ணனாகவந்தவதரித்தானென்கிறார்.-இவன் உறங்கும்போது வாய்பிதற்றத்தொடங்கினான்; அதாவது-ஓ லக்ஷ்மணா! நான் ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்து நோவுபடுங்காலத்தில் இந்தமேகங்கள் என் முன்னே வந்து மந்மதபா(வா)தை

யை கலிப்பித்துயர்ப்பிக்கின்றன, இவ்வாயுவானது, கடம்பபுஷ்பமே லாவி அவ்வாஸனையுடன வந்து என்னைத்தீண்டி நலியாநின்றது; இப்படி இனை ஜன்மவதாரத்தில ஸீதாவிரஹத்தைச் சொல்லி வாய் பிதற்றுகசேட்டு அருகிருந்த ராதிகையானவள, நானிருக்க மற்றொருத்தியை நினைக்கிறுனிவன் என்று அஸூயையினு லிவனைப பார்த்தாள் இவ்விதம் ஸ்வப்நாநுபவம் செயகிற கிருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறா. (௬௯)

ஓஷ்டம் முஞ்ச ஹரே பிபேமி பவதா பீதா ஹதா பூதநா
கண்டாச்லேஷத ஏவ ஹந்த நிஹதாவத்யாபி யன்மார்ஜுநௌ |
முஞ்சேமம் ஸ்மர ஹாரிதம் ஹிரண்யகசிபுர்நீதோ நகைர்ம்ருத்யுதா
மித்யம் வாரிதராத்ரிகேளிரவதாத் ருக்மிண்யா ஸபரிஹாஸ ஹரி:|| (70)

(ப-உ) ஹரே- க்ருஷ்ணனே! ஓஷ்டம்-(என்)உதட்டை, முஞ்ச- விடு, பவதா-உம்மால், பானேந:-(ஸ்தன)பானத்தினால், பூதநா- பூதனையானவள், ஹதா-கொல்லபபட்டாள், (ஆகையால்) பிபேமி- (நான)பயப்படுகிறேன்;) அர்ஜுநௌ- அர்ஜுநமரங்கள், ஆச்லேஷேந- தழுவிக்கொள்வதினுல், ஹதௌ - (உம்மால்) முறிக்கப்பட்டன (ஆகையால்), இமம்- இந்த, கண்டாச்லேஷம்-(என்) கழுத்தைத் தழுவிக்கொள்வதை, ஜஹீஹி- விடும்; ஹிரண்யகசிபு: - ஹிரண்ய கசிபுவானவன, நகை:-(உம்முடைய)நகங்களினுல், ம்ருத்யும்- மரணத்தை, நீத: - அடைவிக்கப்பட்டான். (ஆகையால்) ஸ்மரிதம்- நகக்ஷதத்தை, மாக்ருதா - கொடாதே (செய்யாதே) கொள்ளும்; இத்யம் - இந்தமாதிரி, ருக்மிண்யா- ருக்மிணீதேவியினுல், ஸபரிஹாஸக-பரிஹாஸத்தினுல், (வாரிதராத்ரிகேளி:) வாரித - தகையப்பட்ட, ராத்ரிகேளி:- ராத்ரியில் க்ரீடையையுடைய, ஹரி:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அவதாத்-ரக்ஷிக்கட்டும். (70)

(தா-ம) கீழ், ராதிகை முன்னுகத் தன்னபீஷடத்தைவேண்டிக் கொண்டு, இதில், ருக்மிணி முன்னுகவேண்டிக் கொளளுகிறா - ருக்மிணியு மிவனுமாக ராத்திரி ரதிகேளிசெயயும்போது அதரசும்பநம் செய்யதொடங்கினுன, அப்போது ருக்மிணீதேவியானவள், நீமுன்னே பூதனையின் முலேயில்வாய்வைத்து அவளேயுயிர்மாளப பண்ணினுய், அதைநினைத்து நான் பயப்படுகிறேன், என்னதரத்தை விட்டுவிடு என்ருள், பின்பு அதைவிட்டு ஆலிங்கநம் பண்ணிக் கொண்டான், அதற்கு அவள், முன்பு அர்ஜுநமரங்களைத் தழுவு

வதுபோல் செய்து அவற்றை வேருடன் விழத் தள்ளினவனன்றோ நீ, என்னைத் தழுவவேண்டாமென்று தடுத்தாள், அதற்குமேலே அவன் ஸ்தநக்ரஹணம் பண்ணினான், அதற்குமவள், முன்னிரண்யகசிபுவை நகங்களினால் கிழித்தெறிந்தாயல்லவா, என்மனம் கூசுகிறது, உன் நகங்களை என்மேல்வையாதே கொள்ளென்றாள், இப்படி பரிஹாஸச் சொற்களினால் ருக்மிணிதேவி தடைசெய்யத் தட்டுண்டுநின்ற க்ருஷ்ணன் நம்மைக் காப்பாற்றக் கடவானென்கிறார். (70)

ராமோ நாம பபூவ ஹுந்தத³பலா ஸீதேதி ஹுந்தௌ பி
து꞉ வாசா பஞ்சவடீதடே விஹரதஸ்தாமாஹரத்ராவண꞉। நித்ரா
ர்த்தம் ஜநநீகதாமிதி ஹரேர் ஹுங்காரத꞉ ஶ்ருண்வத꞉ ஸௌமித்ரே
க்வ தநுர்தநுர்தநுரிதி வ்யக்ரா கிர꞉ பாந்து வ꞉॥ (71)

(ப-உ) ராமோ நாம - (முற்காலத்தில்) ஸ்ரீராமனென்றொருவர், பபூவ- இருந்தார். (என்றாள்யசோதை), ஹும்-உம், (என்றான் க்ருஷ்ணன்),(தத³பலா) அந்த ஸ்ரீராமனுடைய, அபலா-மனைவியானவள், ஸீதாஇதி- ஸீதையென்று பெயருடையவள், (என்றாள் யசோதை) ஹும்-உம் (என்றான் க்ருஷ்ணன்), தௌ - அவ்விருவரும், பிது꞉-ஸ்ரீராமனது தந்தையாகிய தசரதருடைய, வாசா- சொல்லினால்,(சொல்லையனுஸரித்து) பஞ்சவடீதடே - (வநவாஸம்போய்அங்கு) பஞ்சவடியென்கிறகாட்டில், விஹரத꞉- (சிலகாலம்) ஸுகமாக வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ராவண꞉- (அப்போது) ராவணனென்பவன், தாம்- அந்தஸீதையை, ஆஹரத்- எடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான்(என்றாள் யசோதை); இதி-இந்தப்பிரகாரம், நித்ரார்த்தம்-(க்ருஷ்ணன்) உறங்குவதுநிமித்தமாக, (ஜநநீகதாம்) ஜநநீ- தாயான யசோதையினால்சொல்லப்பட்ட, கதாம் - கதையை, ஹுங்காரத꞉- உம் என்றுசொல்லி, ஶ்ருண்வத꞉-கேளாநின்ற, ஹரே꞉-ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய, ஸௌமித்ரே- லக்ஷ்மணா! க்வ-எங்கே, தநு꞉ - தநு꞉ - தநு꞉ - வில்லு வில்லு வில்லு, இதி - என்று, வ்யக்ரா꞉- பரபரப்புடன் சொல்லப்பட்ட, கிர꞉-சொற்கள், வ꞉- உங்களை, பாந்து-ரக்ஷிக்கட்டும். (71)

(தா-ம்) முன்ஸ்வப்நத்தில் பரத்வத்தை வெளியிட்டபடியைச் சொன்னார், அநந்தரம், ஸ்வப்நத்தில், தானே ஸ்ரீராமாவதாரம்பண்

ணினபடியை வெளியிட்டமையைச் சொன்னார், இதில, தாலாட்டு ம்போது தன்ஸ்வபாவத்தில் வெளியிட்டப் பிரகாரத்தைப பேசுகிறார்.—இவனைத் தொட்டிலிலிட்டு யசோதை, யுறங்கபபண்ணுகைக்குக் கதைசொல்லிப் பாடத் தொடங்கினாள், அதாவது- முன்னே ஸ்ரீராமனென்ன ஒருவரிருந்தார், அவருக்கு ஸீதையென்றொருபத்தினி யிருந்தாள், அவர்களிருவரும் தந்தையாகிய தசரதமகாராஜன் சொல்ல வநவாஸம்போய பஞ்சவடி யென்னுமிடத்தில் வாஸம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் இவ்வளவும் அவள் சொல்லக் கேட்டிருந்த க்ருஷ்ணன் ஒவ்வொருசொல் முடிந்தவுடனே, அச்சொல்லைத்தான் கேட்டமைக்கடையாளமாக "உம" "உம" எனறு சொல்லிக் கொண்டுவந்தான், அதறகுமேலே அவள், இபபடியிருக்கையில் அந்த ஸீதையை ராவணன்வந்து எடுத்துக்கொண்டு போயவிட்டான் எனறாள், தன பூர்வஜந்மத்துக் கதையான இதைக்கேட்டவுடனே வெகுபரபரப்புடன், "லக்ஷ்மண! எங்கே தநுஸ்ஸு, தநுஸ்ஸு எஙகே, எடு தநுஸ்ஸை உடனே" என்று உரத்துசசொல்லிப் பதறினான், இபபடி ஆஸ்ரிதையான ஸீதையினாபத்காலத்தில் பதறிச்சொன்ன சொறகள், அவனை யாஸ்ரயித்த நமமை ஸமஸாரத்தில் நின்றும ரக்ஷிக்கக்கடவதென்கிறார். (71)

பாலோஸி ஶைலோத்தரணாக்ரபாணி: நீலோஸி நீரந்த்ர தம:ப்ரதீப: | தீரோஸி ராதா நயநாவபத்த: ஜாரோஸி ஸம்ஸாரஹர: கதம் த்வம் || (72)

(ப-உ) த்வம் - நீ, பால: அஸி - சிறுபிள்ளையாயினும், (ஶைலோத்தரணாக்ரபாணி:) ஶைல-கோவர்த்தனமலையினுடைய, உத்தரண - உயரவெடுப்பதாகிற தொழிலையுடைய, அக்ரபாணி: - முனகையையுடையனாகவும், நீல: அஸி- நீலவர்ணனாயினும், (நீரந்த்ர தம: ப்ரதீப:) நீரந்த்ர-நெருங்கின(காடமான), தம:-இருளைப் (போக்குகிற), ப்ரதீப:- விளக்குப்போன்றவனாகவும், தீர: அஸி - சூரனாயினும், (ராதா நயநாவபத்த:) ராதா - ராதிகையினுடைய, நயந-கண்பார்வையினால்- அவபத்த:- கட்டப்பட்டவனாயும், ஜார: அஸி-விடனாயினும், ஸம்ஸாரஹர: - ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமவனாகவும், கதம்- எந்தகாரணத்தினாலாகிறாய். (72)

(தா-ம்) இதில், மானிடவரில் சேராத சில செயல்களை அவனிடத்தில்கண்டு, நீ கேவலமானிடனலலை, பரதேவதையாயிருக்க

வேணுமென்று அவனைக் குறித்துச்சொல்லுகிறார்.-ஒருமனிதனால் எவ்வளவு ப்ரயாஸப்பட்டாகிலும் ஒரு பெரும்பாறையை அசக்க முடியாது. அப்படியிருக்க, நீ ஒருமனிதனாய், அதிலுமிளம் பிள்ளையாயிருந்து, ஒரு பெரியமலையை துணிக்கையினால் அநாயாஸமாக வெடுத்துத் தூக்கிப்பிடித்தாய்; உன்னைப்போல் கருவண்ணனான ஒருவன் இருண்டவிடத்தில் நின்றால அவன் பிறர்கண்ணுக்குக் காணாமல் அவ்விருளோடொன்றாகச் சேர்ந்திருப்பன்; நீ அப்படியன்றிக்கே அவ்விருளைப்போக்கி நீயும் விளங்கி அங்குள்ள வஸ்துக்களையும் விளங்கப்பண்ணா நின்றாய். தைர்யசாலியான புருஷன் க்ரூரர்களுடைய பாசாதிகளுக்குங்கூடக் கட்டுப்படான்; அப்படியிருக்க நீ ஒருபெண்பிள்ளையான ராதிகை தன் கண்ணால் கட்டக்கட்டுண்டாய், உலகில் பரஸ்த்ரீகமநம் பண்ணுகிறவன் கதையைச் சொல்லில அவனுடைய பாபம்சொன்னவர்களையும் வந்தடைக்கும், நீ அப்படிப்பட்டவனாயிருந்தும் உன்கதையைக் கீர்த்தித்த மாத்ரத்தில ஸம்ஸாரமெல்லாம நீங்கி விடாகின்றது; இதையெல்லாம் பார்த்தால் உன்னை ஸாதாரணமநுஷ்யனாகச் சொல்லப் போகாதென்கிறார்.(72)

பாலாய நீலவபுஷே நவகிங்கிணீகஜாலாபிராமஜகநாய
திகம்பராய | சார்தூலதிவ்யநகபூஷணபூஷிதாய நந்தாத்மஜாய நவநீதமுஷே நமஸ்தே || (73)

(ப-உ) பாலாய- சிறுபிள்ளையானவனும், (நீலவபுஷே) நீல-இருண்டிருக்கிற, வபுஷே-திருமேனியையுடையவனும்,(நவகிங்கிணீகஜாலாபிராமஜகநாய) நவ- புதிதான, கிங்கிணீக- கிங்கிணிகளுடைய, ஜால - ஸமூகத்தினால், அபிராம - ஸுந்தரமான, ஜகநாய- கடியின்பின்புறத்தை(அல்குலையுடையவனும்,)திகம்பராய- வஸ்த்ரம் கட்டாதவனும், (சார்தூலதிவ்யநகபூஷண பூஷிதாய) சார்தூல - புலியினது, திவ்ய - உயர்ந்ததான, நக - நகங்களால் செய்யப்பட்ட, பூஷண - அலங்காரத்தினால், பூஷிதாய- அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், நவநீதமுஷே - நவநீதசோரனும், நந்தாத்மஜாய- நந்தகுமாரனுமான, தே- உன்பொருட்டு, நம:- நமஸ்காரம் (செய்கிறேன). (73)

(தா-ம்) இப்படிகளாலே அவனைப்பரதேவதையாகநிர்ணயித்து அவன் சாலிலே விழுகிறாரிதில்.-கண்டார் கண்கள் குளிரும்படியா

ன நீலவர்ணத்தையுடையனும், அரையில் தங்கக் கிங்கிணிகள் கட்டி ஆடையுமுடுத்தாத சிறுவனாய், கழுத்தில் புலிநகம்முதலிய நாநா விதமான ஆபரணங்களை பூண்டு வெண்ணெய்க்களவில் முதிர்ந்தவனான உன்னைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (73)

பாணௌ பாயஸ பக்தமாஹித ரஸம் பிப்ரந் முதா தக்ஷிணே ஸ
வ்யே ஶாரத சந்த்ர மண்டல நிபம் ஹையங்கவீநம் ததத் | கண்டே கல்பித
புண்டரீக நகமப்யுதார தீப்திம் வஹந் தேவோ திவ்ய திகம்ப
ரோ திஶது ந: ஸௌக்யம் யஶோதாஶிஶு:॥ (74)

(ப-உ) ஸவ்யே பாணௌ - இடதுகையில், (ஆஹித ரஸம்) ஆஹித - வைக்கப்பட்ட, ரஸம் - மாதுர்யத்தையுடைத்தான, பாயஸ பக்தம் - பாலில் சமைந்த அந்நத்தை, முதா - ஸந்தோஷத்துடன், பிப்ரந் - தரிப்பவனும், தக்ஷிணே - வலதுகையில், (ஶாரத சந்த்ர மண்டல நிபம்) ஶாரத - சரத்காலத்திலுண்டான, சந்த்ர மண்டல - வட்டமாயிருக்கிறசந்திரனோடு, நிபம் - உவமைபெற்ற, ஹையங்கவீநம் - வெண்ணெயை, ததத் - தரிப்பவனும், கண்டே - கழுத்தில், (கல்பித புண்டரீக நகம்) கல்பித - ஆபரணமாகச்செய்யப்பட்ட, புண்டரீக - புலியினுடைய, நகம் - நகத்தையும், (உதார தீப்திம்) உதார - (சரீரத்தில்) மேன்மேலும்பெருகிவருகிற, தீப்திம் - காந்தியையும், வஹந் - வகிப்பவனும், (திவ்ய திகம்பர:) திவ்ய - அப்ராக்ருதவிக்ரகத்தையுடையவனும், திகம்பர: - ஆடையுடுத்தாதவனும், தேவ: - ஸர்வலோக பூஜ்யனுமான, யஶோதாஶிஶு: - அசோதையின் சிறுவனாகிய க்ருஷ்ணன், ந: - நமக்கு, ஸௌக்யம் - சுகத்தை, திஶது - கொடுக்கக் கடவானாக. (74)

(தா-ம்) இதில், தாமிவ்வுலகினி லிருக்குமளவும் அவனுடைய த்யானத்துக்கு யோக்யமாம்படி ஸுகமான வாழ்வைக்கோருகிறார். புலிநகங்கள் கோத்துக்கட்டி யிருக்கிற ஆபரணங்களைக் கழுத்திலணிந்து, ஸ்வாபாவிகமான அபரிமித தேஜஸ்ஸையுடையவனாய், வலதுகையில் இனிதான க்ஷீரான்னத்தையும், இடதுகையில் நிர்மலமாக வெளுத்துத் திரண்டிருக்கிற வெண்ணெய்த்திரளையும் வைத்திருக்கிற க்ருஷ்ணன்; எனக்கு அங்காதிகளினாலுண்டான ஸுகத்தைக் கொடுக்கட்டுமென்கிறார். (74)

கிங்கிணீகிணிகிணீரவஶோபோ ரிங்கணை ரங்கணபுவி ஸதாட-
ந் | டணடணகணகணயுகலபதம் கங்கண கரபூஷணம்ஹ
ரிம்வந்தே || (57)

(ப-உ) (கிங்கிணீகிணிகிணீரவஶோபீ) கிங்கிணீ - கிங்கிணிகளு
டைய, கிணிகிணீ - கிணிகிணியென்றொலிக்கிற, ரவஶோபீ - ஒலி
யையுடைய, ரிங்கணைः - தத்தித்தத்தி இழுத்திழுத்து நடக்கிற நடைக
ளினால், அங்கணபுவி- முற்றத்தில், ஸதா - எப்போதும், அடந்தம்-
ஸஞ்சரிப்பவனும், (டணடணகணகணயுகலபதம்) டணடண
கணகண-குணுகுணுவென்றொலிக்கிற, (தண்டைகளணிந்த),
யுகலபதம் - இரண்டுபாதங்களையுடையவனும், (கங்கணகரபூ
ஷணம்) கங்கண- வளையென்கிற, கரபூஷணம்- கையிலணியை யு
டையவனுமான, ஹரிம் - ஶ்ரீகருஷ்ணனை, வந்தே - நமஸ்காரம்செய்
கிறேன். (75)

(தா-ம்) இவன் முட்டியிட்டுத் தவழும்போது அரையில் கட்
டின கிங்கிணிகள கிணிகிணி யென்றொலியாநின்றன. பாதங்களில்
பூண்ட தண்டைகள குணுகுணுவென்று இரையா நின்றன. அப்பா
தங்களை நான் வணங்குகிறேனெனகிறார். (75)

ஸம்பாவயே ஸாரணீநாம் பாஶாலயம் தமநுயாந்தம்|
லம்பாலகம் வலயே தம் பாலம் தநுவிலக்னபங்கம்|| (76)

(ப-உ) ஸாரணீநாம்- பசுக்களுடைய, ஶாலாயா - மந்தை
யில், அநுயாந்தம்- (தன்னைப்)பின்தொடர்ந்துவருகிற, பாலாம்- தா
யானயசோதையை, ஆயாஸயந்தம்- இளைப்பித்தவனும்,(லம்பாலகம்)
லம்ப- தொங்குகிற, அலகம்- முன்னெற்றிமயிர்களையுடையவனும், (த
நுவிலக்னபங்கம்) தநு - சரீரத்தில், விலக்ந- சுற்றும்ஒட்டிக்கொ
ண்டிருக்கிற, பங்கம் - சேற்றையுடையவனுமான, தம் - அந்த,
பாலம் - ஶ்ரீகிருஷ்ணனை, ஸம்பாவயே - ஆஶ்ரயிக்கிறேன். (76)

(தா-ம) இவன் பசுககளின் பின்னேபோகத் தொடங்குவான்,
இவனைப்போக வொட்டாமல பிடிப்பதாக யசோதை இவனைப பின்
தொடராநிற்பள். அவள கையிலகப்படாமல் பசுக்கூட்டத்தின் நடு
வே விரிதலையும் தானுமாக நுழைநதோடிப் போவான், அதினுலவ
னுடம்பெஙகும் அள்ளல் சேறுபடிநது கிடக்கும், இபபசுக்கள்

முட்டிமிதித்து அவனுக்கென்னதிங்குவருகிறதோவென்று பயந்து யசோதை அபபோதைக்கும் அவனைவிட மாட்டாமல் அப்பசுக் கூட்டத்தின் நடுவே நுழையப்புக்கு நுழையப்போகாமல மிகவும் வருந்துவாள ; இப்படி யதேஷ்டமாக விளையாடித் திரியாநின்ற க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (76)

அஞ்சிதபிஞ்சாவதம்ஸம் ஸஞ்சித ஸௌஜந்ய வல்லவீவஸ்யம்|
அதரார்பிததவேணும் பாலம் கோபாலம் ஆஸ்ரயே (77)

(ப-உ) (அஞ்சிதபிஞ்சாவதம்ஸம்) அஞ்சித - கட்டப்பட்டிருக்கிற, பிஞ்ச- மயிலிறகாகிற, அவதம்ஸம் - சிரோபூஷணத்தையுடையவனும், (ஸஞ்சிதஸௌஜந்ய வல்லவீவஸ்யம்) ஸஞ்சித - ஸம்பாதிக்கப்பட்ட, ஸௌஜந்ய- ப்ரீதியையுடைய, வல்லவீ - ஆய்ச்சிகளுடைய, வஸ்யம் - சூழ்ச்சியுடையவனும், (அதரார்பிதவேணும்) அதரார்ப்பி - சுந்தரமான அதரத்தில், அர்பித- வைக்கப்பட்ட, வேணும்- குழலையுடையவனும், கோபாலம்- பசுக்களைக்காப்பாற்றுமவனுமான, பாலம்- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆஸ்ரயே- ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (77)

(தா-ம்) தலையில் மயிலிறகைச்சூடி, வாயில்வேணுவை வைத்தூதி, ஆயர்மாதர்களிடத்தில் அன்பு புரிந்தவனான க்ருஷ்ணனை வ்யாபாராந்தரங்களையெல்லாம் விட்டுத் தொழுகிறேனென்கிறார். ()

ப்ரஹ்லாதபாகதேயம் நிகமமஹாகஹ்வராந்தரேயம்|
நரஸிம்ஹசப்ததேயம் நிர்ஜரதேயம் மமாதுநா ஸந்தேயம்|| (78)

(ப-உ) (ப்ரஹ்லாதபாகதேயம்) ப்ரஹ்லாத - ப்ரஹ்லாதனென்பவருடைய, பாகதேயம் - புண்யபரிபாகரூபமானது, (நிகமமஹாகஹ்வராந்தரேயம்) நிகம- வேதங்களாகிற, மஹாகஹ்வர - பெரியமுழைஞ்சுகளின், அந்த:- உள்ளே, ஆதேயம் - வைக்க (ப்ரதிபாதிக்கப்) பட்டதும், (நரஸிம்ஹசப்ததேயம்) நரஸிம்ஹ - நரஸிம்ஹம் என்கிறசொல்லால், அபிதேயம் - சொல்லப்பட்டவனும், (நிர்ஜரதேயம்) நிர்ஜர- தேவர்களுக்கு, தேயம் - கிழப்படிந்ததுமானவஸ்து, மம-எனக்கு,ஸந்தேயம்- த்யாநிக்கத்தக்கது.

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய பூர்வாவதாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.-வேதமானது மூலமே எலலாக்கு மோதப்போகாது. சிலரோதினாலும் அதினர்த்த மறிவதற்கு இச்சைபிறவாது. ஒருகாலிச்

யைப்பிறக்கிலும் அறிவுடையார்க்கும மீமாம்ஸை முதலிய சாஸ்த்ரங்களை யாராயாமல இதிலிழியப்போகாது, அவற்றை யெல்லாம்பெற்று இழியிலும் ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மனக்கலக்க முற்றார்க்கு உண்மை வெளிப்படாது. ஆதியில பகவத்கடாக்ஷம் பெற்று ஸத்வகுண நிஷ்டரான மஹான்களுக்கே யறியப்போமாகையால் இப்பரதத்வமானது வேதமாகிற பஹாகுஹையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கும. இப்படி யரிதாயினும ஞாநிகளுக்குக் கையாளாயிருக்கும, இதை யெங்கேகாணலா மென்னில், பாகவதாக்ரேஸரனை ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் தமக்கு ப்ரதயக்ஷமாகவேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ள அம்மநோரதத்தை நிறைவேற்றுகைக்காகவே நரஸிம்ஹனாக அவதரித்தான் இப்படி ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனாய், அநாஶ்ரிதர் கண்டு மங்கிப்போம்படி அவர்களுக்கு அதிபயங்கரனான நரஸிம்ஹனையே நான் த்யானிக்கக் கடவேனென்கிறார். (78)

ஸம்ஸாரே ஸாரம் கம்ஸாரே ஶ்சரணகமலபரிஜ்ஞானம்।
ஜ்யோதிஃ கிமந்தகாரே யதந்தகாரே ஹரந்த்யானம்॥ (79)

(ப-உ) ஸம்ஸாரே அஸாரமான ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில், ஸாரம்-உத்க்ருஷ்டமானது, கிம் எது, (என்னில்), (கம்ஸாரி சரணகமலபரிஜ்ஞானம்) கம்ஸாரி - கம்ஸனுடைய வைரியான க்ருஷ்ணனுடைய, சரணகமல திருவடித்தாமரைகளுடைய, பரிஜ்ஞானம் - ரூப குணஸௌந்தர்யாதிகளுடையத்யானமே (உத்க்ருஷ்டமானது); அந்தகாரே - இருள்கவ்விக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தில், ஜ்யோதிஃ விளக்குப்போல் இருளைப்போக்குமது, கிம் - எது (என்னில்), யத்-யாதொரு, அந்தகாரேஃ- விஷ்ணுவிஷயகமான, அநுத்யானம் - த்யான முண்டோ, (தத்-அதுவே சோதியாகிறது). "அந்தகாரேஃ அநுத்யானம்" என்பதற்கு, ருத்ரன் எப்போதும் செய்துகொண்டிருக்கிற ஶ்ரீராமவிஷயகமானத்யானமென்றுமாம். (79)

(தா-ர்) நாங்களெல்லாம் அர்த்தத்தையும் காமத்தையுமே இஸ்ஸம்ஸாரத்தில ஸாரமாகவெண்ணி அர்த்தத்தை எவ்விதத்திலாகிலும் சோத்துத் திரட்டுவதும காமத்தை யநுபவிப்பதுமே தொழிலாயிருந்தோம். நீரிதையெல்லாம் துறந்து க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் ஸஜியாநின்றீர், இவ்விரண்டில் ஸாரமேதோ அதையாராய்ந்து சொல்லுமென்று அன்பர்கள்கேட்க, கம்ஸன் ராஜாவாகையாலே அர்த்தகாமங்களால் குறைவற்றிருந்தான். ஆகிலும் அவ்விரண்டும் அவ

னுடைய ஆபத்காலத்தில ஓருதவி செய்யப்பெறுமல், நசித்தேபோயின; அதுவுமன்றி, அவ்விரண்டினுலுமவன் அஹங்காரமமகாரங்கள்கொண்டு, அதினுலுண்டான ராகத்வேஷாதிகளினுல் வருந்திபோம் வழிக்குத்துணையாக நன்மைகளொன்றையும் தேடாமலே மாணடுபோனுன், ஆகையால் உங்களுடைய அர்த்தசாமங்கள அஸாரமென்பதை நீங்களே யாராயந்து தெளியுங்களென்முர். ஆகில ஸாரமேதென்னில், பிறப்பு, இறப்பு, பிணி, பசி, மூப்பு, துன்பம் முதலிய வறறினுல் மூடப்பட்டும், மக்கள, மனைவி, பொருள, இல்லம், சுற்றம் முதலிய அள்ளல் சேற்றி லே யகபபட்டழுநதி ஒரு நொடிப்பொழுதும ஓயவின்றி ஒரு ஸத்க்ரியையையும் செய்யாதே மென்மேலும் பாபததையே விளைவிபப தாகையாலே அடிதொடங்கி நுனிவரையில் எட்டிக்காயாய்க் கசநதிருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரத்தில, அநேகம் பிறவிகளில் பணணின புண்யவிஷத்தினுல வநத இம்மானிடப் பிறவியிலிருநது, தன்னுல்கூடியயளவும, இஸ்ஸாரஸாகரத்தில் நினறும் கிளம்புகிற ஆதி(ஆதி)வ்யாதிகளாகிற பேரலையையொதுக்கி, நினைக்கும்போதே ஸகல தாபங்களையுமாறறி, சைத்ய ஸௌகந்த்ய மார்த்தவாதிகளால் மஹாநநதத்தை விளைக்சவறுன க்ருஷ்ணனுடைய சரணுரவிநதத்தை த்யாநிககையே ஸாரமாயிருக்கும; ஆனுல் அது எங்களுககு நின்ற நிலையில் நினைககப்போகாது, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் பழக்கத்தினுல் எங்கள் நெஞ்சம பாபவாஸனையாகிற மஹாநதகாரம் மூடிக்கிடக்கிறது. அதைப போக்கி, தீபம்போல் ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவல்ல ஜ்ஞாநத்தைப் பெறவேணடுமாகையால் அதற்குபாயமேதோ ஆராயந்து சொல்லுமென்று பின்னுமவர்கள்கேடக, ருத்ரனுக் சுநதராத்மா வாயிருந்து அந்த காஸுரனை ஸமூலோச்சேதம செய்த அப்பரமபுருஷனை த்யாநிககவே நெஞ்சத்திருள் நீங்கி ஜ்ஞாநமு மொளிவிடும. அவனைப் பறறுகைக்கும பெறுகைக்கும் அவனை யல்லதுபயாமில்லை. உபாயோபேயங்களிரண்டு மவனேயாயிருக்கு மென்கிறுர் -"அநுசாரி" என்ற பதத்துக்கு யதாஸ்ருதமாக ருத்ரனென்றே ஆர்த்தம் சொல்லுமளவில், இவர்திருநதின பின்பு புருஷோத்தமனை யல்லது மற்றொரு தெய்வத்தை யறியாத இவருடைய ஸ்வபாவத்தோடும் உக்திகளோடும் விரோதிக்குமாகையால் அப்பொருளிங்குப்பொருந்தாது; ருத்ரன்தானே கார்யம்செய்யப்புகில் பஸ்மாஸுரன்கையில் பட்டபாடுபடும்; அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று பரமபுருஷன் கார்யம் செய்கிறுனென்னுமது த்ரிபுரதஹநாதி பரகரணங்களில்

காணலாம். மற்றொரு பதத்தைவிட்டுச் சொல்லாமல் இப்பதத்தால் இவர் புருஷோத்தமனைச் சொன்னதுக்கடி ப்ராஸம் கெடாமைககாகவென்றறியவும. இத்யாதியாக ஊஹ்யம். (79)

கலஶ நவநீதசோரே கமலாத்ருக்குமுதசந்த்ரிகாசௌரே|
விஹரது நந்தகுமாரே சேதோ மம கோபஸுந்தரீஜாரே|| (80)

(ப உ) (கலஶ நவநீதசோரே) கலஶ- பாத்திரத்திலொருமித்துவைத்த, நவநீத- வெண்ணெயை, சோரே-களவுகண்டவனும், (கமலாத்ருக்குமுதசந்த்ரிகாசௌரே) கமலா - ஸ்ரீதேவியினுடைய, த்ருக் - நேத்திரமாகிற, குமுத - ஆம்பலுக்கு, சந்த்ரிகாசௌரே-நிலவின் வெள்ளமானவனும், (கோபஸுந்தரீஜாரே) கோபஸுந்தரீ- இடைபெண்கள்விஷயத்தில், ஜாரே - விடனுமான, நந்தகுமாரே- நந்தகோபன்குமாரனுனகருஷ்ணனிடத்தில், மம- என்னுடைய, சேத:- நெஞ்சானது, விஹரது- ப்ரீதியடையக்கடவது. (80)

(தா-ம்) கீழ ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லவே, அது நமக்கும் பின்தொடராதொழியவேணுமென்று இதில க்ருஷ்ண த்யானத்தை யிரக்கிருா.-கோபிமார்கள கலசத்திலிட்டுவைத்த வெண்ணெயைக்களவில விழுங்கும துஷ்டசேஷ்டையை யுடையனுய், லக்ஷ்மீதேவி கண்களைத்திறநது குளிரப்பார்க்கவல்ல ஸௌந்தர்ய முடையவனுய், கோபஸுந்தரீ பராணநாதனுன க்ருஷ்ணனையே என்னெஞ்சம் த்யானிக்கக் கடவதாகவென்று பராாத்திக்கிருா. (80)

கஸ்த்வம் பால பலாநுஜ: கிமிஹ தே மந்திராஶங்கயா யுக்தம் தந்நவநீதபாத்ரவிவரே ஹஸ்தம் கிமர்த்தம் ந்யஸே: | மாதா: கஞ்சந வத்ஸகம் ம்ருகயிதும் மா காவிஷாதம் க்ஷணாதித்யேவம் வரவல்லவீ ப்ரதிவச: க்ருஷ்ணஸ்ய புஷ்ணாது ந:|| (81)

(ப-உ பால- பிள்ளாய்! த்வம்- நீ, க:- ஆர் (என்றுள் கோபிகை), பலாநுஜ:- (நான்)பலராமன்தம்பி (என்றுன்க்ருஷ்ணன்,) தே-உனக்கு, இஹ- இந்தவீட்டில், கிம் - என்னவேலை? (என்றுள் கோபிகை), (மந்திராஶங்கயா) மந்- என்னுடைய, மந்திர- வீடுஎன்கிற, ஶங்கயா - ப்ரமத்தினல், (வந்தேனென்றுன்க்ருஷ்ணன்), தத் யுக்தம்- அதுசரி, (நவநீதபாத்ரவிவரே) நவநீதபாத்ர- வெண்ணெய்த்தாழியினுடைய, விவரே- உள்ளே, ஹஸ்தம்-கையை, கிமர்த்தம்-

ஏதுக்காக, ந்யதா:- இட்டாய்? (என்றாள்கோபிகை), ஹே அம்ப- அம்மா, க்ஷணம்-சற்றுநேரம, விஷாதம்-வருத்தத்தை, மாகா:-அடையாதேகேள், ஏகம் - ஒரு, வத்ஸம்- கன்றை, அந்விஷ்யந் - தேடுகைக்காக (க்கையிட்டேன்), இதி-என்று, ஏவம் - இம்மாதிரியாக, க்ருஷ்ணஸ்ய-க்ருஷ்ணனுடைய, (வரவல்லவீப்ரதிவச:)வர- ஶ்ரேஷ்டமான, வல்லவீ-ஆய்ச்சியைக்குறித்துசசொன்ன,ப்ரதிவச:-மறுமாற்றமானது, ந:- நம்மை, பாயாத் - ரக்ஷிக்கக்கடவது. (81)

(தாத்) இதில், இவனுடைய பேச்சின்திறமையைப் பேசுகிருர் -க்ருஷ்ணன ஓ ராய்ச்சியகத்தில் புகுந்து வெண்ணெய்க்குடத்தில கையிட்டிருக்க, அவ்வளவிலே அவ்வில்லத்தாள் கண்டு நீயாரடா பிள்ளாய! என்று கேட்க, நான் பலராமனுடைய தம்பியென்றிவன்சொல்ல, இங்கென்னவேலையாக வந்தாயென்றவள்கேட்க, எங்களகமென்று வந்தேனென்றிவன்சொல்ல, அதிருக்கட்டும், இவ்வெண்ணெயத்தாழியில் ஏதுக்காகக் கையிட்டாயென்று அவள் கேட்க, அம்மா! நீ கோபிக்கவேண்டாம், எங்களகத்திலிருந்து ஒரு கன்று ஓடிபபோய்விட்டது, அதைக்தேடுகைக்காக இதிலேகையிட்டுத் துழாவுகிறேன் என்று அவளுக்குப பதிலுரைத்தான், அப்பேச்சானது நம்நெஞ்சிலகிடந்து நம்மபீஷ்டத்தை யளிக்கட்டுமென்கிருர். (81)

गोपालाजिरकर्दमे विहरसे विप्राध्वरे लज्जसे ब्रूषे गोकुलहुंकृतैः स्तुतिशतैर्मौनं विधत्से विदाम् । दास्यं गोकुलपुंश्चलीषु कुरुषे स्वाम्यं न दान्तात्मसु ज्ञातं कृष्ण तवाङ्घ्रिपङ्कजयुगं प्रेमाचलं मञ्जुलम् ॥ (82)

(ப-உ) (கோபாலாஜிரகர்த்தமே) கோபால - இடையர்களுடைய, அஜிர-தலைக்கடையிலுள்ள. கர்த்தமே- சேற்றில்,விஹரஸே- ப்ரீதியுடன்விளையாடுகிருய், (விப்ராத்வரே) விப்ர-ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுடைய- அத்வரே-யாகத்தில், (போக) லஜ்ஜஸே- வெட்கிக்கிருய், (கோகுலஹுங்க்ருதை) கோகுல-பசுக்கூட்டங்களுடைய,ஹுங்க்ருதை: ஹுங்காரங்களினுல், ப்ரூஷே - சொல்லுகிருய், (பசுவைப்போல எக்காரமிடுகிருய்) , விதாம்- ஜ்ஞானிகள்செய்கிற, ஸ்துதிஶதை: - அநேகம் ஸ்தோத்திரங்களினுல்,மௌநம்- வாய்திறவா

மையை, விடுகிறாய் - செய்கிறாய்; (ஸோகஜ்வவ்யஹிசாரிணீஷு) ஸோகஜ - இடைச்சேரியிலுள்ள, வ்யபிசாரிணீஷு - வ்யபிசாரிணீ ஸ்த்ரீகளிடத்தில், தாஸ்யம் - பணிவிடையை, கரோஷி - செய்கிறாய், (தாந்தாத்மஸு) தாந்த - விஷயசாபல்யமற்ற, ஆத்மஸு - நெஞ்சை யுடைய ருஷிகள் விஷயத்தில், ஸ்வாம்யம் - பெருந்தன்மையை, ந - விரும்புகிறாயில்லை, க்ருஷ்ண - க்ருஷ்ணனே! தவ - உன்னுடைய, ஸுந்தரம் - ஸுந்தரமான, அங்க்ரிபங்கஜயுகம் - இரண்டுபாதபங்கயமும், ப்ரேம்ணா - ப்ரீதியினால், ஸுலபம் - ஸுலபமாகப்பெறத்தக்கது (என்று), ஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்டது. (82)

(தா-ம) இதில், தமர்கட்கெளியனாய், பிறர்க்கரியனானமையைச் சொல்லுகிறார்.-ஓ க்ருஷ்ணா! நீ அறிவற்ற ஆயர்பாடியில் அவர்களால் துகைப்புண்டு சேறுபட்டு அரம்யமாயிருக்கிற தெருக்களில் விருப்பத்துடன் நடமாடுகிறாய், சிஷ்டாக்ரேஸரரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுடைய அதி ரமணீயமான யாகசாலையில் ஒருகால்வருகைக்கு வெட்கிகிறாய; இடையர்களைப்போலு மனறிக்கே திர்யக்குக்களான பசுமந்தையில் நின்று அவற்றோடொத்தாப்போல் "ஹம்மா" என்று கத்துகிறாய், ஜ்ஞாநாதிகர்கள திரள்திரளாகக்கூடி ஸ்தோத்ரம் செய்தாலும் வாய்திறவாமல் பேசாதிருக்கிறாய; இடைச்சேரியிலுள்ள வ்யபிசாரிணிகளான பெண்களுக்குப் பணிவிடைசெய்கிறாய், ஜிதேந்த்ரியரான பெரியோர்கள் "எங்கள கைங்கர்யத்தை யங்கீகரியாய்" என்று வேண்டிக்கொள்ளிலும் அதைஸம்மதிக்கிறாயில்லை; இதனால் நானறிந்த தென்னென்னில, ஜாதி, குலம, வித்யை முதலானவையொன்றும காரணமன்று, ப்ரேமமொன்று முண்டாகில் நீ அவர்களிடத்தில் பிரியாதிருப்பா யென்றறிந்தேனென்கிறார். (82)

நமோஸ்து யஶோதாயா தாயாதாயாஸ்துதேஜஸே।
யத்ராதாவாத்ஸாஜம் ஸோஜம் ஸோஜம் வ்ருத்தம் ॥ அ௩॥

(ப-உ) யத்-பிரசித்தமானஎந்ததேஜஸ்ஸானது, (ராதாவாத்ஸாஜம்) ராதா-ராதையினுடைய, வத்ஸாஜம் - தாமரை மலர்போன்றமுகத்தை, ஸோஜம்ஸோஜம் - அநவரதம்அநுபவித்து, வ்ருத்தம் - வ்ருத்தியடைந்ததோ, யஶோதாயா:-யசோதையினுடைய, தாயாதாய - பிள்ளையாகிய, தஸ்மை - அந்த, தேஜஸே - தேஜஸின்பொருட்டு, நம:-நமஸ்காரம், அஸ்து - உண்டாககடவது.

(தா-ம்) இதில், ஆஸ்ரிதரிடத்தில் தான் அதிப்ரீதி பண்ணியிருப்பானென்கிறார்.- ஒருக்ஷணம் தன்னைப்பிரியில உயிர்மாளும்படி தன்னிடத்தில் அதிப்ரீதியையுடைய ராதிகையென்னும் கோபிகையின் வதநாரவிந்தத்தைப்பார்த்து, சந்த்ரனைக்கண்ட ஸமுத்ரம்போல் கிளர்கின்ற அந்த க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (83)

𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑌨𑌯𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍋𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌗𑍋𑌪𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 ||

(ப-உ) 𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑌨𑌯𑌨𑌸𑍍𑌯 - புண்டரீகாக்ஷனை **விஷ்ணுவினுடைய**, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃 - எல்லாப்படியாலும் மங்களகரங்களாயிருக்கிற, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 - வேறான, 𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌃 - அவதாரங்கள், 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 - இருக்கட்டும்; 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍 - க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக்காட்டிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - வேறான, 𑌕𑍋𑌵𑌾 - எந்த அவதாரந்தான், (𑌗𑍋𑌗𑍋𑌪𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈) 𑌗𑍋 - பசுக்களுடையவும், 𑌗𑍋𑌪 - இடையர்களுடையவும், 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾 - இடைச்சிகளுடையவும், 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 - மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஸமர்த்தமாகிறது. (84)

(தா-ம) இதில், ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய மற்ற அவதாரங்களிற் காட்டில இவ்வவதாரமே சிறந்ததாகையாலே நானிவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்று, கேட்டவர்களுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.- ஸர்வேஸ்வரன் நரஸிம்ஹராமாதி அநேக அவதாரங்கள் பண்ணினான்: அவ்வவதாரங்களிலும் குணங்கள் குறைவறறுக கிடந்தது; ஆகிலும்; அறிவுகேட்டில் தலையான பசுக்களும், அவற்றோடொத்த இடையரும் இடைச்சிகளுமகூட ஸத்கதிபெறுவது இவ்வவதாரத்தைப் பற்றியாகையாலே இவ்வவதாரமே சிறந்ததாமென்கிறார். (84)

𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍍𑌬𑌾𑌰𑌵𑍋𑌜𑍍𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌦𑍋𑌹𑌮𑌹𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇 𑌨𑌵𑌘𑌨𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌰𑌣𑌨𑍍𑌨𑍂𑌪𑍁𑌰𑌮𑍍 |
𑌫𑌾𑌲𑍇 𑌬𑌾𑌲𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌂 𑌕𑌟𑌿𑌰𑌣𑌤𑍍𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌿𑌣𑍀𑌮𑍇𑌖𑌲𑌂 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾-
𑌘𑍍𑌰𑌨𑌖𑌂 𑌚 𑌶𑍈𑌶𑌵𑌕𑌲𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌜𑍇 || ௮௫ ||

(ப-உ) 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌂 - நாள்தோறும், 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 - மந்தையாகக் கூடிவளர்ந்திருக்கிற பசுக்கூட்டத்தின் நடுவில், (𑌅𑌮𑍍𑌬𑌾𑌰𑌵𑍋𑌜𑍍𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑍇) 𑌅𑌮𑍍𑌬𑌾 - அம்மாவென்கிற, 𑌰𑌵 - கூசலினால், 𑌉𑌜𑍍𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿

தெ- அதிசயித்திருக்கிற, (ப்ராதஶ்சோராஹ உத்ஸவெ) ப்ரா தஃ- உதயகாலத்திலுண்டான, சோராஹ- பசுகறக்கையாகிற, உத்ஸவெ - பெருந்திருநாளில், (நவ நஶ்யாமம்) நவ-புதிதான, ந- மேகம்போல், ஶ்யாமம் - நீலவர்ணமுடையதும், (ரணந்நூபுரம்) ரணத்- ஒலியாநின்ற, நூபுரம்- தண்டைச்சிலம்பையுடையதும, பாலெ-நெற்றியில், பாஸிதகம்- சுட்டியினுலலஙகரிக்கப்பட்டதும, (கடீரணத்கிங்கிணீமேகலம்) கடி-அரையில், ரணத்- ஒலியாநின்ற, ஸத்-ஶ்ரேஷ்டமான, கிங்கிணீ-கிங்கிணிகளையுடைய, மேகலம்-அரைநூல்மாலையையுடையதும், கண்டெ-கழுத்தில், வ்யாக்ர நகம்-அணியாகக்கட்டப்பட்டபுலிநகததையுடையதும்,(ஶைஶவகலாகல்யாணகார்த்ஸ்ந்யம்) ஶைஶவ-பால்யத்திலுடைய, கலா - அம்சமாகிற, கல்யாண- மங்களத்திலுடைய, கார்த்ஸ்ந்யம்- பரிபூர்த்தியையுடையதுமான க்ருஷ்ணமூர்ததியை, ஸ்மரெ- த்யாநிககிறேன. (85)

(தா-ம்) இதில, இவன் பாலகறக்கும போதுண்டான அழகை யநுபவிக்கிரு.- விடியற்காலத்தில் பால கறககும்போதானவாறே, கோகுலமெஙகும் பசுககளும் கன்றுகளும "அமமா" "அமமா" என்று பேரொலியிட்டுக் கூப்பிடத்தொடஙகினவாறே, நீர்கொண்டு வாஷிககப புகக்மேகமபோல இருண்ட மேனியையுடையனை க்ருஷ்ணன், நெற்றியில் கட்டின சுட்டியும், கழுத்தில தொஙகவிட்ட புலிநகத்தாரமுமாய, காலிலிட்ட தண்டைசசிலமபும, அரையிலகட்டின சதஙகைகளும் சிறந்ததொலியிடும்படி அசைநதசைநது, அதிஸுந்தரமான பா(ல)ல வேஷத்துடனே வாராநின்றன், அவவழகைநான் த்யாநிக்கிறே னென்கிறார். (85)

ஸஜலஜலதநீலம் தர்ஶிதோதாரலீலம் கரதலத்ருதஶைலம் வேணுநாதைரஸாலம் | வ்ரஜஜநகுலபாலம் காமிநீகேளிலோலம் கலிதலலிதமாலம் நௌமி கோபாலபாலம்|| அசு||

(ப-உ) (ஸஜலஜலதநீலம்)ஸஜல நீரோடுகூடிய,ஜலத - மேகம் போல்,நீலம்-ஶ்யாம,வர்ணமுடையவனும, (தர்ஶிதோதாரலீலம்) தர்ஶித- காண்பிககப்பட்ட, உதார - கமபீரமான, லீலம்-திருவிளையாட்டையுடையவனும், (கரதலத்ருதஶைலம்) கரதல - உள்ளங்கையில, த்ருத - தாங்கப்பட்ட, ஶைலம்- கோவர்த்தனமலையையுடையவனும, வேணுநாதைஃ - வேணு நாதங்களினுல், ரஸாலம்-

பூர்ணாநந்த முடையவனும், (வ்ரஜஜநகுலபாலம்) வ்ரஜ- இடைச்சேரியிலுள்ள, ஜந- ஜநங்களுடைய, குல - ஸமூஹத்தை, பாலம்- பரிபாலனம்செய்யுமவனும்,(காமிநீகேலிலோலம்)காமிநீ-(கோப) ஸ்த்ரீகளுடைய, கேலி - ஸம்போகத்தில், லோலம் - ப்ரியமுள்ளவனும், (கலிதலலிதமாலம்) கலித- அணியப்பட்ட, லலித-ஸுந்தரமான, மாலம் - வநமாலையையுடையவனுமான, கோபாலபாலம்- ஆயர்சிறுவனான க்ருஷ்ணனை, நௌமி- ஸ்தோத்ரம்செய்கிறேன்.(86)

(தா - ம) இனி அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களை க்கலந்தநுபவிக்கிறார்.— எல்லாரும் கண்டு ஆஶ்சர்யப் படும்படியாக ஒற்றைக்கையினால மலையையெடுத்துத் தாங்கினதும், பசுக்களுமிடையருமமழையி லகப்பட்ட க்லேசந்தீர இனிதாகக் குழலூதினதும், அஸுரர்களா லாபத்துவரும்போது அவற்றையெல்லாம போக்கி ரக்ஷித்ததும், கோபிமார்களோடு ராஸக்ரீடை பண்ணினதும் ஆகிய இவ் வ்யாபாரங்களையுடையனும், கழுத்திலிட்டமாலையுமதானுமாய் நின்ற க்ருஷ்ணனை யாஶ்ரயிக்கிறே னென்கிறார். (86)

ஸ்மிதலலிதகபோலம் ஸ்நிக்தஸங்கீதலோலம் லலிதசிகுரஜாலம் சௌர்யசாதுர்யலீலம் | ஶதமகரிபுகாலம் ஶாதகும்பாபசேலம் குவலயதளநீலம் நௌமி கோபாலபாலம் ‖ (87)

(ப-உ) (ஸ்மிதலலிதகபோலம்) ஸ்மித- புஞ்சிரிப்பினால், லலித- ஸுந்தரமான, கபோலம்- கன்னத்தையுடையவனும், (ஸ்நிக்தஸங்கீதலோலம்)ஸ்நிக்த-இனிமையான, ஸங்கீத- காநத்தில், லோலம் - ஆசையுடையவனும், (லலிதசிகுரஜாலம்) லலித-ம்ருதுவான,சிகுர- கேசங்களினுடைய, ஜாலம் - ஸமூஹத்தை யுடையவனும், (சௌர்யசாதுர்யலீலம்)சௌர்ய- களவிலுண்டான, சாதுர்ய - ஸாமர்த்யத்தோடுகூடின, லீலம்- வ்யாபாரங்களையுடையவனும், (ஶதமகரிபுகாலம்) ஶதமக- இந்த்ரனுடைய, ரிபு-சத்ருக்களான அஸுரர்களுக்கு, காலம் - ம்ருத்யுவானவனும், (ஶாதகும்பாபசேலம்) ஶாதகும்ப-தங்கத்தினுடைய,ஆப- காந்திபோன்றகாந்தியையுடைய, சேலம் திருப்பரியட்டத்தையுடையவனும்,(குவலயதளநீலம்) குவலய-கரிநெய்தல்பூவினுடைய, தள- இதழ்போன்ற, நீலம்- நீலவர்ணத்தை யுடையவனுமான, கோபாலபாலம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, நௌமி - ஸ்தோத்ரம்செய்கிறேன். (87)

(தா-ம்) முறுவல்பாய்ந்து அழகியதான கன்னபரதேசமும், ஒருவர்க்கு மனவிடப்போகாத வ்யாபாரமும், அழகிய முன்னெற்றிமயிருமம், வண்ணெய்க்களவிலுண்டான நைபுண்யமும, இருண்டமேனியும், அதில மின்னல் படிநதாபபோலிருககிற பீதாமபரமும் ஆகிய இவறறையுடையனுய், அஸுராநதகனுன கருஷ்ணனைத் தொழுகிறேனெனகிறுர். (87)

ஃைாஸஹி ஹிநஒஷொஸஂ ஃைஶு ஃாயஶாவஹிஸஂ ஒஹிக ஒஹைஜ ஜாஸஂ யஹ்ஹ ஸளஜஹீஸ்ஸு | ஸாஷிக ஹவஷெஸஂ ஷஜ ஷஜா ஹைகஹிஸஂ நவஜஸயாநீஸஂ நளஜ்ஷொஷாஸஷாஸ்ஸு || (88)

(ப-உ) (ஃைாஸஹி ஹிநஒஷொஸு) ஃைாஸஹி - வேணுவினுடைய, ஹிநஒ - காநத்தில், ஷொஸு - ஆஸக்தியையுடையவனும், (ஃைஶுஃாயஶாவஹிஸு) ஃைஶு- புதிதான, ஃாயஶா-மயிலிறகை, வஹிஸு - சிரோபூஷணமாக உடையவனும், (ஒஹிகஒஹைஜஜாஸு) ஒஹிக- பிளக்கப்பட்ட, ஒஹைஜ - ராக்ஷஸர்களுடைய, ஜாஸு - கூட்டத்தை யுடையவனும், (யஹ்ஹஸளஜஹ்ஹஷொஸு) யஹ்ஹ- பாக்யசாலிகள்விஷயதில், ஸளஜஹ்ஹ-ப்ரீதியோடுகூடிய, ஷீஸு- வ்யாபாரஙகளையுடையவனும், (ஸாஷிகஹவஷெஸு) ஸா- பிறர்க்கு, ஷிக - மேல் நன்மையைவிளைக்குமதாய், ஹவ-அபூர்வமான, ஷெஸு- விலாஸங்களை யுடையவனும், (ஷஜஷஜாஹைகஹிஸு) ஷஜ - தாமரைப்பூவை, ஷஜ- இருப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவுக்கு, ஹைகஹிஸு - இஷ்டனுனவனும், (நவஜஸயாநீஸு- நவ-புதிதான, ஜஸயா-நீரகொண்டமேகம்போல், நீஸு - நீலவர்ணனுயாகிய, ஷொஷாஸஷாஸு - ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, நளஜ்- ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறேன். (88)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீவல்லபனுய், மேகஶ்யாமனுன க்ருஷ்ணனுடைய குழலோசையும, தலையிலமுடிநத மயிலிறகும், அஸுரஸமஹார வ்யாபாரமும், எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான ஸௌலபயமும், பிறர்கருச்செயயும் பரோபகாரமுமாகிய இவை என்னையடிமை கொண்டதெனகிறுர். (88)

ஸஶஸஹாணிகாயஂ ஸஹீஒாஹகாயஂ ஶஜ்க ஸகஸஃாயஂ ஸகஹஸக்ஷீஸஷாயஸு | ஶஃஒஃஸஃைஓாயஂ ஶாஜ ஸவஙாஜாயஂ ஸாஹஜஒயஜ ஹஒாயஂ நளஜ் ஷொஷாஸாயஸு || (89)

(ப-உ) (ஸரஸமாணநிகாயம்) ஸரஸ- நயநாநந்தகரமான, மாண-ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுடைய, நிகாயம் - ஸமூஹத்தையு டையவனும், (ஸத்சிதாநந்தகாயம்) ஸத் - விகாரமற்றிருப்பதையும, சித்- ஜ்ஞாநத்தையும், ஆநந்த-ஆநந்தத்தையும, காயம்-ஸ்வரூபமாக வுடையவனும், (ஶமிதஸகலமாயம்) ஶமித - நசிப்பிக்கப்பட்ட, ஸகல - ஸமஸ்தமான, மாயம் - வஞ்சநவ்யாபாரங்களையுடையவனும், (ஸத்யலக்ஷ்மீஸஹாயம்)ஸத்ய- உண்மையாகிற, லக்ஷ்மீ - லக்ஷ்மியை, ஸஹாயம் - வ்ருததிபண்ணிவைப்பவனும், (ஶமதமஸமேதாயம்) ஶம - மநோநிக்ரகத்தினுடையவும், தம - ஐம்புலன்களின தணிவினு டையவும், ஸமேதாயம் - குவியலானவனும், (ஶாந்த ஸர்வோபதாயம்) ஶாந்த- தணிவுறற,ஸர்வோபதாயம்-எலலாப்ரதிபந்தகஙகளை யுடையவனும், (ஸஹ்ருதயஜநதாயம்) ஸஹ்ருதய - ரஸிகர்களான, ஜந- ஜநங்களுக்கு, தாயம்- பொருளானவனும், (கோபாலாநாயம்) கோபால - இடையர்களுக்கு, நாயம் - தந (யந) மானவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, நௌமி- ஸ்தோத்ரம்செய்கிறேன். (89)

(தா-ம்) நான, க்ருஷ்ணனுடைய, ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகு ணங்களிலும், ஸகலேதர விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநாநந்தாத்யாத்ம குணஙகளினும, ஹேயபரத்யநீகதவ லக்ஷ்மீபதித்வ கலயாணகுண கரதவங்களிலும, அபரதிஹதஸங்கலபத்திலும், ரஸிகர்க்குகதையா னான ராஸிகயததிலும அகப்பட்டு மீணடிலேனென்கிறூர். (89)

லக்ஷ்மீகளத்ரம் லலிதாப்ஜநேத்ரம் பூர்ணேந்துவக்த்ரம் புருஹூதபுத்ரம்| காருண்யபாத்ரம் கமநீயகாத்ரம் வந்தே பவித்ரம் வஸுதேவபுத்ரம்|| (90)

(ப-உ) லக்ஷ்மீகளத்ரம் - லக்ஷ்மியை மனைவியாகவுடையவனும், (லலிதாப்ஜநேத்ரம்) லலித - கோமளமான, அப்ஜ - தாமரைமலர் போன்ற, நேத்ரம்- கண்களையுடையவனும்,(பூர்ணேந்துவக்த்ரம்) பூர்ண- பதினறு கலைகளும் நிறைந்த, இந்து-சந்த்ரனோடொத்த, வக்த்ரம் - முகத்தையுடையவனும், (புருஹூதபுத்ரம்) புருஹூத - இநத்ரனுக்கு, புத்ரம் - ஸ்நேகிதனும், (காருண்யபாத்ரம்) காருண்ய - தயைக்கு, பாத்ரம் - இடமானவனும், (கமநீயகாத்ரம்) கமநீய - அனைவரும்விரும்பத்தக்க, காத்ரம்- விக்ரஹ

த்தையுடையவனும், பவித்ரம் - பரிசுத்தனுமாகிய, வஸுதேவ ஸுதம் - ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே - நமஸ்கரிக்கிறேன். (90)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீதேவியானவள், இவனுடைய அழகிய கண்களையும், நிறைமதியோடொத்த முகத்தழகையும், கண்டாரை மீளாதபடி மயக்கவல்ல வடிவழகையும் கண்டு தானே மேலவிழுந்துவந்து மாலையிட்டாள், இப்படி ஸர்வலோக ஸுந்தரனாய், ஆஶ்ரிதரான தேவர்களுக்கு உதவிசெய்யவல்ல தயாநிதியாய், தன்னைநினைத்தார் பாபம்தீயினில் தூசாம்படி பண்ணவல்ல பரிசுத்தனான வாஸுதேவனை வணங்குகிறேனென்கிறார். (90)

உத்³த்³ருப்தமுத்³த்³ருப்தமுரக³ம் யமுனாமவதீர்ய வீர்யஶாலீ ய:|
அமரக்ருச்ச்ரதிபந்த²வார: க்ரியாத் க்ருஷ்ண:॥ (91)

(ப-உ) வீர்யஶாலீ - பராக்ரமத்தினால் விளங்குமவனான, ய:- எவன், யமுனாம் - யமுனையாற்றில், அவதீர்ய - இறங்கி, உத்³த்³ருப்தம்- மிகக்கொழுப்படைந்த, உரகம் - காளியனென்கிற பாம்பை, அதமயத்- கொழுப்படக்கினானோ, (அமர க்ருச்ச்ரதி ப³ந்த⁴வார:) அமர- தேவர்களுக்குவந்த, க்ருச்ச்ரதி - அவமானத்தினுடைய, ப³ந்த⁴- தணிவில், வார:- உத்யோகத்தையுடைய, ஸ:- அந்த, க்ருஷ்ண: - ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், மம- எனக்கு, ரதிம் - ப்ரீதியை, க்ரியாத் - பண்ணட்டும்.

(தா-ம்) தன்னைவெல்லுவாரில்லாமையாலே கொழுத்து, தானும் தன்னுடைய பரிகரங்களுமாய்ச் சேர்ந்திருந்து, பசுபக்ஷ்யாதிகளை நீர்குடிக்கவொட்டாமல ஜலத்தை விஷமயமாக்கிக்கொண்டு யமுனையின்மடுவில யதேச்சமாகக்கிடந்த காளியனென்கிற மஹாகோரமான பாம்பை, அம்மடுவில்குதித்து அதின்கொழுப்பையெல்லாமடக்கின வல்லமையுள்ளவனாய், இன்னும் தேவதைகளுக்கு நேர்ந்த அநேக ஆபத்துக்களையெல்லாம் போக்கினவனான க்ருஷ்ணன், எனக்கு தனனிடத்திலெப்போதும் ப்ரீதியை விளைப்பானாக வேணுமென்கிறார். (91)

ஸ்ப²டிகவிமலமாலாம் ப்⁴ருத்யமர்யாத³ம் வக்ஷஸி ஸுமநஸாம் வாரிஜாக்ஷம் வஹந்தம் ஶ்ரியம் யத³விஜ்ஞாம் ஸம்ப்ரதீபம் கலஸத்³ருஶம் நாரஸிம்ஹாய| ஸாந்த்³ர ஸந்த்³ராந்த்ரா ஸரித்ஸமித: கமலேக்ஷணமாலய கண்ணே வாணனவேணுஸாம் ப்³ரஹ்மஸம்பூஜ்யமாநம் ப்ரயதமிமம் வந்தே வீதாந்தராநம்॥ (92)

(ப-உ) யஸ்ய - எவனுடைய, மௌலௌ - சிரஸ்ஸில், மாயூர பர்ஹம் - மயிலிறகும், (வா ரஸுரஸா லலாடே) வார ஸுந்தரமான, லலாடே - நெற்றிக்கட்டில், (ம்ருகமத திலகம்) ம்ருகமத - கஸ்தூரியினால் செய்யப்பட்ட, திலகம் - திருநாமமும், கர்ணயோ: - இரண்டுகாதுகளிலும், அதிஸ்லக்ஷ்ணம் - மிகவும்மெல்லியதான, தாலீ தலம் - பச்சிலை இதழும், நாஸிகாயாம் - மூக்கில், மௌக்திகம் - (தொங்குகிற) முத்தும், கௌஸ்துபஸ்ய - கௌஸ்துபமென்கிறமணியினுடைய, உபகண்டே - ஸமீபத்தில், (மந்தாரமாலாபரிமளஹரிதம்) மந்தார மாலா - மந்தாரப்பூவினால் கட்டப்பட்ட மாலையினுடைய, பரிமள - வாஸனையினால், ஹரிதம் - பூர்ணமாயிருக்கிற, ஹாரம் - முத்துமாலையும், பாணௌ - கையில், வேணும் - குழலும், (விளங்குகின்றதோ), (வ்ரஜயுவதிபரீதம்) வ்ரஜயுவதி - ஆயர்மாதாகளோடு, யுதம் - கூடியிருக்கிற, பீதாம்பரம் - பட்டவஸ்த்ரமணிந்த அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந: - நம்மை, பாது - ரக்ஷிக்கட்டும். (92)

(தா-ம்) குழல்முடியில் மயிலிறகும், முகத்தில் கஸ்தூரி திலகமும், காதின்மேலிட்ட பச்சிலைக்கொழுந்தும, மூக்குநுனியில் தொங்கவிட்ட முத்தும், கழுத்தில் கறபகப் பூககளிடையிட்டுத் தொடுத்து பரிமளம் வீசாநின்ற வைஜயந்தீமாலையும்; அதினருகில கௌஸ்துபமணியும், கையில்பிடித்த ஊதுகுழலும், அரையிலணிந்த பீதாம்பரமுமாகிய இவ்வழகுடன், கோபிமார்கள் சுற்றும் சூழ்ந்துநிற்க, நக்ஷத்ரமண்டலத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற சந்த்ரன்போன்றவனான க்ருஷ்ணன், இவ்விருப்பை எனக்குக்காட்டி என்னாற்றாமையைத் தீர்ப்பானாகவென்கிறார். (92)

முராரிணா வாரிவிஹாரகாலே ம்ருகேக்ஷணானாம் முஷிதாம்பராணாம் | கரத்வயம்வாகசஸம்ஹதிர்வா ப்ரதீயதாம்வா பரியாணமாஸீத்॥ (93)

(ப-உ) வாரிவிஹாரகாலே - ஜலக்ரீடைபண்ணுகிறகாலத்தில், முராரிணா - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலே, (முஷிதாம்பராணாம்) முஷித - அபஹரிக்கபபட்ட, அம்பராணாம் - புடவைகளுடைய, ம்ருகேக்ஷணானாம் - ஸ்த்ரீகளுக்கு, கரத்வயம்வ - (சிலர்க்கு) இரண்டுகைகளும், (கசஸம்ஹதிர்வா) கச - (சிலர்க்கு) மயிர்களுடைய, ஸம்ஹதி:

வா- ஸமூஹங்களும், வ்ருந்தாவநம்-(சிலர்க்கு)கண்களை மூடிக்கொள்ளுகையும், பரிதாந - புடைவையாக, குலீசு ஆயிற்று. (93)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் யமுனையிலிருந்து ஜலக்ரீடை பண்ணும்போது கரையில்வைத்திருந்த அவர்களுடைய வஸ்த்ரங்களை க்ருஷ்ணன் எடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான், அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் தங்கள் மானத்தைச் சிலர் கைகளினால் மறைத்துக்கொண்டார்கள், சிலர் தலைமயிரைவிரித்து மறைத்துக்கொண்டார்கள், சிலர் க்ருஷ்ணன் முகம் பார்க்கமாட்டாமே கண்களை மூடிக் கொண்டார்களென்கிறார். (93)

யாஸாம் கோபவதூநாம் முகுளிததரளலோலஸ்ரீகடா
க்ஷா யந்நாஸாஸாரஸ்தூலமுக்தாமணிருசிநிகரவ்யோமகங்காப்ரவா
ஹே மீநாயந்தே தாஸாம் த்ருதகமநசலஸாரநீலாலகாந்தா
ப்ருங்காயந்தே யதங்க்ரித்வயஸரஸிருஹே பாது பீதாம்பரோ ந:॥

(ப-உ) யாஸாம்-எந்த, கோபவதூநாம்- இடைப்பெண்களுடைய, (முகுளிததரளலோலஸ்ரீகடாக்ஷா:) முகுள- ப்ரகாசித்துக்கொண்டும், தரள-மிகவும் கறுத்தும், லோல-சஞ்சலமாயுமிருக்கிற, ஸ்ரீ-விலாஸத்தினுண்டான, கடாக்ஷா:- கடைக்கண்பார்வைகளானவை, (யந்நாஸா ஸார ஸ்தூலமுக்தாமணி ருசிநிகர வ்யோமகங்காப்ரவாஹே) யஸ்ய- எந்தஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நாஸா- மூக்குநுனியில் தொங்குகிற, ஸார-ஸுந்தரமான, ஸ்தூலமுக்தாமணி-முத்தினுடைய, ருசி- காந்தியினுடைய, நிகர-ஸமூஹமாகிற, வ்யோமகங்கா- ஆகாசகங்கையினுடைய, ப்ரவாஹே - வெள்ளத்தில், மீநாயந்தே- மத்ஸ்யங்களாகின்றனவோ, தாஸாம்- அந்தஇடைப்பெண்களுடைய,(த்ருதகமநசலஸாரநீலாலகாந்தா:)-த்ருதகமந-(போகும்போது) வெகுவேகத்தினால், சல - அசையாநின்ற, ஸார-ஸுந்தரமாய், நீல- இருண்டிருக்கிற, அலக - முன்னெற்றிமயிர்களுடைய, அந்தா: நுனிகள், (யதங்க்ரித்வய ஸரஸிருஹே) யஸ்ய- எந்தஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, அங்க்ரித்வய - அடியிணைகளாகிற, ஸரஸிருஹே - தாமரைப்பூவில், ப்ருங்காயந்தே - வண்டுகளாகின்றனவோ, ஸ:- அந்த, பீதாம்பர:- ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:- எங்களை- பாது-ரக்ஷிக்கட்டும். (94)

(தா-ம) கோபிமார்கள், தங்களுக்கு அத்யந்தப்ரியனான க்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார்கள், அப்பொழுது அவர்களுடைய அதிசஞ்சலமாய கரிநெய்தல்போல் நீலவர்ணமான பார்வையானது, க்ருஷ்ணன் மூக்குநுனியிலிட்ட (புலாக்கின்) சிறந்தமுத்திலின்றும்புறப்பட்டு முகமெங்கும் வ்யாபித்துகங்காப்ரவாஹம்போல்வெண்மையானகாந்தியில்நடுநடுவில்விழுந்து மீன்களபோல் அலையாகின்றன; அந்தகோபிமார்கள அவன் காற்கீழ் தலைவணங்கும்போது தாமரைப்பூப்போன்ற அவன்பாதங்கள்மேல்விழுந்த இவர்களுடைய வேகாதிசயத்தினால் அலையாகின்ற நீலவர்ணமான கேசங்களானவை, மதுபானார்த்தமாகத் திரியாநின்ற வண்டுகள்போல விளங்கிற்றின; அவ்வழகைக்காட்டி பீதாம்பரதாரியான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார். (94)

யத்வேணுஶ்ரேணிரூபஸ்தித ஸுஷிரமுகோத்கீர்ண நாதஶ்ருதீனா
மாவிர்ப்பாவாத்த்வநேன தத்க்ஷண நிஜவ்யாபாரபாசும்ப
க்ஷோணீமண்டப ஜலப்ரசாரித ஜ்யோதிஷாமுக்தா மூர்த்தயஷ்ட்யா
ஸ்திதஶ்ருங்காரவேணுதந்த்ரகாந்த்யா ஸ்தக்தா பீதாம்பரோ நஃ॥ 95)

(ப-உ) (யத்வேணுஶ்ரேணிரூப ஸ்திதஸுஷிரமுகோத்கீர்ணநாதஶ்ருதீனாம்) யத்-எந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வேணு - குழலில், ஶ்ரேணிரூப - வரிசையாக, ஸ்தித - இருக்கிற, ஸுஷிர-த்வாரங்களினுடைய, முக-முகங்களினின்றும், உத்கீர்ண-வெளிப்புறப்படவிட்ட, நாத-ஒலியினால், ஶ்ருதீனாம்- மனத்தளர்த்தியையுடைய, வாணாக்ஷீணாம்- பெண்கள், (ஸ்ரஸ்தவஸ்த்ராபஸாராஸ்) ஸ்ரஸ்த - அவிழ்ந்தும, வஸ்த்ர-சிதறியுமிருக்கிற, அபஸாராஸ் - முனனெற்றிமயிர்களையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், (ஸ்மேராஸ்யஸ்ரஸ்ததந்தாஸ் ஸ்தனாஶ்ச) ஸ்மேர- ப்ரகாசியாநின்ற, ஆஸ்ய - அதரத்தையும், ஸ்தனம் - இரண்டுஸ்தநங்களையும், தாஸிநாம்- கொப்பூழையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், (காமோன்மேஷப்ரபா ஸ்புரித ஸ்வாங்காஶ்) காமோ- மநமதனுடைய, ஆவிர்ப்பாவ - ஆவிர்ப்பாவத்தினால், ப்ரபா - அதிகமாயிருக்கும்படி, ஸ்புரித - வெளிக்கிளம்பின, ஸ்வாங்காஶ்-மயிரெழுச்சியையுடையவர்களாய்க் கொண்டும், தத்க்ஷண - அப்பொழுதே, (த்ருடித நிஜவஸ்த்ரபந்தாஶ்) த்ருடித-அறுக்கப்பட்ட,

ஙிஜவதி- தங்கள்கணவனிடத்திலுண்டான, ஸௌஹ்ருதா:- ப்ரீதியு டையவர்களாக, ஸஹஸைவ:- ஆனார்களோ, (ஸ: - அந்த,) ஸீதா ஸுரம்:-ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:-நம்மை, அவதாத்- ரக்ஷிக்கட்டும். (95)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் தஙகள தங்கள் க்ருஹங்களிலிருந்து பதிசுஶ்ரூஷை பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் க்ருஷ்ணன்வேணு கா நம பண்ணினன், இவர்கள செவியில் விழுந்தவுடனே இவர்கள் தங்க ள் பர்ததாக்களிடத்தில் நேசமற்றவர்களாய், அநத சுஶ்ரூஷையை மேல் செய்யமாட்டாமல் விட்டுவிட்டார்கள்; க்ருஷ்ணன் விஷயமா கத் தங்களுக்குண்டான மந்மதவிகாரத்தினுல், தலையில்முடிநத மயிர் களவிழுந்திறைநது கிடநதன; அதரமும, ஸ்தநங்களில சூசுகங்க ளும், நாபியிலக்ரபாகமும் குருகுருத்துத்துடியாநின்றன, உடம்பெ ங்குமமயிர்கள் செறிதசெழுநதன , இப்படி அவர்களைப பரவசமாக் கின க்ருஷ்ணன்நமமையும் பரவசராககிரக்ஷிக்கக் கடவானென வேண் டுமெனனுபரார்த்திககிறுர். (95)

தேவக்யா ஜடராகரோ ஸமுத்பூத: க்ரீதோ கோமவாம்வான் நா நந்தநா நந்தநந்தநோ நிஜவஸுதாவண்யோ ந வண்யாதா நா கோபவதூவஸௌந்தர்யஹாரதரளோ கோபீஜநாலங்க்ருதி: ஸ்யாச்சாஸ்மாக ஹ்ருதி ஸததம் ஸஉயாம:கோமீந்த்ர நீலமணி:॥ (96)

(ப-உ) தேவக்யா:-தேவகியினுடைய, ஜடராகரோ- வயிருகிற ரத்நோத்பத்தி ஸ்த்தாநத்தில் நின்றும், ஸமுத்பூத: - உண்டான தும், கோமவான் நா- பசுபாலகனும், வண்யாதா நா - பாக்யசாலி யான, நந்தந - நந்தகோபனுல், (நிஜவஸுதாவண்யேந) நிஜ- தன்னுடைய, ஸுதா-பெண்ணுகிற, வண்ய ந-மூல்யத்தினுல, க்ருந கநந்தநாஜ்ஞ:- வஸுதேவரிடத்தில்நின்றும், க்ரீத:- விலைக்குவாங் கப்பட்டதும், (கோபவதூவஸௌந்தர்யஹார தரளா:) கோபா- இடையர்களுடைய, ஆவலி. வரிசையாகிற, ஹார - அழகியதான, ஹார- முத்துமாலைக்கு. தரள:-நடுநாயகக் கல்லானதும்,(கோபீ ஜநாலங்க்ருதி:) கோபீஜந-ஆய்ச்சியர்களுக்கு, அலங்க்ருதி:-பூஷண மானதும், ஶ்யாம:- அழகியதுமான, க: கவி- அபூர்வமான, ஸ:- அபபடிப்பட்ட, இந்த்ர நீலமணி: - இந்த்ரநீலமாணிக்கமானது, வ:- உங்களுடைய, ஹ்ருதி-நெஞ்சில்,ஸததம் எப்பொழுதும்,ஸ்யாத்- இருக்கட்டும். (96)

(தா-ம்) இந்த ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், வடிவழகாலும்,முன்றுனையில் முடிந்தாளலாமபடியான ஸௌலப்யத்தாலும், விலையற்று மஹாராக்

கமாய் விளங்காநின்ற சிறப்பாலும் இந்த்ர நீலமாணிக்கத்தோடொத்திருந்தான்; இம்மாணிக்கத்துக்கு உத்பத்திஸ்தானம் தேவகியினுடைய திருவுதரமாயிருந்தது; இம்மாணிக்கத்தை நந்தகோபர், தன் பெண்ணாகிய மூல்யத்தைக்கொடுத்துவஸுதேவரிடத்தில் நின்றும்வாங்கி, இடைப்பிள்ளைகளாகிற முத்துமாலைக்கு நடுநாயகமாகக் கோத்தார், கோபிமார்கள் இந்த ரதநத்தைத் தங்கள் ஸ்தநதேசத்துக் கலங்காரமாக வெடுத்தணிந்தார்கள். இம்மணியுண்டான இடமோ, அசுத்தமான ஒரு பெண்ணின்வயிறு; விற்றவனோ, உயர்ந்த பொருளைத் தனக்குபோக்ய மாகக்கொண்டு ஆளவல்ல அரசனான வஸுதேவன்; வாங்கினவனோ, மாணிக்கத்தின் பெருமையறியாத இடையன்; விலையோ, மலூத்தையான ஒருபெண், இதையணிந்தவர்களோ, பசுப்ராயரான இடைப்பெண்கள்; இப்படி லோகவிலக்ஷணமாய் அதிஸுந்தரமான இம்மாணிக்கத்தை நீங்கள் உங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருத்தி வீரகளாகவென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். (96)

ஶ்ரீவெ்ஸாமணிஷண்ணவாலகமஸெ திஷுந்தமஹாவாலகொய
ஜாநுஶீதஞ்ஹுஹாநவ உவகூஹஹூாநு வணாாவஸ் வகொ
வாஜகூுதாஜொவிகூ தஶீாஃகஂவொஂவிவநுயஃவயாமாஜாமத
மொவிகா நயநயொம-ஹுணஷைஹதாாகுஜ॥ (97)

(பதவுரை) ஶ்ரீவெ- மணியின்மேல் (இட்ட), (ஶ்ரீமணிஷண்ணவாலகமஸெ) ஶ்ரீ-மணியின்மேல். நிஷண்ண-உட்கார்ந்திருக்கிற, வாலக-சிறுபிள்ளையினுடைய, மஸெ- தோள்மேல், திஷுந்த - நின்றவனைக் கொண்டு, யஃ-எந்த, மொவாலகஃ- க்ருஷ்ணன், (யஜாநுஶீதஞ்ஹுஹாணு) - யஜ- உறியினது, மஜஃ-நடுவில், ஶீத- இருக்கிற, ஞஹுஹாணு - பால்பானையை, உவகூஹு - இழுத்து, வணாாவஸு- (அதில்கட்டப்பட்ட) மணிஓசையை, ஹூாஜ- மறைத்து (அடக்கி) (வகொவாஜகூுதாஜொவிஃ) வகு- வாயினுடைய, உவாஜ - ஸமீபத்தில், கூத - பண்ணப்பட்ட, மஜொவிஃ-இடக்கையையுடையனைக்கொண்டு, (கூதஶீாஃக உஙு)கூத-பண்ணப்பட்ட, ஶீாஃக உஙு - தலையலையலையுடைத்தாம்படி, வயஃ - பாலை, விவநு-பாநம்பண்ணுகிறவனாய், (ஆமதமொவிகா நயநயொஃ) ஆமத- (அப்பொழுது அங்கே) வந்த, மொவிகா-இடைச்சியினுடைய, நயநயொஃ- கண்களில், (மஹுணஷைஹதாாகுஜ) மஹுணஷை - (வாயிலுள்ளபாலைக்)

கொப்பளிக்கையாலே, ஹாரித்ரு (பால்) சிதறிவிழும்படியான, உமிழ்கையை க்ருத பண்ணினனே, ஸ:- அந்தக்ருஷ்ணன், வ:பாயாத- (எங்களை) ரக்ஷிக்கட்டும். (97)

(தா-ம்) ஒருகால் இந்த க்ருஷ்ணன், ஒருகோபிகையினது அகத்தில் அடைத்த படலைத்திறந்து உள்ளேபுக்கு பால்பானையைத் தேடிப்பார்த்து, உறியின்மேல் உயரவைத்திருக்கக்கண்டு, அது கீழ்நின்றதன்னாலெட்டாவப்போகாமையாலே ஒருமணையைப்போட்டு அதன்மேலேறிப் பார்த்தான், அப்பொழுது மது எட்டிற்றில்லை, அம்மணைமேல் ஒரு சிறுபையலை உட்காரவைத்து அவன்கழுத்தின்மேல் தானேறிநின்று அவ்வுறியைத்தாவிப்பிடித்து, அதில் கட்டியிருந்த மணியின்நாக்கை அசைந்தொலிக்க வொட்டாமல் ஒருகையால் பிடித்துக்கொண்டு, மற்றொருகையால அங்குள்ள பானையைச்சாய்த்து, அங்குநின்றும் பால்வழியப் பின்பு அக்கையைத் தன் வாயருகே வைத்து, ஸந்தோஷத்தினால தலையை யாட்டியாட்டி அப்பாலைக் குடியாநிற்க, அப்பொழுது அங்கொருபணியாக அவ்வில்லத்தாள் வர, தன்னை யவளகாணுதபடிதன்வாயிலுள்ளபாலை அவள்முகமெங்கும் சிதறிவிழுந்து கண்களிரண்டும் மூடும்படி பூத்காரஞ்செய்து உமிழ்ந்துவிட்டு, அவள் அதைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்ப்பதற்கு முன்னே குதித்தோடிப்போனான். இப்படி விளையாடித்திரிகிற க்ருஷ்ணன் நம்மைரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார். (97)

யஜ்ஞைரீஜிரெ ஹ்ய நைகைரெ ஹ வாஜேஷு நாந்யஸம் வ்ருதாநு ஹஜ்ஜிரெ ஹதபஸ்தப்தா ஜந்மாந்தரே புரா। யேந ஸாக்ஷாத் நந்தவாஸா ஹக்திலீவஸம்ஹாரிணீ வாணூர த்விஷி ஹக்தகல்மஷஹாஷி ஸ்ரேயஃவர்ஷி ஸ்ரீஜுஷி॥ (98)

(ப-உ) யேந-எந்தகாரணத்தினால், க்ஷோகஃ-நமக்கு, ஸம்ஸாரிணீ-(ஆஸ்ரிதருடைய) ஸம்ஸாரத்தை நசிப்பிக்குமவனும்,வ ணூர த்விஷி - சாணூரனென்ற மல்லனைக் கொன்றவனாய், (ஹக்தகல்மஷஹாஷி) ஹக்த-(தன்னிடத்தில்) பக்திமான்களுடைய, கல்மஷ - ராகத்வேஷாதிதோஷங்களை, ஹாஷி-அபஹரிக்குமவனாய், (ஸ்ரேயஃ வர்ஷி) ஸ்ரேயஃ-மங்களத்தை, வர்ஷி - மேன்மேல்வ்ருத்தி செய்விப்பவனுமாய்,ஸ்ரீஜுஷி-ஸ்ரீமானுமானக்ருஷ்ணனிடத்தில்,நந்தவாஸா- மற்றவர்களுக்குப்பெறவரிதான, ஹக்தி:- பக்தியானது, ஸம்பூத- உண்டாயிற்றோ, (தேந- அந்தகாரணத்தினால்), வயம் - நாங்கள், ஜந்மாந்தரே-முன்பிறவியில், யஜ்ஞை: - யாகங்களினால், ஈஜிரெ ஹ - யஜித்

தோமாகிறேம், பாத்ரேஷு- உத்தமபாத்திரத்தில், தநம்- செல்வத்தை, தத்தம்- கொடுத்தோமாகிறோம, வ்ருத்தா: - பெரியோர்களை, ஸேவிதா:-சுஸ்ருஷித்தோமாகிறோம், து:ஸஹம்-வருந்திச்செய்யத்தக்க, தப: - தபஸ்ஸை, க்ருதம்- பண்ணினோமாகிறோம், நூநம்-நிச்சயம். (98)

(தா-ம) அவன் காலாந்தரத்தில் பண்ணின க்ரீடைகளெல்லாம்ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றி அநுபவிக்கைக்குக் காரணமென், அது பக்தியாலே யுண்டாயிற்றென்னில், அதுண்டாகைக்குத் தான் ஹேது வென் என்று சிலகேட்க, சொல்லுகிறார்.—நாங்கள் பூர்வஜந்மங்களில ப(ல)லாபிஸந்தியின்றிக்கே அநேகயாகங்கள் பண்ணினோம், ஸத்பாத்ரங்களில தாநங்கள்கொடுத்தோம, பெரியோர்களைப்பணிந்து ஆநந்திப்பித்தோம், நடுக்காட்டிலும் மலைசசாரலிலும் ஆழ்ந்தநீர்நிலைகளிலும நின்று ஆஹாரவர்ஜிதராய் கோரதபஸ்ஸுக்கள் பண்ணினோம், அதினாலே எங்களுக்கு, ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸம்ஸாரபாசத்தையும், அதுக்கடியான ராகத்வேஷாதிகளையு மறுத்து பரமாநந்தபரிதமான மோக்ஷத்தையும் நித்ய கைங்கர்யத்தையுமளித்து வாழ்விக்கவல்ல க்ருஷ்ணனிடத்தில் அத்யந்தபக்தி யுண்டாயிற்றென்கிறார். ()

த்வயி ப்ரஸந்நே மம கிம் குணேந த்வய்யப்ரஸந்நே மம கிம் குணேந | ரக்தே விரக்தே ச வரே வதூநாம் நிரர்த்தக: குங்குமபத்ரபங்க:॥ (99)

(ப-உ) த்வயி-நீ, ப்ரஸந்நே- (என்னிடத்தில்)அநுக்ரஹமுள்ளவனாகில், மம- எனக்கு, குணேந- (ஸம்பாதிக்கவேண்டிய) சமாதிகுணங்களினால், கிம்- என்னப்ரயோஜனம்? த்வயி - நீ, அப்ரஸந்நே- (என்னிடத்தில) அனுக்ரஹம்செய்யாயாகில், மம-எனக்கு, குணேந- (ஸம்பாதித்த) குணங்களினால், கிம்-என்னப்ரயோஜனம்? வதூநாம்-ஸ்த்ரீகளுக்கு, வரே-கணவன், ரக்தே- (தங்களிடத்தில்) ஆசையுற்றிருந்தானாகில், (குங்குமபத்ரபங்க:) குங்கும - குங்குமப்பூவினால் எழுதப்பட்ட, பத்ர- சித்ரவிசேஷத்தினுடைய, பங்க:-தொழிலானது, நிரர்த்தக:-ப்ரயோஜநமற்றதாம், வரே-கணவன், விரக்தே ச- (தங்களிடத்தில்) ஆசையற்றவனாகிலும், குங்குமபத்ரபங்க:-குங்குமப்பூவினாலெழுதப்பட்ட சித்ரவேலையானது, நிரர்த்தக: - ப்ரயோஜனமற்றதாம். (99)

(தா-ம்) ஜந்மாந்தரத்தில் பண்ணின புண்யவிசேஷத்தினால் உமக்குக க்ருஷ்ணனிடத்தில பக்தியுண்டாய அதினாலவனை வெளியாகக்கண்டேனென்றீர், அந்த பக்திமாத்திரம் போருமோ, சமதமாதி ஆத்மகுணஙகளும்வேண்டாவோவென்றுஅவாகளகேட்க,அதுககு க்ருஷ்ணனைப்பாாத்துச் சொல்லுகிறார் —சமதமாதி குணஙகளெல்லாம் உன்னைக்காண்கைக் குறிப்பாகசாஸ்த்ரஙகள சொல்லுகின்றன; அவையுணடாவதற்கு முன்னமே உன்னைக் காணுமபடியாக நீ என்னிடத்திலருள புரிநதாயாகில, பின்பு அக்குணஙகளாலொரு பயனுமிலலை; நீ என்னிடத்தி லருள்புரியுமபடியாக உன்னிடததில் நான்பக்தியைப்பண்ணி உன்னையே ரக்ஷகனுகநமபி உன்காலிலவிழுந்தும் நீ க்ருபை பண்ணுதொழிநதாயாகில், அப்போதும், நான் ஆத்மகுணங்களை ஸம்பாதித்தும் உபயோகமிலலை; (ஆத்மகுணஙகள் பக்தியையுண்டாக்கி பகவத் ஸாக்ஷாத்காரஹேதுவாகின்றன, அவையுணடாவதற்கு முன்பேபக்தியும், அதினால் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமுமுண்டாகில் பின்பு அவற்றைத்தேடவேண்டா, பக்தியுண்டானபின்பும் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம பிறவாவிடில் ஆதமகுணங்களிருந்துமுபயோகமில்லையென்றுகருத்து.) இதுக்கு உதாஹரணம்,—புருஷன் மனைவியிடத்தில் ஆசையுற்றிருநதானாகில் பின்பு அவளுக்கு அலங்காரத்தினால் ஒருகார்யமில்லை, அவனே ஆசையறறிருநதானகில அபபொழுது அவ்வலங்காரங்கள அவளுக்கு என்செய்யப்போகிறது? அதுபோலிங்கும்கண்டு கொள்வதென்கிறார். (99)

மாயக்ஷிக்ஷணதாவஸாந்தவஸேயவஸாந்தந்த இந்து வ்யூஹாஸ் ஸம்வ்ருத்
நிஜோதஜகாந்தி நிவஹைர்ஹேமோஜ்வலாநாமகாலே | உந்
தாஃ பாணிகங்கணஜணத்காராநுகாரஜ்வா ப்ராவ்ருத்த்ய
நாஞ்சலாயதிம் மத்நந்தி ததி ப்ரஜஸ்த்ரியஃ || (100)

(ப-உ) (நிஜோதஜகாந்திநிவஹைஃ) நிஜ- தங்களுடைய, உதஜ- பற்களுடைய, காந்தி- சோபையினுடைய, நிவஹைஃ - ஸமூஹங்களினால், (இந்துவ்யூஹாஃ)இந்து - சந்திரனுடைய, வ்யூஹாஃ - காந்திகளை, ஸம்வ்ருத்தாஃ - தனையா நின்றவர்களாய், (பாணிகங்கணஜணத்காராநுகாரம்) பாணி-கைகளிலுள்ள, கங்கண - வளைகளுடைய, ஜணத்கார-ஜணஜணவென்கிற ஒலியை, அநுகாரம்-அனுஸரித்திருக்கும்படி, ஜவாத்- வேகத்தினால் (ப்ராவ்ருத்தவஸநாஞ்சலாஃ) ப்ராவ்ருத்த- சுற்றிச்சுற்றி அலையாநின்ற, வஸநாஞ்சலாஃ-புடைவையின்முன்றானைகளையுடையவாகளாய்க்கொண்டு,ததி-தயிரை,மத்நந்தி-கடைகிறவர்க

ளான; கோஷே - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, கோபநார்ய:- இடைச்சிகள், (க்ஷணதாவஸாநஸமயே) க்ஷணதா- இரவினுடைய, அவஸாநஸமயே- முடிவு (உதய) காலத்தில், ஸாநந்தம் - ஸந்தோஷத்தோடுகூடியிருக்கும்படி, யம்- யாதொருகருஷ்ணனை, அநிசம்- ஸர்வகாலமும, காயந்தி- கானம்பண்ணுகிறார்களோ, ஸ:- அந்த, கிசோர:- க்ருஷ்ணன், ந:- நம்மை, அவ்யாத்- ரக்ஷிக்கக்கட்டும. (100)

(தா-ம்) இதில், கோகுலமெங்கும் க்ருஷ்ணமயமாய்விட்டதென்கிறார்:—கோகுலத்தில கோபிமார்கள விடியற்காலத்தி லெழுந்திருந்து, அரையில கட்டினவாடையும் அலேந்து சுற்றிச்சுழன்று வருமபடி அதிவேகத்துடன் தயிர்கடையும்போது அந்த வேகத்தினால் கைகளிலணிந்த வளையல்கள் சண சணவென்றொலிக்க, அவ்வோசையையே தாளமாககொண்டு அதுககநுரூபமாக, த(ன)ந்தகாந்திகள் வெநிலவுபோல் வெளியில் வீசும்படி நின்று அதி ஸந்தோஷத்துடனே ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய திவ்யகுணசேஷ்டிதங்களை, அனைவருமொருமுகமாகப் பாடாநின்றார்கள; அப்படிப்பட்டவன், நம்மையும் தந்மயமாக்கிரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார். (100)

அம்ஸாலம்பிதவாமகுண்டலதரம் மந்தோந்நதப்ரூலதம் கிஞ்சித்குஞ்சிதகோமலாதரபுடம் ஸாசிப்ரஸாரேக்ஷணம் |
ஆலோலாங்குலிபல்லவைர்முரளிகாமாபூரயந்தம் முதா மூலே கல்பதரோஸ்த்ரிபங்கலலிதம் த்யாயே ஜகந்மோஹநம் || (101)

(ப-உ) (அம்ஸாலம்பிதவாமகுண்டலதரம்) அம்ஸ - தோள்வரையில், ஆலம்பித- தொங்கவிட்டிருக்கிற, வாம-ஸுந்தரமான, குண்டலதரம்-குண்டலங்களையுடையவனும், (மந்தோந்நதப்ரூலதம்) மந்த-அல்பம், உந்நத - உயர்ந்திருக்கிற, ப்ரூலதம் - கொடிபோன்றபுருவத்தையுடையவனும், (கிஞ்சித்குஞ்சிதகோமலாதரபுடம்) கிஞ்சித்- கொஞ்சம், குஞ்சித- தாழ்த்தப்பட்ட, கோமல - ம்ருதுவான, அதரபுடம் - அதரத்தையுடையவனும், (ஸாசிப்ரஸாரேக்ஷணம்) ஸாசி- குறுக்காக, ப்ரஸார- வ்யாபித்திருக்கிற, ஈக்ஷணம் - பார்வையையுடையவனும், கல்பதரோ:-கல்பகமரத்தினுடைய, மூலே- அடியில், (த்ரிபங்கலலித) த்ரிபங்க - மூன்றுவளைவாக நிற்பதினால், லலிதம்- ஸுந்தரனாய்க் கொண்டு,(ஆலோலாங்குலிபல்லவை:) ஆலோல-மிகவுமசைந்துகொண்டிருக்கிற, அங்குலிபல்லவை: - தளிர்

போன்ற விரல்களினால், 𑌮𑍁𑌦𑌾 - ஸந்தோஷத்துடன், 𑌮𑍁𑌰𑌲𑌿𑌕𑌾𑌂-வேணுவை, 𑌆𑌪𑍂𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂-(அடக்கி வாயுவை) நிறைத்து ஊதுமவனும், (𑌜𑌗𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌨𑌂) 𑌜𑌗𑌤𑍍-லோகங்களை, 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌂 - வசீகரிக்குமவனுமான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇-த்யாநம் செய்கிறேன். ()

(தா-ம்) இவன் குழலூதும்போது, காதிலணிந்த தோடுகள் தோள்மேல் தொங்கிப்புரளாநின்றன; புருவங்களிரண்டும் கொஞ்சமுயரவெழுந்திருந்தன; அதரம் சிறிது குவிந்திருந்தது; கண்கள் உள்ளுள்ளரஸாதிசயத்தினால் குறுக்குப்பாயாநின்றன, கைவிரல்கள் வேணுவின் ரந்த்ரங்களின்மேல் நர்த்தநம்பண்ணுகின்றன; உடம்பு மூன்றுவளைவாக வளைந்திருந்தது, இவ்வழகுடன் ஸகலஜகத்தையுமாநந்திப்பியாநின்றுகொண்டு கற்பகமரத்தின்கீழ்நின்று குழலூதினானென்கிறார். (101)

𑌮𑌲𑍍𑌲𑍈𑌶𑍍𑌶𑍈𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌶𑍍𑌶𑌿𑌶𑍁𑌰𑌿𑌤𑌰𑌜𑌨𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌚𑌾𑌪𑍋
𑌽𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑍋𑌪𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌿𑌶𑌭𑍃𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵
𑌕𑌾𑌯𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌤𑌰𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑌂𑌸𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌭𑌯𑌚𑌕𑌿𑌤𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌯𑍋
𑌗𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑍇 𑌹𑌰𑌿𑌰𑌮𑌰𑌗𑌣𑌾𑌨
𑌨𑍍𑌦𑌕𑍃𑌤𑍍𑌪𑌾𑌤𑍁 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍॥ (102)

(ப-உ) (𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑍇) 𑌰𑌙𑍍𑌗-கம்ஸன்கோடித்த யுத்தரங்கத்தில், 𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑍇-ப்ரவேசிக்குங்காலத்தில், 𑌮𑌲𑍍𑌲𑍈𑌃- சாணூராதிமல்லர்களினால், 𑌶𑍈𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 - மலையோடொத்தவனாகவும், 𑌇𑌤𑌰𑌜𑌨𑍈𑌃-மற்றஜநங்களினால், 𑌶𑌿𑌶𑍁𑌃-சிறுபிள்ளையாகவும், 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃-ஸ்த்ரீகளினால், 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌚𑌾𑌪𑌃-மந்மதனாகவும், 𑌗𑍋𑌪𑍈𑌃-இடையர்களினால், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-கேவலமநுஷ்யனாகவும், 𑌦𑌿𑌵𑌿-ஸ்வர்க்கத்தில், 𑌕𑍁𑌲𑌿𑌶𑌭𑍃𑌤𑌾-இந்த்ரனால், (𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌕𑌾𑌯𑌃) 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵-ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும், 𑌕𑌾𑌯𑌃-சரீரமாகவுடையனாய், 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌰𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃-ஒருவராலு மளவிடக்கூடாதவனான ஸர்வேஶ்வரனாகவும், (𑌭𑌯𑌚𑌕𑌿𑌤𑌦𑍃𑌶𑌾) 𑌭𑌯-அச்சத்தினால், 𑌚𑌕𑌿𑌤-நிலையற்று அல்லாடுகிற, 𑌦𑍃𑌶𑌾 - கண்களையுடைய, 𑌕𑌂𑌸𑍇𑌨-கம்ஸனால், 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃-கோபித்திருக்கிற, 𑌕𑌾𑌲𑌃-யமனாகவும், 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑌿𑌃-ருஷிகளினால், (𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃) 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯-த்யாநம்செய்யத்தக்க, 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃-திவ்யவிக்ரஹனாகவும், 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 - காணப்பட்ட, (𑌅𑌮𑌰𑌗𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌕𑍃𑌤𑍍) 𑌅𑌮𑌰𑌗𑌣-தேவர்கள் குழாங்களுக்கு, 𑌆𑌨

ந்ருக்ஷ்ய:-ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுகிறவனான, ஹரி:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், யுஷ்மாந்-உங்களை, பாது-ரக்ஷிக்கட்டும. (102)

(தா-ம) இதில், கம்ஸனுடைய யுத்தரங்கத்திலிழிந்தபோதையழகையநுஸந்திக்கிறார்.—ராமக்ருஷ்ணர் இருவரையும் வஞ்சித்துவரவழைத்து உயிர்மாள்விப்பதாகக் கோடித்த ரங்கப்ரதேசத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புகுந்து, வில்லைமுறித்தல், குவலயாபீடத்தைக்கொல்லுதல்முதலிய சில அதிமாநுஷவ்யாபாரங்களைச்செய்ய, முஷ்டிகன்சாணூரன்முதலிய மல்லர்கள் அவற்றையெல்லாம் கேட்டவர்களாய், பின்பு இவனை எதிரேபார்த்து, இவன் நம்மாசைக்கு ஒண்ணாத பெருமலையாயிருந்தானென்றெண்ணினார்கள். மற்றவர்கள் இவனுடைய இளமையைப்பார்த்து சிறுவனாகவெண்ணினார்கள், பெண்களெல்லாரும், வடிவுகொண்டெழுந்துவந்த மந்மதனாகவெண்ணினார்கள், இடையர்கள், தம்மோடொத்த இடையனாகவெண்ணினார்கள்; இந்திரன் ஆகாசத்தில் நின்றுபார்த்து, ஸர்வாந்தர்யாமியாய், அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையுடைய புருஷோத்தமனாகவெண்ணினான்; கம்ஸன், தன்னைக்கொல்லுவதாகக் கோபித்துவந்த யமஸ்வரூபமாகவெண்ணி மெள்ள மெள்ள விழித்துப்பார்த்தான்; ருஷிகள்கண்டு, இதுநாம் த்யாநம்செய்யவேண்டிய பரதத்வமென்றெண்ணினார்கள், இப்படி அவரவர்களுடைய ஸ்வபாவாநுகுணமாகக் காணப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார். (102)

ஸம்விஷ்டோ மணிவிஷ்டரோருயுகளாஸீநருக்மிணீமுகேகஸ்தூ-
ரீதிலகம்விதயந்ஹர்ஷாத்குசௌஸம்ஸ்ப்ருசந் | அந்யோந்யா-
ந்யஸ்மிதசந்த்ரிகாகிஸலயைராநந்தயந் ஸ்மரம் ஸ்ரீவத்ஸ
ஸ்ரீவத்ஸோதயதேவதிர்மாயாஜ்ஜகந்மோஹந:|| (103)

(ப-உ) (மணிவிஷ்டரே) மணி-ரத்நமயமான, விஷ்டரே-ஆஸநத்தில், ஸம்விஷ்ட:-வீற்றிருந்தவனாய்க்கொண்டு, ஊருயுகே-துடைமேல், (ஆஸீநருக்மிணீமுகே) ஆஸீந-உட்கார்ந்திருக்கிற, ருக்மிணி-ருக்மிணியினுடைய, முகே-முகத்தில், ஹர்ஷாத்-ஸந்தோஷத்தினால், கஸ்தூரீதிலகம்-கஸ்தூரியினால் திலகத்தை, விதயந்-செய்யுமவனும், ஹர்ஷாத்-மனக்களிப்பினால், குசௌ-கொங்கைகளை, ஸம்ஸ்ப்ருசந்-தடவுமவனும், (அந்யோந்யஸ்மிதசந்த்ரிகாகிஸலயை:) அந்யோந்ய-ஒருவர்க்கொருவருடைய, ஸ்மித-சிரிப்பாகிற, கிஸலயை:-தளிர்களினால், ஸ்மரம்-மந்மதனை, பூஜயந்-பூஜிக்குமவ

னும், (கோபீகோபவஸம்வ்ருத:) கோபீ - ஆய்ச்சிகளினுலும் கோப-இடையர்களினுலும், ஸம்வ்ருத: - சூழப்பட்டவனும், ஜக ந்நாதந:-லோகாநந்தகரனுமான, யது பதி: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வ:அவ்யாத்-ரக்ஷிக்கட்டும். (103)

(தா-ம்) ஒருகால், கோபிமார்களும் கோபபாலர்களும் சூழ்கிற் கையில், ரத்நபீடத்திலுட்கார்ந்து தன்மடியில் ருக்மிணியையுட்கார வைத்துக்கொண்டு, அவள் முகத்தில தன்கையால் கஸ்தூரிதிலக மிட்டு சில ஸ்ருங்காரவ்யாபாரங்களைப்பண்ணி, அவளுடனேகளித் து முறுவல்செய்து காமதேவனேயெழசெயதான், அபபடிஸந்தோ ஷத்தோடுகூடிய க்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார் (103)

ஆக்ருஷ்டே வஸநாஞ்சலே கபலயபத்மாபதாவாய:க்ருதாந்த்ரு ஷ்டிஸ்ஸம்வலிதாவாகாந்தயாஸ்வர்ணத்யுதிஸ்ஸ்ரீமதி | பாஞ்சஜந்யத்வந்த்வஸதிவ்யாப்தாஸிதாஸ்யச்ரியம்ஸ்லிஷ்யந்தீகாருக்மிணீம் நதநாநீம்க்ருஷ்ணோவதாந்ந: || (104)

(ப-உ) யஸ்யா:-எந்த ருக்மிணியினுடைய, வஸநாஞ்சலே- புடைவைபின்தலைப்பானது, ஆக்ருஷ்டே -இழுக்கப்பட்டவளவில், (த்ரபாயா:க்ருதா) த்ரபா-வெட்கத்திஞல், அத:க்ருதா-கீழ்முகமாகப் பண்ணப்பட்ட, (கமலய பத்மாபா) கமலய - கரிநெயதல்புஷ்பம் போல், பத்மாபா-கறுத்திருக்கிற, த்ருஷ்டி:-பார்வையானது, (ஸ்வர்ணத்யுதௌ) ஸ்வர்ண-ஸ்வர்ணத்தினுடைய, த்யுதௌ-காந்தியையுடைய, ஸ்ரீமதி-அழகிதான, கலசஸ்தநே-இரண்டு ஸ்தனங்களின்மீது, காந்த்யா-காந்தியினுல், ஸம்வலிதா-சேர்ந்ததோ, அத பிறகு, பாஞ்ச:-இளைசான, அபூர்வமாயிருப்பதொரு, வஸ்த்வம் இதி மாந் தளிரென்று (அதைநினைத்து), (வ்யாப்தாஸிதாஸ்யச்ரியம்) வ்யாப்த-சுற்றுப் வ்யாப்தமாயிருக்கிற, ஸித-புன்சிரிபபோடுகூடிய, ஆஸ்ய-முகத்தினுடைய, ச்ரிய-சோபையையுடையவளாய், (நதாநநீம்) நத-வணங்கின, ஆநநீம்-முகத்தைபுடையளான, தாம்-அந்த, ருக்மிணீம்-ருக்மிணியை, ஸ்லிஷ்யந்-ஆலிங்கநம்செய்துகொண்ட, ஸ:-அந்த, க்ருஷ்ண:-க்ருஷ்ணன், ந:-நம்மை, அவ்யாத்-ரக்ஷிக்கட்டும். ()

(தா-ம்) மற்றொருகால் ருக்மிணியும் தானுமாயிருக்கும்போது அவளுடைய மேலாடையைப் பிடித்திழுத்தான், அபபோதவள்வெ ட்கத்திஞல் தலையைவணக்கிக்கொள்ள, அவளுடைய கரிநெய்தலி

ணிதழ்போல் நீலவர்ணமான பார்வையானது தங்கக்கிண்ணிகள்போன்ற முலைகளின்மேலபடிய, அதையவள்கண்டு, இந்த ஏதோ ஒரு இளையமாந்தளிரொட்டிக் கிடக்கிறதென்று ப்ரமித்துக்களித்துச் சிரிக்க, அக்காலத்திலழகைக்கண்டு க்ருஷ்ணனவளை ஆலிங்கநம செய்துகொண்டான்; இப்படி புருஷகாரபூதையான லக்ஷ்மியோடுகூடிக் களிக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நம்மைரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார். (104)

𑌉𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌹𑍀𑌧𑌰𑍋 𑌲𑌘𑍁𑌤𑌰𑍋 𑌦𑍋𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌧𑍃𑌤𑍋 𑌲𑍀𑌲𑌯𑌾
𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌚 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌗𑍋𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑍋 𑌗𑍀𑌯𑌸𑍇 ।
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌧𑌰𑌂 𑌵𑌹𑌾𑌮𑌿 𑌕𑍁𑌚𑌯𑍋𑌰𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌗𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌵 𑌭𑌾𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑌶𑍋 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ (105)

(ப-உ) 𑌕𑍇𑌶𑌵-க்ருஷ்ணனே! 𑌉𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍-பூமியில், 𑌲𑌘𑍁𑌤𑌰𑌃-மிகவும் இலேசான, 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿-ஏதோ ஒரு, 𑌮𑌹𑍀𑌧𑌰𑌃 - மலையானது, 𑌲𑍀𑌲𑌯𑌾-விலாஸத்தினால், 𑌦𑍋𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍-இரண்டுகைகளினால், (𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾-உன்னால்,) 𑌧𑍃𑌤𑌃-தாங்கப்பட்டது, 𑌤𑍇𑌨-அந்தகாரணத்தினால், 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-நீ, 𑌦𑌿𑌵𑌿 ஸ்வர்க்கலோகத்திலும், 𑌭𑍁𑌵𑌿-பூலோகத்திலும், 𑌸𑌤𑌤𑌮𑍍-எப்போதும், 𑌗𑍋𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌃 - கோவர்த்தநதாரியென்று, 𑌗𑍀𑌯𑌸𑍇 - சொல்லப்படுகிறாய், (𑌅𑌹𑌮𑍍-நான்,) 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌧𑌰𑌮𑍍-மூன்றுலகங்களையும் வயிற்றில்கொண்ட, 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍- உன்னை, 𑌕𑍁𑌚𑌯𑍋𑌃-ஸ்தநங்களுடைய, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇-நுனியில், 𑌵𑌹𑌾𑌮𑌿-சுமக்கிறேன், 𑌤𑌤𑍍-அதுவானது, 𑌨 𑌗𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇-(ஒருபொருளாக) எண்ணப்படுகிறதில்லை; 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾-அதிகமான, 𑌭𑌾𑌷𑌣𑍇𑌨-பேச்சினால், 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾-என்ன உபயோகம், 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍈𑌃-பாக்யசாலிகளினால், 𑌯𑌶𑌃- கீர்த்தியானது, 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 - அடையப்படுகிறது. (105)

(தா-ம்.) இதில், ருக்மிணி, க்ருஷ்ணனைக்குறித்துச்சொன்னவிநோதோக்திகளைச சொல்லுகிறார்.—ஒருகால், க்ருஷ்ணனும் தானுமாக இருக்குங்காலத்தில் ருக்மிணியானவள் அவனைப்பார்த்து, ஓ ப்ராணநாதனே! நீ, இப்பூமியிலொரு மூலையிலுள்ள ஏதோஒரு சிறுமலையை இரண்டுகைகளினாலும் தூக்கிச்சிறிதுநேரம் தாங்கியிருந்தாய் என்றிவ்வளவுமாத்ரத்தைக்கொண்டு உன்னை லோகமெல்லாம், "கோவர்த்தநதாரி-பெருமலையைச் சுமந்தான்" என்று கொண்டாடுகிறார்கள்; நானோ உன்னைப்போலன்றிக்கே மூன்றுலகங்களையும்,

சுமந்த உன்னை என்னுடைய ஒரு மூலையின் நுனியில் எபபோதும் அநாயாஸமாகவைத்துச சுமககிறேன, இவ்வளவு அரியசெயலைச்செயத என்னை ஒருவரும்புகழ்வாரில்லை; எனதைசசொல்லித்தான்என்ன பயன்? பூாவபுண்யத்தினால் கீர்த்தியுண்டாகிறது, நமமாலொன்றும் செய்யப்போகாதென்று ளெனகிறார். (135)

ஸந்த்யாவந்தந ஸ்வஸ்தி ஸ்நாந [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (106)

(ப-உ) ஸந்த்யாவந்த-ஓ ஸந்த்யாவந்தனமே! ஸவதே- உனக்கு, ஸ்வஸ்தி-மங்களமானது, அஸ்து-உண்டாகட்டும், ஹேஸ்நாந-ஓ ஸ்நானமே! தே-உனக்கு, நம:-நமஸ்காரம், ஹேதேவா: - தேவர்களே! பிதர:-பித்ருதேவதைகளே! தர்ப்பணவிதௌ- தர்ப்பணம்செய்வதில, அஹம்-நான் - ந க்ஷம:-ஸமர்த்தனல்லேன், க்ஷம்யதாம்-பொறுத்துக்கொள்ளப்படட்டும், யத்ர க்வாபி-எங்கேயாவது ஓரிடத்தில், நிஷத்ய-இருந்து, (யாதவகுலோத்தம்ஸஸ்ய) யாதவகுல-யதுவம்சத்து அரசர்களுடைய, குலஸ்ய-ஸமூஹத்துக்கு, உத்தம்ஸஸ்ய- சிரோபூஷணமானவனும், கம்ஸத்விஷ:-கம்ஸனைக்கொன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய (வடிவை), ஸ்மாரம்ஸ்மாரம்-நினைத்துநினைத்து, அகம்-பாபத்தை, ஹராமி-போக்குகிறேன், தத்-அதையே, அலம்-போருமாக, மந்யே-எண்ணுகிறேன், மே-எனக்கு, அந்யேந - மற்றொன்றால், கிம்-என்னப்ரயோஜனம்? (106)

(தா-ம்) இப்பொழுது நீர்காலாதிக்ரமத்தை யறியாமல் க்ருஷ்ணருணங்களைப்பாடிப் பொழுதுபோக்கா நின்றீா, பொழுதுவிடிந்தது, நித்யகர்மாநுஷ்டானம் செயயவெழுந்திரீரெனனச் சொல்லுகிறார்.—நித்யகாமாநுஷ்டானங்களுக் கெலலாமொரு நமஸ்காரமிடுகிறேன், அதொன்று மென்னால் செய்யப்போகாது, எங்கேயாயினும் தனியேயோரிடத்திலுட்கார்நது, க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரபரபாவததையும், அவதரித்துச்செய்த செயலையும் நினைத்துப்பாடி எனபாபங்களைபபோக்கிக் கொள்ளுகிறேன், அது எனக்குப்போதும், மற்றொன்றுமெனக்குப் பணியில்லையென்கிறார். (106)

𑌹𑍇 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑌕 𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌪𑌾𑌜𑌲𑌨𑌿𑌧𑍇 𑌹𑍇 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑍇
𑌹𑍇 𑌕𑌂𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕 𑌹𑍇 𑌗𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌪𑌾𑌰𑍀𑌣 𑌹𑍇 𑌮𑌾𑌧𑌵 ।
𑌹𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌹𑍇 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌗𑍁𑌰𑍋 𑌹𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌮𑌾𑌂
𑌹𑍇 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌜𑌨𑌨𑌾𑌥 𑌪𑌾𑌲𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 ॥ (107)

(ப-உ) 𑌹𑍇 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑌕-ஓ பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவனே! 𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌪𑌾𑌜𑌲𑌨𑌿𑌧𑍇-ஓ தயாஸமுத்ரமே! 𑌹𑍇 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑍇-ஓ லக்ஷ்மீபதியே! 𑌹𑍇 𑌕𑌂𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕 - ஓ கம்ஸனுக்கு ம்ருத்யுவானவனே! 𑌹𑍇 𑌗𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌪𑌾𑌰𑍀𑌣 - ஓகஜேந்த்ரன் விஷயமான கருணையினால் பூர்ணனானவனே! 𑌹𑍇 𑌮𑌾𑌧𑌵-ஓஸ்ரீவல்லபனே! 𑌹𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜-ஓ பலராமனுடைய தம்பியே! 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌗𑍁𑌰𑍋-ஓமூன்றுலகங்களுக்கும் பெரியோனே! 𑌹𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷-ஓ செந்தாமரைக்கண்ணனே! 𑌹𑍇 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌜𑌨𑌨𑌾𑌥 - ஓகோபிகாவல்லபனே! 𑌮𑌾𑌂-என்னை, 𑌪𑌾𑌲𑌯-ரக்ஷியும், 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 - உன்னைவிட்டு, 𑌪𑌰𑌂-வேறொருதெய்வத்தை, 𑌨𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿-அறியமாட்டேன். (107)

(தா-ம) இதில், அவனுடைய குணங்களுக்கும் சேஷ்டிதங்களுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறார்— ஓ க்ருஷ்ணா! நீ இப்போது இடைக்குலத்தில் அவதரித்து, தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்லமையற்றதாய் உன்னையே ஆஸ்ரயித்திருக்கிற பசுக்களை ரக்ஷித்தது, ஜாதிகுல ஜ்ஞாநஅநுஷ்டாநாதிகளில் எவ்விதமாயினும் அகதிகளுக்குக் கதியானமையைக் காட்டினாய்; அதற்கடியான தயைக்கு நிலையிடமாயிருந்தாய்; அந்தத்தயை உன்னுடையமேன்மையினால் தலைமடங்கிக்கிடக்கில் அதைக்கிளப்பிக் காரியங்கொள்ளவல்ல லக்ஷ்மிக்கு வல்லபனாயிருந்தாய், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை உருமாய்த்தாய், இப்போதேயன்றிக்கே முன்பும் இம்மாதிரியாகவே கஜேந்த்ரன்விஷயத்தில் கருணைகூர்ந்து, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே நீயேநேரில் வந்து அவனை உத்தரித்தாய், ரக்ஷிக்கும்போதெல்லாம் புருஷகாரமாகைக்காகப்பிராட்டியை எப்போதும் பிரியாதவனாயிருந்தாய், பெரியோனுக்குச் சிறியோன் கீழ்ப்படிந்திருக்கும் விதத்தை பலராமனுக்குத்தம்பியாயிருந்து காட்டினாய், கீதோபநிஷத்தை உபதேசித்து ஸகலலோககுருவாயிருந்தாய், உபதேசத்தால் திருந்தாதாரைக்கண்ணழகைக்காட்டித்திருத்தவல்ல புண்டரீகாக்ஷனாயிருந்தாய், ஆஸ்ரிதருடைய அபீஷ்டங்களையெல்லாம் அளிக்கவல்லனாயிருந்தாய், நான் உன்னையல்லது வேறுகதியற்றவனாயிருந்தேன், என்னைக்காப்பாற்றவேணுமென்கிறார், (107)

கஸ்தூரீதிலகம் லலாடபலகே வக்ஷஸ்ஸ்தலே கௌஸ்துபம் நாஸா
க்ரே நவமௌக்திகம் கரதலே வேணும் கரே கங்கணம் | ஸர்வாங்கே ஹ
ரிசந்தநம் ச கலயந் கண்டே ச முக்தாவலிம் கோபஸ்த்ரீபரிவேஷ்டிதோ
விஜயதே கோபாலசூடாமணி:|| (108)

(ப-உ) லலாடபலகே-பரந்த திருநெற்றியில், கஸ்தூரீதிலகம்-கஸ்தூரிநாமத்தையும, வக்ஷஸ்ஸ்தலே-திருமார்பில், கௌஸ்துபம் - கௌஸ்துபமெனகிற மரகதபபச்சையையும், நாஸாக்ரே-நுனிமூக்கில், நவமௌக்திகம் புதிதானமுத்தையும், கரதலே - திருக்கையில், வேணும்-குழலையும், கரே-முன்கையில், கங்கணம்-வளையையும், ஸர்வாங்கே-சரீரமுழுதும், ஹரிசந்தநம்-சிவப்புச்சந்தநமும், கண்டே-கழுத்தில், முக்தாவலிம்-முத்துமாலையையும், கலயந்-அலங்கரித்துக்கொண்டவனாய்க்கொண்டு, (கோபஸ்த்ரீபரிவேஷ்டித:) கோபஸ்த்ரீ-கோபிகைகளினால், பரிவேஷ்டித:-சுற்றும்வளைப்புண்ட, கோபாலசூடாமணி:-ஆயர்தலைவனான ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், விஜயதே-விளங்குகிறான்.

(தா-ம்) கீழ அவனுடைய குணங்களைசசொல்லி, இதில், அவனுடைய அலங்காரத்தை நினைக்கிறார்.—ஶ்ரீக்ருஷ்ணன், முகத்தில கஸ்தூரி திலகமும், கழுத்தில் தொங்குகிற கௌஸ்துபமணியும்முத்துமாலையும், மூக்குநுனியில்முத்தும், கைத்தலத்தில் பிடித்த ஊதுகுழலும், மணிசகட்டுக்குக் கீழ்பூண்டவளைகளும், உடம்பெங்கும்பூசினசந்தநமுமாய்க்கொணடு கோபஸ்த்ரீமண்டலமத்யத்தில் விளங்காநின்றானென்கிறார். (108)

லோகாநுந்மதயந்தீ ஶ்ருதீஸ்ஸ்ராவயந்தீ க்ஷோணீருஹாந்ஹர்
ஷயந்தீ ஶைலாந்த்ராவயந்தீ ம்ருகாந்விவஶயந்தீ கோவ்ருந்தமாநந்தயந்தீ |
கோபாந்ஸம்ப்ரமயந்தீ முநீந்முகுலயந்தீ ஸப்தஸ்வராந் ஜ்ரும்பயந்தீ ஓ
ங்காரார்த்தமுதீரயந்தீ விஜயதே வம்ஶீநிநாதஶ்ஶிஶோ:|| (109)

(ப-உ) ஶிஶோ: - பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, வம்ஶீநிநாத:-குழலோசையானது, லோகாந்-ஜநங்களை, உந்மதயந்தீ-மிக்க மத(ம)மேறப்பண்ணி நின்றுகொண்டும், ஶ்ருதீ:-வேதங்களை, ஸ்ராவயந்தீ-ஸ்தோத்ரம்செய்யும்படி பண்ணிநின்றுகொண்டும், க்ஷோணீருஹாந்-மரங்களை, ஹர்ஷயந்தீ - தளிர்க்கப்பண்ணிநின்றுகொண்டும், ஶைலாந் கற்களை, த்ராவயந்தீ-நீராக உருக்காநின்றுகொ

ண்டும், ஸ்ரீமாந்-மான்முதலியதிர்யக்குகளை, விவஶ்யந்-பரவசமாகப் பண்ணுகின்றுகொண்டும், ஶோஷ்யந்-பசுக்களை, க்ஷோபயந்-களிக்கப்பண்ணுகின்றுகொண்டும், மோஹயந்-இடையர்களை, வ்ரீடயந்-உத்ஸாஹமுடையவர்களாகப் பண்ணுகின்றுகொண்டும், ஊர்ஜயந்-ருஷிகளை, தே-யந்-களைப்பண்ணித் த்யாநபராயணமாகக்காகின்றுகொண்டும், ஸத்வஸுரந்-ஏழுஸ்வரங்களை, ஜ்ஞேயந்-வருத்திபண்ணுகின்றுகொண்டும், ஓஜ்ஜீவத்-ப்ரணவார்த்தத்தை, உத்யந்-சொல்லாகின்றுகொண்டும், விஜயதே-விளங்குகிறது (109)

(தா-ம) இதில், அவனுடைய வேணுகாநத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.—க்ருஷ்ணன ஸகலவேதவாக்யங்களையும் வேணுகாநத்திலே இசைத்து மீட்டி, ஸகலவேதஸாரமான ப்ரணவத்தினார்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகத்தோற்றும்படி குழலூதினபோது, ஸப்தஸ்வரங்களுமெழாநின்ற அக்குழலோசையானது, ப்ராஜ்ஞரை மதிமயக்கிப்பிசசேறப்பண்ணிற்று, காட்டிலமேயும் ம்ருகங்களைமேயாநத புல்கடைவாயவழிசோரப்பண்ணிற்று, ஆக்களைக்களிக்கப்பண்ணிற்று, உலர்ந்தமரங்களைத்தளிர்ப்பித்தது, கல்லேநீராக்கிற்று, ஜிதேந்த்ரியரான ருஷிகளை அஞ்ஜலியிட்டுத்தொழுவித்துக் கொண்டது, இப்படி ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களைவிட்டு வெவவேறு ஸ்வபாவத்தையடையும்படி பண்ணின அவ்வினியகுழலோசையானது ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாக விளங்காகின்றதென்கிறார். (109)

இரண்டாவது ஆஶ்வாஸம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீருக்மிணீகாந்தாய நம:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்.

த்ருதீயாச்வாஸ:

ச்லோ || அஸ்தி ஸ்வஸ்த்யயநம் ஸமஸ்தஜகதாம் அப்யஸ்தலக்ஷ்மீஸ்தநம்
த்வஸ்தரஜஸ்தமோபி: அநிசம் ந்யஸ்தம் புரஸ்தாதிவ |
ஹஸ்தோத்க்ஷிப்த கிரீந்த்ர ச்ருங்கதரு ப்ரஸ்தார விஸ்தாரித
ப்ரஸ்தஸ்வஸ்தரு ஸூநஸம்ஸ்தர பாஸ்வத் ப்ரஸ்தாவிராயா
ஸ்துதம் || (1)

(ப-உ.) ஸமஸ்தஜகதாம் - ஸகலலோகங்களுக்கு முண்டான, (ஸ்வஸ்த்யயநம்) ஸ்வஸ்தி-மங்களங்களுக்கு, அயநம் - ஸ்தாநமானதும், (அப்யஸ்தலக்ஷ்மீஸ்தநம்) அப்யஸ்த - அடிக்கடி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பட்ட, லக்ஷ்மீ - ஸ்ரீதேவியினுடைய, ஸ்தநம்-குசங்களையுடையதும், (த்வஸ்தரஜஸ்தமோபி:) த்வஸ்த - நசித்துப்போன, ரஜ: - ரஜோகுணத்தையும், தமோபி: - தமோகுணத்தையுமுடைய (ஸத்வகுணப்ரசுரரான) ஸத்புருஷர்களாலே, அநிசம் - ஸர்வகாலமும், புரஸ்தாத் - எதிரில், ந்யஸ்தம் இவ - ஸ்தாபிக்கப்பட்டதுபோல் ப்ரத்யக்ஷதுல்யமாகக் காணப்படுமதும், (ஹஸ்தோத்க்ஷிப்தகிரீந்த்ர ச்ருங்கதரு ப்ரஸ்தாரவிஸ்தாரித ப்ரஸ்தஸ்வஸ்தருஸூந ஸம்ஸ்தரபாஸ்வத்) ஹஸ்த - கையினால், உத்க்ஷிப்த - உயரவெடுக்கப்பட்ட, கிரீந்த்ர - கோவர்த்தநமலையினுடைய, ச்ருங்க - சிகரங்களிலுள்ள, தரு-மரங்களுடைய, ப்ரஸ்தார-தோப்புக்களில், விஸ்தாரித - அலர்ந்தும், ப்ரஸ்த - நழுவி உதிருமதுமான, ஸ்வஸ்தரு - கல்பகமரத்தினுடைய, ஸூந - புஷ்பங்களுடைய, ஸம்ஸ்தர - குவியல்களினால், பாஸ்வத் - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்குமதும், (ப்ரஸ்தாவிராயாஸ்துதம்) ப்ரஸ்தாவி - புகழ்ச்சியே தன்மையான, ராயா-ராதிகையினால், ஸ்துதம்-ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டதுமான, வஸ்து - பரவஸ்துவானது, அஸ்தி-இருக்கிறது. (1)

(தா-ம்.) முதல ஆஶ்வாஸத்தில ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தைநிஷ்கர்ஷித்தார், இரண்டாவது ஆஶ்வாஸத்தில், தம்முடைய இஷ்ட அநிஷ்டப்ராபதி பரிஹாரங்களுக்கு அவனே கடவான்; அதற்குரிய குணபூர்த்தியுள்ளானுமவனே, அவற்றைக்கொண்டு காரியம் செய்விக்கவல்ல புருஷகாரமும மகேயுண்டு, ஆகையால் அவனே ஆஶ்ரயணீயனென்று நிர்ணயித்து அவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தார், அநந்தரமான இந்த ஆஶ்வாஸத்தில், புருஷார்த்தமுமவனேயென்று அறுதியிட்டு அநுபவிக்கிறார்.

நாங்களே ஜகதீஶ்வரர்களாக அபிமானித்திருக்கிற ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுக்கும் நாமே நம்முடைய பௌருஷத்தால அபீஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கிற ஸ்வதந்த்ரருக்கும், தேஹாதிரிக்தமான ஆத்மா வேறொன்றில்லை யென்கிறவர்களுக்கும், தன்னுடைய போஷணத்தில பிறாக்கையையே எதிர்பார்த்திருக்கும் பஶ்வாதிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய அபீஷ்டங்களை யளிக்குமவனாயிருந்தான; ஶ்ரீதேவியினுடைய வடிவழகிலீடுபட்டு, அவளுடைய முகமலர்த்திக்காக சேதநனசெய்யுமடிமையை ஒன்றுபத்தாக்கி ஸ்வீகரியாநின்றான்; ஸதாசாரம, ஸத்ஸங்கம், குருஶுஶ்ரூஷை முதலானவற்றால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையுமடக்கி ஸத்வகுணத்தைமேலெழப்பண்ணி யோகாப்யாஸத்தில் நின்று பக்திசெய்கிற பாகவதர்க்கு மாநஸஜ்ஞாநத்தில் ப்ரத்யக்ஷம்போலே காணுநின்றான்; கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்தபோது கொடிமுடிகளிலுள்ள கற்பகமரங்களசைந்து அவற்றின்புஷ்பங்கள் இவனமேல்சொரிய அவ்வழகைக்கண்டு அருகிருந்த ராதிகை முதலிய கோபிமார்களும மற்றவர்களும் புகழாநிற்க, இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனும், அவனுக்கு இக்குணங்களுமொன்று மிலலையென்று சொல்லப்போகாது, ஏதாத்ருசகுண விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஶ்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றானெனகிறார். (௧)

𑌶𑍍𑌲𑍋॥ 𑌰𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌰𑌸𑌂 𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾-
𑌕𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌪𑌦𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌸𑌹𑌜𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑌾-
𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍁𑌹𑌮𑍍 । 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍇 𑌹𑌰𑌿𑌨𑍀𑌲𑌗𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌰𑍁𑌤𑌾-
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌣𑌂 𑌬𑌾𑌲𑌂 𑌵𑍈𑌣𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧𑌮𑌧𑍁-
𑌰𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌭𑌿𑌷𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌃 ॥ (2)

(ப - உ.) (𑌰𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌰𑌸𑌂) 𑌰𑌾𑌧𑌾-ராதிகையினால், 𑌆𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤 - கொண்டாடப்பட்ட, 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮-விலாஸங்களினால், 𑌅𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤 - ஆஶ்சர்யகரமான, 𑌰𑌸𑌂 - ஶ்ருங்கார ரஸத்தையுடையதும், (𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌕𑌰𑌂) 𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯 ஸௌந்தர்யத்துக்கு, 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌕𑌰𑌂-ஸமுத்ரமானதும், (𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌪𑌦𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌸𑌹𑌜𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍁𑌹𑌂) 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯-ஸாம்யத்தினுடைய, 𑌪𑌦𑌵𑍀-அடியை, 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤 - அதிக்ரமித்திருப்பதும், 𑌸𑌹𑌜 - ஸ்வாபாவிகமுமான, 𑌸𑍍𑌮𑍇𑌰 - புன்சிரிப்பையுடையதுமான, 𑌆𑌨𑌨𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍁𑌹𑌂- முக

கமலத்தையுடையதும், (ஹரி நீல மவ-ம ம-ர-தாலவ-லூ நிவ ா வணூ) ஹரி நீல-இந்த்ரநீலமணியினுடைய, மவ-அபிமானத்தினுடைய, ம-ர-தா-செறுக்குனுடைய, லவ லூ- ஸமஸ்தமானசெல்வத்தையும், நிவ-ாவண- நிரஸிப்பதும், வெணவிக- குழலூதுகையையே நிரூபகமாகவுடையதும, (வி-ஹூ-யா-ர) வி-ஹூ-உலகத்திலுள்ள ஸௌந்தரமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக்காட்டிலும், யா-ர- ஸௌந்தரமானதும், ஸெஷிகூ- ஸர்வோத்தமமானதும், வொ- இளம்பருவமுற்றதுமான, ஹ- தேஜஸ்ஸை, ஆ- ஆராயிக்கிறேன். (2)

(தா-ம.) ப்ராப்யனை பரமபுருஷனை நினைத்தபோதெல்லாம் கைதொழுவது சேதநர்க்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, கீழ் அவனைநினைத்தது இதில் தொழுகிறார்.

பரமரஸிகைகளான ராதிகை முதலானவர்களும கொண்டாடும்படியான ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையனாய், அழகுக்கு நிலையிடமாய், தனக்கே அஸாதாரணமாய் ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள முகமுறுவலையுடையனாய, இந்த்ரநீலமாணிக்கமும் தோற்றோடும்படி ஸ்லாகயமான நீலநிறத்தையுடையனாய், ஓராபரணதிகளாலன்றியே ஸ்வாபாவிகமான போக்யதையையுடையனாய, ஸர்வோத்தமனாய், வேணுகாநரஸிகனான ஸ்ரீகருஷ்ணனைத தொழுகிறேனென்கிறார். (உ)

ஸ்லோ || கரிணாஉஸஹ்யமதி வெஹவஹெ கரு-ணா
வஹூதி கிஸொர விமஹூ | யதி நாஉநார த விஹாரி
ஊாநஸெ யஉ-நாவநாஷரஸிகவொரஉஹ|| (3)

(ப - உ.) கரிணா-யானைகளுக்கு, (அஸஹ்ய மதிவெஹவ) அஸஹ்ய-அடையத்தகாத, மதி-நடையினுடைய, வெஹவ-பெருமையையுடையதும், (கரு-ணாவலஂபித கிஸொரவிமஹ) கருணா-க்ருபையினால், அவலஂபித- ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட, கிஸொர-சிறுபிள்ளையினுடைய, விமஹ - சரீரத்தையுடையவனும், யதிநா-யோகிகளுடைய, ஊாநஸெ - ஹ்ருதயத்தில், (அநாரதவிஹாரி) அநாரத - ஸர்வகாலமும், விஹாரி- கரீடிபபதும், (யஉ-நாவநாஷரஸிக) யஉ-நா - யமுனைக்கரையிலுள்ள, வநஷ - காட்டுக்குள் (ஸஞ்சரிக்கையில்), ரஸிக - ப்ரீதியையுடையதுமான, வர ஊஹ-ஸர்வலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸை, ஹெஜ பற்றுகிறேன். (3)

(தா-ம.) ஸாதுஜந பரித்ராணார்த்தமாகக் க்ருஷ்ணனாயவதரித்த இவன் மத்தகஜம்போன்ற நடையழகையுடையவனாய், யோகிகளுடைய ஹ்ருதயக

மலத்திலும், யமுநாதீரத்திலுள்ள அடியிலைகளினிறம்படி மணப்பாய்ந்திருக்கிற தோப்புக்களிலும ஹாஸத்துடனே உலாவாநின்றானெனகிறார்.(௩)

ஶ்லோ॥ நியந்த்ரு ஸர்வஜகதாம் வ்ரஜாங்கநா நியந்த்ரிதம் வி
லோலவிலோசந ஶ்ருங்கலயா । நிரந்தரம் மம ஹ்ருதயே விஜ்ரு
ம்பதாம் ஸர்வதஃ ஸரஸதரம் பரம் மஹஃ॥ (4)

(ப-உ) ஸர்வஜகத்- எல்லாவுலகங்களையும்; நியந்த்ரு - அடக்கியாளவல்லதும, (விலோலவிலோசந ஶ்ருங்கலயா) விலோல-அகன்றிருக்கிற, விலோசந - கண்களினுலிடப்பட்ட, ஶ்ருங்கலயா - கட்டளையினுல, நியந்த்ரிதம் - அடக்கியாளப்பட்டதும், ஸர்வதஃ - எல்லாவற்றைக்காட்டிலும், (வ்ரஜாங்கநா நியந்த்ரிதம்) வ்ரஜாங்கநா - இடைச்சியினுல், ஸரஸதரம்-மிகவு மாநந்தஜநகமானதுமான, தத்-அப்படிப்பட்ட, பரம்மஹஃ - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸானது, மம - என்னுடைய, ஹ்ருதயே-நெஞ்சில், நிரந்தரம்- ஸர்வகாலமும், விஜ்ரும்பதாம் - வ்ருத்தியடையட்டும், "ஸர்வதஃ ஸரஸதரம்" என்பதற்கு-எல்லாப்ரதேசங்களிலும் ஆநந்தமயமானதும் என்று மாத்ரமாம். (4)

(தா-ம) ஸகலலோகங்களையும் தன்புருவத்து நெளிப்பினுலடக்கி யாளவல்ல க்ருஷ்ணன், கோபிமார்கள் கண்ணெறிபார்வையால் கட்டளையிட அதுக்கமைந்து நடவாநின்றான், இப்படி ஸர்வஸுலபனான அவன் என்னுடைய நெஞ்சுக்கு எப்போதும் மறைவற்றுத் தோற்றக்கடவானென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (௪)

ஶ்லோ॥ கந்தர்ப்பப்ரதிமல்லகாந்தி விபவம் காதம்பினீ பா
ந்தவம் ப்ருந்தாரண்யவிலாஸினீ வ்யஸநிநம் வேஷேண
பூஷாமயம் । மந்தஸ்மேரமுகாம்புஜம் மதுரிமவ்யா
ம்ருஷ்ட பிம்பாதரம் வந்தே கந்தலிதார்த்ர யௌவநவநம்
கைஶோரகம் ஶார்ங்கிண꞉॥ (5)

(ப-உ.) (கந்தர்ப்பப்ரதிமல்லகாந்திவிபவம்) கந்தர்ப்ப- காமனுக்கு, ப்ரதிமல்ல-நேரொத்ததான, காந்தி-அழகினுடைய, வைபவம் - அதிசயத்தையுடையதும், (காதம்பினீபாந்தவம்) காதம்பினீ - மேகங்களுக்கு, பாந்தவம் - சுற்றமானதும், (ப்ருந்தாரண்ய விலாஸினீவ்யஸநிநம்) ப்ருந்தாரண்ய - ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, விலாஸினீ - பெண்களிடத்தில், வ்யஸநிநம் நிரந்தர ப்ரேமத்தை யுடையதும்,

விபூ⁴ஷண அலங்காரத்தினால், பூ⁴ஷாட்⁴யம் - நிறைந்த ஆபரணங்களையுடையதும், (மந்த³ஸ்மிதமுகா²ம்பு³ஜம்) மந்த³ஸ்மித - சிறுநகையோடுகூடின, முகா²ம்பு³ஜம் - முகபங்கஜத்தையுடையதும், (மாது⁴ர்யப்ரௌட⁴பி³ம்பா³த⁴ரம்) மாது⁴ர்ய - போகயதையினால், ப்ரௌட⁴ - பூர்ணமான, பி³ம்பா³த⁴ரம் - கோவைப்பழம்போன்ற வாய்க்கனியையுடையதும், கைஶோரகம் - பாலப்பிராயத்தோடு ஸம்பந்தித்ததுமான, ஶ்ரீக்ருஷ்ணஸ்ய - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, இத³ம் - இந்த, (உந்மிஷத்தாருண்யயௌவநம்) உந்மிஷத் - மேல்மேல் தளிர்த்துவருகிற, தாருண்ய - புதிதான, யௌவநம் - யௌவனபருவத்தை, வந்தே³ - நமஸ்கரிக்கிறேன். (௫)

(தா-ம்.) இவனுக்கு இளம்பருவம் சிறிது கழிந்ததும் சிறிது கழியாததுமாயிருக்கும்போதே யௌவனப்பருவம் மேலவிழுந்து தளிர்த்தோங்கிவளரத்தொடங்கிறது, அப்பொழுது இவனுடம்பில் மன்மதனும் இவனழகுக்குத்தோற்றுப் பின்னடியிட்டோமெபடியான ஸௌந்தர்யவிசேஷமும், இடையற்று நெருங்கின மேகராசிபோல் கண்டார் தாபமாறும்படி இருண்டு தளதளத்து நிழலோடுகிற லாவண்யமும், முகத்தில் அபூர்வமான முறுவலும், அதரத்தில் எப்போதுமில்லாத இனிமையும், அவயவங்களில் அப்பருவத்துக்குரியஆபரணங்களும், நெஞ்சில் பருவத்துப்பெண்கள்மேல ஆஸக்தியும் காணவந்ததென்கிறார். (௫)

ஶ்லோ॥ முக்தமாநுஷமமுக்தநிஜாநுபா⁴வமாத்த
விக்³ரஹமகோ³பவித³க்³த⁴ஶ்ரியம் | ஸ்ப்ருஷ்டயௌவநமநஷ்டகி
ஶோரபா⁴வமாத்³யம்மஹ: கிமபி மாத்³யதி மாநஸே மே ||

(ப-உ.) (முக்தமாநுஷம்) முக்த - ஸவாஸமாகவிடப்பட்ட, மாநுஷம் - மானிடத்தன்மையையுடையதும், (அமுக்தநிஜாநுபா⁴வம்) அமுக்த - சிறிதும்விடாத, நிஜ - ஸ்வாபாவிகமான, அநுபா⁴வம் - மஹிமையையுடையதும், (ஆத்தவிக்³ரஹம்) ஆத்த - ஸ்வயமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, விக்³ரஹம் - சரீரத்தையுடையதும், (அகோ³பவித³க்³த⁴ஶ்ரியம்) அகோ³ப - அனைவர்க்கும் மறைவின்றித்தோற்றுகிற, வித³க்³த⁴ - ரஸிகஜனங்களுடைய, ஶ்ரியம் - விலாசத்தையுடையதும், (ஸ்ப்ருஷ்டயௌவநம்) ஸ்ப்ருஷ்ட - நன்றாகஸ்பரிசிக்கப்பட்ட, யௌவநம் - யௌவனத்தையுடையதும், (அநஷ்டகிஶோரபா⁴வம்) அநஷ்ட - பூர்ணமாகவிடாத, கிஶோரபா⁴வம் - இளம்பிராயத்தையுடையதும், ஆத்³யம்-

ஸர்வகாரணபூதமுமான, கிம்அபி-அநிர்வாச்யமான, மஹ: - தேஜஸ்ஸு, மே-என்னுடைய, மாநஸே-ஹ்ருதயத்தில், மாதுரீம் கலித்து வர்த்திக்கிறது. (6)

(தா-ம.) இவன், கர்மத்தினாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே க்ருஷ்ணனாகவந்தவதரித்தவன் ஆகையால், மநுஷ்யரைப்போல் ரக்தமாம்ஸமலமூத்ராதிமயமான நிஹீந சரீரமும், ராகத்வேஷாதிகளான ஹேயகுணங்களுமற்று, ஸ்வ அஸாதாரணமாய அப்ராக்ருதமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுண பூர்த்தியையும், திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், பால்யமும் யௌவநமும் கலசின பருவத்தையுமுடையனாய், இப்போது என்னுள்புகுந்து விளையாடாநின்றுனென்கிறார். (௬)

தே தே பாவாஸ்ஸகலஜகதீ லோபநீயப்ரபாவா
நாநாத்ருஷ்ணாஸுஹ்ருதி ஹ்ருதி மே காமமாவிர்பவந்து।
வீணாவேணுக்வணிதலஸித ஸ்மேரவக்த்ராரவிந்தாத்
நாஹம்ஜாநே மதுர மபரம் நந்த புண்யாம்பு
ராசே:॥ (7)

(ப-உ.) (ஸகலஜகதீலோபநீயப்ரபாவா:) ஸகல-ஸமஸ்தமான, ஜகதீ-லோகங்களினால், லோபநீய-விரும்பத்தக்க, ப்ரபாவா: பெருமையையுடைய, தே-தே-அந்த அந்த, பாவா: - வ்யாபாரங்கள், (நாநாத்ருஷ்ணாஸுஹ்ருதி) நாநா - மண் பெண் பொருள் என்று இம்மாதிரியாகச் சொல்லப்பட்ட அநேகங்களிலுண்டான, த்ருஷ்ணா-பேராசைக்கு, ஸுஹ்ருதி-மனமொத்த துணையாயிருக்கிற, மே-என்னுடைய, ஹ்ருதி-நெஞ்சில், காமம்-யதேச்சமாக, ஆவிர்பவந்து-ப்ரகாசிக்கப்பட்டும், (வீணாவேணுக்வணிதலஸிதஸ்மேரவக்த்ராரவிந்தாத்) வீணா-வீணையோடொத்த, வேணுக்வணித-குழலினிசையினால், லஸித-விளங்குமதும், ஸ்மேர - மலர்ந்துமிருக்கிற, வக்த்ராரவிந்தாத் - முகாரவிந்தத்தையுடையனாய், (நந்தபுண்யாம்புராசே:) நந்த- நந்தகோபனுடைய, புண்ய - ஸுக்ருதத்துக்கு, அம்புராசே: - ஸமுத்ரம்போன்றவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்காட்டிலும், அபரம்மதுரம் - மிகவுமினிதானவஸ்துவை, அஹம் - நான், நஜாநே-அறிகிறேனில்லை. (7)

(தா-ம.) புத்ரவித்தகளத்ர அந்நாதிநாநாவிதமாய் அதிஹேயமானஸாம ஸாரிகவிஷயங்களில் ஆஸையுற்றுத்திரிகிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில். இனி

அவற்றுக்கு இடமறும்படியாக, கற்பாறைபோல் ராமழற வன்னெஞ்சருங் கூடக்கண்டால நெஞ்சுநெகிழ்ந்து ஆசைப்படும்படியான அவனுடையதிவ்ய சேஷ்டிதங்களும் திவ்யாவயவங்களும வந்து நிறையத்தோற்றவேணும்; க்ருஷ்ணனுடைய வேணுநாதமும் ஸ்வாபாவிகமான முறுவலும் கூடிய வதநாரவிந்ததத்தோடொத்த வேறொரு அழகியபொருளைக் காண்கிறிலே னுகையால் அதையேவேண்டாநின்றே னென்கிறா. (எ)

ஶ்லோ॥ ஸுக்ருதிபிராத்ருதே ஸரஸவேணு நிநாத
ஸுயா ரஸஜஹரீவிஹார நிரவக்ரஹகணுவெடெ।
வ்ரஜவரஸுந்ருீ ஊவஸரொரூஹ ஸந்நபெ
உஹஸிகதா நுஜஜதிஊதீய தஹுஂஹாதயழ॥ (௭)

(ப-உ) ஸுக்ருதிஹிঃ - பாக்யசாலிகளினுல், ஆத்ருதெ-கொண்டாடபபடுமதும், (ஸரஸவெணு நிநாதஸுயாரஸஜஹரீவிஹார நிரவக்ரஹகணுவெடெ) ஸரஸ - இனிமையான, வெணுநிநாத-குழலோசையாகிற, ஸுயாரஸ - அம்ருதரஸத்தினுடைய, ஜஹரீ-ப்ரவாஹத்தில், விஹார - க்ரீடிபபதில், நிரவக்ரஹ - தடையற்றிருக்கிற, கணுவெடெ- காதுகளையுடையதும், (வ்ரஜவர ஸுந்ருீஊவஸரொரூஹஸ நயபெ) வ்ரஜ - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, வரஸுந்ருீ - உத்தமஸ்தரீகளுடைய, ஊவ - முகமாகிற, ஸரொரூஹ - தாமரைபபூவிலுள்ள, ஸக-ஶ்ரேஷ்டமான, நயபெ - வண்டானதுமான, உஹஸி - தேஜஸ்ஸில், ஊதீயழ-என்னுடையதான, இதழ-இந்த, ஹாதயழ மனஸ்ஸானது, கதா-எப்பொழுததான், உஜஜதி - மூழ்கப்போகிறதோ. (௭)

(தா-ம்.) இவன் பண்ணினவேணுகானம் பிறர்செவிக்கு இனிதாயிருக்குகையே பரமரஸிகனை இவனுக்கும் மிகவு மினிதாயிருக்குமாகையால்,அப்போது வேறொன்றில காதுகொடாதே இதையே அதயாதரததுடன் கேட்குமவனுய், நவயுவதிகளான இடைப்பெண்கள் முகாரவிந்ததிலே எப்போதும கண்ணுட்ட முடையனுய், மிகப்பெரியனை இவன இப்படி எளியனுவதே. என்று பாக்யசாலிகளால் கொண்டாடப்படுமவனை ஶ்ரீக்ருஷ்ணனிடததில் என்மநஸ்ஸு எப்போதுலயிக்குமோ வென்கிறார். (அ)

ஶ்லோ॥ த்ருஷாதரெ தவஜாதூராணஂ ஊஷணநா
ஹுஜிதாஹஹாநுகாரழ। பாஷாதநவணு
நகெஸிநோ க்ருஷ்ண காரணு கடாக்ஷ
கெஷிঃ॥ (9)

(ப உ.) (வாணாஜ்யயெகவிவெஹாரீ) வாணி- ஸத்கர்மங்களுக்கும, ஜயா - கருணைக்கும், வா கவிரொஹாரீ - முக்யஸ்தாநமாயுள்ள, க்ருஷணஸ்ய-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (காருணாகடாக்ஷகெஷலீ) காருணா-கருணையினுலுண்டான, கடாக்ஷ- கடைக்கண்பார்வையினுடைய, கெஷலீ-விலாஸமானது. (த்ருஷாதாரெ) த்ருஷா-பேராசையினுல், ஆதாரெ - பெருநோய்கொண்ட, செதஸி-(என)மனஸ்ஸில், உஹாஃ-அடிக்கடி, ஜும்ஹமாணா - வளராநின்ற, (மொஹமஹாந்தகாரம்) மொஹ-அஜ்ஞாநமாகிற, மஹாந்தகாரம் - பேரிருளை, உஷூ - அபஹரியாநின்றுகொண்டு, நஃ - நம்மை, பாதா-ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (9)

(தா-ம்.) பெருமலைபோல் ராசியிட்டுக்கிடக்கிற என்பாபத்தையெல்லாம்போகவல்ல பரமபாவநனும், நான் பண்ணின அபராதத்தைக்கண்டு உபேக்ஷிக்கமாட்டாத பரமதயாளுவான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாகடாக்ஷங்கள், அவனைக்காணவாசையுற்றிருக்கிற என்மனதிலதோற்றி, அநாதியான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகவேணுமென்கிருர். (க)

ஸ்ரீ॥ நிலீந நிமஜளெஷ்வாவி தவஷகஜம் வாரஹ
ஸ்யஷ்தெஜஸஃ । வ்ரஜஜாவிவஹாஜநெஹதாராம்
வாஸகாஷவிஶெஷ ஷிதம் ॥ (10)

(ப-உ.) (வாரஹஸ்யஸ்ய தெஜஸஃ) வாரஹஸ்யஸ்ய-(வேதாந்தங்களில்) மிகவுமொளிந்தாவைத்திருக்கிற, தெஜஸஃ பரமபுருஷனுடைய, வ்ரஜஜாவி-இடைச்சேரியில், (வாஸகாஷவிஶெஷ ஷிதம்) வாஸ-பசையுற்றிருக்கிற, காஷ கோமயத்திஞல், விஶெஷ-அதிகமாக, ஷிதம்-பூசப்பட்டும், (நிலீந நிமஜளெஷ்வாவி தவஷகஜம்) நிலீந - ஸமஸ்தமான, நிமஜளெஷு- வேதாந்தங்களிஞல், வாவித-கொண்டாடப்பட்டு மிருக்கிற, வஷகஜம்-பாதபத்மத்தை, வஹாநெஹ-துதிக்கிரேும். (10)

(தா-ம்.) ஸகலமான உபநிஷத்துக்களும் அதயாதரத்துடனே கொண்டாடாநின்ற மேன்மையையுடையதாய் எவ்வளவுஜ்ஞாநாதிகராலும் ஆராய்ந்தறியப்போகாத க்ருஷ்ணனுடைய சரணாரவிந்தமானது, இடைசசேரியில் ஆக்கள்கட்டும் தொழுவங்கள்தோறும் திரிந்து அங்குள்ள பசும்சாணியிஞல் பூசப்பட்டு விளங்காநின்றது; இந்த எளிமையே நமக்குத் தஞ்சமென்று நான் கொண்டாடாநின்றேனென்கிருர். (௧௦)

ச்லோ॥ உதாரம்ருதுஸ்மிதவ்யதிகராபிராமாநநம்
முதா முஹுருதீர்ணயா முநிமநோம்புஜாஸேவி
தம் । மதாலஸவிலோசந வ்ரஜவதூமுதாஸ்வாதிதம்
கதா நு கமலேக்ஷணம் கமபி பாலமாலோகயே॥ (11)

(ப-உ.) (உதாரம்ருதுஸ்மிதவ்யதிகராபிராமாநநம்) உதார-அநேக அபிப்ராயங்களைத் தோற்றுவிப்பதும், ம்ருது - கோமளமுமான, ஸ்மித - சிரிப்பினுடைய, வ்யதிகர - ப்ரஸரணத்தினால், அபிராம-ஸுந்தரமான, ஆநநம்-முகத்தையுடையவனும், முஹு:-அடிக்கடி, உதீர்ணயா-உண்டாகிற, முதா - ஸந்தோஷத்தினால், (முநிமநோம்புஜாஸேவிதம்) முநி - ருஷிகளுடைய, மநோம்புஜ-ஹ்ருதயகமலத்தில், ஆஸேவிதம்- அடிக்கடி த்யானிக்கபபடுமவனும், (மதாலஸவிலோசநவ்ரஜவதூமுதாஸ்வாதிதம்) மத-யௌவநச்செருக்கினால், அலஸ-மந்தமாயிருக்கிற, விலோசந-கண்களையுடைய, வ்ரஜவதூ-இடைப்பெண்களினால், முதா-ஸந்தோஷத்தினால், ஆஸ்வாதிதம்-பாநம்பண்ணப்படுமவனும், கமலேக்ஷணம்-தாமரைக்கண்ணனுமான, கமபி-லோகவிலக்ஷணனை, பாலம்-பிள்ளையை, கதா நு-எப்பொழுதுதான், ஆலோகயே-பார்ப்பேனோ. (11)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணன், அநேக அபிப்ராயங்களையுட்கொண்டு புன்முறுவல்செய்வான, அப்பொழுது, இனிமையான அவ்வழகுடன் விளங்காநின்ற அவனுடைய முகத்தை, எதிர்நின்ற இடைப்பெண்கள், இதற்கு முன்னமே அவ்வழகை அநுபவித்துஅநுபவித்து மதமேறிக்கிடக்கிற கண்களால்அனுபவியாநின்றாகள்; எட்டநின்ற ருஷிகள் தங்கள் மனததிலே எப்போதும்நினைத்துக் களியாநின்றாகள்; நானந்த சிறுவனுடைய அமமுகத்தழகையும், அதிலும் நேர்ததியான கண்ணழகையு மநுபவிப்ப தெப்போதோ வென்கிறார்.

ச்லோ॥ வ்ரஜஜநதயோஷில்லோசநோச்சிஷ்டசேஷீ
க்ருதமதிவமாஹாத்ம்யம்லோசநாஹ்ருத்யஹாஹ்ருத்யம் ।
ஸக்ருதவிவரிவாதம் தைவதம் வாரயாம: கதம
யதுகுலதிலகம் காந்திவர்மாங்கதா நு॥ (12)

(ப-உ.) (வ்ரஜஜநதயோஷில்லோசநோச்சிஷ்ட சேஷீக்ருதம்) வ்ரஜஜந - இடையர்களுடைய, தத-செருக்குற்ற, யோஷித்-ஸ்த்ரீகளுடைய, லோசந-கண்களினால், உச்சிஷ்ட -பாநம்பண்ணிவிடப்பட்டதும், சேஷீக்ருதம்-(அதினால்) சேஷமாக்கப்பட்டதும், (கதம

யதலஹ்ரீதலத்ய) கவலயதல - கரிநெய்தல் பூவினிதழ்போல், நீலம் - நீலவர்ணத்தையுடையதுமான, காந்திலஹரீம் - காந்திவெள்ளத்தை, கதிவயாலஸாம் - பேராசைகொண்ட, உபௌ - இரண்டு கண்களினுல், தே - அப்படிபபட்ட, வயம் - நாங்கள், ஸக்ருத் அபி - ஒருகாலாகிலும், பரிபாதும் - பாநம்பண்ணுகைக்கு, கதா நு - எபபொழுதுதான், ஸமர்த்தாஸ்யாம: - ஸமர்த்தராவோம்.()

(தா-ம்.) இப்படி அவனைக்காணவேணுமென்று பேராசைகொண்டுஇதுவரையிலும் காணப்பெறுதே நின்று துடிககிறநாம, இனியாகிலும், இடைசசிகள் தஙகளாலானமட்டும் கண்களாலாரவநுபவிஉதுவிட,; அதில் சேஷித்ததாய், அவர்களுடைய ப்ரஸாதமாக பராப்தமாய், கரிநெய்தற்பூவினிதழ்போல்நீலவர்ணமாய், இடைசசேரியெங்கும் வெள்ளமிட்டுதே தேங்கிககிடககிற அவனழகை நமமுடைய இரண்டுகண்களும் நிறையும்படி ஒருகாலாகிலு மநுபவிக்க எப்போது விதிகூடுமோ வென்கிறுர். (கஉ)

ஶ்லோ॥ கோபீகோபிகாந்திநீதயௌவநம் கோமளஸ்த
நிதவேணுநிஸ்வநம் । ஸாரமாத்யஸுபகம் ஸுகாம்
பாதாரஸஸரோஜலோசநம்॥ (13)

(ப-உ.) (கோபகோபிகாந்திநீதயௌவநம்) கோப - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, கோபிகா-இடைச்சிகளினுல், அநுநீத-இடைவிடாமல்புகழப்பட்ட. யௌவநம் - யௌவநத்தையுடையதும், (கோமளஸ்தநிதவேணுநிஸ்வநம்) கோமல-மந்தமான, ஸ்தநித - மேககர்ஜநம்போன்ற, வேணு - குழலினுடைய, நிஸ்வநம் - ஒலியையுடையதும், ஸுபகஸம்பதாம்-அழகாகிற செல்வத்திறுடைய, ஸாரமாத்யம்-ஸாரமானதும, தாமரஸலோசநம்-செநதாமரைபோன்ற கண்களையுடையதுமான, மஹ:-தேஜஸ்ஸை, பஜே-ஆஶ்ரயிக்கிறேன். (13)

(தா-ம்.) அழகெல்லாமிஙகே குடிகொண்டிருக்கிற தென்னும்படி ஸர்வாங்கஸுந்தரனுய், அதிலும் கண்ணழகுவிஞ்சினவனுன ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே, அவன் குழலெடுத்தூதாநிற்க, அவனுடைய பருவததை கோபிமார்கள்கொண்டாட, அவ்வவஸரத்தையிலே நான் பஜியாநின்றேனென்கிறுர். (கங)

ஶ்லோ॥ மதயமாத்ம்யநாஸ்வத்ம் தம்ஸுரம்மகேஹம்ஸுவ ஸம்
தீயஸ்வஸ்தநாம் । நீலநீரதவிகாஸவிப்ரமம் லயமேவ
வயஸாம்ப்ரயாஸ்ஸம ॥ (14)

(ப-உ.) ஒுயா-மநோஹரமாயிருக்கிற, லீலயா - விலாசங்களி ஞல், ஸமாஶ்ரித-ஆச்ரயிக்கப்பட்டவனும், (ஶ்ரீநிதி-ஸௌந்தர்யாதி ஸம்பத்துக்களு க்கு, ஶ்ரீநிகேதனம் - வைப்பிடமான நிதிபோன்றவனும், (நீல நீரதவிகாஸவிப்ரமம்) நீல-இருண்டிருக்கிற, நீரத-வார்ஷுகமேக த்தினுடைய, விகாஸ-ப்ரகாசமபோன்ற, விப்ரமம்-காந்தியையுடைய வனுமான, பாலகம் - சிறுவனையே, வயம் - நாங்கள், ஸாதரம் ஸஹ-ப்ரீதியுடன் புகழ்கிறோம். (14)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் அவனுடைய யௌவநத்தைக் கொண்டாடுவோர் களாக, நாமதை முக்யமாகநினையோம்; அழகிய அவயவஸந்நிவேசங்களையு டையனாய், வர்ஷாகாலத்து மேகம்போல் அலாந்த நீலவர்ணத்தையுடைய னாய், இனிதாக விளையாடாநின்ற அவனுடைய பிள்ளைத்தனத்தையே ப்ரீதி யுடன் புகழாநின்றேமென்கிறார். (௧௪)

ஶ்லோ॥ வந்தே ஶௌரேஶ்சரணாரவிந்தம் அத்யாதயாதஶித தஶைஶவஸ்ய । வந்தாரவ்ருந்தாரகவ்ருந்தமௌலி மந்தாரமாலா விநிவேதிதஶ்ரி॥ (15

(ப-உ.) (தயாதஶித தஶைஶவஸ்ய) தயா-கருணையினால், தஶித த-ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட, தைஶவஸ்ய-இளமையையுடைய, ஶௌரே-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (வந்தாரவ்ருந்தாரகவ்ருந்தமௌலி மந்தாரமாலா விநிவேதிதஶ்ரி) வந்தார-ஸேவிப்பர்களான, வ்ருந்தா ரக-தேவர்களுடைய, வ்ருந்த குழாங்களின், மௌலி - முடிகளிலுள்ள, மந்தாரமாலா-மந்தாரப்பூவினால் கட்டப்பட்டமாலையினுடைய, விநிவே தித-உறவினால், ஶ்ரீ-பயந்திருக்கிற, சரணாரவிந்தத்வந்தம்-இணை த்தாள்தாமரையை, வந்தே-ஸேவிக்கிறேன். (15)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்போது, இவனுடையவை பவமறிந்த தேவர்கள்வந்து இவனைப்புகழ்ந்து இவன்காலில்விழுந்து தெண் டனிட அவர்கள் தலையில்சூடின மந்தாரப்பூமாலைகள்பட்டு இவனுடையஅதி ஸௌகுமார்யமான திருவடிகள் வாடாநின்றன, அத்திருவடிகளை நான் தொழு கிறேனென்கிறார். (௧௫)

ஶ்லோ॥ யஸ்மிந்நக்ருத்ரியஸ்யேவ ஸம்ஶ்ரிதே ஸ்ரீ தஶா விஷ்டம்ப்யமுக்தியஸ்மிந்விநிவ்ருத்தி யஸ்யைவ ஸ்வாமி ஜீவன்க்ஷேமாய ப்ரஜைதே। யஸ்மிந்ஸத்ரியஸ்மிவிஷ்ணு

ஊமதிம் வாஞ்சந் ஹரேஸ்ஸிந்துர ஸஜ்ஜத்யத்ர வநகல்ப
த்ருமாரவநம் தம் கிஶோரம் பஜே|| (16)

(ப-உ) க்ரௌஞ்சத்விஷ:-ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய, (வாஹநமான) பர்ஹீ - மயிலானது, யஸ்ய - எந்தக்ருஷ்ணனுடைய, ஶேகர ஶிகண்ட:-குழற்கற்றையினால் (குழற்கற்றையைப்பார்த்து), யஸ்மிந்-எந்தவநத்தில், ந்ருத்யதி-நர்த்தநமசெய்கிறதோ, புரபேதிந: - ருத்ரனுடைய, வ்ருஷ:-வாஹநமான நந்தியானது, யஸ்ய - எநதக்ருஷ்ணனுடைய, (கோஷகோஸம்ஹதிம்) கோஷ ஆய்ப்பாடியிலுண்டான, கோஸம்ஹதிம்-பசுவை, ஜிக்ரந்-மோநததாய்க்கொண்டு, யஸ்மிந்-எந்தவநத்தில், ஊர்த்வதி-கொழுப்பேறியிருக்கிறதோ, ஹரே:-இநத்ரனுடைய, ஸிந்துர:-வாஹநமான ஐராவதமானது, யஸ்ய-எநதஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, விலாஸகதிம்-விலாஸமான நடையை, வாஞ்சந்-ஆசைப்பட்டதாய்க்கொண்டு, யஸ்மிந்- எந்த வநத்தில, ஸஜ்ஜதி-நடக்கமுயன்றதோ; தத்-அந்த, (வ்ருந்தாவநகல்பத்ருமாரவநம்) வ்ருந்தாவந-ப்ருந்தாவநத்திலிருக்கிற, கல்பத்ரும - கல்பகவ்ருக்ஷத்தினுடைய, வநம்-தோப்பையும், தம்-அந்த, கிஶோரம் - சிறுவனானக்ருஷ்ணனையும், பஜே-ஆஶ்ரயிக்கிறேன். (16)

(தா-ம்.) ஸ்ரீகருஷ்ணன், ப்ருந்தாவநத்துக் கற்பகக்காவில்சென்று பசுக்களைமேயாநிற்க, இவனைத்தொழுகைக்கு வாஹநமேறிவந்த தேவகணங்களில் குமாரஸ்வாமியினுடைய வாஹநமான மயிலானது இவன் தலையிலணிந்தமயிலிறகைப்பார்தது, இங்கோர்மயிலுலாவுகின்றது என்று நினைததுக்களித்துத தோகையைவிரித்தாடாநின்றது; ருத்ரனுடைய வாஹநமான வ்ருஷபமானது, சிற்றின்பத்தையே பயனாககொண்ட அறிவுகேட்டாலே அப்பசுக்களின் பின்புறததைமோந்து காமவிகாரததையடையாநின்றது; இந்த்ரனுடைய வாஹநமான ஐராவதமானது, இவனுடைய நடையழகைக்கற்கமுயலாநின்றது; இப்படி எலலாருமவந்துபணியநின்ற அந்தக்ருஷ்ணனையும், வந்தவனைவர்க்கும் அவரவர்களபீஷ்டத்தை யளியாநின்றஅக்காட்டையும் தொழுதேனென்கிறார். (கசு)

ஶ்லோ|| காருண்யகர்புரஶ்ரீதவிஶேஷிதஶ்ரீதம் வாரு
ண்யயா நமதவண்ணவெஹவம் | தாருண்யரவிஹ
உஜ்ஜ்ரீவ ஶொவநஷாருண்யஷவிவாயஷாஶ்யெ||

(ப-உ.) (காருண்யகர்புரஶ்ரீதவிஶேஷிதஶ்ரீதம்) காருண்ய-சிவந்திருக்கிற, கர்புர - கீழ்தட்டிலுள்ள, ஶ்ரீத - அம்ருதத்தினால், வி

ஸேவித-கூடியிருக்கிற, ஸ்மிதம்-சிறிப்பையுடையவனும், (பாராவாராநுகதவர்ணமேதுரம்) பாராவார-ஸமுத்ரத்தை, அநுகத-அநுஸரித்திருக்கிற, வர்ண-நிறத்தினுடைய, மேதுரம்-பெருமையையுடையவனும், (தருணாரவிந்தத்யுதிதீர்க்கநேத்ரம்) தருண-அப்போதலர்ந்த, அரவிந்த-தாமரைப்பூவினுடைய, த்யுதி-இதம்போல், தீர்க்க-நீண்ட, நேத்ரம்-கண்களையுடையவனும், காருண்யபாத்ரம்-தயாஸமுத்ரமுமான, அபூர்வம் - அபூர்வமாகத்தோற்றின, பாலம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே-தொழுகிறேன். (17)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனுடைய, கடல்போன்ற நிறத்தழகையும், அதுக்குப் பரபாகமாய சிவந்துவிளங்குகிற அதரத்தையும, அதின்மேல வெளுத்துப்பாயாநின்ற முறுவலையும, அபபோதலாநத தாமரைப்பூப்போனற கணகளையும் தொழுதேனெனகிறார். (௧௭)

ஸ்ரீ॥ லாவண்யவீசீரசிதாங்கபூஷாம் பூஷாபதாரோபிதபுண்யபர்ஹாம் । காருண்யதாராகடாக்ஷமாலாம் பாலாம் பஜே வல்லவவம்சலக்ஷ்மீம்॥ (18)

(ப-உ.) (லாவண்யவீசீரசிதாங்கபூஷாம்) லாவண்ய - பளபளத்த காந்தியினுடைய, வீசீ-பரம்பரையினால், ரசித - பண்ணப்பட்ட, அங்கபூஷாம் - உடம்பிலணியத்தக்க ஆபரணங்களையுடையவளும், (பூஷாபதாரோபிதபுண்யபர்ஹாம்) பூஷா-ஆபரணத்தினுடைய, பத-ஸ்த்தாநத்தில், ஆரோபித-ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, புண்ய - க்ருஷ்ணனணியுமபடியான பாகயத்தையுடைய, பர்ஹாம் - மயிலிறகையுடையவளும, (காருண்யதாராகடாக்ஷமாலாம்) காருண்ய-கருணையினுடைய, தாரா- ப்ரவாஹத்தி(பரம்பரையி)னால் பூர்ணமான, கடாக்ஷ-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, மாலாம்-வரிசையையுடையவளும், பாலாம்-பருவத்தில் சிறுமியளுமான, (வல்லவவம்சலக்ஷ்மீம்) வல்லவவம்ச-ஆயக்குலத்துக்கு; லக்ஷ்மீம்-ஸகலார்த்தங்களையுமளிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனாகிய லக்ஷ்மியை, பஜே - பற்றுகிறேன். (18)

(தா-ம்.) ஆபரணமிட்டாற்போல் விக்ரஹத்தை விளங்கப்பண்ணுநின்றதாய், க்ஷணந்தோறும் பொங்கிவாராநின்ற ஸ்வாபாவிகமான லாவண்யத்தையுடையனாய், பூஷணமென்கிற பேருக்காகததலையில் மயிலிறகையணிந்த

வனாய், இசைந்துவந்த ப்ராணிகளைக் கருணையுற்றுப்பாராநின்ற கடாக்ஷங்களையுடையனாய், இடைக்குலத்துக்குப்பெருமை பெறுத்துமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நதொழுகிறேனென்கிறார். (கஅ)

ஶ்லோ॥ மதுரதரஸ்மிதாம்ருதவிமுக்தமுகாம்புருஹம் மதஶிகிபிஞ்சலாஞ்சிதமனோஜ்ஞகசப்ரசயம் । விஷயவிஷாமிஷக்ரஸனக்ருத்னுனி சேதஸி மே விபுலவிலோசனம் கிமபி தாம ஸமுஜ்ஜ்வலது ॥

ஶ்லோ॥ மதுராவீதிவாரம் மதுரமுபாஸே வபுர்விஷ்ணோ: । தருணீகுரங்கநயனாநயன நீலோத்பலவர்ஷவர்ஷிதம் ॥ (19)

(ப-உ.) (மதுராவீதிவாரம்) மதுரா-(வட)மதுரையினுடைய, வீதி-தெருவில், வாரம்-நடவாநின்றதும், (தருணீகுரங்கநயனாநயனநீலோத்பலவர்ஷவர்ஷிதம்) தருணீ - (அப்பொழுது அந்த) மதுரைபட்டணத்திலுள்ள, குரங்கநயனா - மான்குட்டியின்கண்போன்ற கண்ணையுடைய பெண்டீர்களுடைய, நயன - கண்களாகிற, நீலோத்பல கரிநெய்தல் பூவினுடைய, வர்ஷ - வர்ஷத்தினால், வர்ஷிதம்-சொரியப்பட்டதும், மதுரம் மிகவுமினிமையான, விஷ்ணோ:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வபு:-திவ்யவிக்ரஹத்தை, உபாஸே-ஆச்ரயிக்கிறேன். (19)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மதுரைமாநகரத்தில் திருவீதியிலெழுந்தருளாநிற்க, அந்நகரியிலுள்ள பெண்கள்யாவரும், இனிமையே வடிவுகொண்டு வந்தாற்போல் அதிமதுரமாயிருக்கிற அவனுடைய திருமேனியைத்தங்களுடைய அழகியகண்களால நிரந்தரமாகப்பாராநின்றார்கள்; அவ்வழகியவடிவைத்தொழுகிறேனென்கிறார். (கக)

ஶ்லோ॥ ஸ்வாகதஸ்மேரநயனாபாங்கவிப்ரமலீலயா ஸ்மிதவிலாஸேன । மந்தமதுரஜல்பிதேன நந்தஸுதோ ஹரதி மனோ மே ॥

(ப உ.) ஸ்வாகதஸ்மேர - சஞ்சலமாயிருக்கிற, (நயனாபாங்கவிப்ரமலீலயா) நயனாபாங்க-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, விப்ரமலீலயா-அபிவ்ருத்தியினாலும், (மந்தமதுரஸ்மிதவிலாஸேன) மந்தம-இனியதும, மதுரம்-மனத்தோடுகூடியதுமான, ஸ்மித - புன்சிரிப்பினுடைய, விலாஸேன-விலாஸத்தினாலும், மந்த-ப்ருதுவானதும், மதுர-மிகவுமினிமையானதுமான, ஜல்பிதேன - பேச்சினாலும், நந்தஸுத-நந்தகோபனுடைய, மகனானஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மன:-மனதை, ஹரதி - அலைப்பண்ணுகிறான், மே-கஷ்டம். (20)

ஸெவஷித-கூடியிருக்கிற, ஸிதம்-சிறிப்பைப்புடையவனும், (வாரணாலயாநந்தவண்ணெவைபவம்) வாரணாலய-ஸமுத்ரத்தை, அநுமத-அநுஸரித்திருக்கிற, வண்ண-நிறத்தினுடைய, வெவைபவம்-பெருமையையுடையவனும், (தாரணாரவிந்தஉஜ்ஜ்வலநேத்ரம்)-தாரண-அப்போதலாந்த, அரவிந்த-தாமரைப்பூவினுடைய, உஜ்ஜ்வல-இதுபோல், தீர்க்க-நீண்ட, நேத்ரம்-கண்களையுடையவனும், காருண்யம்-தயாஸமுத்ரமுமான, நூதனம் - அபூர்வமாகத்தோற்றின, யோகம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, பஜே-தொழுகிறேன். (17)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனுடைய, கடல்போன்ற நிறத்தழகையும், அதுக்குப் பரபாகமாய விளங்குகிற அதரத்தையும், அதின்மேல வெளுத்துப்பாய்கின்ற முறுவலையும், அப்போதலாந்த தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையும் தொழுதேனென்கிறார். (கள)

ஸ்ரீ॥ லாவண்யவீசீரசிதாங்கபூஷாம் பூஷாபதாரோபிதபர்ஹபீடம் । காருண்யதாராலகடாக்ஷமாலாம் பாலாம் பஜே வல்லவவம்சலக்ஷ்மீம்॥ (18)

(ப-உ.) (லாவண்யவீசீரசிதாங்கபூஷாம்) லாவண்ய - பளபளத்த காந்தியினுடைய, வீசீ-பரம்பரையினால், ரசித - பண்ணப்பட்ட, அங்கபூஷாம் - உடம்பிலணியத்தக்க ஆபரணங்களையுடையவளும், (பூஷாபதாரோபிதபர்ஹபீடம்) பூஷா-ஆபரணத்தினுடைய, பத-ஸ்தானத்தில், ஆரோபித-ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, பர்ஹ - க்ருஷ்ணனணியுமபடியான பாகயத்தையுடைய, பீடம் - மயிலிறகையுடையவளும, (காருண்யதாராலகடாக்ஷமாலாம்) காருண்ய-கருணையினுடைய, தாரால- ப்ரவாஹத்தி (பரம்பரையி)னால் பூர்ணமான, கடாக்ஷ-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, மாலாம்-வரிசையையுடையவளும், பாலாம்-பருவத்தில் சிறுமியளுமான, (வல்லவவம்சலக்ஷ்மீம்) வல்லவவம்ச-ஆயக்குலத்துக்கு, லக்ஷ்மீம்-ஸகலார்த்தங்களையுமளிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனாகிய லக்ஷ்மியை, பஜே - பற்றுகிறேன். (18)

(தா-ம்.) ஆபரணமிட்டாற்போல் விக்ரஹத்தை விளங்கப்பண்ணுகின்றதாய், க்ஷணந்தோறும் பொங்கிவாராநின்ற ஸ்வாபாவிகமான லாவண்யத்தையுடையனும், பூஷணமென்கிற பேருக்காகத்தலையில் மயிலிறகையணிந்த

(ரீதிவிபேதஸங்கதஸமுல்லஸத்வேணுநாதாம்ருதே) ரீதி - ராகத்தினுடைய, விபேத - பரஸ்பரபேதங்களோடு, ஸங்கத - சேர்ந்திருக்கிற, ஸமுல்லஸத்-விளங்காநின்ற, வேணுநாத-வேணுகானமாகிற, அம்ருதே-அம்ருதையுடையதும், (மந்தஸ்மிதே) மந்த - மந்தமான, ஸ்மிதே-முறுவலையுடையதும், (போக்யைகரஸே) போக்ய-போக்யதையாகிற, ஏகரஸே- ஒரே ரஸத்தையுடையதுமான, (ராதா நேத்ர ஸம்பாவிதஸ்ய) ராதா - ராதிகையினுடைய, நேத்ர-கண்களினால், ஸம்பாவிதஸ்ய - கொண்டாடப்பட்ட, ஶௌரே:- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, சந்த்ராரவிந்தானனே - சந்த்ரன்போலும் கமலபுஷ்பம்போலுமிருக்கிற முகத்தில, மதீயம்-என்னுடையதான, மந:-மனஸானது, ஸாநந்தா-ஸந்தோஷத்துடன், மக்நம்-அழுந்தினது. (22)

(தா-ம்) க்ருஷ்ணனும ராதிகையுமாக விருககும்காலத்தில் தொழாநின்றேன், அப்பொழுது அவள் தன் கண்ணழகாலே இவனை மயககி எனககுபபுருஷகாரம் பண்ணிஞள், பின்பவன ஒருமுறுவல்செயதுவேணுவையெடுதது அமுதவெள்ளத்தைப் பெருககிஞற்போல் அதிவிசிதரமான ராகஙகளைபபாடி, பஹு விலாஸத்துடனே பரிபூர்ணமாக் என்னைககடாக்ஷிதது ப்ரீதிபணணுகின்ருன்; அப்பொழுது என் மனமானது ஆநநதததையடைந்து, அதிஸுந்தரமான அவனுடைய முககமலததையே பிணைதது அஙகேயழுந்திவிட்டதென்கிருர். (உஉ)

ஶ்லோ|| ஶரணாகதவஜ்ரபஞ்ஜரே ஶரணே ஶார்ங்கதந்வநோ
வைபவே | க்ருபயா த்ருதகோபவிக்ரஹே கிமந்ய
ந்ம்ருகயாமஹே வயம்|| (23)

(ப-உ.) (ஶரணாகதவஜ்ரபஞ்ஜரே) ஶரணாகத-சரணமடைந்தவர்களுக்கு, வஜ்ர- வஜ்ரத்தினுல் செய்யப்பட்ட, பஞ்ஜரே - கூடானதும், க்ருபயா - கருணையினுல், (த்ருதகோபவிக்ரஹே) த்ருத-அங்கீகரிக்கப்பட்ட, கோபவிக்ரஹே - இடையன்வேஷத்தையுடையதுமான, ஶார்ங்கதந்வந: - விஷ்ணுவினுடைய, வைபவே-விபவமாகிய க்ருஷ்ணுவதாரமானது, ஶரணே - ரக்ஷகமாயிருக்க, வயம்-நாம் - அந்யத்-வேறான, கிம்- எநதவஸ்துவை, ம்ருகயாமஹே-தேடுவோம். (23)

(தா-ம்.) ஸம்ஸாரததிலழுந்தி மங்கிப்போகிற ப்ராணிகளையுத்தரிக்க வேணுமென்கிற கருணையினுல வந்தவதரிதது, தன்னைசசரணமடைந்தாரைத்தன்கீழமைததுக்கொண்டு ஒருதீஙகும மனிததுவாராதபடிகாக்கவல்லனுன

க்ருஷ்ணன் நம்மைரக்ஷிக்ககாததிருக்க நாம மற்றொருவரை எனதேடிப் போகவேணு மெனகிறார். (உ௩)

ஶ்லோ॥ ஜமதுயைகாஙூ மெநாஜூஸவிதி வெதஸாஜ
ஸாஜஸநியதாஃ। ரமாஸமாஸாதிதஸௌகுமாயம்
ராயாஸநாஹோமரஸஜ்ஞமொஜ:॥ (24)

(ப-உ.) (ஜமதுயைகாஙூமெநாஜூஸவிதி) ஜமதுய - மூன்றுலகங்களுக்கும், ஏகாஙூ-முக்யமான, மெநாஜூ-நெஞ்சுடைய ப்பண்ணுமெழிலுக்கு, ஸவிதி-இருப்பிடமானதும், (ரமாஸமாஸாதித ஸௌகுமார்ய) ரமா-ருக்மிணியினால், ஸமாஸாதித - அநுபவிக்கப்பட்ட, ஸௌகுமார்ய - மேன்மையையுடையதும், (ராயாஸநாஹோமரஸஜ்ஞ) ராயா-ராதிகையினுடைய, ஸ்தந-கொங்கைத்தலத்திலுண்டான, ஹோம - (போக்யதையின்) பரப்பினுடைய, ரஸஜ்ஞ - இனிமையை யறிந்ததுமான, ஓஜ: - தேஜஸ்ஸானது, மம-என்னுடைய, வெதஸி-மநஸஸில, ஸதா-எப்பொழுதும், ஸநியதாம்-நித்யவாஸம் செய்யட்டும். (24)

(தா-ம்.) த்ரிலோகஸுந்தரனாய், பூப்படிலும் வரும்படியான ஸௌகுமார்யதையுடைய ருக்மிணீதேவியுடன்கூடக் கொண்டாடி அநுபவிக்கும்படியான அதிஸுகுமாரனாய்,ராதிகாஸமாஶ்லேஷ ததபரனான க்ருஷ்ணன் என் மனதில் எப்போதும வாஸமபண்ணககடவானாக வென்கிறார். (உச)

ஶ்லோ॥ வயமெமெதவிஶ்வஸிம: கருணாகரமெவெத: கிம்வதஞாமெ। அபிவஹோதமெதவரத ராமதிரியம் வாஜெ॥ (25)

(ப-உ.) விபோ-ஸ்வாமியான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனே! ஏதெ - இந்த, வய:-நாங்கள், தெ-உன்னுடைய தேஹததில், (கருணாகரமெவெத:கிம்வதஞா) கருணா-தயைக்கு, ஆகர-இருப்பிடமான, மெவெத:- ஸ்வரூபமெனகிற, கிம்வதஞா-உலகமொழியினால், விஶ்வஸிம: விஶ்வாஸத்தைப்பண்ணுகிறோம, அபி-மேலும், தவ-உன்னுடைய, மெதே-ஸுந்தரமான, வாஜெ-இளம்பிராயத்தில், ஜய-இந்த, மதி:-புத்தியானது, வரதரா-பேராசைகொண்டிருக்கிறது. ()

(தா-ம.) ஒகருஷ்ணா! ஸம்ஸாரதாபததிலடிபட்டு அதையணைததுக்கொள்ளுகைக்கு அஸமாததராய் பெருவிடாய்ப்பட்டுத் திரிந்தநாஙகள், உன்திரு

மேனியை, ஸகலதாபங்களையுமாற்றவற்றாய, கருணையாகிற பெருநீர் நிறைந்த ஸமுத்ரமாகப் பெரியோர் சொல்லக்கேட்டு அதை நம்புகிறோம்; அதுவுமல்லாமல், அதிஸுந்தரமாய், அதிசபலமான உன்னுடைய பால்யத்தையாழ்ந்தநுபவித்து என்மனமானது விடாயைத்தீர்த்துக்கொள்ள விரும்பாநின்றதெனகிறார் (உரு)

ஶ்லோ|| வத்ஸபாலசர: கோऽபி வத்ஸ: ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சந:|
உத்ஸவாய கதா பாவீ இத்யுத்கண்டே மம லோசநே|| (26)

(ப-உ.) (வத்ஸபாலசர:) வத்ஸபால-கன்றுகள்மேய்க்கிற பிள்ளைகளோடு, சர:-ஸஞ்சரிக்கிற, (ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சந:) ஸ்ரீவத்ஸ-ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவை, லாஞ்சந:-அடையாளமாகவுடைய, கோऽபி-லோகவிலக்ஷணனான, வத்ஸ:-சிறுவனானவன், உத்ஸவாய-ஸந்தோஷத்தின்பொருட்டு, கதா-எப்பொழுது, பாவீ-எதிராகப்போகிறான், இதி-என்று, மம-என்னுடைய, லோசநே-கண்கள், உத்கண்டே-களிப்புற்றிருக்கின்றன. (26)

(தா-ம்.) வலதுமார்பில் ஸ்ரீதேவிக்கு இருப்பிடமாய், மூலப்ரக்ருதிக்கு அதிஷ்டாநதேவதையாய், ஸர்வேஶ்வரஅஸாதாரண சிஹ்நமான ஸ்ரீவத்ஸமென்றும் மறுவையுடையனாய, ஆயப்பாடியில கன்றுகளைமேய்த்து விளையாடாநின்ற ஆயசிறுவனை என்கண்கள்காணவாசைப்படாநின்றனவென்கிறார்.

ஶ்லோ|| மாதுர்யஸம்ப்ருதே மநோஹாரிணி ஸுகுமாரதரஸ்மித
சந்த்ரிதாநநேந்தே| த்ரிபுவநநயநைகஸ்ப்ருஹ
ணீயே மஹஸி வயம் வ்ரஜஜுஷி லாலஸாஸ்ம:|| (27)

(ப-உ.) (மாதுர்யஸம்ப்ருதே) மாதுர்ய-போக்யதையினால், ஸம்ப்ருதே-பூர்ணமானதும், (மநோஹாரிணி) மந:-மனதுக்கு, ஹாரிணி-இனியனானவனும், (ஸுகுமாரதரஸ்மித சந்த்ரிதாநநேந்தே) ஸுகுமாரதர-மிகவும் கோமளமான, ஸ்மித-புன்சிரிப்பினால், சந்த்ரித-அடையாளம் பண்ணப்பட்ட, ஆநநேந்தே-சந்த்ரன்போன்ற முகத்தையுடையதும், (த்ரிபுவநநயநைகஸ்ப்ருஹணீயே) த்ரிபுவந-மூன்று லோகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, நயந-கண்களுக்கு, ஏகஸ்ப்ருஹணீயே-ப்ரதாநமாக ஆசைப்படத்தகுந்ததும், வ்ரஜஜுஷி-ஆயப்பாடியையடைந்திருக்கிற, மஹஸி-தேஜஸ்ஸால், வயம்-நாங்கள், லாலஸாஸ்ம:-ஆஸக்தியையுடையவர்களாகிறோம். (27)

(தா-ம்) கண்டாருடைய கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் இனியனும்படி போக்யதையால் விஞ்சினவனாய், புன்முறுவல் பரவி, நிலவோடுகூடி மறுவற்ற சந்த்ரனைப்போல விளங்காநின்ற முகத்தையுடையவனாய், ஆயப்பாடியில் விளையாடாநின்ற க்ருஷ்ணனை, எங்கள் ஸம்ஸாரதாபமெல்லாம் தீரும்படி நாங்கள் கண்டநுபவிக்க வாசைப்படாநின்றோமென்கிறார். (உஎ)

ஶ்லோ|| முகாரவிந்தே மகரந்தபிந்து நிஷ்யந்த லீலாமு
ரளீ நிநாதே | வ்ரஜாங்கநாபாங்கதரங்கப்ருங்கஸங்க்ரா
மபூமௌ தவ லாலஸாஸ்ம꞉|| (28)

(ப-உ.) (மகரந்தபிந்துநிஷ்யந்த லீலாமுரளீநிநாதே) மகரந்த-தேனினுடைய, பிந்து-திவலைகளுடைய, நிஷ்யந்த - பெருக்கையுடைத்தான, லீலா-லீலார்த்தமாக ஊதப்பட்ட, முரளீ - வேணுவினுடைய, நிநாதே - ஒலியையுடையதும், (வ்ரஜாங்கநாபாங்க தரங்க ப்ருங்கஸங்க்ராமபூமௌ) வ்ரஜாங்கநா - இடைப்பெண்களுடைய, அபாங்க-கடைக்கண் பார்வையினுடைய, தரங்க வரிசைகளாகிற, ப்ருங்க-வண்டுகளுக்கு, ஸங்க்ராமபூமௌ - போர்க்களமானதுமான, தவ-உன்னுடைய, முகாரவிந்தே - வத(ந)நகமலத்தில், லாலஸாஸ்ம꞉-ப்ரீதியுடையோமாகிறோம். (28)

(தா-ம்) ஸ்ரீக்ருஷ்ணா! உன்முகமாகிற அரவிந்தம், அதில், நீவாய்வைத்தூதுகிற வேணுகாநமே அவ்வரவிந்தத்தில் துளித்துப்பெருகாநின்ற மகரந்தம், அம்மகரந்தத்தைப்பாநம்பண்ணுகைக்காக, இடைப்பெண்களுடைய கடைக்கண்பார்வைகளாகிற வண்டுகள்மேல்விழுந்துமொய்த்து ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்யாநின்றன, இவ்விதமான அம்முகாரவிந்தத்தை நானகாணவாசைப்படாநின்றேனென்கிறார். (உஅ)

ஆதாம்ராயத லோசநாம்ஶுலஹரீ ஶ்ரீஸுதாப்யா
யிதைஸ்தைஸ்தைஸ் ஸ்மிதபூர்வ கேலிஹஸிதைஸ்தைஸ்தை꞉
வ்ரஜஸ்த்ரீஜநை꞉ | ஸ்வைராஹ்லாதக்ஷண ஸஞ்சிதைர் மிலித
ஸௌரப்யவக்த்ராம்புஜா வாஸாமோதஜுஷா ப்ரவால
ஸம்பத்ஸம்பந்நதிவ்யஸ்ம்ருதை꞉|| (29)

(ப - உ.) (ஆதாம்ராயதலோசநாம்ஶுலஹரீ ஶ்ரீஸுதாப்யாயிதை꞉) ஆதாம்ர-சிறிதுசிவந்தும், ஆயத-நீண்டுமிருக்கிற, லோசந-கண்களுடைய, அம்ஶு-கிரணங்களுடைய, லஹரீ - வெள்ளத்தினுடைய, ஶ்ரீ-[illegible], ஸுதா - அம்ருதத்தி

ளுல், [illegible] - போஷிக்கப்பட்டும், ([illegible]) [illegible]-காநத்தினுல், [illegible] - பெருக்கப்பட்ட, [illegible]-அதிமாநுஷமான, [illegible] - க்ரீடைகளினுல், [illegible]-பூர்ணர்களுமாயிருக்கிற, [illegible]-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆடவர்களினுல், [illegible] - பெருத்திருப்பதும், ([illegible]) [illegible] - வேர்வைநீருடைய, [illegible] - திவலைகளினுல், [illegible]-அலங்கரிக்கப்பட்ட, [illegible] - மலர்ந்திருக்கிற, [illegible]-சந்த்ரன்போன்ற முகத்துடன்கூடினதும், ([illegible]) [illegible] - பாதமலர்களுடைய, [illegible]-மந்தமான, [illegible]-நடையினுல், [illegible] - அழகியதும, [illegible]-காணத்தகுந்ததும், [illegible]-அபூர்வமுமான, [illegible]-தேஜஸ்ஸை, [illegible]-பார்க்கிறேன். (29)

(தா-ம்.) சிறுமுத்துக்கள்போல் துளித்தவேர்வையும் அலர்ந்தமுறுவலுமான முகத்துடனே க்ருஷ்ணன், தன்னுடைய மெல்லியபாதாரவிந்தத்தினுலடியிட்டு ஆய்ப்பாடியெங்கும்மெள்ளமெள்ள நடவாநிற்க, அவ்வழகைக்காண ஆய்ச்சிகள்வந்து சூழநின்றுர்கள், அவர்களைக்கண்டு இவன் மனக்களிப்புடனே தன்கடைக்கண்களால பார்த்து ஆநந்திப்பித்து, அதுக்குமேலேவேணுகாநம்பண்ணி அவர்களுடைய மநமதவிலாஸத்தை இரட்டிக்கப்பண்ணுன் அவ்வழகை நான் காணவாசைப்படுகிறேனென்கிறுர். (உகூ)

[illegible] (30)

(ப-உ.) [illegible]-கையில், [illegible]-குழல், ([illegible]) [illegible]-ஸ்வாபாவிகமாகவே, [illegible]-மேன்மையுற்ற, [illegible]-வடிவில்; [illegible]-இளமைச்செவ்வி, [illegible]-பக்கங்களில், ([illegible]) [illegible]-ப்ரீதியினுல், [illegible]-(ப்ரீதி)ரஸத்தோடுகூடிய, [illegible]-பார்வையையுடைய, [illegible]-கடைக்கண்ணினுடைய, [illegible]-ஸஞ்சாரத்தையுடையவர்களான, [illegible]-பிள்ளைகள், [illegible]-சிரஸ்ஸில், [illegible]-மயிலிறகு, ([illegible]) [illegible] - இனிதா

ய், வக்த்ராம்போருஹே-நீரைப்பிரியாததாமரைபோன்றமுகத்தில், ஶைசவம்-இளமைக்குறி, இதி - இவ்வண்ணம், ஶீதலம்-குளிர்ந்த அவயவங்களையுடையதும், கிம்கவி-வாக்கினால்வர்ணித்துமுடியாததும், கிதவம் - தூர்த்தஸ்வபாவத்தையுடையதுமான, தேஜஸ்-தேஜஸ்ஸை, அந்வேஷயாமஹ-தேடுகிறோம். (30)

(தா-ம்) கையில் பிடித்தவேணுவும், உடம்பில்ஸௌகுமார்யத்தோடுகூடின இளமையும் சுற்றிலும்சூழ்ந்த இடைப்பிள்ளைகளும், ப்ரேமமவிழுசிவழிந்தகடைக்கண்பார்வையும், மயிர்முடியிலமுடிந்த மயிலிறகும், அழகியமுகத்திலாடாநின்ற பேதைமையும், ஆகிய இவற்றுடன் கண்டாரைமயக்கவல்ல ஶ்ரீக்ருஷ்ணனைக்காண ஆசையாநின்றோமென்கிறார். (௩௦)

ஶ்லோ॥ ஆரூடவேணுதருணாதரவிப்ரமேண மாதுர்யஶாலிவதநாம்புஜஸம்வதந்தி । ஆலோக்யதாம்கி
முநயா வநதேவதாஃ கைஶோரகேவயஸிகாவில காந்திலஹரீ॥ (31)

(ப உ.) வநதேவதாஃ - காடுகளில் வாஸஞ்செய்கிற தேவதைகளே! அநயா-இந்த வநசோலையினால், வஃ-உங்களுக்கு, கிம்-என்ன உபயோகம், கைஶோரகே - சிறுவனான க்ருஷ்ணனுடையதான, வயஸி - பருவத்தில், (ஆரூடவேணுதருணாதரவிப்ரமேண) ஆரூட-ஏறியிருக்கிற, வேணு-குழலையுடையதும், தருண-செவ்வியழியாததுமான, அதர-வாயினுடைய, விப்ரமேண - விலாஸத்தினால்(உண்டான), (மாதுர்யஶாலிவதநாம்புஜ) மாதுர்ய-போக்யதையினால், ஶாலி-விளங்காநின்ற, வதநாம்புஜம்-முககமலத்தை, வஹதீ-வஹியாநின்றதும், காலிகா-இதுவரையிலெங்கும் காணப்படாததுமான, காந்திலஹரீ - காந்தியாகிற நிலைநின்ற ரேகையானது, ஆலோக்யதாம்-பார்க்கப்படட்டும். (31)

(தா-ம்.) ஓவநதேவதைகளே! நீங்கள் வீணாகமற்றொன்று மற்றொன்றாகளில் காலமகழிக்கவேண்டாம்; சிவந்து துடியாநின்ற அதரமும், அதன்மேல் வைத்தூதுகிற குழலும், போக்யதையை ஸ்வபாவமாகவுடைய முகமும், வாயிட்டுசொல்ல முடியாததாய், அபூர்வமாய், அதயாஸ்ஸாயகமான காந்தியும் ஆகிய ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இளம்பருவத்திலுண்டான அழகை யநுபவித்து க்ருதார்த்தராய ஆநந்திக்கப்பாருங்க ளென்கிறார். (௩௧)

ஸ்ரீ|| அநந்யஸாதாரணகாந்திகாந்தம் ஆக்ராந்தகோபீ
நயநாரவிந்தம் | பும்ஸ: புராணஸ்ய நவம் விலாஸம்
பூர்ணேந புண்யேந விலோகயிஷ்யே|| (32)

(ப-உ) (அநந்யஸாதாரணகாந்திகாந்தம்) அநந்யஸாதாரண-மற்றொருவராலுமடையப்படாத, காந்தி-தேஹகாந்தியினால், காந்தம்-மநோஹரமானதும், (ஆக்ராந்தகோபீநயநாரவிந்தம்) ஆக்ராந்த-வசமாக்கிக்கொள்ளப்பட்ட, கோபீ-ஆய்ச்சிகளுடைய, நயநாரவிந்தம்-கண்மலர்களையுடையதும், நவம்-புதியதுமான, புராணஸ்ய பும்ஸ:-அநாதிபுருஷனான நாராயணனுடைய, விலாஸம்-மநோஹரமான சேஷ்டிதத்தை, பூர்ணேந-குறைவற்ற, புண்யேந-புண்ணியத்தினால், விலோகயிஷ்யே-பார்க்கப்போகிறேன். (32)

(தா-ம்) அநாதிஸித்த புருஷோத்தமனான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசேஷ்டிதமானது, மற்றொருவருக்கும் பெறவொண்ணாதபடியாய அதிவிலக்ஷணமான காந்தியுடன்கூடி, எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்திபிறவாதபடி க்ஷணந்தோறும் புதிது புதிதாகத்தோற்றி கோபிமார்கள் கண்களார அநவரதமநுபாவ்யமாயிருந்தது; அதை நான் ஜந்மாந்தரியபுண்யவிசேஷத்தால் எப்போது காணப்போகிறேனென்று பதறுகிறார். (௩உ)

ஸ்ரீ|| ஸாஷ்டாங்கபாதமபிவந்த்ய ஸமஸ்தபாவை:
ஸர்வாந் ஸுரேந்த்ரநிகராநிதமேவ யாசே | மந்தஸ்மிதா
ர்த்ரமதுராநநசந்த்ரபிம்பம் நந்தஸ்ய புண்யநிசயம்
மம த்ருக்பிபது|| (33)

(ப-உ) ஸர்வாந்-ஸகலமான, (ஸுரேந்த்ரநிகராந்) ஸுரேந்த்ர-தேவதேவர்களுடைய, நிகராந்-குழாங்களை, ஸமஸ்தபாவை:-எல்லாக்கரணங்களினாலும், ஸாஷ்டாங்கபாதம்- அஷ்டாங்கங்களோடுகூடியிருக்கும்படிவிழுந்து, அபிவந்த்ய - நமஸ்காரம்பண்ணி, இதம் ஏவ-இந்த நான்சொல்லப்போகிறதையே, யாசே-(தரவேண்டுமென்று) இரக்கிறேன் (அதாவது), (மந்தஸ்மிதார்த்ரமதுராநநசந்த்ரபிம்பம்) மந்தஸ்மித-சிறுமுறுவலால், ஆர்த்ர-வ்யாப்தமாய், மதுர-கோமலமாய், ஆநநசந்த்ரபிம்பம் - சந்த்ரமண்டலம்போன்ற முகத்தையுடைய, நந்தஸ்ய-நந்தகோபனுடைய, புண்யநிசயம்-பாக்யத்

தின்ஸமூஹமான க்ருஷ்ணனிடத்தில, ௭௦-என்னுடைய, ஸக்தி: - பக்தியானது, ஸ்யாத்-உண்டாகக்கடவது. (33)

(தா-ம்.) ஓ தேவதைகளே! கேட்டாரகேட்டமநோரதங்களை யெல்லாம் கொடுக்கவல்லரான உங்களெல்லாரகாலிலும் ஸாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து தெண்டனிட்டு மநஃ பூர்வமாக நானொன்று இரக்கிறேன்; அதாவது—நந்தகோபா ஜந்மாந்தரங்களில் அநேகம தவமசெய்தபெற்ற க்ருஷ்ணனுடைய சிறுநகைபபோகூடிய ஸுந்தரமுகமண்டலத்தில் எனக்கு நிஶ்சலமான பக்தியுண்டாமபடி நீங்கள் நுகரஹிக்க வேணுமென்கிறா. (௩௩)

ஶ்லோ|| ஸஷ்டிஷு வாஸரேஷு ஸவநே ௭௦ நயாமி க்ஷணா
விமநாஃ வாஸரஷாயஷேஷு | அநுபூயதே
யத்க யாவி ஸக்த்யா நீலஸ்ய பாலஸ்ய நிஜம் சரித்ரம் (34)

(ப-உ) யத்-எந்தக்ஷணத்தில், நீலஸ்ய - இருண்டமேனியையுடைய, பாலஸ்ய-பாலமுகுந்தனுடைய, நிஜம்-ஸ்வாபாவிகமான. சரித்ரம்-வ்யாபாரத்தை, கயாவி-எவ்விதமேனுமாகிய, ஸக்த்யா-பக்தியினல, அநுபூயதே-அநுபவிக்கப்படுகிறதோ, ஸஷ்டிஷு - இந்த, ப்ரவாஹேஷு-வெள்ளம்போல் இடைவிடாமல்நடக்கிற, வாஸரேஷு-புருஷனுடைய வயதுகளில், ஸ:-அப்படிப்பட்டதான, க்ஷணம்ஏவ - க்ஷணமே, மந்யே - எண்ணத் தகுந்ததாக, ௭௦ நயாமி-நினைக்கிறேன். (34)

(தா-ம்.) நாம ஜநமமெடுத்து அநுபவிக்கிற ஆயுஸ்ஸில் எததனையோ நாள்கள் ஒன்றின்பின்னெலொன்றுவந்து கழிநதுபோயின, அவற்றையெல்லாமொருநாளாக நினையேன்; க்ருஷ்ணனுடையஶ்யாமவர்ணத்தையும்பா(வா)லசேஷ்டிதங்களையும் பக்தியுடனநுஸந்திக்கும் காலமேதோ, அந்த ஒருநொடிப்பொழுதே ஸபலமான காலமாக நான் நினைத்திருக்கிறேனென்கிறர். (௩௪)

ஶ்லோ|| நிஸர்கஸுந்தராதரம் நிஜதயார்த்ர திவ்யேக்ஷ
ணம் ௭௦ நாஸ்து ஸவஜ்ஜநம்ப்ரஸாதநமுஸ்மிதம் | ப்ர
ஸந்ந ஸௌதயாமூர்த்தி தவஶ்ரீமோ வநம் வந: வ
நரா வாஸம் ஸஹா வநமோ ஸந்தியம் ஸஹ:|| (35)

(ப உ.) (நிஸர்கஸுந்தராதரம்) நிஸர்க-ஸ்வபாவத்தினலே, ஸுந்தர-ஸுந்தரமான, அதரம் - அதரத்தையுடையதும், (நிஜதயா

த்ர-த்ரிவ்யேக்ஷணம்) நிஜ-ஸ்வாபாவிகமான, தயா-கருணையினால், ஆர்த்ர-குளிர்ந்திருக்கிற, திவ்ய-மனோஹரமான, விலோசனம் - கண்களையுடையதும், (ஹ்ருதயரஞ்ஜனோஜ்ஜ்வல வக்த்ரம்) ஹ்ருதயரஞ்ஜன-நெஞ்சை நெகிழ்த்துமதான, உஜ்ஜ்வல வக்த்ரம்-முககமலத்தையுடையதும், (மாதுர்யார்த்ர ஸ்மிதம்) மாதுர்ய-மாதுர்யத்தினால், ஆர்த்ர-நனைந்து (கூடி)யிருக்கிற, ஸ்மிதம்-இளமுறுவலையுடையதும் (ரஸிக ஹ்ருதயாஸனம்) ரஸிக-ரஸிகர்களுடைய, ஹ்ருதய-நெஞ்சை, ஆஸனம்-இருப்பிடமாக உடையதும், (ஸம்பாவிதலாவண்யம்) ஸம்பாவித-ஆதரிக்கப்பட்ட, யுவதீ-இடைப்பெண்களுடைய, லோசனம்-நேத்ரங்களையுடையதும், (ஸர்வ லோகாபிலஷணீயம்) ஸர்வ லோக-லோகத்தாருக்கு, அபிலஷணீயம் - ஆசைப்படத்தகுந்ததுமான, மஹ: - தேஜஸ்ஸை, முஹு: முஹு:-அடிக்கடி, உபாஸ்மஹே-த்யானம்செய்கிறோம். (35)

(தா-ம்.) அலங்கார மின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகவே அழகியதான அதரத்தையும், கருணைரஸம் ததும்பாநின்ற கண்களையும். தன்னழகைக்காட்டி நெஞ்சைவலியாநின்ற முகத்தையும், தேனொழுகின்றாற்போல் இனிதான புன்முறுவலையும், இடைப்பெண்கள் கண்டு ஆதரிக்கும்படியான அவயவஸௌந்தர்யங்களையும், கண்டப்ராணிகளெல்லாம் பேராவிருப்பம் கொள்ளும்படியான இனிமையையும், ரஸமறிந்தபெரியோர்கள் தங்களுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டாடும்படியான மாதுர்யத்தையுமுடையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைநாம் த்யானிக்கக்கடவோமென்கிறார். (௩௫)

ச்லோ|| ஸ கோபி பால ஸரஸீருஹ லோசனஸ்ரீ
வ்ரஜ வதூ பத ரேணு: | ஸம்பூய ஸந்ததம் இமௌ
மம தாஸ்யம் அஸ்து மம தைவதம்|| (36)

(ப-உ.) ஸ:-அப்படிப்ரஸித்தனாய், கோபி - அதிவிலக்ஷணனாய், ஸரஸீருஹாக்ஷ: - தாமரைக்கண்ணனான, பால: - சிறுவனும், ஸா-அப்படிப்பட்ட, (வ்ரஜ வதூ பாதய ரேணு) வ்ரஜ-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, வதூ-பெண்டிர்களுடைய, பாதய ரேணு-அடிப்பொடியும், தத் - அப்படி ஸஞ்ஜாதஸம்பந்தமான, வஸ்து-இந்த, த்வயம்-இரண்டும், அஸ்மாகம்-எங்களுடையதான, தைவம் - தெய்வமானது, ஸௌபாக்யாதிசயம் - மஹாபாக்யத்தை யடைந்திருந்தகாலத்திலும், முஹு:-அடிக்கடி, உதேது - தோற்றக்கடவதாக. (௩௬)

(தா-ம.) நான் மரணமடையுங்காலத்தில் என்னை இருள்வந்து கவிந்து விடும், அப்போது என்னு லொன்றும் நினைக்கப்போகாது, ஆகையாலப் போது, அம்மோஹத்தைத் தெளிவிக்கவல்ல கண்ணழகையுடைய அந்த க்ருஷ்ணனும், அவனுகந்து கைகோத்து விளையாடின கோபிமார்களுடைய பாத தூளியும் வந்து தோற்றி என்னை இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரிக்கக் கடவதாகவென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (௩௬)

ஶ்லோ॥ மயி ப்ரயாணாபிமுகே ச வல்லவீஸ்தநத்வயீ து:-
கித: ஸ பாலக: । ஶநை: ஶநை: ஶ்ராவிதவேணு-
நிஸ்வநோ விலாஸவேஷேண புர: ப்ரதீயதாம் ॥ (37)

(ப-உ) மயி-நான், (ப்ரயாணாபிமுகே) ப்ரயாண-ப்ராண ப்ரயாண (மரண)த்தில், அபிமுகே-உந்முகனாக (ஸித்தமா) யிருந்தவளவில், (வல்லவீஸ்தநத்வயீது:கித:) வல்லவீ - இடைச்சிகளுடைய, ஸ்தநத்வயீ-இரண்டு ஸ்தநங்களால, து:கித: - வருத்தமுற்றிருக்கிற, ஸ:-அந்த, பாலக:-க்ருஷ்ணனானவன், ஶநை: ஶநை:-மெள்ளமெள்ள, (ஶ்ராவிதவேணுநிஸ்வந:) ஶ்ராவித-கேட்பிக்கப்பட்ட, வேணுநிஸ்வந:-வேணுகாநத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, (விலாஸவேஷேண-) விலாஸ-விலாஸத்தினால் செய்யப்பட்ட, வேஷேண-அலங்காரத்துடன், புர:-(என) முன்னே, ப்ரதீயதாம்-தோற்றவேணுமாக. (37)

(தா-ம.) அவ்வளவு மாத்ரம்போராது, கோபிமார்கள்தங்கள் ஸ்தநங்களையிட்டு நெருக்க நெருக்குண்டு இளைத்திருக்கிற அந்த க்ருஷ்ணன், நான் யமதூதரால நலிவுண்டு போம்வழி நோக்கியிருக்கும காலத்தில், அநநலிவாலுண்டான வருத்தமெல்லாம் தீரும்படி மெள்ள மெள்ள வேணுகாநத்தை என் காதில் பொழியசசெய்து என் மயக்கத்தைநீக்கித் தன் னழகிய வேஷத்தைக் காட்டி யருளவேணுமென்கிறார். (௩௭)

ஶ்லோ॥ அவிஷயம் அவிஷயமேவ வசஸாம் வாஸித
வல்லவீஸ்தநம் । மநஸாமேவ ரஸாயநம் மம ப்ராதெ
ர்ப்பவாஸ்து மஹோமஹ: ॥ (38)

(ப-உ.) மநஸாம்-மநஸ்ஸுக்களுக்கும், வசஸாம்ச - வாக்குக்களுக்கும், அவிஷயம்-அவிஷயமானதும், (வாஸிதவல்லவீஸ்தநம்) வாஸித-வாஸம்செய்யப்பட்ட, வல்லவீஸ்தநம்-கோபிமார்களுடையகொ

ங்கைத்தலத்தையுடையதும், [illegible]-மக ஸ்ஸைக்களுக்கு, [illegible]- ஸாவேர்த்தமான, ரஸாயநம்-ரஸாயநமென்கிற மதுரமான லேஹ்யமானதும், ([illegible]) [illegible] - இனிமையான வஸ்துக்களில், [illegible] - தனக்கொத்த வஸ்துவையுடைத்தாகாததுமான, [illegible]-தேஜஸ்ஸை, உபாஸ்மஹே-த்யானிக்கிறோம். (38)

(தா-ம்.) இடைச்சிகளுடைய ஸ்தநமண்டலத்தில் நித்ய வாஸஞ்செய்யுமவனாய், தன்னோடொத்த இனியவஸ்து வேறொன்றில்லை யென்னும்படி மிகவுமினியனாய், தன்னை நினைந்தாருடைய மநோரோகத்தைப்போக்கி வலிவையுண்டாக்கவல்ல அருமருந்தான க்ருஷ்ணனை, வேதங்கள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் புக்கு சிறிது தூரமசென்று முடியச செல்லமாட்டாமல் திருமபிவந்துவிட்டன; வேதங்களே இவ்வாருகில் நம்மாலவன் மஹிமையைச சிறிதும் சொல்லப்போகாது; அப்படி அபரிசசின்ன மஹிமையையுடைய க்ருஷ்ணனை நானுபாவிக்கக் கடவேனென்கிருர். (கூ௮)

ச்லோ || ஜநநாந்தரேபி ஜகதேகமண்டநே கமநீயமூர்த்தி
கமலாயதேக்ஷணே | வ்ரஜஸுந்தரீ ஜநவிலோசநாம்ருதே
தவமாநிஸந்து ஸகலேந்த்ரியாணிமே || (39)

(ப-உ.) (ஜகதேகமண்டநே) ஜகத்-லோகங்களுக்கெல்லாம், ஏக மண்டநே-அத்விதீய அலங்காரமானதும், (கமலாயதேக்ஷணே) கமல தாமரையிதழ்போல், ஆயத-நீண்டிருக்கிற, ஈக்ஷணே - நேத்ரங்களையுடையதும், (வ்ரஜஸுந்தரீஜநவிலோசநாம்ருதே) வ்ரஜஸுந்தரீஜந - கோகுலத்திலுள்ள ஸ்த்ரீஜநங்களுடைய, விலோசந - நயநங்களுக்கு, அம்ருதே - அம்ருதம்போல் இனிதானதும், (கமநீயமூர்த்தி) கமநீய-ஆசைப்படத்தக்கதுமான, மூர்த்தி-தேஜஸ்ஸில், மே-என்னுடைய, ஸகலேந்த்ரியாணி - எல்லா இந்த்ரியங்களும், ஜநநாந்தரேபி - மறுபிறவியிலும், காமிநி - ஆசையுற்றனவாக, ஸந்து-ஆகக்கடவன; (39)

(தா-ம்.) நான் மறுபிறவி பிறக்கினும் அப்பொழுதும் கூட என்னுடைய ஸகலேந்த்திரியங்களும், உலகத்துக்கெல்லா மோரலங்காரபூதனாய், அதிஸுந்தரனாய், கண்ணழகில் விஞ்சினவனாய்; இடைச்சிகள் கண்ணுக்கு அத்யாநந்தகரனான க்ருஷ்ணனிடத்தில் ஆசையுற்று அநுபவிக்கக்கடவதாக வேணுமென்கிறார். (கூகூ)

ச்லோ॥ யோகீந்த்ராணாம் த்வதங்கேஷ்வதிக ஸுமதுரம் முக்தவதூநாம்
ஸ்தநேஷ்வ நிதம்பே ஸ்திதம் நயநாப்ஜே ராஜ ஸூமதுரம் ।
ஸாநந்தாவதாஸ்தோத்ரம் ஸாமுகிதம் ச்ருதீநாம் நேமஸ்ருதீநாம்
வந்தே ஸாந்த்ரம் த்விதீயம் மஹ ஸ்ப்ருசாகிஹாமஹ:॥ (40)

(ப-உ.) (யோகீந்த்ராணாம் த்வதங்கேஷு) யோகி-யோகிகளுடைய, த்ரேணீ-திரள்களினுல், வந்த்யம்-நமஸ்கரிக்கப்பட்டதும், (அதிக ஸுமதுரம் முக்தவதூநாம் ஸ்தநேஷ்வ நிதம்பே ஸ்திதம் நயநாப்ஜே ராஜ ஸுமதுரம்) அதிகா-கமுர்வாதிசயத்தினுல், லஸத்-விளங்காநின்ற, வதூ-ஆயர்மாதர்களுடைய, ஸ்தந - ஸ்தநங்களிலும், நிதம்பே-நிதம்பப்ரதேசத்திலும், ஸ்திதம்-நிச்சலமாயிருக்கிற, நயநாப்ஜே - திருக்கண்தாமரையினுலே, ஸுமதுரம்-இனிமையானதும், ஸாநந்த:-அதுக்குமேலே, (ஸாமுகிதம் ச்ருதீநாம்) ஸாமுகித-(ஸ்தோத்ரத்திலுண்டான ஸந்தோஷத்தினுல்) மயிர்கூச்செறிந்த, ச்ருதீநாம்-வேதவாக்குக்களுக்கு, ஸ்தோத்ரம்-ஸ்துதிவிஷயமானதும, (ஸாந்த்ரம்)ஸாந்த - மேகம்போல், ஸாந்த்ரம்-நீலவர்ணமானதும், (மஹநீயாக்ருதி) மஹநீய-கொண்டாடத்தகுந்த, ஆக்ருதி - வடிவையுடையதுமான, த்விதீயம் மஹ:-அத்விதீயமீதஜஸ்ஸை, வந்தே-நமஸ்கரிக்கிறேன். (40)

(தா-ம்.) இடைச்சிகளுடைய முலையழகையும் அல்குலையும் பார்த்துக்கொண்டு அதிலே மயங்கிக் கிடக்கிற கண்களையுடைய அதி தூர்த்தனுயினும் ஜிதேந்த்ரியரான ருஷிகளும், நிர்த்துஷ்டங்களான வேதங்களும அதயாதரத்துடனே ஸ்துதிக்கும்படியான மஹிமையுடையவனும், வடிவிலும் அவயவஸந்நிவேசங்களிலு மழகியனுன க்ருஷ்ணனைப் பணிகிறேனென்கிருர். (௪௦)

ச்லோ॥ ஆநந்தாத்வைத தாதவிதநே நவேதவா ரமநுஜாக்ரு
தேருஷ்யாமிருத்யம் விஷ்ணோ: । அயிதேவக்ருஷ்ணயிதே
திஜ்ஞ தாதவிதே நாவவேயாமவி நாதாத்ருசா:॥(41)

(ப-உ.) (மநுஜாக்ருதே:) மநுஜ - மநுஷ்யனுடைய, ஆக்ருதே:-வடிவையுடைய, விஷ்ணோ:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஐச்வர்யம் - போகயஸம்பத்தை, அவிசலே- நிச்சலமாயிருக்கிற, சேத-ஸா-மநஸ்ஸினுல், ஆநந்தாத்வைத தா: - த்யாநம்செய்கிற யோகிகளுக்குண்டாகிற, தாத்ருசா:- அப்படிக்கொத்தபுருஷார்த்தங்கள், அயி

தெவ-பரதேவதையே ! க்ருஷ்ண - கண்ணனே ! உயித - ஸ்வாமியே! ஊதி-என்று, ஜல்பதாம்-பிதற்றுகிற, நஃகஷி-நமக்கும், கவிஷவெ யாஂநாஉ-உண்டாகுமா. (41)

(தா-ம.) ஸர்வேஸ்வரனான தான் நரவேஷங்கொண் டவதரித்த க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யத்தை, அக்காலத்திலுள்ளார் கண்டநுபவித்து, அநுபவித்த அவ்வழகையே எப்போதும் த்யாநியாநிற்க, அவர்களுக்கு யாதொரு ஆநந்தமுண்டாயிற்றோ, அவ்விதமான ஆநந்தம், அவர்களைப்போல் த்யாநிக்கச் சக்தியற்றவராய்; அவனுடைய திருநாமங்களை ஒரு க்ரமமுமின்றிக்கே பிதற்றுகின்ற நமக்கு முண்டாகுமாவென்று ஆசாஸிக்கிறார். (சக)

ஶ்லோ॥ கிஶோரவெஷெண க்ருஶோஉரீக்ருஶாஂவிஶெ
ஷக்ருஶெ்ரநவிஶாலஶொவநஃ । யஶோஉயாஶ்வ
ஶோநவாஞ்வெ நீஉஸோஉயெநீலநிஶாகரஂஈஉ॥(42)

(ப-உ.) (க்ருஶோஉரீக்ருஶாம்) க்ருஶோஉரீ - ஸ்த்ரீகளுடைய, க்ருஶாம்-கண்களுக்கு,விஶெஷக்ருஶெ்ரந-மிகவும்காணத்தகுந்ததான, கிஶோரவெஷெண-சிறுபிள்ளையின் வடிவோடு(கூடினவனும்), (விஶாலஶொவநம்) விஶால-பரந்த, ஶொவநம்- கண்களையுடையவனும், யஶோஉயா- அசோதையினால், (ஶ்வயஶோநவாஞ்வெ) ஶ்வ-அடையப்பட்ட, யஶஃ-கீர்த்தியாகிற, நவ-நூதநமான, அஞ்வெ-ஸமுத்ரத்துக்கு, (நீலநிஶாகரம்) நீல-நீலவர்ணனான,நிஶாகரம் - சந்த்ரனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை, கஉா- எப்பொழுது, ஸோஉயெ - த்யாநிப்பேன். (42)

(தா-ம்.) பெண்களாதரித்துக்காணலாம் படியான சிறுபிள்ளையாய், அப்பருவத்துக் கநுரூபமாக மலர விழியாநின்ற கண்களையுடையனாய்; இவனைப் பெற்றுப்படைத்த யசோதையினுடைய பெரும்புகழை மேன்மேல் வளர்த்தாநின்றவனான க்ருஷ்ணனை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன். (சஉ)

ஶ்லோ॥ ப்ரக்ருதிரவதாநாஶோஉஸக்ஷ்ர்ஂப்ரக்ருதி
ஜஸஂப்ரணதாவராயவீர்யாம் । ஸக்ருதிக்ருதக்ஷணஂ
கிஶோர ஸாவெஸ க்ருதிநஃ ப்ரணியாந ஶாது
கொஜஃ॥ (43)

(ப-உ.) (விலாஸலக்ஷ்மீ) விலாஸ - ஶ்ருங்காரவ்யாபாரத்தினுடைய, லக்ஷ்மீ:- ஸம்பத்துக்கு,ப்ரக்ருதி:-மூலகாரணமானதும், (ப்ரணதாபராதவீதீ) ப்ரணத-ஆஶ்ரிதர்செய்த, அபராத - பிழையினுடைய,வீதீ-பரம்பரையில், (ப்ரக்ருதிஜட) ப்ரக்ருதி-ஸ்வபாவத்தினால், ஜட-அறிவற்றதும, (ஸுக்ருதிக்ருதபதம்)ஸுக்ருதி-பாக்யசாலிகளிடத்தில், க்ருத-பண்ணப்பட்ட, பதம் - இருப்பிடத்தையுடையதும், (ஸுக்ருதிமந: ப்ரணிதாநவாஸ்து) ஸுக்ருதி-பாக்யசாலிகளுடைய, மந: - மனஸ்ஸுக்கு, ப்ரணிதாநவாஸ்து-வைபபிடமுமான, கிஶோரவேஷ-இளம்பருவத்தில் நிலையுற்ற, ஓஜ:-தேஜஸ்ஸானது, ந:-நம்மை,அவது-ரக்ஷிக்கக்கடவது.(43)

(தா-ம்.) அதிமநோஹரமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனும், ஆஶ்ரிதர பராதங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதவனும, பகதிமான்களிடத்தில தான் குடிகொண்டிருக்கு மவனும், ஜ்ஞாநாதிகாகளால் த்யாநிக்கப்படுமவனுன க்ருஷ்ணனைக்காண விருமபாநின்றேன். (சங)

ஶ்லோ || அவஹஸித ஸுதாமாதுர்யவேணுப்ரலாப
மதுரமதுரஹாஸஶ்ரேணிரப்ரஜயுவதிவிலோல
விலோகநரஸ்யமாநமோராஜ்யமவதாந்த்ரம ந:||(44)

(ப-உ.) (அவஹஸிதஸுதாமாதுர்யவேணு) அவஹஸித-பரிஹாஸம்செய்யப்பட்ட, ஸுதா-தேவாம்ருதத்தினுடைய, மாதுர்ய-அபிமானத்தினாலுண்டான,அவவேணு:-காவதகையுடைய, (மதுரமதுரஹாஸ:) மதுரமதுர-இனிமையான, ஹாஸ:-சிறுமுறுவல்களினால், அபிரமணீயா - மிகவுமழகியதும், (வ்ரஜயுவதிவிலோலநேத்ரை:) வ்ரஜயுவதி ஆய்ச்சிமார்களுடைய,விலோலநேத்ரங்களினால், அவலேஹ்ய-நக்க(அநுபவிக்க)த்தகுந்ததும், (ரமாவரோதநம்) ரமா-லக்ஷ்மிக்கு, அவரோதநம்-அந்தப்புரமுமாயிருக்கிற, மாம:-தேஜஸ்ஸானது, ந:-நம்மை, ரக்ஷது-ஸுகிப்பிக்கத்தக்கதாக. (44)

(தா-ம்.) இதை யநுபவித்தார்க்கு தேவாம்ருதமும உப்புச்சாறும்படி மிகவு மினிதான மந்தஹாஸத்தையுடையவனும், இடைப்பெண்களால் பருகுவதுபோல் அநவரதம் அவர்களால் பார்க்கப்படுமவனும், பிராட்டி நித்ய வாஸம்பண்ணும திருமேனியையுடையவனை க்ருஷ்ணன் அவ்வழகுடன் நம்மை யாநந்திப்பிக்கட்டும். (சச)

ஶ்லோ|| அங்குரிதஸ்மேரதஶாவிஶேஷைரஶ்ராந்தஹர்ஷ
வர்ஷத³க்ஷ்ணோ: | ஸங்க்ரீட³தாம் சேதஸி கோ³
பகந்யாத⁴ந்யஸ்தநஸ்வஸ்த்யயநம் மஹோ ந: || (45)

(ப-உ.) அங்குரிதஸ்மேரதஶாவிசேஷை:) அங்குரித - முளையெழுந்திருக்கிற, ஸ்மேர - புன்சிரிப்பினுடைய, தஶாவிசேஷை:-அவஸ்த்தாவிசேஷங்களினால், அக்ஷ்ணோ:-கண்களுக்கு, (அஶ்ராந்தஹர்ஷவர்ஷத்) அஶ்ராந்த-ஒழிவில்லாதபடி, வர்ஷத்-சொரியாநின்றதும், (கோபகந்யாதந்யஸ்தநஸ்வஸ்த்யயநம்) கோபகந்யா-இடைப்பெண்களுடைய, தந்ய-பாக்யசாலியான, ஸ்தந-ஸ்தநங்களுடைய, ஸ்வஸ்தி-மங்களங்களுக்கு, அயநம் - ஸ்தாநபூதமாயிருக்கிற, மஹ:-தேஜஸ்ஸானது, ந:-நம்முடைய, சேதஸி - மநஸ்ஸில, ஸங்க்ரீடதாம்-யதேச்சமாகக்க்ரீடிக்கட்டும். (45)

(தா-ம்) முறுவலிக்கும்போதுண்டான முகவழகினால் கண்டார் கண்களுக்கு அபரிச்சின்னமான ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனாய், கோபிமார்களுடைய முலைத்தடத்துக்கு மங்களாவஹமான மாணிக்கம்போன்றவனான க்ருஷ்ணன், என்மனதில் எப்போதும ப்ரீதியுடன் ஸஞ்சரிக்கக்கடவானாக. (சரு)

ஶ்லோ|| ம்ருக³மத³பங்கஸங்கவிஶேஷிதவந்யமஹாத்³ரிதட
த்³ருஷத்³கை³ரிகநவத்³ரவவிசித்ரிதம் | அஜித [illegible]
[illegible] வ்ரஜகோ³பவதூ⁴குசகும்ப [illegible]
[illegible] || (46)

(ப-உ.) ஹே-ஜநங்களே! (ம்ருகமதபங்கஸங்க விஶேஷிதவந்ய மஹாத்ரிதடத்ருஷத்கைரிகநவத்ரவவிசித்ரிதம்) ம்ருகமத-கஸ்தூரியினுடைய, பங்க-குழம்போடு, ஸங்க-ஸம்பந்தத்தினால், விஶேஷித-அதிசயித்திருக்கிற, வந்ய-காட்டிலுண்டான, மஹாத்ரி-பெரிய மலையினுடைய, தட-தாழ்வரைகளிலுண்டான, த்ருஷத் - குண்டுக்கற்களிலுள்ள, கைரிக-கைரிகமென்கிற காவிக்கல்லினுடைய, நவ-நூதனமான, த்ரவ-சேற்றினால், விசித்ரித-பலவர்ணம்போல் சிவந்ததாகப்பண்ணப்பட்டதும், (வ்ரஜகோபவதூகுசகும்ப [illegible]) வ்ரஜ-ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, கோபவதூ-ஆயர்மனைவிகளுடைய, குசகும்ப - கலசம்போன்ற ஸ்தநங்களினு

டைய, ஶைலஶ்ரீ-ப்ரதேசத்திலுண்டான, மாஸாண-சந்தநத்தினுடைய உதகே-உரைவினால், கஷித-சேர்க்கப்பட்டதுமான, (அஜித ஸாஜாநோ) அஜித-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஸாஜாநோ - திருமார்வை, ஸஜத-த்யாநியுங்கள். (4௬)

(தா-ம்.) பெருமலைகளிலுண்டான காவிக்கற்களைத் தேய்த்து உரைத்து அதில் கஸ்தூரியைச்சேர்த்து அதினால் நிறையச் சிதர எழுதப்பட்டதாய், கோபிமார்கள் முலைத்தடங்களி லணிந்த சந்தனக்குழம்பானது ஆலிங்கனகாலத்தில் ஒட்டிச் சேர்ந்து விளங்கா நிற்பதுமான க்ருஷ்ணனுடைய திருமார்பை நிரந்தரமாக த்யாநியுங்கோளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார் (௪௬)

ஶ்லோ || ஆரப்ய வஸவிதஸ்ரீமாவாஜஜாமெ ராவிஷ
ஜீஸாவநராஷ்ய தமொவவெஷா | பால்யாகுதிர்ரு
ஷாமோஸ்மூஷ்ஸவெநாவி ஶாயாமயிஷிரவதாக
யாவிஷிநெஷாநஃ|| (47)

(ப-உ.) (ஆரப்ய வஸவிதஸ்ரீமாவு) ஆரப்ய-அடிதொடங்கி, வஸவித-கொழுந்து விட்டோங்கின, ஸ்ரீமாவு-வ்யாபாரங்களையுடைத்தாயிருக்கும்படி, (அவாஜஜாமொஃ) அவாஜ - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, ஜாமொஃ-பரம்பரைகளினால், ஸாவந - லோகத்தை, ஆவிஷதீ-அபிஷேகம்செய்விப்பதும், (ஆஷ்ய தமொவவெஷா) ஆஷ்யத-ப்ரீதிசெய்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட, மொவவெஷா-இடையன்வடிவையுடையதும், (ஷாமோஸ்மூஷ்ஸவெநாவி) ஷாமோ - கோமலமானதும், ஸ்மூ-அழகியதுமான, ஸவெநாவி - சந்த்ரமண்டலம் போன்ற நுதலையுடையதும், (ஶாயாமயிஷிஃ) ஶாயா-போக்யதையினுடைய, ஷிஷிஃ - ப்ராப்தியையுடையதுமான, யாவிஷிஷிஃ-மதுவென்னு மஸுரனை ஸம்ஹரித்த க்ருஷ்ணனுடைய, பால்யாகுதிஃ-பிள்ளைவடிவானது, நஃ-நம்மை, அவதாக-ரக்ஷிக்கட்டும். (47)

(தா-ம்.) இவன் பாலனாயிருக்கும்போது இவனுடைய லீலைகள் அடிதொடங்கிக் கொழுந்துவிட்டு வளரா நின்றன, இவனுடைய கடைக்கண் பார்வையானது உலகத்தாருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றிக் குளிரப்பண்ணுகின்றது; ஸர்வேஶ்வரனை தன்னுடைய மேன்மையை மறைத்து ஸௌலப்யத்தாலே இடையனாய் வந்தவதரித்த இவனுடைய முகமானது கோமலமான அழகுடன் விளங்கா நின்றது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுடைய இனிமையானது, அவனடியாரான நம்மைக் காப்பாற்றக் கடவதாக. (௪௭)

ஶ்லோ || விரணந்மணிநூபுரம் வ்ரஜே சரணாம்போஜ
ம்பஜஸ்வ ஶார்ங்கிண: | ஸரஸே ஸரஸி ஶ்ரியா ஶ்ரிதம்
கமலம் வா கலஹம்ஸநாதிதம் || (48)

(ப-உ.) (ஓமநஸ்ஸே!) வ்ரஜே - இடைச்சேரியில், (விரணந்மணி நூபுரம்) விரணத்-ஒலியாநின்ற, மணி - மாணிக்கங்களிழைத்த, நூபுரம் - தண்டைச்சிலம்பையுடையதும், ஸரஸே-ஜலத்தோடுகூடிய, ஸரஸி-தடாகத்தில், ஶ்ரியா-சோபையினால், ஶ்ரிதம் - ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டும், (கலஹம்ஸநாதிதம்) கலஹம்ஸ-யௌவநப்பருவத்தையுடைய ஹம்ஸங்களினால், நாதிதம் - ஒலிக்கப்பட்டிருக்கிற, கமலம்வா-தாமரைப்பூபோன்றதுமான, ஶார்ங்கிண: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, சரணாம்போஜம்-பாதகமலத்தை, பஜஸ்வ - த்யாநிக்கக்கடவாய். (48)

(தா-ம்) செவ்வி, குளிர்ச்சி, மென்மை, நாற்றம் முதலிய குணங்களால் கமலத்தோடொத்து விளங்காநின்றதாய், திருவாய்ப்பாடியில் ஸஞ்சரிக்கும்போது கணைக்கால்களிலிட்ட ரத்நங்களால் விளைக்கப்பட்டு ஒலியாநின்ற தண்டைச்சிலம்பென்னும் பாதாபரணத்தையுடையதான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீபாதமானது, நீர்வளமுள்ள தடாகத்தில் முளைத்து, என்றும் மங்காச் செவ்விபெற்று, இளம்பருவமுள்ள அன்னப்பறவைகள் மிழற்றுகின்ற மிடற்றோசையோடு கூடின தாமரைமலர்போல் விளங்காநின்றது, அதை த்யாநிக்கப் பாருங்கோளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். (சஅ)

ஶ்லோ || அஶரணஶரண்யம் ஶாரதாம்போஜநேத்ரம்
நிரவதி மதுரிம்நா நீபவேஷேண ரம்யம் | ஸரஸ...
ர தந்த்ரைஸ்ஸர நேத்ராப்ஜாபிஷேகம் ... [illegible]
ஶ்ரீ ஹஸம் வேணு நாதம் [illegible] || (49)

(ப-உ.) அஶரணாநாம் - ரக்ஷகாந்தரமில்லாதவர்களுக்கு, ஶரண்யம்-ரக்ஷகமானதும், (ஶாரதாம்போஜநேத்ரம்) ஶாரத - ரக்ஷகமானதும், (ஶாரதாம்போஜ ...) ஶாரத-ஶரத்காலத்திலுண்டான, அம்போஜ கமலம்போன்ற, நேத்ரம்-கண்களையுடையதும், (நிரவதி மதுரிம்நா) நிரவதி-அபாரமான, மதுரிம்நா - போக்யதையையுடைய, நீபவேஷேண-இருண்டவடிவினால், ரம்யம் - ஸுந்தரமானதும், (ஸரஸ ... ஸரஸநேத்ராப்ஜாபி:) ஸர - மந்மத

னுடைய, ஸ்மர-பாணங்களுக்கு, பரதந்த்ர-வசப்பட்டும், ஶர-சிறிது மூடியும் திறந்துமிருக்கிற, நேத்ரஸரோஜாபி⁴꞉-தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடைய, வ்ரஜயுவதிபி⁴꞉ - கோபிமார்களினால், ஸம்வேஷ்டிதம் - சூழப்பட்ட, ப்³ரஹ்ம- ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரப்ரும்ஹமானது, ந꞉-நம்மை, அவ்யாத் - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (49)

(தா-ம்.) மற்றொன்றை ரக்ஷகமாகப் பற்றாதே தன்னையே சரணமாகவடைந்த அநந்யபராகளுக்கு ரக்ஷகனாய், மழைகாலத்தில நீர நிரம்பி சரதகாலததில் தெளிநதிருககிற ஆழ்நத மடுககளில் மூளைத்துப் பூத்த தாமரைபபூப்போன்ற கண்களையுடையவனாய், மிகவுமினிதான நீலவேஷததோடு கூடி போக்யதை விஞ்சியிருப்பானாய், மந்மத விகாரம் பூண்டு அழகியதான கண்களையுடைய இடைச்சிகளினால் சுறறும் சூழப்பட்டவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன அவவழகைககாட்டி நமமை ரக்ஷிபபானாக. (௪௯)

ஶ்லோ॥ ஸ்நிக்³த⁴காந்திபரிமளாதிஶயதி³வ்யகா³த்ரமவ்யக்த
யௌவநவலீதகிஶோரபா⁴வம் । பஶ்வநுபாலநவி
தா⁴வநுஶிஷ்டமவ்யாத³வ்யாஜஸுந்த³ரமகி²லேஶ்வரவை
ப⁴வம் ந꞉॥ (50)

(ப-உ) (ஸ்நிக்³த⁴காந்திபரிமளாதிஶயதி³வ்யகா³த்ரம்) ஸ்நிக்³த⁴-ப்ரகாசியாநின்ற, காந்தி-காந்திவிசேஷத்தினுண்டான, பரிமளாதிஶயத்தினால், தி³வ்ய- விலக்ஷணமான, கா³த்ர-தேஹத்தையுடையதும், (அவ்யக்தயௌவநவலீத கிஶோரபா⁴வம்) அவ்யக்த-அஸம்பூர்ணமான, யௌவந-யௌவநத்தினால், வலீத-வ்யாபதமான, கிஶோரபா⁴வம்-பால்யத்தையுடையதும், (பஶ்வநுபாலநவிதௌ⁴) பஶு- பசுத்திரள்களுடைய, அநுபாலநவிதௌ⁴ - பரிபாலந வ்யாபாரததில, அநுஶிஷ்டம்-(தாய்தந்தைகளினால்) நியமிக்கப்பட்டதும், (அவ்யாஜஸுந்த³ரம்) அவ்யாஜ-ஒருபாதியன்றியே, ஸுந்த³ரம்- ஸுந்தரமுமான, (அகி²லேஶ்வரவைப⁴வம்) அகி²லேஶ்வர- ஸர்வேஶ்வரனுடைய, வைப⁴வம் - விபவாவதாரமானது, ந꞉-நம்மை, அவ்யாத்-ரக்ஷிக்கட்டும்.

(தா-ம.) ஸகல ஜகததையுமடக்கி யாளவல்ல ஸர்வேஶ்வர தத்வமானது க்ருஷ்ணனாயவதரிதத விடத்தில் தாயதந்தைகளால் பசு மேய்த்துவர ஆகஞாபிக்கப்பட்டு அதைததவறாமல் செய்துவரும் ஸுலபனாய், யௌவநம் சிறிது அங்குரிதது இளமையே விஞ்சின பருவத்தையும், உடமபெஙகு மலர்

ந்தகாந்தி விசேஷத்தையும். ஒரலங்காரமின்றிக்கே விளங்காநின்ற ஸ்வாபாவிகமான வடிவழகை யுடையவனான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவான.

ஶ்லோ॥ அநுமதமமரீணா மம்பராபோகபாஜாம் நயநமயமரீசிஶ்ரீ நம்பர்ஷவ்யாபாரஸீம்ந: । ஸ்தநயுகவிஹாரிஹாஸாதபாஞ்சம் த்ரிஜகதுபகாரம் தைவதம் பாலமுகம் ந: ॥ (51)

(ப-உ.) (நயநமயமரீசிஶ்ரீநம்பர்ஷவ்யாபாரஸீம்நாம்) நயந-கண்களினுடைய, மரீசிஶ்ரீ- போக்ய ஸம்பத்தினுடைய, நம்பர்ஷ - ஶ்ருங்காரத்தினலுண்டான, வ்யாபார-வ்யாபாரங்களுக்கு, ஸீம்நாம்-எல்லைநிலங்களாய், அம்பராபோகபாஜாம்-ஆகாசத்தையாஶ்ரயித்து வர்த்திப்பவர்களான, அமரீணாம் - தேவதாஸத்ரீகளினுல், அநுமதம்-அநுஸரிக்கப்பட்டதும், (ஸ்தநயுகவிஹாரிஹாஸாதபாஞ்சம்) ஸ்தநயுகவதி - இடைச்சிறுமியருடைய, விஹார-ஶ்ருங்காரவ்யாபாரங்களில், வ்யாப்ருத - ஸஞ்சரிக்கிற, அபாங்கம்-கடைக்கண்பார்வைகளையுடையதும், (த்ரிஜகதுபகாரம்) த்ரிஜகத்-மூன்றுலகங்களிலும, உபகாரம்-ம்ருதுப்ரக்ருதியுமான, (தைவதம்பாலகம்)- தைவ-ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடையதான, பாலகம் - பால்யமானது, ந:-நம்மை, அவ்யாத் - காப்பாற்றக்கடவதாக. (51)

(தா-ம்.) ஆகாசத்திலுலாவாநின்றதேவதாஸ்த்ரீகள், இனியவாழகையும் ஶ்ருங்கார விலாஸங்களையுமுடைய கண்களால அடுத்தடுத்துப் பார்க்கும்படியான ஸௌந்தரனாய், இடைப்பெண்களுடைய ஶ்ருங்கார விலாஸங்களை ஆதரித்துக் கடைக்கண்களால் கடாக்ஷிக்குமவனாய், மூன்றுலகத்திலு மிவனையல்ல திலலையெனனும்படி கோமலாவயவங்களையுடையனாய, பிள்ளையாய்ப பிறந்த பெருந்தெய்வமான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிப்பானாக. (ருக)

ஶ்லோ॥ ஆபாதமாசூடமதிப்ரஸக்தைராபீயமாநா யமிநாம் மநோபி: । கோபீஜநஜ்ஞாதரஸாவதாந்தோ கோபாலபூபாலகுமாரமூர்த்தி: ॥ (52)

(ப-உ.) அதிப்ரஸக்தை: - அதிசயித்திருக்கிற (ஆதரத்தையுடைய), யமிநாம்-யோகிகளுடைய, மநோபி: - மநஸ்ஸுக்களினால், ஆபாதம் - திருவடிதொடங்கி, ஆசூடம் - கிரீடம்வரையில், ஆபீயமாநா-பாநம்பண்ண(அநுபவிக்க)ப்பட்டதும், (கோபீஜநஜ்ஞாத

ஸா) மொவீஜந-கோபிமார்களிஞல், ஜ்ஞாத - அறியப்பட்ட, ஶ்ரு ஙா-ஶ்ருங்கார ரஸத்தையுடையதுமான; (மொவாலஸ ஹுவாலகை ஊாரமூர்த்தி:) மொவால - இடையர்களுக்கு, ஹுவால-அரசஞன க்ருஷ்ணனுடைய, கைஊாரமூர்த்தி:-இளமைவடிவானது, வ:-உங்களை, அவதாத் - ரக்ஷிக்கட்டும். (52)

(தா-ம) மஹாஷிகள் தங்களையும் புலனையுமடக்கி உள்ளுள்ள ராகத்வேஷாதிகளைத் துறந்து நெஞ்சை யொருமுகமாக்கி, உன்னுடைய பாதந் தொடங்கி சிரஸ்ஸளவாகவுள்ள ஸகலாவயவங்களையும் ஆசைவிஞ்சி அநுஸந்தியாநின்ருர்கள்; கோபிமார்கள் எப்போதும் கூடியிருந்து இவனுடைய ரூப குண சேஷ்டிதாதிகளை அநுபவித்தறிந்தார்கள்; அப்படிப்பட்ட ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கக்கடவானகவென்று ஆசீர்வதிக்கிருர். ௫௨

ஶ்லோ || தைவாத்யுத்ரவநம்ருமத்ருஶாம் விலோலமா
கூலாநாம் வ்யதிகரஸம்பலாம் யாலீலீத
ரமொரா: ஶ்ரீஹஸ்தகுவலயதலஶ்யாமயாஹிஷா
வாரஷீயாஸ: வாலக ஊகலொமஹுவிஷாவி
ஶெஷா || (53)

(ப-உ.) (விலோலமாகூலாநா) விலோலமா-விரஹத்திஞல், ஆகூலாநா - கலங்கியிருக்கிற, (வ்ரஜநாவ நம்ரமத்ருஶா) வ்ரஜநாவந-ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, ம்ருமத்ருஶா - ஸதீகளுக்கு, (வ்யதிகரஸம்பலாலீலீதரமொரா:) வ்யதிகர-ரீதியிஞல், ஸம்பல-சஞ்சலமாயிருக்கிற, அபாங்க - கடைக்கண் பார்வைகளாகிற, லீலீ-அலைகளுடைய, ரமொரா: - பரம்பரைகளிஞல் (கூடினதாய்க்கொண்டு), தைவாத் - தைவயோகத்திஞல், உத்யுத்ர-கிட்டிவந்ததும், (ஶ்ரீஹஸ்தகுவலயதலஶ்யாமயா) ஶ்ரீ - ஶ்ரீதேவியினுடைய, ஹஸ்த-லீலார்த்தமாக(க்கையில்கொண்டு), குவலய - கரிநெய்தல்பூவினுடைய, தல-இதழ்போல், ஶ்யாமயா - நீலமேனியையுடையதும, (வாலகஊகலொமஹுவிஷாவிஶெஷா) வாலக - அரும்புப்போன்ற மயிர்க்குச்சிகளுடைய, ஊகலொம-வைசால்யமாகிற, ஹுவிஷாவிஶெஷ - அலங்காரவைசித்ர்யத்தையுடையதுமான, யாஷ:-தேஜஸ்ஸானது, வ: - உங்களுடைய, காமாந் - இஷ்டங்களை, வாரஷீயாஸ் - போஷிக்கக்கடவதாக. (53)

தா-ம் ஒருகால் நடுக்காட்டில் தன்னையே நம்பிவந்த கோபிமார்களுடன் சிறிதுபோது க்ரீடித்து அர்த்தராத்ரியில் அவர்களைவிட்டு இவன்பிரிந்து கண்மறைந்துவிட, அவர்கள் இவன் பிரிவுபொறுமல் வெகுநேரம் நொந்து வருந்தும்காலத்தில், அவர்களுடைய பாக்ய விசேஷத்தினால், அதி ப்ரீதியுடனே இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, ஸந்தோஷத்தினால் உடம்பெங்கும் மயிரெழுச்சியையுடையனாய், லீலார்த்தமாக ஸ்ரீ தேவிகையிலேந்தின கரியநெய்தல்மலர்போல வாட்டமற்றநீலவர்ணத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு அவர்களருகேவந்து மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆஶ்வாஸம்பண்ணினான், அந்த க்ருஷ்ணன் உங்களுடைய அபீஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்விப்பானாக. (௫௩)

ஶ்லோ|| ஜயதி குஹஶிகீந்த்ர பிஞ்சமௌலி: ஸுரகிரி
கைரிக க்லுப்தாங்கராக:| ஸுரயுவதி விகீர்ண ஸூந
வர்ஷஸ்நபித விபூஷித காகபக்ஷ: கிஶோர:|| (54)

(ப-உ.) (குஹஶிகீந்த்ர பிஞ்சமௌலி:) குஹ - ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமான, ஶிகீந்த்ர - மயிலினுடைய, பிஞ்ச - இறகை, மௌலி: - தலைக்கணியாகவுடையவனும், (ஸுரகிரிகைரிகக்லுப்தாங்கராக:) ஸுரகிரி-மேருமலையிலுள்ள, கைரிக - கைரிகமென்கிற காவிக்கல்லினால், க்லுப்த - செய்யப்பட்ட, அங்கராக:-சந்தநத்தையுடையவனும், (ஸுரயுவதிவிகீர்ணஸூந வர்ஷஸ்நபித விபூஷிதகாகபக்ஷ:) ஸுரயுவதி - தேவஸ்த்ரீகளினால, விகீர்ண-இறைக்கப்பட்ட, ஸூந - புஷ்பத்தினுடைய, வர்ஷ-வர்ஷத்தினால், ஸ்நபித - அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டும், விபூஷித-அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, காகபக்ஷ:-மயிர்முடியையுடையவனுமான, கிஶோர:-பாலனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜயதி-விளங்குகிறான். (54)

தா-ம. ஸ்கந்தனுடைய வாஹநமாய, அதினால் மதமேறி எழில்பெற்று விளங்காநின்ற மயிலினது இறகை மயிர்முடியில் முடித்தவனாய, இங்குள்ள காவிக்கற்கள் தன்னழகுக் கொவ்வாதென்று மேருமலையிலுள்ள தனக்கநுரூபமான காவிக்கற்களை யிழைத்துப் பூசிஉடம்பை யலங்கரித்தவனாய்; ஆகாசத்திலிருந்து தேவகன்னிகைகள் கற்பகப்பூக்களை இவன்மேல் சொரிய, அப்பூக்களால விளங்காநின்ற முன் நெற்றிமயிர்களையுடையவனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், இவ்வழகுடன் எல்லாருங்காண விளங்காநின்றான். (௫௪)

ஶ்லோ|| உபாஸதாம் ஶாஸ்த்ரவிதோ ஜநா: ஸதா ஶ்ரோத்ரியா வேதஜ்ஞா
ஶ்ருதேர்ப | விஜயதாம் வ்ரஜ வாஸஜநைக ஸுந்தர
லாவண்ய மூர்த்தி:|| (55

(ப-உ.) (மதுரம்ருதுஸுசிஸ்மிதார்த்ரம்) மதுர-இனியதும், ம்ருது-கோமலமானதும், ஸுசி-பரிசுத்தமுமான, ஸ்மித - முறுவலினால், ஆர்த்ரம்-ஸாந்த்ரமானதும், (மநஸிஜவிலஸிதம்) மநஸிஜ-மந்மதனால், விலஸிதம் - சலிப்பிக்கப்பட்டதும், (வ்ரஜபாலவதூஜநஸ்தநதட விஹாரிநயநம்) வ்ரஜ - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, பாலவதூஜந-இளம்பெண்களுடைய, ஸ்தநதட - கொங்கைத்தலத்தில், விஹாரி- புரளாநின்ற, நயநம்-கண்களையுடையதுமான, ஸௌரே: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வதநபங்கஜம் - முககமலமானது, விஜயதாம்- விளங்கக்கடவதாக. (55)

தா-ம. பின்பு யௌவநாவஸ்தையில் காமவிகாரத்தினால் கலங்கி, அழகிய புன்சிரிப்புடனே இளமாயச்சிகளுடைய முலைத்தடங்களையே எப்போதும் பாராநின்ற கண்ணழகையுடைய அவனுடைய முகாரவிந்தமானது அவ்வழகுடன் எப்போதும் விளங்கக்கடவதாகவென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (௫௫)

ஸ்லோ|| மந்தம்விலஸத்ஸாந்த்ரப்ரீதிஸ்மிதம் வ்ரஜஸுந்தரீமத
நகலஹஸ்விந்நம் க்ருதார்த்தம் ஸர்வோத்தமவதநாரவிந்தம்| அருணம் அருண
ஜ்யோத்ஸ்நாமந்தஸ்மிதஸ்நபிதாதரம் விஜயஸ்ரே
ணீம் ஹரிணீநயநாஹ்ருதயஜம்|| (56)

(ப-உ.) (மந்தவிலஸத்ஸாந்த்ரப்ரீதிஸ்மிதம்) மந்த-மந்தமாக, விலஸத்-ப்ரகாசியாநின்றதும், ஸாந்த்ர-ஸாந்த்ரமானதும், ப்ரீதி-ப்ரீதியோடுகூடினதுமான, ஸ்மிதம்-சிரிப்பையுடையதும், (வ்ரஜஸுந்தரீ மதநகலஹஸ்விந்நம்) வ்ரஜஸுந்தரீ - கோபிகைகளுடைய, மதநகலஹ-மந்மதயுத்தத்தினால் (ரதியினால்), ஸ்விந்நம் - வேர்வையையுடையதும், க்ருதார்த்தம் - க்ருதார்த்தமானதும், (ஸர்வோத்தமவதநாரவிந்தம்) ஸர்வோத்தம-ஸர்வோத்தமமான, வதநாரவிந்தம்-வதநாரவிந்தத்தையுடையவனும், அருணம் - செவ்விபெற்றதும், (அருணஜ்யோத்ஸ்நாமந்தஸ்மிதஸ்நபிதாதரம்) அருண-சிவந்தும், ஜ்யோத்ஸ்நா - நிலவுபோன்றகாந்தியையுடைய, மந்தஸ்மித-மந்தஹாஸத்தினால், ஸ்நபித- அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டதுமான, அதரம்-வாயையுடையதும், ஹரிணீநயநா - மான்கண்ணையொத்த கண்களையுடைய பெண்டிர்களுடைய, (விஜயஸ்ரேணீம்) விஜய-ஜயத்தையுடைய, ஸ்ரேணீம்-வரிசையை, ஹ்ருதய-மன

மகிழப்பண்ணுகின்றதுமான, உஹ:-தேஜஸ்ஸானது, ஜயதி - விளங்குகிறது. (56)

தா-ம. ஆயாமாதாக்களுடன் வெகுநேரம் க்ரீடித்து இளைத்துப் பின்பு அவர்களைப்பார்த்துப் புன்முறுவல்செய்ய, அப்போது சிவந்து காந்தி வீசாநின்ற அதரமும், அதன்மேல் ஒளியெறியாநின்ற முறுவலுமாய ஆயச்சிகளை ஆனந்திப்பியாநின்ற க்ருஷ்ணனை, அழகுடன் விளங்குகின்றன.

ஸ்ரோ|| ராதாகேளிகடாக்ஷவீக்ஷித உஹாவக்ஷஸ்தலஸ்ரீ உஜ்வலா
நாஜீய்யாஸு: வாருஜகாஜூராஸ்த்ரிஜகதாநந்தஸ்ரீ பஸவெளஜஸ: | ருக்மிண்யா: திஸாவலோகநபயா உருப்ரவ
வொயக்ஷண த்ராஸாத் ப்ரௌடரூப்ரேஷோபமோஹந நவநா
ஸாம்ராஜ்யஸாந்த்ரஸ்ரீய:|| (57)

(ப-உ.) (ராதாகேளிகடாக்ஷவீக்ஷித உஹாவக்ஷஸ்தலஸ்ரீ உஜ்வலா:) ராதா-ராதிகையினுடைய, கேளி-க்ரீடாகாலத்தில், கடாக்ஷ-கடைக்கண்ணினால், வீக்ஷித-பார்க்கப்பட்ட, உஹாவக்ஷஸ்தலஸ்ரீ - பரந்தமார்பில், உஜ்வலா: - அலங்காரங்களாயிருக்கும்தும, ருக்மிண்யா:-ருக்மிணியினுடைய கடைசியில், (வ்ருதிஸாவலோகநபயா உருப்ரவவொயக்ஷண த்ராஸாத் ப்ரௌடரூப்ரேஷோபமோஹந நவந:) வ்ருதிஸாவலோக-கண்வளருகிற, உருப்ரதபா- ருக்மிணியினுடைய, உருப்ர-ஸுந்தரமான, சவவொயக்ஷண-விழித்துக்கொள்ளுகிற ஸமயத்திலுண்டான, த்ராஸ-பயத்தினால், ரூப-எழுந்ததும், உரூப - இடையில்லாத, உபமோஹந-ஆலிங்கநத்தினால், வநா:-நெருங்கியதும, (ஸாம்ராஜ்யஸாந்த்ரஸ்ரீய:) ஸாம்ராஜ்ய-ப்ரபுத்வத்தினுடைய, ஸாந்த்ர-பரிபூர்ணமான, ஸ்ரீய:-சோபையையுடையதுமான, (த்ரிஜகதாநந்தஸ்ரீ) த்ரிஜகத - மூன்றுலகங்களுக்கும், ஸ்ரீ - மிகவுமினிமையான, தேஜஸ: - க்ருஷ்ணனுகிறதேஜஸ்ஸினுடைய, வாருஜகாஜூரா:-மயிரெழுச்சிகள், ஜீயாஸு: - விளங்கக்கடவனவாக. (57)

தா-ம். ருக்மிணீதேவியும் தானுமாக க்ரீடித்து உறங்கும்போது அவள் முன்னே எழுந்து விடுவேளோவென்னும அதிசங்கையினால அவளை நெருக்கி யணைக்க அதினால், அகிலலோக ஸுந்தரனை க்ருஷ்ணனுடைய திருமார்பில் அதி ரமணீயமாக மயிர்க்குச்சுகளெழ, ராதிகையானவள் அவ்வழகை ஸவிலாஸமான கடைக்கண்களால் கணிசித்தும் பாரந்தாள், அவ்விதமான அந்த அழகு நித்யமாய்ச சொலலவேணும.

(ருள)

ஶ்லோ॥ ஸ்மிதஸ்நாதஸ்நாயரம் பரிவஞ்சபர்ஹாஞ்சிதம்
தாமிஶாலநயநாப்ஜம் வ்ரஜஸ்த்ரீவாஸிதாம்
ஸுந்தரம் வக்த்ராம்போஜம் மதுரவேணுநாதரஸம் வ்ரஜம்
மம சேதஸி ஸ்புரதி வாஸிதாவாஸநாம்॥ (58)

(ப-உ.) (ஸ்மிதஸ்நாதஸ்நாயரம்) ஸ்மித - மந்தஹாஸத்தினல், ஸ்நாத - வ்யாபதமாய், ஸ்நாயா - இனிதான, அயரம் - வாய்ககரையையுடையதும், (பரிவஞ்சபர்ஹாஞ்சிதம்) ப்ருஷ - புஷ்டமான, பரிவஞ்ச-மயிலினுடைய, பர்ஹ-தோகையினல், அஞ்சிதம்-அலங்கரிக்கப்பட்டும, (விஶாலநயநாப்ஜம்) விஶால - பரந்திருக்கிற, நயநாப்ஜம்-திருககண்மலரையுடையதும், வ்ரஜஸ்த்ரீ-ஆய்ச்சிமாரகளிடத்தில், வாஸிதம் - வாஸமசெயயுமதும், (ஸுந்தரவக்த்ராம்போஜம்) ஸுந்தர-ஸுந்தரமான, வக்த்ராம்போஜம்-வதநாரவிநததைதயுடையதும், (மதுரவேணுநாதரஸம்) மதுர-இனிமையான, வேணுநாத - வேணுநாததினுடைய, ரஸம் - ரஸத்தைதயுடையதும், மம-என்னுடைய, சேதஸா-ஹ்ருதயத்தினல், சிரம்-வெகுநாளாக, உபாஸிதம் - பரிசயம்பண்ண (த்யாநிக்க)ப்பட்டதுமான, வாஸநா-க்ருஷ்ணரூபமான ஸம்ஸகாரங்களானவை, ஜயந்தி-விளங்குகின்றன, "சேதஸ:" என்று பாடமாகில், மநஸ்ஸினுடைய ஸம்ஸ்காரங்கள் என்றநவயிக்கவும். (58)

தா-ம் புன்முறுவலோடு கூடிய அதரமும், மாலையாகக் கட்டியணிந்த மயிலிறகும், பரந்த கணகளும், அழகியமுகமும், செவிக்கினிய வேணுகாநமும ஆகிய இவற்றை யுடையனுய, இடைசசிகளுடைய இலலஙகளில நிதயவாஸம் செயயுமவனுய், நான் சிரகாலமாக தயாநிக்க அதினலென் மனதில ஸம்ஸ்கார மேறியிருககிற க்ருஷ்ணன் என் நெஞ்சி லெப்போது மிப்படியே விளஙகக்கடவான. (நஅ)

ஶ்லோ॥ ஜீயாத்ரஹஸி பரிபரிவஞ்சக்ருதாவதம்ஸாம்
ஸிக்ஷீஸரஸகாஞ்சிஸ்யாஸ்ஜ:। யஸ்மிந் ப்ரேமகணிகாபரிணாமஸௌஹார்தஸீம வக்ஷோ திவஞ்சு
பாண:॥ (59)

(ப-உ.) பஞ்சபாண:-மந்மதன், (யஸ்மிந் ப்ரேமகணிகாபரிணாமஸௌஹார்தஸீமவக்ஷ:) யஸ்-எந்தஸம்ருத்தியினுடைய, ஸ்மி

ந்து - திவலையினுடைய, லேச - ஏகதேசத்தினுடைய, கணிகா - ஸூக்ஷ்மாம்சத்தினுடைய, பரிமாண - அளவையுடையதாய, மாத்ர - அத்ருஷ்டவிசேஷத்தினாலுண்டான, ஸௌந்தர்ய - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய, ஸர்வஸ்வம் - எல்லாவற்றையும், அச்நுதே - அடைந்திருக்கிறானோ, ஸா - அப்படி ச்லாக்யமானதாய், (பர்ஹிபர்ஹக்ருதாவதம்ஸா) பர்ஹி - மயிலினுடைய, பர்ஹ - இறகினால், க்ருத - பண்ணப்பட்ட, அவதம்ஸா - சிரோபூஷணத்தையுடையதும், ஸாம்ஸித்திகீ - ஸ்வாபாவிகமானதுமான, இயம் - இந்த, (ஸரஸகாந்திஸுதாஸம்ருத்தி:) ஸரஸ - ஆநந்தஜநகமான, காந்தி - காந்தியாகிற, ஸுதா - அம்ருதத்தினுடைய, ஸம்ருத்தி: - அதிசயமானது, ஜீயாத் - விளங்கக்கடவதாக. (59)

தா-ம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகில அநேகமாயிரம் பாகததில் ஒரு லவலேசத்தினுடைய சிறுதுளியினளவான ஸௌந்தர்யததை யடைந்து மந்மதன் அதிஸுந்தரனென்று ஜகததில பரவிததியை யடைந்தான, அப்படி அபரிசசின்னமாய, மயிலிறகின லலங்கரிககப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வாபாவிகமான காந்தியானது குறைவற்று விளங்கக்கடவதாக. (ருகூ)

ச்லோ ॥ ஆயாமேந த்ருசோரதீவ விததோரக்ஷய்யம்
ஆம்ருதுஸ்மிதச்சாயாதிரஸ்க்ருதசாரதேந்துருசிரம்
சாபல்யாத்யை: சிசோ: | ஆயாஸாநவிதாந்விஹாய ரஸி
கைஸ்ஸந்ததாஸ்வாத்யம் உந்நதவதூஸ்தந
பாராயாஸம் கிசோரம் மஹ:॥ (60)

(ப உ.) விததயோ: - மிகவும்பரந்திருக்கிற, த்ருசோ: - கண்களுடைய, ஆயாமேந - நீட்சியினால், அக்ஷய்யம் - குறைவற்றதும், (ஆம்ருதுஸ்மிதச்சாயாதிரஸ்க்ருதசாரதேந்துருசிரம்) ஆம்ருது - மிருதுவான, ஸ்மித - முறுவலினுடைய, சாயா - காந்தியினால், திரஸ்க்ருத - திரஸ்கரிக்கப்பட்ட, சாரதேந்து - சரத்காலத்திலுண்டான சந்த்ரனுடைய, ருசிரம் - காந்தியையுடையதும், சிசோ: - சிறுபிள்ளையினுடைய, சாபல்யாத்யை: - சேஷ்டைகளினால்மிக்கதும், அவிதாந் - வேறுவிதமான, ஆயாஸாந் - ப்ரயாஸங்களை, விஹாய - உதறிவிட்டு, ரஸிகை: - ரஸிகஜநங்களினால், ஸந்தத: - அநவரதம், ஆஸ்வாத்யம் - அநுபவிக்கப்படுமதும், (உந்நதவதூஸ்தநபாராயாஸம்) உந்நத - கர்வமுற்ற, வதூ - கோபிகைகளுடைய, ஸ்தந - ஸ்தநபாரத்

ஹை, ஆபாரடி-இருப்பிடமாகவுடையதுமான, கிஶோரடி - ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணனுகிற, மஹ:-தேஜஸ்ஸானது, ஜீயாசு-விளங்கக் கடவதாக.(60)

தா-ம். நீண்டும் பரந்தும் அழகில் குறைவற்று மிருக்கிற கண்களையும் சரதகால சந்திரன்போல் அழகுகற்றுவெளுத்திருக்கும் முறுவலையும், சிறுபிள்ளையினுடைய அதிசய சேஷ்டா விசேஷங்களையுமுடையனுய், ஸாரமறிந்த மஹாஜனங்கள் கேவலஆயாஸஸாதயமாய நீரஸமான யஜ்ஞ யாகாதிகளான மற்ற எல்லாவற்றையும்விட்டு அநவரத மநுபவிக்குமபடியான பரம ரஸிகனுய, கோபிகைகளுடைய முலைத்தடத்தையே இருப்பிடமாக உடையனை க்ருஷ்ணன்; இந்நிலையுடன் எப்போதும விளங்கக்கடவாருகவேணும்.

ஶ்லோ || ஸ்ப்ருஹாவாடவஸந்த: வ்ரஜா:கதிசந கோவாங்க நாஸ்தநந்தயா: ஸ்ப்ருஹாகலிஞ்சதாம்நி யந்தார: கோபாஸ்ஸ
ஹாயாந்தய:| ஶ்ருங்காரா: கிரிகைரிகம் ஶிகஶிகண்ட ஶ்ரீ: சந்த்ர
கஹங்காணிவா ஶ்ருங்கக்ராஹிகயா கதயாபி ததிதம்வ்ர
ஹ்மஜ்ஞஸிகைலோக்யநாதம்|| (61)

(ப-உ.) வ்ரஜா:-கைக்கடங்கின ஜநங்களோ, (ஸ்ப்ருஹாவாடவஸந்த:) ஸ்ப்ருஹாவாட-பல்லிகளில், வஸந்த: - வாஸம்செய்கிறவர்கள், ஸாங்க நா:-தனக்குப்பெண்டாட்டிகளோ, கோவாங்கநா: - இடையர்களுடைய பெண்டாட்டிகள், ஸ்தநந்தயா:-கப்பம் கொடுப்பவர்களோ, கதிசந-சிலஜநங்கள், ஸ்ப்ருஹாகலிஞ்ச - கழுத்தில்தொங்குமதோ, தாம்நி - கன்றுகட்டும் கயிறு, ஸஹாயாந்தய: - துணைமுதலானவர்களோ, கோபா:-இடையர்கள், ஶ்ருங்காரா: - அலங்காரங்களோ, கிரிகைரிகம்-மலையிலுள்ள காவிக்கல்லு, ஶ்ரீசந்த்ர-சோபையையுடைய,சந்த்ர கஹங்காணி-மயிலிறகுகள், ஶ்ருங்கக்ராஹிகயா - கொம்பைப்பிடிக்கிற ந்யாயத்தினுல் (தூக்குத்தொகையாக), (உக்தம்-சொல்லப்பட்டது), கதயாபி-ஆயினுமம, தத்-அப்படிப்பட்ட, இதம் - இந்தவஸ்துவை, த்ரைலோக்யநாதம் - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான நாராயணனுக, வ்ரஹ்மஜ்ஞா: - (பெரியோர்கள்) ஸப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிருர்கள். (61)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்வஸிக்கும்பட்டணமோ இடைச்சேரி,பெண்டீர்களோ இடையாமனைவிகளான யிடைப்பெணகள், கப்பம்கொடுக்குமவாகளோ பசுவின்காலிணையும் கயிற்றைததங்கள் கழுத்திலிட்டசில இடையர்கள்; பந்துக்களும் பரிவாரஙகளும் அறிவிலாமனிசரான ஆயாகள், அலஙகாரமோ காவிக்கற்களா லிழைததிட்டபொட்டுக்களும், மயிலிறகுகளும; இதை முக

யமாகச்சொன்னேன், மற்றுமுள்ளவையெல்லாம இதேமாதிரியாயிருக்கிறது, இப்படியிருக்க இவனை ஸர்வேலோகாதீசவரனாக சுருநாதிகாகள் சொல்லுகிறாராக வென்கிறார். “சிவசிவ என்றது-இரக்கமுற்றகாலத்தில் சொல்லப்படுகிறதேவதா வாசகமானசப்தமாயிருக்கும; இது கேவலரூடியினால் ருத்ரவாசகமாயினும், யோகசக்தியால் பரமாத்மவாசகமாயிருக்கும; சிவசப்தம் மங்களவாசகமாய், அதினாலும் ஸகலமங்களங்களுக்கும மங்களமானபரமாத்மாவைசசொல்லுகிறதாம. (சுக)

ச்லோ|| ஸாந்த்ரபர்ஹிபிஞ்சமண்டநஜுஷே ச்யாமாபிராம
ருசே ஸ்நிக்தாத்வயாங்கஸம்ஸக்தவபுஷே ருக்மிணீஸரஸ்
ப்ராவ்ருஷே| லீலாக்ருஷ்டரஸஜ்ஞபுண்யஹ்ருதயே லீலாம்ரு
தஸ்ரோதஸே கேவா நஸ்ப்ருஹயந்தி ஹந்த மஹஸே
கோபீஜநப்ரேயஸே|| (62)

(ப-உ.) (ஸாந்த்ரபர்ஹிபிஞ்சமண்டநஜுஷே) ஸாந்த்ர-ஸாந்த்ரமான, பர்ஹி-மயிலினுடைய, பிஞ்ச-இறகாகிற, மண்டந-அலங்காரத்தை, ஜுஷே-அடைந்ததும், (ச்யாமாபிராமருசே) ச்யாம-நீலவர்ணத்தினால், அபிராம-ஸாந்தரமான, ருசே-காந்தியையுடையதும், (ஸ்நிக்தாத்வயாங்கஸம்ஸக்தவபுஷே) ஸ்நிக்த-பளபளத்த காந்தியாகிற, அத்வய-அத்விதீயமான மேனியில், ஸம்ஸக்த-வ்யாப்தமான, வபுஷே-தேஹத்தையுடையதும், (ருக்மிணீஸரஸ்ப்ராவ்ருஷே) ருக்மிணீ-ருக்மிணீதேவியாகிற, ஸரஸ்-தடாகத்துக்கு, ப்ராவ்ருஷே-வர்ஷாகாலமானதும், (லீலாக்ருஷ்டரஸஜ்ஞபுண்யஹ்ருதயே) லீலா-பா(லா)லசேஷ்டிதங்களினால், ஆக்ருஷ்ட-வசீகரிக்கப்பட்ட, ரஸஜ்ஞ-ஸாரமறிந்தவர்களுடைய, புண்ய-புண்யயுக்தமான, ஹ்ருதயே-ஹ்ருதயத்தையுடையதும, (லீலாம்ருதஸ்ரோதஸே) லீலா-விலாஸமாகிற, அம்ருதஸ்ரோதஸே-அம்ருதவெள்ளத்தையுடையதும், (கோபீஜநப்ரேயஸே) கோபீஜந-கோபிமார்களுக்கு, ப்ரேயஸே-இஷ்டமானதுமான, மஹஸே-தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, கேவா-யார்தான், நஸ்ப்ருஹயந்தி-ஆசைப்படுகிறார்களில்லை, ஹந்த-ஆச்சர்யம்.()

(தா-ம்.) மயிலிறகை அலங்காரமாகவுடையனாய், அழகிய நீலவர்ணத்தையும், தளதளத்த காந்தியையுமுடைய விக்ரஹத்தையுடையனாய், ருக்மணியுடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்விப்பவனாய், தன்னுடைய இனிமையான விலாஸத்தினால் ரஸிகர்களுடைய மனஸை வசீகரிக்குமவனாய், இ

டைசிகளுக்கு அத்யந்த ப்ரியனுன க்ருஷ்ணனை யாதானை ஆசைப்படார்கள்? (௬௨)

ஶ்லோ|| ஆபாடலாதரமதீரவிலோலநேத்ரமாமோதநி
ர்பரிதமத்புதகாந்திபூரம் | ஆவிஸ்ஸ்மிதஸுதமந
ந்யஸ்ம்ருதிலோபநீயமாகூணிதாநநமஹோ மதுரம் மஹ: ஶௌ
ரே:|| (63)

(ப உ.) (ஆபாடலாதரம்) ஆபாடல-நன்றாகச்சிவந்திருக்கிற, அதரம் - அதரத்தையுடையதும், (அதீரவிலோலநேத்ரம்) அதீர-பயத்தினுல், விலோல-சஞ்சலமான, நேத்ரம்-கண்களையுடையதும், (ஆமோதநிர்பரிதம்) ஆமோத - பரிமள(ஸந்தோஷ)த்தினுல், நிர்பரிதம்-நிறைந்ததும், (அத்புதகாந்திபூரம்) அத்புத- ஆஶ்சர்யகரமான, காந்தி-ஒளியினுடைய, பூரம்- ப்ரவாஹத்தையுடையதும், (ஆவிஸ்ஸ்மிதஸுதம்) ஆவி:-சற்றும்பரவியிருக்கிற, ஸ்மிதஸுதம்-அமுதம்போல் இனிதான முறுவலையுடையதும், (ஆகூணிதாநநம்) ஆகூணித-சிமிழ்த்திருக்கிற, ஆநநம்-முகத்தையுடையதுமான, ஶௌரே:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மதுரம் - போக்யமான, மஹ:-தேஜஸ்ஸானது, (அநந்யஸ்ம்ருதிலோபநீயம்) அநந்யஸ்ம்ருதி-நிரந்தரத்யானத்தினுல், லோபநீயம் - ஆசைப்படத்தக்கது. (63)

(தா-ம.) சிவந்த அதரமும், சஞ்சலமான கண்களும், அதி விலக்ஷணமான காந்தியும், பரிபூர்ணானந்தமும், அழகிய முறுவலும், ஸுந்தரவதனமும் ஆகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய இவ்வினிமையானது, நினைக்க நினைக்க ஆசைப்படத் தக்கதாயிருக்கிறது. (௬௩)

ஶ்லோ|| ஜாக்ருஹிஜாக்ருஹிசேதஶ்சிராயபவிதாக்ருதா
ர்த்ததா பவத: | அநாஹத்யாநிதமிதந்தயா புரஸ்ஸ்திதம் பூர்
ணநிர்வாணம்|| (64)

(ப-உ.) சேத:-ஓமனஸ்ஸே! ஜாக்ருஹி - ஜாக்ருஹி - விழித்துக்கொள் விழித்துக்கொள், பவத:-உனக்கு, க்ருதார்த்ததா-க்ருதார்த்தையானது, சிராய-பஹுகாலத்தில் (உண்டாயிற்று), இதம்-இதந்தயா-இதுஇது என்று காட்டுமதொழிய நிரூபித்துச்சொல்லவொண்ணாததாய், புரஸ்ஸ்திதம் - (நம்)முன்னேநின்ற, பூர்ணநிர்வாணம்-அபரிச்சிந்நாநந்தரூபமான க்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, அநாஹத்ய-த்யாஜிக்கப்படட்டும். (64)

(தா-ம்) ஓமநஸஸே! உன் ஆலஸ்யத்தையும், இந்நாளவனைப் பெறாத வ்யஸநத்தையுமவிட்டு எழுந்திரு; நீ பஹுகாலமாகப் பண்ணின தபஸ்ஸெல்லாம இப்போது ஸபலமாயிற்று; அதென்னென்னில்; அபரிச்சிந்நாநந்த ஸ்வரூபமான க்ருஷ்ணன் உன்முன்னேவந்து நின்றான்; இவனை இப்போது உபேக்ஷியாம லநுபவியாய. (சுச)

𑌶𑍍𑌲𑍋॥ 𑌪𑌦𑌯𑍋𑌰𑌰𑍁𑌣𑌂𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌚𑌭
𑌰𑍇𑌬𑌹𑍁𑌲𑌂𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂𑌦𑍃𑌶𑍋𑌃। 𑌵𑌪𑍁𑌷𑌿𑌕𑍋𑌮𑌲𑌮𑌞𑍍𑌜
𑌨𑌮𑍇𑌚𑌕𑌂𑌵𑌯𑌸𑌿𑌬𑌾𑌲𑌮𑌹𑍋𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂𑌮𑌹𑌃॥ (65)

(ப-உ.) 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 - ஸர்வேந்த்ரியங்களையு மாநந்திப்பிக்கவல்ல, 𑌮𑌹𑌃-தேஜஸ்ஸானது, 𑌪𑌦𑌯𑍋𑌃-ஸ்ரீபாதங்களில், 𑌅𑌰𑍁𑌣𑌂-சிவந்திருக்கிறது, 𑌕𑌚𑌭𑌰𑍇-மயிர்முடியில், 𑌬𑌹𑍁𑌲𑌂-நெருங்கியிருக்கிறது, (𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌃) 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾 - தயையினால், 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌃-குளிர்ந்திருக்கிற, 𑌦𑍃𑌶𑍋𑌃-கண்களில், 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂- பரந்திருக்கிறது, (𑌅𑌞𑍍𑌜𑌨𑌮𑍇𑌚𑌕𑌂) 𑌅𑌞𑍍𑌜𑌨 - மைபோல், 𑌮𑍇𑌚𑌕𑌂 - இருண்டிருக்கிற, 𑌵𑌪𑍁𑌷𑌿-உடம்பில், 𑌕𑍋𑌮𑌲𑌂-கோமலமாயிருக்கிறது, 𑌵𑌯𑌸𑌿 - பிராயத்தில், 𑌬𑌾𑌲𑌂 - இளையதாயிருக்கிறது, 𑌅𑌹𑍋 - ஆச்சர்யம். (65)

(தா-ம.) ஸ்ரீ பாதங்களில் சிவந்தும், கண்களில் கருணைகூர்ந்தும், மயிர் முடியில் நிறைந்தும், கண்களில் பரந்தும், மைபோல் கறுத்தமேனியில்மெலிந்தும்; பருவத்தில் இளையதுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபமானது, அநுகூலரைப்போல ப்ரதிகூலரும் கண்டாச்சாயப் படும்படி இனிதாயிருந்தது. (சுரு)

𑌶𑍍𑌲𑍋॥ 𑌮𑌾𑌲𑌾𑌬𑌰𑍍𑌹𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌭𑌰𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰
𑌸𑍂𑌨𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍈𑌲𑍇𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌤𑌿𑌲𑌕𑌾𑌂
𑌶𑌶𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌂 । 𑌲𑍀𑌲𑌾𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑍈𑌕
𑌰𑌸𑌿𑌕𑌾𑌂𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌮𑌯𑍀𑌂 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌂𑌬𑌾𑌲𑌤𑌮𑌾𑌲𑌨𑍀𑌲
𑌵𑌪𑍁𑌷𑌂𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇𑌪𑌰𑌾𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑍍॥ (66)

(ப-உ.) (𑌮𑌾𑌲𑌾𑌬𑌰𑍍𑌹𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌭𑌰𑌾𑌂) 𑌮𑌾𑌲𑌾-பூமாலையினாலும், 𑌬𑌰𑍍𑌹-மயிலிறகினாலும், 𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞 - மனோஹரமான, 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌭𑌰𑌾𑌂-குழற்கற்றையையுடையதும், (𑌵𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌨𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂) 𑌵𑌨𑍍𑌯 - காட்டிலுள்ள, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌨 - புஷ்பங்களினால, 𑌉𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂-அபிஷேகம்பண்ண(அலங்கரிக்க)ப்பட்டதும், (𑌶𑍈𑌲𑍇𑌯

வக்ஷ்வவிசித்ரதிலகாஞ்) ரேகாக்கிய - கைரிகாதி தாதுக்களுடைய, உதவ-குழம்பினால், க்லுப்த-செய்யப்பட்ட, விசித்ர - நாநாப்ரகாரமான, திலகாம்-திலகங்களையுடையதும, மநஸ்-அடிக்கடி, மநோஹாரிணீம்-நெஞ்சையிளகப்பண்ணுமதும், (லீலாவேணுரவாம்ருதைக ரஸிகாம்) லீலா - விலாஸார்த்தமான, வேணுரவ - குழலோசையாகிற, அம்ருத-அமுதினால், ஏக ரஸிகாம்-அத்விதீயமான ஆநந்தத்தையுடையதும, லாவண்யலக்ஷ்மீமயீம் - லாவண்யமெனகிற காந்திவிசேஷமாகிற செல்வததினால் குறைவற்றதும், பாலாம்-இளமபிராயத்தையுடையதும், (பாலாம்ருதாலநீலவபுஷம்) பாலாம்ருதால - இளையதான பசுங்கிலைமரம்போல், நீல-நீலவர்ணததையுடைய, வபுஷம்-விக்ரஹத்தையுடையதுமான, பராம்-தேவதாம் - பரதேவதையை, வந்தே - நமஸ்கரிக்கிறேன். (66)

(தா-ம) மயிர்முடியில் மாலையாகக கட்டிமுடித்த மயிலிறகையும். கழுத்திலதொஙகவிட்ட காட்டுப்பூமாலையையும உடமபில் காவிககல்லைக குழைத்திட்ட பலவிதமான பொட்டுககளையும, முகததில லீலார்த்தமாகக களிப்புடனே யூதுகிற இனிய குழலோசையையும, நீலவாணததையும் பளபளபபையுமுடையனாய், க்ஷணநதோறும புதிது புதிதாயத தோற்றுகின்ற பரதேவதையான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வணஙகுகிறேன். (௬௬)

ஶ்லோ|| மூடாரூடநவாங்க மூலமாலே வந்நாலந
பூர்ணநாபீ நாலோத்ர விஸ்பூர்ஜத்வாஹா வி-லாலோ மாம
ப்ராதௌ மாமாதோஸ்மர வக்த்ரவிலோலவிநேத்ரவந்த
வஹாநுகவஸ்ரைவந்ராவேஷ்டரிநாஜ் மநோஹரா ஹ:||

(ப-உ.) (மூடாநவாங்கே) மூடா-மேன்மையையுடைய, பதே-பாதத்தில், மூடா - த்ருடமானதும், மூடேஷு-கணைக்கால்களில், மூலாம்-(எலும்புகள்) மறைநதிருப்பதும், ஜவநஸ்தலே - நிதம்பபரதேசத்தில, வந்நாம்-பெருத்திருப்பதும், உதரே-வயிற்றில், நாபி நாம்-(கொப்பூழ்த்)தாமரையையுடையதும, பாஹ்வோ: - கைகளில், அவிவராம்-இடையற்றதும, உரஸ்தலே-மாாவில், விஸாலாம் - அகன்றதும, அதரே-அதரத்தில், அருணாம்-தித்தித்ததும், (விஸாலவிலோசநே) விஸால-மலாநதிருக்கிற, விலோசநே-கண்களையுடைய, வக்த்ரே - முகத்தில், ஸ்மிதாம்-இளமையையுடையதும், கபோலே - குழற்கறறையில,

ஸஹாஸ-ஸ்மிதமானதும், வேஷை-அலங்காரத்தில், வந்யை꞉-காட்டுப் பூகாவிகல்முதலானவற்றினால் செய்யப்பட்டதுமான, ஸந்த்ர-தேஜஸ் ஸானது, ஸ்தநா ஜந்து - நெஞ்சையுருக்கவற்றாயிருக்கிறது, அஹோ-ஆச்சர்யம். (67)

(தா-ம) மெல்லியதாய சதுப்பிட்ட பாதங்களும், எலும்பு தோற்றாமல் மாம்ஸளிதத கணைக்காலகளும, பெருத்துக காட்டின நிதமபஙகளும், சொ பபூழுலெழுந்த கமலப்பூவும், இடையின்றி இருபககஙகளிலு மிணைநதகைக ளும, பரநதமாாபும, பழுததிலிதான அதரமும, பாலவடிந்து இளமையாடா நின்ற முகமும். அகன்றகண்களும், நெருங்கி முளைத்த மயிர்முடியும், காட்டு வஸ்துககளினால் செயயப்பட்ட அலஙகாரமுமாகிய ஸ்ரீ கருஷ்ணனுடைய இவ்வெழிலானது மிக வினிதாகத் தோற்றுகின்றது. (சுஎ)

ஶ்லோ || ஜிஹாநம் ஜிஹாநம் ஸஞ்ஜாதே ந தாருண்யந்த-
ஹாநந்த ஹாநம் ஸுதாம் வேணுநாதை꞉ | வீஹா-
நம் வீஹாநம் ஸுதீர்கை꞉ ரபாங்கை ரானந்த ஸ-
ர்வஸ்வமேகம் நமஸ்யாம꞉ || (68)

(ப.உ.) ஸஞ்ஜாதே ந - நல்லபிராயமான யௌவநத்தினால், தா ருண்யம்-இளமையை, ஜிஹாநம்-ஜிஹாநம் - மெள்ளமெள்ள விடுமதுவும், வேணுநாதை꞉ - குழலினிசைகளினால், ஸுதாம் - அமுதத்தை, உஹாநம் - உஹாநம் - மிகப்பெருமதுவும, ஸுதீர்கை꞉ - மிகவும் நீண்டிருக்கிற, அபாங்கை꞉ - கடைக்கண்களினால், வீஹாநம் - வீஹாநம் - அடிக்கடி பார்க்குமதுவும், (ஆனந்த ஸர்வஸ்வம்) ஆனந்த - பூர்ணாநந்தத்தினுடைய, ஸர்வஸ்வம்- முழுச்செல்வமாயிருக்குமதுவும், ஏகம் - ஒப்பற்றதுமான(தேஜஸ்ஸைக்குறித்து), நமஸ்யாம꞉-ப்ரணாமம் செய்கிறேன். (68)

(தா-ம.) இளமை கழிந்து யௌவநம் முதிராநின்ற பருவத்தையுடைத் தாய், வேணுகாநம்பண்ணிப் பிறர் செவிக்கு இனிமையை விளைக்குமதாய், என்னைப்போன்ற ஆஸ்ரிதரையும் இடைப்பெண்களையும் கடைககணகளால் கடாக்ஷிக்குமதாய், அளவற்ற ஆநந்தரஸம நிறைந்து அதவிதீயமாய் விளஙகா நின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண தத்வததை நமஸ்கரிக்கிறேன. (சுஅ)

ஶ்லோ || ஸஸ்ய ஹாஸ்ய விலாஸவிதவிதமேவ உதநம்
ஹாஸஸ்ய பாவாத்யம் அதஜநதா நிவ்ருத்திவதம் | ந
வம் மொஹஸ்யாஸஞ்ஜயாஸிதாமோம ஹஸிதஸ்ய ரதெ
வாஸ ரதே வஸிதஸிதம் கெமெளர காரவம் || (69)

(ப-உ) (ஸ்ப்ஹுரத்-பர்ஹ-ஶிகண்டம்) ஸ்ப்ஹுரத் - விளங்காநின்ற, பர்ஹ - மயிலிறகை, ஶிகண்டம் - சிரோபூஷணமாகவுடையவனும், (அதி-ஸ்நிக்த-அளக-முகம்) அதி-ஸ்நிக்த - அத்யந்தம் கோமலமான, அளக - முறுவலையுடைய, முகம் - முகத்தையுடையவனும், (ஸ்ப்ரசத்-விலாஸ-அபாங்கம்) ஸ்ப்ரசத் - சுழலாநின்ற, விலாஸ - விலாஸத்தையுடைய, அபாங்கம் - கடைக்கண்களையுடையவனும், (ஶரணாகத-ஜந்து-நிர்வ்ருதி-பதம்) ஶரணாகத - சரணமடைந்திருக்கிற, ஜந்து - ப்ராணிஸமூஹங்களுடைய, நிர்வ்ருதி - ஸுகத்துக்கு, பதம் - ஆதாரமானவனும், (நவ-ஶ்யாம-அம்போத-ஶ்யாமளம்) நவ - நூதநமான, அம்போத - மேகம்போல், ஶ்யாமளம் - இருண்டவடிவுடையவனும், (நிஜ-ஸௌந்தர்ய-ஸம்பூர்ணம்) நிஜ - ஸ்வாபாவிகமான, ஸௌந்தர்ய - போக்யதையினுடைய, ஸம்பூர்ண - ஸாகல்யத்தினால், பூர்ணம் - பூர்ணமானவனும், (ப்ரகாஶித-ஶைஶவ-ரஸம்) ப்ரகாஶித - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஶைஶவ - சிறுபிள்ளைகளுடையதான, ரஸம் - ஆநந்தத்தையுடையவனுமான, பர-தைவதம் - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஶ்ரீக்ருஷ்ண தேவனை, வந்தே - நமஸ்கரிக்கிறேன். (49)

(தா-ம்) ஸுந்தரவதநாரவிந்தமும், அதுக்கு எழில் பூட்டவல்ல முறுவலும், இவற்றுக்குக் கொடிகட்டினாற்போல விளங்குகிற மயிலிறகும், ஆச்ரிதரிடத்தில் வ்யாமோஹத்தால் சுற்றிச் சுழலமிடாநின்ற கடைக்கண்களும், ஆச்ரிதர்கண்டு ஸுகமாகவாழவல்ல வடிவழகும், நீர்கொண்ட மேகத்தோடொத்த நிறமும், ஸ்வாபாவிகமான போக்யதையும் ஆகிய இவ்வழகுடைய சிறுபிள்ளையாய், பரதேவதையான ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேன். (௬௬)

ஶ்லோ|| ஸ்ரஸ்தஸ்ரகம் ஸ்ரவத்-ஸ்மித-ஸுதா ...
... | ...
... || (70)

(ப-உ.) மே - என்னுடைய, த்ருஶோ: - கண்களுடைய, (பாக்ய-ஸாபல்யம்) பாக்ய - பேராசையினுடைய, ஸாபல்யம் - ப(ல)ஸித்தியையுடைத்தாயிருக்கிற, இதம் - இந்த க்ருஷ்ண ஸ்வரூபமானது, ஆநநேந - முகத்தினால், (ஸாரஸ்ய-ஸாகல்யம்இவ) ஸாரஸ்ய - எழிலினுடைய, ஸாகல்யம்இவ - திரட்சிபோலவும், ஸ்மிதேந - முறுவலினால், (ஸௌந்தர்ய-ஸாம்ராஜ்யம்இவ) ஸௌந்தர்ய - போக்யதையினு

டைய, வாதாரா்யம்ஏவ - சமதக்ரமமபோலவும், ராம்ஞீதேந-பார்வையினால், (காருண்ய தாருண்யயோ) காருண்ய-கருணையினுடைய, தாருண்யம்ஏவ-புதுமைபோலவும் (தோற்றுகிறது). (70)

(தா-ம்.) ஸம்பூர்ணமான எழில்பூண்ட முகத்தையும், அதி விசித்ரமான போக்யதைநிறைந்த முறுவலையும் கருணைமுதிர்ந்த வீக்ஷணங்களையுமுடைய க்ருஷ்ணன் என்னுடைய கண்ணாசையை ஸபலமாக்கிவைத்தான். (எ0)

ஸ்லோ॥ யத்ரவா தத்ரவாதேவ யதி ஸ்யாம் த்வயி ஸ்தித:।
நிர்வாணஞ்ச நிர்வாணம் ஸர்வார்த்தா நாம் கிமு கதா ॥(71)

(ப-உ.) தேவ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனே! யத்ர - எந்த ஜந்மத்திலே, த்வயி - உன்னிடத்தில், விஸ்வஸித:-ரக்ஷகனென்கிற த்ருடாத்யவஸாயத்தைப்பண்ணுகிறோமோ, தத்ரவா - அந்தஜந்மத்திலேயே, நிர்வாணம்அபி - மோக்ஷாநந்தமும், அநாயாஸ - ச்ரமையற்றதாக (எங்களால் அடையப்படுகிறது, ஸர்வார்த்தாநாம்-இப்பொழுள்ள தர்மஅர்த்தகாமங்கள், கிம்உதாந: - (அடையப்படும் என்பது) கேட்கவேணுமோ "ஸத்ரவா" என்றுபாடமாகில, ஸத்வா-(உன்னுடைய) இந்த அவதாரத்திலாவது. தத்ரவா - அவதாராந்தரத்திலாவது என்று அர்த்தமாம். (71)

(தா-ம.) ஓ க்ருஷ்ணா! நாங்கள், ஜாதி ஆஸ்ரமக்குல ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் எவ்விதமான உயாத்தியையாவது நிகழ்ச்சியையாவது பெற்றிருந்தோமாகிலும் அவற்றையெல்லாம ப்ரயோஜநங்களாக்கி உனனிடத்தில் பரிபூரணபக்திசெய்து உன்னையே நம்பியிருந்தோமாகில, நாஙகள் துர்லபமான மோக்ஷத்தையுமடைய ஒருதடையுமில்லை, மற்றதாமார்த்தகாமரூபக்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களையடைவோ மென்பதில என்ன ஸந்தேஹம்? உன்னையடைந்தாலரு ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் கைபுகுருமென்றபடி. (எக)

ஸ்லோ॥ ராமாயமேரவீஜந வந்திதாஸ்யாம் யோகீந்த்ர
ஹ்ருத்மேந்த்ர நிஷேவிதாஸ்யாம் । க்ருதார்த்த வக்ஷோ ப்ரஹ
விஹாராஸ்யாம் ஸாரிந்தநாஸ்யாமயம் ஜ்ஞாதோ॥ (72)

(ப-உ.) ஸாரிந்து-ஒநாதனே! (ராமாநுமேரவீஜநவந்திதாஸ்யாம்) ராம-ப்ரீதியினால், நம்ரு-மெய்மறந்திருக்கிற, மேரவீஜந-ஆய்ச்சியர்களினால், வந்திதாஸ்யாம்-நமஸ்கரிக்கப்பட்டனவும், யோகீந்த்ர ஹ்ருதேந்த்ர நிஷேவிதாஸ்யாம் - யோகீந்த்ர - மஹர்ஷிகளாகிற, ஹ்ருதேந்த்ர -

பெருவண்டுகளினால், நிஷேவிதானாம் - அநுபவிக்கப்படுமனவும், (ஆதாம்ரபங்கஜாதவிப்ரமாணாம்) ஆதாம்ர-சுற்றும் சிவந்திருக்கிற, பங்கஜாத - தாமரைப்பூவினுடைய, விப்ரமாணாம்-விலாஸங்களையுடையனவுமான, தே-உனனுடைய, பதானாம்-திருவடிகளின்பொருட்டு, அயம்-இந்த, அஞ்ஜலி:-கைகூப்பலானது (என்றால் பண்ணப்படுகிறது.) (72)

(தா-ம்.) உன்னுடைய அழகிய பாதமலரைப்பணிந்து கோபிமார்கள் தாங்கள் கோரின காமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற்றார்கள்; ஜிதேந்த்ரியரான மஹர்ஷிகள் மோக்ஷத்தைப்பெற்றார்கள்; அப்படி ஸகலார்த்த ப்ரதமான உன் ஶ்ரீபாதத்தை வணங்கி நான் ஸகலாபீஷ்டங்களையும் பெறக்கடவேன்.

ஶ்லோ|| அர்த்தாநர்த்தாவ்ரஜஸுந்தரீணாமக்ருத்ரிமா
ணாம்ஸரஸ்வதீநாம் | ஆமோதமாநப்ரணயஶ்ரவணாஞ்சிதேந
ஸவிப்ரமயந்தம் தருணம் ஸ்துமஃ|| (73)

(ப-உ) வ்ரஜஸுந்தரீணாம்-இடைப்பெண்களுடைய, அக்ருத்ரிமாணாம்-கபடமற்றிருக்கிற, ஸரஸ்வதீநாம் - சொற்களுடைய, (அர்த்தாநர்த்தா) அர்த்த-அர்த்த(அபிப்ராய)த்தோடுகூடிய, அநர்த்தா-விலாஸோக்திகளை, ஶ்ரவணாஞ்சிதேந-காதோடுகூடின, (ஆமோதமாந) ஆமோத-ப்ரேமத்தோடுகூடிய, ஆமோதேந-மனஸ்ஸினால், ஸவிப்ரமயந்த:-கொண்டாடாநின்ற, தருணம்-யுவாவானஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஸ்துமஃ-ஸ்தோத்ரம் செய்கிறோம், "ஆமோதநார்த்தா" என்றுபாடமாகில், ப்ரேமயுக்தமான சொற்களை என்றும், "அர்த்தநர்த்தா" என்றுபாடமாகில், அஸம்பூர்ணமானசொற்களைஎன்றும் அர்த்தமாம். (73)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் கபடமற்றுப் பேசாநிற்பார்கள், அப்பேச்சுக்கள் படிப்பில்லாமையாலே அக்ஷரங்கள் குறைந்து கொச்சையாயிருக்கும், அப்பேச்சுகளை ஆதரத்துடனே காதுகொடுத்துக் கேட்டு மனதினால ப்ரீதியுடன் கொண்டாடாநிறபன்; இப்படி ஆஶ்ருதர் குறைகளையும் நிறைவாகக் கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனை நான் ஸ்துதியா நின்றேன. (எ௩)

ஶ்லோ|| ஏகேந விஶ்வஸம்விதாம் ஏதேந ஸ்வாத்மநாதிநா |
ஸாகம் விதயவிலாஸகாவ்யம் கிஶோராகாரவாமஹே ||

(ப-உ) (மதுராநநம்) மதுர-ஸுந்தரமான, ஆநநம்-வதநத்தையுடையதும், (மந்தாலஸேக்ஷணம்) மந்த-அலஸமாயிருக்கிற, ஈக்ஷணம்-கடைக்கண்பார்வையையுடையதும், (கரகலித லலித வம்ஶம்) கரம்-கையில், கலித-வைக்கப்பட்ட, லலித-ஸுந்தரமான, வம்ஶம்-வேணுவையுடையதும், கிஶோரம்-இளம்பிராயமுடையதும், கிமபி-அபூர்வமுமான, (கருணாமஹ:) கருணா-கருணையினுடைய, மஹ:-ப்ரவாஹமானது, மம-என்னுடைய, மநஸி-நெஞ்சில், ஸந்நிதத்தாம்-நித்யவாஸஞ்செய்யட்டும். (74)

(தா-ம்.) இப்படி ஆஸ்ரித தோஷங்களைக் குணமாகக் கொள்ளாநின்ற க்ருஷ்ணன், தன்னுடைய கருணையினால், அழகிய முகத்தையும், நிறைந்த கடாக்ஷத்தையும், இவ்வழகுடனே கையில்பிடித்த ஊதுகிற வேணுவையும்; இளம்பருவத்தையுங்காட்டி என நெஞ்சில் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கக் கடவானாக. (எச)

ஶ்லோ || ரக்ஷந்து நஶ்ஶிக்ஷிதபஶுபாலபாலவ்ருதா
பர்ஹிபர்ஹாவதம்ஸா: | ப்ராணப்ரியப்ரஸ்ருத
வேணுகீதா: ஶீதா த்ருஶோ: ஶீலிதகோபகந்யா: ||

(ப-உ.) (ஶிக்ஷிதபஶுபாலா:) ஶிக்ஷித-அப்யஸிக்கப்பட்ட, பஶுபாலா:-பசுமேய்க்கையாகிற வ்யாபாரத்தையுடையனவும், (பாலவ்ருதா:) பால-சிறுபிள்ளைகளினால், வ்ருதா:-சுற்றும்சூழப்பட்டனவும், (பர்ஹிபர்ஹாவதம்ஸா:) பர்ஹி-மயிலினுடைய, பர்ஹ-இறகுகளை, அவதம்ஸா:-சிரோபூஷணமாகவுடையனவும், (ப்ராணப்ரியப்ரஸ்ருதவேணுகீதா:) ப்ராண-ப்ராணனைக்காட்டிலும், ப்ரிய-இஷ்டமாயிருக்கும்படி, ப்ரஸ்ருத-ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வேணுகீதா: - வேணுகானத்தையுடையனவும், (ஶீலிதகோபகந்யா:) ஶீலித-அநுகூலர்களான, கோபகந்யா:-ஆயர்மகளிர்களையுடையனவும, (லீலா: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விலாஸங்கள்), த்ருஶோ: - கண்களுக்கு, ஶீதா: - குளிர்ந்தவைகளுமான, ரக்ஷந்து-(நம்மை) காப்பாற்றக்கடவதாக. (75)

(தா-ம்) தாய்தந்தைகளால் நியமிக்கப்பட்டுப் பசு மேய்க்கப்போன க்ருஷ்ணன், தலையில் மயிலிறகைசூடி இடைப்பிள்ளைகளால் சூழப்பட்டவனாய் காட்டிற்சென்று மிகவு நினிதாய் ஶ்லாக்யமான வேணுகானத்தைப் பண்ணி இடைச்சிகளுடைய ஹ்ருதயத்தை யாகர்ஷிப்பித்தது, தன்னைச் சுற்றிச்

சூழ்கின்ற அவ்விடைச்சிகளுடைய கண்களைக் குளிரப்பண்ணுகின்றான்; அவர்களை யாநந்திப்பித்ததாற்போல் என்னையும் ரக்ஷிப்பானாக. (௭௫)

ஶ்லோ|| ஸ்மிதஸ்தபகிதாதரம் ஶிஶிரவேணுநாதாம்ருதம்
முஹுர்முஹுஸ்தரலலோசநம் கடாக்ஷமாலாகுலம் |
உரஸ்ஸ்தலநிவேஶயா கமலயா ஸமாஶ்லிஷ்டம் புவஸ்ஸ்தலம்
உபாகதம் புவநதைவதம் பாது ந:|| (76)

(ப-உ.) (ஸ்மிதஸ்தபகிதாதரம்) ஸ்மித-சிறுபுன்முறுவலினால், ஸ்தபகித-பூத்ததுபோல் பண்ணப்பட்ட, அதரம்-அதரத்தையுடையதும், (ஶிஶிரவேணுநாதாம்ருதம்) ஶிஶிர - செவியைக் குளிரப்பண்ணுமதும், வேணுநாதாம்ருதம்-அமுதம்போல் இனியதுமான குழலோசையையுடையதும், முஹு: - அடிக்கடி, (தரலலோசநம்) தரல-சஞ்சலமான, லோசநம் கண்களையுடையதும, (கடாக்ஷமாலாகுலம்) கட - கொழுபபேரியிருக்கிற, கடாக்ஷ-பார்வைகளுடைய, மாலா-வரிசைகளினால், ஆகுலம் - வ்யாப்தமானதும், (உரஸ்ஸ்தலநிவேஶயா) உரஸ்ஸ்தல - திருமார்வில், நிவேஶயா - சேர்ந்திருக்கிற, கமலயா - லக்ஷ்மியினால், ஸமாஶ்லிஷ்டம் - தழுவிக்கொள்ளப்பட்டதும், புவஸ்ஸ்தலம் - பூலோகத்தை, உபாகதம் - வந்தடைந்ததுமான, புவநதைவதம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற லோகநாத தத்வமானது, ந:-நம்மை, பாது-ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (76)

தா-ம் பிராட்டியைத் தன் மார்பிலுடைய பராத்பரனான ஸர்வேஶ்வரன் இப்புவியில்க்ருஷ்ணனாகவந்தவதரித்துருக்மிணீதேவிஒருகாடா(ஶ்லே)லிங்கநம பண்ணிக்கொள்ள, அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் ஒருபுன்முறுவல் செய்ய, அது கோவைப்பழம்போல் சிவந்த அதரத்தின்மேல் வெண்பூப் பூத்தாற்போல் விளங்குகிறது; சிறிது வேணுகாநம்பண்ணினான், அதுகேட்டார் செவியைக் குளிரப்பண்ணிற்று; அவ்வாநந்தத்தினால் அவன் அடிக்கடி மலரவிழித்துப்பார்த்தான, அக்கடாக்ஷங்கள் சுற்றி யெங்கும் பரவாநின்றது; அவ்வழகெல்லாம் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும். (௭௬)

ஶ்லோ|| நயநாம்புஜே ஸஜலகாமதோஹம் ஹ்ருதயாம்புஜே
ஜகதேககாரணம் | சரணாம்புஜே ஶரணநிஶ்சயம்
கலபம் வதநாம்புஜே வ்ரஜவதூவிலாஸம்|| (77)

(ப-உ.) நயநாம்புஜே - தாமரைமலர்போன்ற கண்ணில், காமதோஹம் - இஷ்டத்தையளிக்கவல்லதும், ஹ்ருதயாம்புஜே-ஹ்ருதய

கமலத்தில், கிஞ்ச-அநிர்வாச்யமான, காருண்யம்-கருணாஸ்வரூபமானதும், பதாம்புஜே - பதகமலத்தில், யோகிநாம் - யோகிகளுடைய குழாங்களுக்கு, நிதிம் - நிதியானதும், முகாம்புஜே - முககமலத்தில், (வ்ரஜவதூவிபவம்) வ்ரஜவதூ-ஆய்ச்சிகளுடைய, விபவம் - ஐச்வர்யமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ண தத்வத்தை, பஜத-அடையுங்கள். (77)

தா-ம். கடாக்ஷித்தபோதே ஸர்வாபீஷ்டங்களையும ளிக்கவல்ல கண்களையும், மஹாத்மாக்கள் தங்களுக்குப் பெரும்பொருளாகவெண்ணி தயாநிக்கிற ஸ்ரீபாதங்களையும், இடைப்பெண்களுக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதான முகாரவிந்தத்தையு முடையனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆஸ்ரயியுங்கோள். (எஎ)

ச்லோ॥ நிராக்ருதஸமஸ்தரஸாந்தராணாம் நிர்வாணஸாம்ராஜ்யமிவாவதீர்ணம் । ஸ்வாரஸ்யமாத்யமஹாநிதாநம் ப்ராணிநாம் தைவதம் ந:॥ (78)

(ப-உ.) ரஸாந்தராணாம்-மற்றபோக்யவஸ்துக்களை, நிராகரணம்-அடித்தோட்டுவதும் (திரஸ்கரிப்பதும்), அவதீர்ணம் - விபுலமான, (நிர்வாணஸாம்ராஜ்யம்) நிர்வாண-மோக்ஷஸுகத்தினுடைய, ஸாம்ராஜ்யம் - பூர்ணைச்வர்யமானதும், (ஸ்வாரஸ்யமாத்யமஹாநிதாநம்) ஸ்வாரஸ்ய-ஸ்வாபாவிகமான, மாத்ய - போச்யதைக்கு, மஹாநிதாநம்-பெரியநிதியானதும், ப்ராணிநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, தைவதம்-உயர்ந்ததைவமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, ந:-நம்மை, அவ்யாத்-ரக்ஷிக்கட்டும், ஹந்த-ஆச்சர்யம், "ஹந்த" என்பது வாக்யாலங்காரமாகவுமாம், ஸந்தோஷார்த்தமாகவுமாம். (78)

தா-ம். இவனை யனுபவித்தார்க்கு தேவாம்ருதம் முதலிய ஸகல ரஸங்களும் எட்டிக்காயாம்படி மிகவினியனாய், நிரதிசயாநந்த ஸ்வரூபனாய், மற்றவர்களைப்போல் ஒருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாய் அபரிச்சின்னமான போக்யதையை யுடையனாய், ஸகலப்ராணிகளும் ஆராதித்துப் பலம்பெற வேண்டுமபடியான பரதேவதையான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நம்மைரக்ஷிப்பானாக.

ச்லோ॥ [Sanskrit verse in Grantha script; reading uncertain] (79)

(ப-உ.) (கஸிதகீதவெஷஹஷ-ிாகஃ) கஸித-ப்ரியமான, கீத-காநத்திறைலும், வெஷ-அலங்காரத்திறைலுமுண்டான, ஹஷ-ிாக ஸந்தோஷத்தினல், மொவீநாம்-கோபிகைகளுடைய, (ஆவீநஹ நஹாநிஹ-ிரொவஹ) ஆவீந - பெருத்திருக்கிற, ஹநஹா-ஸ்தநங்களில், நிஹ-ிா - நிர்விசாரமாக, உவஹ - மறைந்திருக்குமதும், கெஃஷீநாம் - க்ரீடைகளுடைய, ரஸெஃ - விலாஸங்களினல், உவாஸ்யா நு - ஸேவிக்கப்படுமதும், (காஸிநீவ ஸிநவ ரம்) காஸிநீ - யமுனையினுடைய, வஸி ந - மணற்குன்றுகளில், வரம் - ஸஞ்சரிப்பதும், வரம் - ஸர்வோத்தமுமான, தேஹஃ - தேஜஸ்ஸானது, நஃ-நம்மை, அவது - ரக்ஷிக்கட்டும். (79)

தா-ம். கோபிமார்கள், தங்களுக்கிஷ்டமாகப் பாடுகிற வேணுகாநத்தையும், அலங்கார விசேஷத்தையுங் கண்டு தங்களுடைய ஸ்தநங்களிலே சேர்த்து இவனை நெருக்கி யணைத்தார்கள்; ப்ருங்கார விலாஸங்களெல்லாம இவனை விட்டுப்போகமாட்டாததாய இங்கே குடிகொண்டிருந்தது; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலு ஆஹ்லாதகரனய, யமுனையின் மணற்குன்றில விளையாடாநின்ற க்ருஷ்ணன், நமமை ரக்ஷிக்ககடவான். (எக)

ஸ்ரோ || வெஜ தாம்ர நஸிவெவராஜநாரீ நமீய ஊஷ வெணாநிஸ்வநெ நஃ | காநநெ நகிஸி நஃ க்ருவாவஹம் காஸெவக ஹொஷஹஃ || (80)

(ப-உ.) (வெவராஜநாரீ நமீய ஊஷ வெணாநிஸ்வநெ நஃ) வெவராஜநா - தேவதாஸ்த்ரீகளினல், ரமணீய - கொண்டாடத்தகுந்த, ஊஷ - கோமலமான, வெணாநிஸ்வநெ நஃ - குழலினிசைகளினல், காநநெ - காட்டில், (காஸெவகஹொஷஹம்) காஸெவ - இருண்டமேகத்தோடு, கஹொஷஹம் - சண்டைசெய்யாநின்றதும, (க்ருவாவஹம்) க்ருவா - கருணைக்கு, ஆஹம் - இருப்பிடமானதும், கிம்கஸி - அநிர்வசநீயமுமான, தேஹஃ - தேஜஸ்ஸானது, நஃ-நம்முடைய, நஸி - ஹ்ருதயத்தில், வெஜதாம் - விளையாடக்கடவதாக. (80)

தா-ம். காநததில் பேர்போன கந்தர்வ கன்னிகைகளும் அப்ஸரஸஸுக்களும கொண்டாடும்படி வேணுகாநம் செய்யாநின்று கொண்டு ப்ருந்தாவநததில ஸஞ்சரிக்குமவனய, நீர்கொண்ட மேகததைக்காட்டிலும் நீலவர்ண

னாய், பரமதயாளுவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன, அந்த ப்ருந்தாவநத்தைவிட்டு இனி என்மனதில் விளையாடக்கடவானாக. (80)

ஶ்லோ || ஸாரங்கஶாவவிலோசநாபி ரலஸஶ்ரோணீப
ரப்ரௌடிபிர் வேணீஸ்ருததரஸஶ்ருங்காரிபி ரபிதஃ ஶ்ரே
ணீக்ருதாபிர் வ்ருதஃ | பாணீ த்வாவபி நோதயந் ரதி
பதேஸ் தூணீஶயே ஸாயகைர் விநோதயந் வாசாம் ப
ரம் வ்ரஜபதிஃ க்ஷோணீபதிஃ பாது நஃ | (81)

(ப-உ.) (அலஸஶ்ரோணீபரப்ரௌடிபிஃ) அலஸ மெள்ளமெள்ள சலியாநின்ற, ஶ்ரோணீபர - நிதம்பதேசத்தின் பாரங்களுடைய, ப்ரௌடிபிஃ - காம்பீர்யத்தையுடையவர்களும், (வேணீஸ்ருததரஸஶ்ருங்காரிபிஃ) வேணீஸ்ருத - வெள்ளமிடாநின்ற, ரஸ - ஸௌந்தர்யாதிகளுடைய, ஶ்ருங்காரிபிஃ - ஶ்ருங்காரங்களையுடையவர்களும், அபிதஃ - சுற்றும், ஶ்ரேணீக்ருதாபிஃ - வரிசைவரிசையாக நிற்பவர்களுமான, ஸாரங்கஶாவவிலோசநாபிஃ - மான்குட்டியோடொத்தகண்களையுடைய கோபிகைகளினால், வ்ருதஃ-சூழப்பட்டவனும, ரதிபதேஃ- மந்மதனுடைய, த்வாவபி பாணீ - இரண்டுகைகளையும், (தூணீஶயே) தூணீ-அம்பராப்பொதியில், ஶயேஃ - அமைந்திருக்கிற, ஸாயகைஃ - பாணங்களினால், விநோதயந் - ஆநந்திப்பியாநின்றவனும், வாசாம் - வாக்குகளுக்கு, பரம்-மிகவும், அவிஷயஃ-அவிஷயமானவனும், வ்ரஜபதிஃ - இடைச்சேரிக்கு ரக்ஷகனானவனும், க்ஷோணீபதிஃ - லோகநாதனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நஃ - நம்மை பாது-ரக்ஷிக்கக்கடவானாக. (81)

தா-ம் மான்குட்டியோடொத்த அழகிய நேத்ரங்களையும், நடக்கப்போகாமல் கால்மேல் பாரத்தைச்சுமத்த வல்ல பெருத்த நிதம்பங்களையும். வெள்ளமிட்டுப் பாயாநின்ற ஶ்ருங்கார விலாஸங்களையுமுடையரான கோபிமார்கள் வரிசைவரிசையாக இவனைச் சூழ்ந்துநிற்க. இவன் நடுவேநின்று, மந்மதன் தன் அம்பறாத்தூணியிலிருந்த பாணங்களை எடுத்து விட்டு அவனுடைய இரண்டுகைகளும் ஓய்ந்துபோம்படியாக அப்பெண்களுக்குக் காமவிகாரத்தையுண்டுபண்ணின வாசாமகோசரமான மஹிமையையுடைய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிப்பானாக வென்று வேண்டுகிறார். (81)

ஶ்லோ|| காலிந்தீபுலிநேஷு கேலிநிபிடஸ்தாயே வேத
ஸ்ஸ்ரோதோயதாயஜ்வ த்ரவாத்ர நிஹிதம் ஹ்ருத்

நஶ்ரிய꞉ । வாமேநாணிததநேந்யாயக்ஷ்ணம் வே
ணும்விஷாணங்கடிவஸ்த்ரேதமா꞉பஶூந்வீக்ஷமாணம் வ்ரஜேஶம்
பூர்வமஹமீக்ஷே ॥ (82)

(ப-உ.) வாமேநாணிதநே-இடதுகையில். ஸுந்தரம் - ஸுந்தரமான, வேணும் - முரளியை, ந்யாய - வைத்தும், கடிவஸ்த்ரே-இடுப்பினோர்பக்கத்தில், விஷாணம்-மாட்டுக்கொம்பினால் செய்யப்பட்டவாத்யவிசேஷத்தை; ந்யாய-வைத்து(க்கட்டிக்கொண்டு), பஶூந் - பசுக்களையும், வீக்ஷமாணம் - பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனுமாய்க் கொண்டு, (ஸுந்தரதமே) ஸும்-முன்னே, ஸந்தம் - பெருகாநின்ற, தோயே - ஜலத்தையுடையதும், (தமாலநிபிடஸ்தாயே) தமால-பச்சிலைமரத்தினுடைய, நிபிட-நெருங்கியிருக்கிற, ஸாயே-நிழலையுடையதுமான, (காளிந்தீஸைகதே) காளிந்தீ - யமுனையினுடைய, ஸைகதே - மணற்குன்றில், (தோயஜபத்ரநிஹிதம்) தோயஜபத்ர - தாமரையிலையாகிற, பாத்ர - பாத்திரத்தில், நிஹிதம்-வைக்கப்பட்ட, ததி(அந்நம்) - தத்யோதநத்தை, ய꞉-எவனொருவன், அஶ்நாதி - போஜநஞ்செய்தானோ, தம்-அப்படிப்பட்ட, பாலம் - சிறுவனை, ப்ரதிக்ஷணம் - க்ஷணந்தோறும், ஈக்ஷே - ஸேவிக்கிறேன். (82)

தா-ம். ஒருகால் பசுமேய்க்கப்போகையில் பொழுது உச்சிப்பட்டவாறே, யமுனையிலோர் மணற்குன்றில் மரத்துநிழலில ஜலத்தினருகே உட்கார்ந்து, இடதுகையில் வேணுவைவைத்து, ஓர வாத்யவிசேஷமான மாட்டுக் கொம்பை அரையில் சொருகி பசுக்களை யொருபக்கல பார்த்துக்கொண்டு, தாமரையிலையில் தத்யோதநத்தைவைத்து வலதுகையாலெடுத்து புஜியாநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய அவ்வழகை நானடிக்கடி காண வாசைப்படாநின்றேன். (அ௨)

ஶ்ரீ ॥ யஸ்யாக்ஷ்ணாம் ஸ்மேரகோபீவதனேந்து꞉ ஸம்ஸ்காரோ(ஸ்)லிகாவத்கம் ம்ருதுக்ஷீரமாதா கண்டிகமுபஹாரோ கோவர்தநம் । யந்நிவேதநம்யானமுபாஸநஞ்ச நவநீதம்
பொருள்நாம தத்ஸத்ய꞉ ரஸமாலீநம் கஷ்டம் க்ருஷ்ணா
ஷியாநம்ஹம் ॥ (83)

(ப உ.) யஸ்ய-எந்ததேஜஸ்ஸானது, (கோபீவதனேந்துமண்டலம்) கோபீ-கோபிகைகளுடைய, வதநேந்துமண்டலம்-சந்த்ரமண்டலம்

போன்றமுகத்தில், கஸ்தூரிகாவத் - கஸ்தூரியினாலிடப்பட்ட திலகமாக, அபூத் - ஆயிற்றோ, யத் - எந்த தேஜஸ்ஸானது, (ருக்மிணீ குசஸாதகும்பகலஸவ்யாகோசவத்) ருக்மிணீ - ருக்மிணிப்பிராட்டியினுடைய, குசஸாதகும்பகலஸ - தங்கக்கலசம்போன்ற ஸ்தநத்தில, வ்யாகோசவத் - மலர்ந்திருக்கிற, இந்தீவரம் - கரிநெய்தல் பூவாயிற்றோ, யத் - எந்ததேஜஸ்ஸானது, யோகிநாம் - ருஷிகளுக்கு, (நிர்வாணநிதாநஸாதநவிதௌ) நிர்வாண - மோக்ஷஸாதகமாகிற, நிதாந - புதையலை, ஸாதநவிதௌ - அடையவேண்டுவதற்காகச் செய்யும் வ்யாபாரத்தில், (ஸித்தாஞ்ஜநம்) ஸித்த - பொருளைக்காண்பிக்கவல்ல, அஞ்ஜநம் - கண்ணுக்கிடும மையாயிருக்கிறதோ, தத் - அப்படிப்பட்ட, ச்யாமளம் - நீலவர்ணமான, க்ருஷ்ணாபிதாநம் - க்ருஷ்ணனென்று பேரையுடைய, மஹ: - தேஜஸ்ஸானது, ந: - நம்முடைய, ஹ்ருதயே - நெஞ்சில், ஆவிரஸ்து - ப்ரகாசிக்கட்டும். (83)

தா-ம. நீலவர்ணனான க்ருஷ்ணன், கோபிமார்களுடைய நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகமிட்டாற்போலவும், ருக்மிணியினுடைய முலைத்தடங்களில் கரிநெய்தல் மலர்போலவும், மஹர்ஷிகள் மோக்ஷமாகிற மஹாநிதியைத்தேடிக் கண்டெடுக்கைக்கு ஸாதநமான ஸித்தாஞ்சநம் போலவும் விளங்காநின்றான், அவன் இனி நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலும்தோற்றி விளங்கக்கடவானாக.

ச்லோ || புல்லேந்தீவரகாந்திமிந்துவதநம் பர்ஹாவதம்
ஸப்ரியம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமுதாரகௌஸ்துபதரம் பீதா
ம்பரம் ஸுந்தரம் | கோபீநாம் நயநோத்பலார்ச்சிதத
நும் கோகோபஸங்காவ்ருதம் கோவிந்தம் கலவேணு
நாதநிரதம் திவ்யாங்கபூஷம் பஜே || (84)

(ப.உ.) (புல்லேந்தீவரகாந்திம்) புல்ல - மலர்ந்திருக்கிற, இந்தீவர - கரிநெய்தல்பூப்போன்ற, காந்திம் - காந்தியையுடையதும், இந்துவதநம் - சந்த்ரனையொத்த முகத்தையுடையவனும, (பர்ஹாவதம்ஸப்ரியம்) பர்ஹ - மயிலிறகாகிற, அவதம்ஸ - சிரோபூஷணத்தினால், ப்ரியம் - ஸுந்தரமானவனும், (ஸ்ரீவத்ஸாங்கம்) ஸ்ரீவத்ஸ - ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற வெள்ளைமயிர்ச்சுழியை, அங்கம் - மார்பிலடையாளமாகவுடையவனும், (உதாரகௌஸ்துபதரம்) உதார - கம்பீரமான, கௌஸ்துப-

கௌஸ்துபமென்கிற மரகதப்பச்சையை, யரு - மார்பிலணிந்தவனும், வீதகஊரு - ஸுவர்ணமயமான வஸ்த்ரத்தையுடுத்தவனும், ஸாஜாரு-எழிலபூண்டவனும், மொவீநாரு - இடைச்சிகளுடைய, (நயநொதூ௱வி-ிதநரு) நயநஉதூ - கணகளாகிய கரிநெய்தல் பூவினால், கவி-ித-பூஜிக்கப்பட்ட, தநரு-விக்ரஹத்தையுடையவனும், (மொமொவஸஜா௱வூதழ) மொ - ஆக்களுடையவும், மொவ-ஆயருடையவும, ஸஜ - திரளினால, ஆவூத - சூழப்பட்டவனும், (கூவெணூநாஉநிரத) கூ-இனிமையான, வெணூநாஉ - வேணுகானத்தில், நிரதரு - மிகவும ஆஸக்தியையுடையவனும், (திவ்யாஜஹஷெரு) திவ்-ஶ்லாகயமான, கஜ-திருமேனியிலணியப்பட்ட, ஹஷெ-ஆபரணங்களையுடையவனுமான, மொவிநூரு-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஹஜெ-பற்றுகிறேன். (84)

தா-ம. மலாநத கரிநெய்தலபோன்ற திருநிறத்தையும், சநதரனைபொதத முகத்தையும, கொண்டையில ப்ரியமாகக கட்டின மயிலிறகையும, மாாபில படிந்த ஶ்ரீவதஸமென்னும மறுவையும, கழுத்தில தொஙகவிட்ட கௌஸ்துபத்தையும, அரையிலணிந்த பீதாமபரத்தையும, மறறுமுளள அலஙகாரத்தையுமுடையனுய, கோபிமாாகள் அதயாதரததுடனே பாாகக, கோககளும கோபாகளும சூழநிறக, குழலூதாநின்ற கருஷணமூாததியைச சரணமடைகிறேன. (அச)

ஸ்ரோ ॥ யநாஸீஸரவீரஹாஜாரவநெ ஹூஜாயஜா
ணாவியிய-ிவக்ஷஃ கஉஷாவிஹாரஸவநயவக்ஷஷீ
ஷெஂவிஉள । யதாஉாஜவிநிஷ்யாதாஸரநீஶஂ
ஹொஶீஶஹஷெணஂயநாஉஸுரணஂயநொதிஉ
ரிதஂவாயாத ந2ெகஶவஃ॥ (85)

(ப-உ.) (யநாஸீஸரவீரஹாஜாரவநெ)யஸ-எவனுடைய, நாஸி-கொப்பூழிலுண்டான, ஸரவீரஹ-தாமரைபபூவினுடைய, அஜரவநெ - உள்ளிற்றில், வியிஃ-ப்ருமஹா, ஹூஜாயஜாணஃ -வண்டுபோலானுனே, (யவக்ஷஃ) யஸ - எவனுடைய, வக்ஷஃ - மார்வு, (கஉஷாவிஹாரஸவநரு) கஉஷா - லக்ஷ்மியினுடைய, விஹாரஸவநரு-க்ரீடாக்ருஹமாயிற்றே, (யவக்ஷஷீ) யஸ-எவனுடைய,வக்ஷஷீ-நேத்ரங்கள், (உநிஉள) உநூ-சந்த்ரனும், உந-ஸூர்யனுமாயிற்று, (யதாஉாஜவிநிஷ்யாதா) யஸ-எவனுடைய, பாஉஸஜ-

பாதகமலத்தில் நின்றும், விநிஸ்ருதா-உண்டாய்ப்பெருகுகிற, ஸுர நதீ-தேவகங்கையானது, ஶம்போ: - ருத்ரனுக்கு, ஶிரோவதம்ஸ-தலைக்கணியாயிற்றோ, (யந்நாமஸ்மரணம்) யஸ்ய-எவனுடைய, நாம-திருநாமங்களுடைய, ஸ்மரணம்-த்யானமானது, அகிலம்-பாபத்தை, யாதி நாஶம்-உதறிவிடுகிறதோ, ஸ:-அப்படிப்பட்ட, கேஶவ:-க்ருஷ்ணன், வ:-உங்களை, பாயாத்-ரக்ஷிக்கட்டும். (85)

தா-ம். பதினாலு லோகங்களையும் படைக்கவல்ல ப்ருமஹா, இவனுடைய திருநாபி கமலத்தில் பிறந்து வண்டுபோல் சோகத்தை மறைந்து கிடந்தான்; ஸகலஸம்பத்துக்கும் காரணமாகிய லக்ஷ்மி, இவன்மார்பில நிதயவாஸம்பண்ணுகின்றாள்; வாஷத்துக்குக் காரணமாகிய சூரயனும், லோக தீசஞன சந்தரனும இவனுடைய இரண்டுகண்களில் நின்று முண்டானார்கள்; ஸகலலோக பாவனையான கஙகை இவன் திருவடியில் நின்று முண்டாய், சஙகரன் சடையினில் அலஙகாரமாகச சூடப்பட்டு நின்றது; ஸகல பாபங்களும் இவன் பேர்சொல்லவே கடுநடைவிட்டோடா நின்றது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிககக கடவானகை. (அரு)

ஶ்லோ॥ ரக்ஷந்து த்வாமஸிதஜலஜைரஞ்ஜலி: பாதமூலே
மீநா நாபீஸரஸி ஹ்ருதயே மாரபாணா: முராரே: ।
ஹாரா: கண்டே ஹரிமணிமயா வக்த்ரபத்மே த்விரேபா:
பிஞ்சசூடாஶ்சிகுரநிசயே கோபயோஷித்
கடாக்ஷா:॥ (86)

(ப-உ.) முராரே:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, பாதமூலே-திருவடிக்கீழ், அஸிதஜலஜை:-கரிநெய்தல் புஷ்பங்களினால்செய்யப்பட்ட, அஞ்ஜலி:-அஞ்சலியாகவும், நாபீஸரஸி - கொபபூழ்ாகிற தடாகத்தில், மீநா-மத்ஸ்யங்களாகவும், ஹ்ருதயே-மநஸ்ஸில், மாரபாணா:-மந்மதபாணங்களாகவும், கண்டே-கழுத்தில், ஹரிமணிமயா:-இந்த்ரநீலமாணிக்கங்களினால் செய்யப்பட்ட, ஹாரா:-மாலைகளாகவும், வக்த்ரபத்மே-முக கமலத்தில், த்விரேபா:-வண்டுகளாகவும், சிகுரநிசயே-குழற்கற்றையில், பிஞ்சசூடா: - மயிலிறகினால் செய்யப்பட்டபூஷணங்களாகவும் ஆகாநின்ற, (கோபயோஷித்கடாக்ஷா:) கோப-இடைச்சேரியிலுள்ள, யோஷித - ஸ்த்ரீகளுடைய, கடாக்ஷா:-பார்வைகள், த்வாம்-உன்னை, ரக்ஷந்து-ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (86)

தா-ம் கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய ஸகலாவயவங்களையும் பார்க்குமபோது அவர்களுடைய கடாக்ஷஙகள் இவனுடைய ஒரோரவயவங்களில் ஒரோரு விதமாகத் தோற்றுகின்றன; அதாவது-ஶ்ரீபாதஙகளில், ஆஶ்ரிதர்களா லர்சசிக்கப்பட்ட கரிநெய்தல் பூககளாகவும், கொப்பூழாகிற பெருமடுவில் மீன்களாகவும், மார்பில் மனோவிகார ஜநகமாய் காமன்வில்லிட்டெய்த அம்புக்களாகவும், கழுததில் இந்தரநீலக்கல் கோதத மாலையாகவும், வதநாரவிந்ததில் வண்டுகளாகவும, சிரஸ்ஸில் மயிலிறகாகவும், இப்படி பலவிதமாகக காணுகின்றன. (அசு)

ஶ்லோ || ஊயிஃய நிநாதைஃ ஸ்ருதநித்ர: ப்ரபாதே
நிஶ்ஶப்தபாத மமரம் வலவீநாம் ப்ரவிஷ்ட:| உசவஙகசய
வாதைரஶு நிவர்ய தீவாந் கபளித நவநீ
த: பாது கோபபாலோ || (87)

(ப-உ.) ப்ரபாதே-விடியற்காலத்தில், (ஊயிஃய நிநாதை:) ஊயிஃய-தயிர்கடைகையினுடைய, நிநாதை: - இரைச்சலினுல், (ஸ்ருதநித்ர:) ஸ்ருத - விடப்பட்ட, நித்ர: - உறக்கத்தையுடையவனும், வலவீநாம் - இடைச்சிகளுடைய, அமரம் - க்ருஹத்தை, (நிஶ்ஶப்தபாதம்) நிஶ்ஶப்த-அடியோசையில்லாத, பாதம் - அடிவைப்பையுடைத்தாம்படி, ப்ரவிஷ்ட:-பரவேசித்தவனுய்க்கொண்டு, (உசவஙகசய வாதை:) உசவஙகசய-வதநகமலத்தினுடைய, வாதை:-காற்றுக்களினுல், தீவாந்-விளக்குக்களை, ஆஶு-சீக்கிரமாக, நிவர்ய-அணைத்து, (கபளித நவநீத:) கபளித - விழுங்கப்பட்ட, நவநீத:-வெண்ணெயையுடையவனுன, கோபபால:-ஆயர்சிறுவன், பாது-ரக்ஷிககட்டும். (87)

தா-ம். ஒருநாள் விடியற்காலததில் ஆய்ச்சிகள் தயிர்கடைகையில் அப்பேரொலியைககேட்டு உறக்கம்தெளிந் தெழுந்திருந்து, அடியோசைகேளாமல் மெள்ளமெள்ள அவ்வாய்சசிகளுடைய அகங்களில் புகுந்து, அஙகுள்ள விளக்கைத தன்வாயினுலூதி யணைதது, அவாகள் கடைந்து திரட்டிவைத்த வெண்ணெயைவாரிவிழுஙகாநின்ற ஆயர் சிறுவன்நமமைரக்ஷிப்பானுக.(அஎ)

ஶ்லோ || ப்ராதஸ்ஸமாரப்ஊயிகோஷவிநீதநித்ரம் நித்ராவ
ஸாநரசணீயசவாரவிந்தம் | ஹஸ்தத்ரநவநீதவஸ
ஷம் நய நாஸிராசநிதாவகூ நயநம் நவநீதசோரம்||

(ப உ.) (ஊயிகோஷவிநீதநித்ரம்) ஊயிகோஷ-தயிர்கடைகிற

ஓசையினால், விநீத-போக்கடிக்கப்பட்ட, நித்ரம்-உறக்கத்தையுடைய வனும், (நித்ராவஸாநரமணீயமுகாம்புருஹம்) நித்ராவஸாந-உறக்கத்தின் முடிவில் (விழித்தெழுந்திருக்குங்காலத்தில்), ரமணீய-மனோஹரமான, முகாம்புருஹ-முக கமலத்தையுடையவனும, (ஹ்ருத்யாநவத்யவபுஷா) ஹ்ருத்ய - மனோஹரமானதும், அநவத்ய-குற்றமற்றதுமான, வபுஷா - விக்ரஹத்தினால், நயநாபிராமம்-கண்களுக்கினியவனையும், (உந்நித்ரபத்மநயநம்) உந்நித்ர- மலர்ந்திருக்கிற, பத்ம-தாமரைமலர்போன்ற, நயநம்-நேத்ரங்களையுடையவனும், நவநீதசோரம்-வெண்ணெய்க் களவுகாண்பவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ப்ராத:-விடியற்காலத்தில், ஸ்மராமி-த்யானிக்கிறேன். (88)

தா-ம். இப்படி விடியற்காலத்தில உயிர்களடைகிற ஓசையைக்கேட்டுக் கண்விழித்தவனும், அப்போதுண்டான அதிரமணீயமான முகத்தழகையும, பராக்ருதரைபபோல்உறங்கியெழுந்தபோதுண்டானஆபாஸதோஷங்களொன்றுமின்றிகேகண்ணுககும மனதுக்கு மினிதான விக்ரஹத்தையும், அலர்ந்த தாமரையிதழ்போல் பரந்து நீண்டகண்களையுமுடையவனுய்க்கொண்டு, வெண்ணெயைக்களவுகண்டு விழுஙகாநின்ற கருஷ்ணனைக காலையில் தினந்தோறும் தயாநியாநின்றேன (அஅ)

ஸ்லோ ॥ புல்லஹல்லகவதம்ஸகோல்லஸத்கர்ணம் ஆம்நாயமௌலிமந்வேஷிதம் ।
வல்லவீசிகுரவாஸிதாங்குலீகம் கமபி
வல்லவம் பஜே ॥ (89)

(ப-உ.) (புல்லஹல்லகவதம்ஸகோல்லஸத்கர்ணம்) புல்ல-விகஸித்திருக்கிற, ஹல்லக - செவ்வாம்பலாகிற, வதம்ஸக - காணபூஷணத்தினால், உல்லஸத் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, கர்ணம்-கபோலத்தையுடையவனும், (ஆம்நாயமௌலிமந்வேஷிதம்) ஆம்நாயமௌலி - வேதவாக்குக்களினால், மந்வேஷிதம்-தேடப்பட்டவனும், (வல்லவீசிகுரவாஸிதாங்குலீகம்) வல்லவீ-கோபிகைகளுடைய, சிகுர-மயிர்முடியினால், வாஸித-பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற, அங்குலீகம்- தளிர்போன்ற விரல்களையுடையவனும், கமபி-அநிர்வாச்யனுமான, வல்லவம்-ஆயனை, பஜே-ஆச்ரயிக்கிறேன். (89)

தா-ம். மலர்ந்த செவ்வாம்பற்பூவைச் செவிக்காபரணமாக இட்டு, இடைப்பெண்களுடைய பூக்களணிந்த கேசபாசங்களில் கேளிகாலத்திலணைக்

து பரிமளியா நின்ற விரஹகளையுடையவனும், வேதவேத்யனுமான க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயியா நின்றேன். (அக)

ஶ்லோ|| ஸ்தேயம் ஹரேர் ஹ்ருதநவநீதவலயம் ஜார
த்வமஸ்ய குருதல்பகதாபராத: | ஹத்யா தசாந
நஹதிர் மத்யபாநதோஷம் யத்பீதபூதநாஸ்தநபய:
ஸ புநாது க்ருஷ்ண:|| (90)

(ப-உ) ஹரே:-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, யத்-யாதொன்று, நவநீத வலயம் - வெண்ணெய்க்களவுடனே, தத்-அது (ஸ்மரிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு), ஸ்தேயம்-(மஹாபாதகங்களில்ஒன்றான) ஸ்வர்ணாபஹாரத்தினாலுண்டான பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, அஸ்ய-இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஜாரத்வம்-விடவ்யாபாரமானது (அநுஸந்திக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு), (குருதல்பகதாபராதம்) குருதல்ப-குருவாகிய பிதாவினுடையபார்யையினிடத்தில், கத-பண்ணப்பட்ட, அபராதம் - ஸங்கமமாகிற அபராதத்தினாலுண்டான பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, (அஸ்ய-இவன்செய்த,) தசாநந ஹதி: - ராவணனுடைய வதமானது (நினைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு,) ஹத்யாம் - ப்ரம்ஹ ஹத்தையினாலுண்டானபாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, (யத்பீத பூதநாஸ்தநபய:), யத்-எந்த க்ருஷ்ணனால்பாநம்பண்ணப்பட்ட, பூதநா-பூதனையுடைய, ஸ்தந-கொங்கையிலுள்ள, பய:-பாலானது (எண்ணப்பட்டதாய்க்கொண்டு,) (மத்யபாநதோஷம்) மத்யபாந-மத்ய பாநத்தினாலுண்டான, தோஷம்-பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறதோ, ஸ:-அந்த, க்ருஷ்ண: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், புநாது-(எங்களைப்)பரிசுத்தராக்கக்கடவானாக (90)

தா-ம் இவன் வெண்ணெய் களவுகண்ட படியை யநுஸந்திக்கில் அவனுக்கு, ஸ்தேயமென்கிற-ஸுவர்ணாபஹாரத்திரியனுடைய ஸ்வர்ணாபஹாரத்தினாலுண்டான மஹாபாபம நசித்துப்போம்; பிறர்மனைவிகளோடு இவன் கூடிவிளையாடின விளையாட்டை நினைக்கில் அவனுக்கு மாதரு கமநத்தினாலுண்டான மஹாபாதகம் தொலைந்துவிடுமே; இவன் ராமாவதாரத்தில பண்ணின ராவண வதத்தைச்சொல்லில் அவன்செய்த ப்ரமஹ ஹத்யையினாலுண்டான பெரும பாவம நீங்கிவிடும்; பூதனையினது நஞ்சூட்டின ஸ்தன்ய பானம்செய்த இவனுடையசெயலை மநநம்செய்யில், அவன் ஸுராபாநம்பண்ணி ஸம்பாதித்த மஹாபாதகம நீங்கும்; லோகவிபரீதமாய் சாஸ்த்ர காஹிதமாயினும் தனனுடையசெயலை நினைந்தார்க்குப் பஞ்ச மஹாபாதகஙகளையும போககவல்ல

பதிதபாவநனை இந்த க்ருஷ்ணன், என்னுடைய ஸகலபாவங்களையும் போக்கி என்னை ரக்ஷிக்கக்கடவானாகை. (கூo)

ஶ்லோ || மாரஸ்வாமவலம்பநீயமாநமேஸ்மாயுஸ்மேவக நிலயே யதேச்சயா | ஸ்ரீமாநவதி ஸமாமஸேக ஸகளஃஸேத நிஜஸ்ஸுமுண்டீ நஃ|| (91)

(ப-உ.) மார-ஓ மந்மதனே! (மாயுஸ்மேவகநிலயே) மாயவ- ஸ்ரீயப்பதிக்கு, வஸகநிலயே-முக்கஸ்தாநமான, (மதீயமாநமே) மதீய-என்னுடையதான, மாநஸே-நெஞ்சில், யதேச்சயா- உன்) இஷ்டப்படி, வாஸ வாசம செய்யாமற்கொள், ஸகள-இந்த க்ருஷ்ணனாகிற, ஸ்ரீமாநவதிஃ-ஸ்ரீயப்பதியானவன், ஐஸ - இந்த என்மநஞ்சில், சூமஸேக-வரப்புகுகிறான், (நிஜஸ்ஸுமுண்டீ நஃ) நிஜ - தன்னுடையதான, ஸ்ஸு-க்ருஹத்தினுடைய, முண்டீ நஃ-அதிக்ரமணத்தை (பிறந்தன்மனையைக்கொண்டு போவதை), கஃ-எவன்தான், ஸஹேத-பொறுப்பான. (91)

தா-ம். ஓ மங்மதனே! நீமுன்போல என்மனதில இஷ்டப்படிவந்து புகுந்து வாஸம்செய்யவேண்டாம; என்னெஞ்சு ஸ்ரீயப்பதிவந்து நித்யவாஸஞ்செய்யுமிடமாய்விட்டது; தனனிருப்பிடத்தை மற்றொருவன் கைக்கொண்டால் அதை யொருவனும பொறுததிருக்க மாட்டானாகையால், அவன வரும்பொழுதாயிற்று, அவன கண்வட்டததிற்படாமல் நீ முன்னமே புறப்பட்டுப்போகாய். (கூக)

ஶ்லோ || ஆகுஞ்சிதஂஜாநுகரமேவஂ நிவேஸ்ய கக்ஷிதள ஓக்ஷிண ஹஸ்தபத்மே | ஆலோகயந்தஂ நவநீதமுக்தம் பாலஂமுகுந்தஂ மநஸாஸ்மராமி|| (92)

(ப-உ.) ஆகுஞ்சிதமு-முடக்கப்பட்டிருக்கிற, வாமஂஜாநு- இடதுமுழந்தாளையும், வாமஂகரஂவ-இடதுகையையும், கக்ஷிதள-தரையில், நிவேஸ்ய-வைத்து, ஓக்ஷிணஹஸ்தபத்மே-தாமரைப்பூப்போன்ற வலது கையில் (வைத்திருக்கிற), நவநீதமுக்தம் - வெண்ணெய் முத்தையை, ஆலோகயந்தம்-பாராநின்ற, பாலம்-சிறுவனை, முகுந்தம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, மநஸா-நெஞ்சினால், ஸ்மராமி-த்யானிக்கிறேன். (92)

(தா-ம்.) வலதுகையில் வெண்ணெயைவைத்து, இடது முழங்காலைத் தரையில முட்டியிட்டு இடதுகையையும் கீழேயூன்றி, அவ்வெண்ணெயைக் குனிந்துபாராநின்ற சிறுவனுடைய அழகை எப்போதும் நினையாநின்றேன்.

ஶ்லோ॥ ஜாநுத்³வயீஶலிபாவந ஹாரபாதே³ஶ்வலிஸத்ஸுரூப|
ஸகுண்ட³லாலகம் க்ருஷ்ணம் த்⁴யாயாமி உஷஸி பாலகம்॥ (93)

(ப-உ.) ஜாநுத்³வயா - இரண்டுமுழந்தாள்களினாலும், பாதா³ப்³ஜசஞ்சலி திருவடிகளினாலும், சலிபாவநம் - சுற்றும் ஓடாநின்றவனும், ஸுரூபம் - எழில்பெற்றவனும், (ஸகுண்ட³லாலகம்) ஸகுண்ட³ல-குண்டலங்களோடும், அலக - முனைநெற்றிமயிர்களோடுங்கூடியிருப்பவனும், பாலகம் - சிறுபிராயமுடையவனுமான, க்ருஷ்ணம் - கண்ணனை, உஷஸி - விடியற்காலத்தில், த்⁴யாயாமி - த்யாநஞ்செய்கிறேன். (93)

(தா-ம்) க்ருஷ்ணன் காதிலிட்ட குண்டலங்களசைய முனைநெற்றிமயிர்களலைய தவழ்ந்தோடி விளையாடும்போதும், பாதங்களைத் தரையிலூன்றி நடையாடும்போது முண்டான அழகை நான் ப்ரதிதினமும் காலையில் த்யாநியாநின்றேன். (௯௩)

ஶ்லோ॥ விஹாய கோத³ண்ட³ஶராந் முஹூர்த்தம் க்³ருஹாண பாணௌ மணிசாருவேணும்|
மயூரப³ர்ஹம் ச நிஜோத்தமாங்கே³ ஸீதாபதே த்வாம் ப்ரணமாமி பஶ்சாத்॥ (94)

(ப-உ.) ஸீதாபதே - ஜாநகீவல்லபனான ஸ்ரீராமனே! (கோத³ண்ட³ஶராந்) கோத³ண்ட³ - வில்லையும், ஶராந் - பாணங்களையும், விஹாய - விட்டு, பாணௌ - கையில், முஹூர்த்தம் - ஒருமுஹூர்த்தகாலம், (மணிசாருவேணும்) மணி - மணிமயமாய், சாரு - ஸுந்தரமான, வேணும் - குழலை, க்³ருஹாண - பிடித்துக்கொள்ளும், (நிஜோத்தமாங்கே³) நிஜ - தமமுடைய, உத்தமாங்கே³ - சிரஸ்ஸில், மயூரப³ர்ஹம் - மயிலிறகையும், க்³ருஹாண - அங்கீகரியும், பஶ்சாத் - அநந்தரம், த்வாம் - உம்மை, ப்ரணமாமி - ஸேவிக்கிறேன். (94)

(தா-ம்.) ஓ ஸ்ரீராமனே! நீர் கையிற்பிடித்த வில்லையும் அம்பையும் ஒரு க்ஷணகாலம் கீழேவைத்துவிட்டு அக்கையில் எங்கள் கண்ணபிரான்பிடித்த குழலைப்பிடித்து, சிரஸ்ஸில் மயிலிறகை முடித்தீராகில் அப்பொழுது தான் உம்மை நான வணங்குவேன். (௯௪)

ஶ்லோ॥ அயம் க்ஷீராம்போ⁴தே⁴: பதிரிதி க³வாம் பாலக இதி
ஶ்ரிதோ ஸ்மாபி⁴: க்ஷீரோபநயநதயா கோ³பதநய:|

அநேந ப்ரத்யூஹோ ரசித: ஸததம் யேந ஜநநீஸ்த
நாக்ரேப்யஸ்மாகம் ஸக்ருதபி பயோ துர்லபமபூத் ||

(ப-உ.) அயம்-இந்த, கோபசிசு:-ஆயர்சிறுவனான க்ருஷ்ணன், க்ஷீராப்தே:-திருப்பாற்கடலுக்கு, பதி: இதி - ஸ்வாமியென்றும், கவாம்-ஆக்களுக்கு, பாலக: இதி - ரக்ஷகன் என்றும் (கருதி), (க்ஷீரோபாயநயதியா) க்ஷீர-பாலினுடைய, உபாயநய-ஸம்பாதந நிமித்தமான, தியா-புத்தியினால், அஸ்மாபி:-எங்களால், ஶ்ரித:-ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டான், அநேந - இந்த க்ருஷ்ணனால், ப்ரத்யூஹ:-(அதுக்கு) விக்நமானது, ஸததம்-எப்போதும், ரசித:-பண்ணப்பட்டது; யேந-எந்தக்காரணத்தினால், அஸ்மாகம்-எங்களுக்கு, (ஜநநீஸ்தநாக்ரேபி) ஜநநீ-தாயினுடைய, ஸ்தநாக்ரேபி - ஸ்தநத்தில்நின்றுகூட, ஸக்ருதபி - ஒருகாலுங்கூட, பய: - பாலானது, துர்லபம் - அரிதாக, அபூத் ஆய்விட்டது. (95)

(தா-ம.) இந்த க்ருஷ்ணன் திருப்பாற்கடல் நாதன், இப்பொழுது அநேகம் பசுக்களுக்கு நாயகனாயிருக்கிறான் இவனை யாஶ்ரயித்தால் நமக்கு விசேஷமாக பாலகப்படுமென்று கருதி இவனை யாஶ்ரயித்தேன்; இதனால் நமக்கு அதிகப் பாலகப்படவேண்டியிருக்க அதுபோய் நமக்கு முன்புள்ள பாலையுங்கூடக் கிடைக்கவொட்டாமல் செய்துவிட்டான், அதனால், நமக்குத் தாயமுலையிலுங்கூட பால் அகப்படாமல்போய்விட்டது. அவ்வளவுபாலும் இவனொருவனுக்கே போந்ததில்லையென்று கருத்து. (௯௫)

ஶ்லோ || ஹஸ்தமுத்க்ஷிப்ய யாதோऽஸி பலாத்க்ருஷ்ண கிமத்புதம் |
ஹ்ருதயாத்யதி நிர்யாஸி பௌருஷம் கணயாமி தே ||

(ப உ) க்ருஷ்ண-கண்ணனே! ஹஸ்தம்-(என்)கையை, பலாத்-(உன்)வலிமையினால், உத்க்ஷிப்ய-தள்ளிவிட்டு, யாதோஸி-போய்விட்டாய் என்பது, கிமத்புதம்-ஒரு ஆஶ்சர்யமா, ஹ்ருதயாத் - (என்)மநஸ்ஸில்நின்றும், நிர்யாஸி யதி-போனாயாகில், தே-உன்னுடைய, பௌருஷம்-வல்லமையை, கணயாமி-எண்ணுவேன். (96)

(தா-ம்.) ஓ க்ருஷ்ணா! நானுன்னைக் கையினால் பிடித்துக்கொண்டிருக்க நீ உன்வலியினால் அப்பிடியை விடுவித்துக்கொண்டு போய்விட்டாய்; உனக்கு இதோ ராஶ்சர்யமன்று, என்மனதில் நின்றும் பிரிந்துபோனாயாகில் அப்பொழுது நான் உன்னுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை அறிவேன்; இதுபோய்க்காண் என்று தமமுடைய த்யானத்திலுண்டான ஸௌபுஷ்டியைப் பேசுகிறார்.

ச்லோ || தமஸி ரவிரிவோத்யந் மஜ்ஜதாமம்புராசௌ ப்லவ
இவ த்ருஷிதாநாம் ஸ்வாதுவர்ஷீவ மேக: | நிதிரிவ
விபந்நாநாம் தீர்க்கதீவ்ராமயாநாம் பிஷகிவ குசலம்
நோ தாதுமாயாது சௌரி: || (97)

(ப-உ.) தமஸி-இருளில், உத்யந்-உதித்த, ரவி:இவ - ஸூர்யன் போலவும், அம்புராசௌ - ஸமுத்ரத்தில், மஜ்ஜதாம் - முழுகுகிறவர்களுக்கு, ப்லவ:இவ - தெப்பம்போலவும், த்ருஷிதாநாம்-தாகமுள்ளவர்களுக்கு, (ஸ்வாதுவர்ஷீ) ஸ்வாது-மதுரரஸத்தை, வர்ஷீ-பொழிகிற, மேக:இவ-மேகம்போலவும், விபந்நாநாம் - தரித்ராகளுக்கு, நிதி:இவ-புதையல்போலவும், (தீர்க்கதீவ்ராமயாநாம்) தீர்க்க-வெகுநாளாயுள்ள, தீவ்ர-பொறுக்கவொண்ணாத, ஆமயாநாம்-ரோகமுடையவர்களுக்கு, பிஷக்இவ-வைத்யன்போலவும், ந:-நமக்கு, குசலம்-க்ஷேமத்தை, தாதும்-கொடுக்கைக்கு, சௌரி: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஆயாது-வரக்கடவானாக. (97)

(தா-ம்.) அஜ்ஞாந மஹாந்தகாரத்தில் வழிதப்பிக் கண்கெட்டுத் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆதரமான அவ்விருளைப்போக்கி ஸகலார்த்தங்களையும் அறிவிக்கிற விளக்குப்போன்றவனும், ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலமிழ்ந்து கரையேறமாட்டாமல் தவிக்கிற அஜ்ஞாநிகளுக்குத் தான் தெப்பம்போலநின்று அவர்களுடைய துயரங்களையெல்லாம் போக்கிக் கரையேற்றவல்லவனும், தேவதாந்தரங்களைப் புகழ்ந்தும் வீண்பேச்சைப்பேசியும் நாவுலர்ந்துகிடக்கிற மூடர்க்கு அம்ருதத்தைப் பொழிகிற பெருமேகம்போலிருந்து தன் வடிவழகைக்காட்டித் தன் திருநாமத்தைக் கீர்த்திக்கப்பண்ணி அவர்கள் விடாயைத் தீர்க்குமவனும், தரித்ராக்கு நிதிபோல் எவ்வளவு ஆண்டாலும் குறைவற்ற கல்யாணகுணங்களையுடையனும், தீராத தீர்க்கரோகிகளுக்குத் தன் திருநாமத்தை உச்சரிக்கப்பண்ணி அவர்கள் ரோகத்தைப்போக்கும் வைத்யனுமான க்ருஷ்ணன் எங்கள் பெருநோய்களைப்போக்கிக் குசலத்தைப்பொறுக்குகைக்காக எங்கள்முன்னேவந்து தோற்றக்கடவானாக. (௯௭)

ச்லோ|| கோதண்டம் சித்ரம் ஸுமதநுவிசிகம் சக்ராப்ஜ
பாசாங்குசௌ ஹைமீம் வேணும் ச தாப்யாம் ப்ரஸ்து
தயதம் ஸிந்துஜாராமணீப்யாம் | கந்தர்ப்பாயிதஸுந்
தரம் ஸ்மிததமம் ஸோபாப்ஜநாபேக்ஷிதஜோபாவம் ஸத
தஜ்ஜாதிவாதம் ஸதா ஸோகர்ப்பரக்ஷாக்ஷணம்|| (98)

(ப-உ.) சித்ரம்-விசித்ரமான, கோதண்டம்-வில்லையும், (ஸுமதநுவிசிகம்) ஸுமதநு-பரிமளத்தையுடைய, விசிகம்-சரத்தையும், (சக்ராப்ஜபாசாங்குசௌ) சக்ர-சக்ரத்தையும், அப்ஜ-சங்கையும், பாச-பாசமென்கிற ஆயுதத்தையும், அங்குச-அங்குசமென்கிற ஆ

யுதத்தையும், ஹேமம்-ஸுவர்ணமயமான, வேணுதண்டம் - கொடிபோனறகுழலையும், கரை:-கைகளினால், ததாநம்-ஏந்தினவனும், (ஸிந்தூரமஞ்ஜுலாருணம்) ஸிந்தூர-சிந்துரத்தினுலும, மஞ்ஜு-குந்தமணியினுலும், அருணம் - சிவநதகாநதியையுடையவனும், (கந்தர்பாதிகஸுந்தரம்) கந்தர்பாத்-மநமதனைக்காட்டிலும், அதிக - மிகவும், ஸுந்தரம்-அழகுடையவனும், (ஸ்மிதாஸ்யம்) ஸ்மித - முறுவலையுடைய, ஆஸ்யம்-வதநத்தையுடையவனும, (கோபாங்கநாபரிவ்ருதம்) கோபாங்கநா-கோபிகைகளினால், பரிவ்ருதம்-சூழப்பட்டவனும், (த்ரைலோக்யரக்ஷாமணிம்) த்ரைலோக்ய-மூவுலகக்கும், ரக்ஷா-ரக்ஷையைப்பண்ணுகிற, மணிம்-மணியானவனும், வரதம்-இஷ்டத்தையளிக்கவல்லவனுமான, கோபாலம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, பஜாமி-பற்றுகிறேன். (98)

(தா-ம்.) இதில், பல ஸித்திக்காக அவனை உபாஸிக்க வேண்டும் ப்ரகாரததைச சொல்லுகிறார்:—வில்லும், அமபும, சங்குசக்கரஙகளும, பாசமும அஙகுசம் எனபவைகளுமாகிய இவற்றை ஆறு கைகளிலதரித்து, மறற இரண்டுகைகளால் வேணுகாநம் பண்ணுகிறபானுய, சிநதுரப்பொடிபோல் சிவநதவடிவையும், மன்மதனிலும் சிறநத ஸௌநதர்யததையும, முறுவலித்தமுகததையுமுடையனுய, கோபீஜந பரிவேஷ்டிதனுய்க்கொண்டு ஸர்வலோக பரிபாலந சீலனுய, ஆஶ்ரிதவரப்ரதனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைநான் நிரந்தரமாக தயாநியாநின்றேன். (கூஅ)

ஶ்லோ- ஸாயங்காலே வநாந்தே குஸுமிதஸமயே ஸை
கதே சந்த்ரிகாயாம் த்ரைலோக்யாகர்ஷணாங்கம் ஸுர
வரமணிகாமோஹநாபாங்கமூர்த்திம் | ஸேவ்யம் ஶ்ருங்கா
ரபாவைர் நவரஸபரிதைர் கோபகந்யாஸஹ
ஸ்ரைர்வந்தேஹம் ராஸகேலீரதமதிஸுபகம் விஶ்வ
கோபாலக்ருஷ்ணம் || (99)

(ப.உ.) குஸுமிதஸமயே-வஸந்தகாலத்தில், ஸாயங்காலே-அந்திப்பொழுதில், சந்த்ரிகாயாம்-நிலவுபரந்தவளவில், வநாந்தே-சோலைகளுக்குள், ஸைகதே-மணற்குனறில், (த்ரைலோக்யாகர்ஷணாங்கம்) த்ரைலோக்ய-மூவுலகையும், ஆகர்ஷண-இழுத்து வசீகரிக்கவல்ல, அங்கம்-விக்ரஹத்தையுடையவனும், (ஸுரவரமணிகாமோஹநாபாங்கமூர்த்திம்) ஸுரவர - தேவேந்த்ரனுடைய, மணிகா-வேஶ்யைகளையும், மோஹந - மெய்மறக்கப்பண்ணவல்ல, அபாங்கமூர்த்திம்- கடைக்கண்பார்வையின் ஸ்வரூபத்தையுடையவனும்,

(ஶ்ருங்காரரஸவிலாஸை:) ஶ்ருங்காரரஸ - ஶ்ருங்காரரஸத்தினுடைய, விலாஸை:-வ்யாபாரங்களையுடையவனும், (நவரஸரஸிகாபி:) நவ-நூதநமான, ரஸ-ஶ்ருங்காரரஸத்தினால், ரஸிகாபி:-பூர்ணர்களுமான, கோபகந்யாஸஹஸ்ரை:-அநேகமிடைப்பெண்களால், ஸேவ்ய-உபாஸிக்கப்பட்டவனும், (ராஸக்ரீடாரத:) ராஸக்ரீடா-ராஸகிரீடையில், ரத:-ஆஸக்தனும், அதிஸுந்தர: - மிக அழகியவனும், (வஶ்யகோபாலக்ருஷ்ண:) வஶ்ய:- ஆஶ்ரிதர்க் கெளியனுமான கோபாலக்ருஷ்ண:-ஆயனானக்ருஷ்ணனை, வந்தே-நமஸ்கரிக்கிறேன்.

(தா-ம்.) ஒருகால், வஸந்தருதுவில் ஸாயங்காலவேளையில் நடுக்காட்டிலோரா மணற்குன்றில, நிலவின் வெளிச்சத்தில், ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன், ஸகலப்ராணிகளும் கண்டு வியந்து ஆசைப்படும்படியாகவும், தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்ஸுக்களும் பூலோகத்து வேஶ்யைகளும் காமவிகாரமுற்று மோஹிக்கும்படியாகவும் அதிஸுந்தரமான வடிவழகையுடையனாய், அத்யாநந்தகரங்களான ஶ்ருங்கார விலாஸங்களையுடைய கோபிமார்கள் சூழ்ந்து நிற்கத்தான் ராஸக்ரீடையை நடத்தாநின்றான்; இப்படி ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனை அவ்வழகைக்கண்டு தியங்கின நான் ஸேவிக்கிறேன்.   (௯௯)

ஶ்லோ || கதம்பமூலே க்ரீடந்தம் ப்ருந்தாவநநிவாஸிநம் |
பத்மாஸநஸ்திதம் வந்தே வேணும் காயந்தமச்யுதம் ||(100)

(ப-உ.) கதம்பமூலே-கடப்பைமரத்தடியில், க்ரீடந்தம்- விளையாடுமவனும், (ப்ருந்தாவநநிவாஸிநம்) ப்ருந்தாவந-ப்ருந்தாவநத்தை, நிவாஸிநம்-இருப்பிடமாகவுடையவனும், பத்மாஸநஸ்திதம் - பத்மாகாரமான ஆஸநத்தில்வீற்றிருக்குமவனும், வேணும்-வேணுவை, காயந்தம்-ஊதுமவனும், அச்யுதம்- ஸ்வஸ்வபாவத்தில் நழுவுதலில்லாதவனுமான, தேவம்-ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே-நமஸ்கரிக்கிறேன் ()

(தா-ம.) ப்ருந்தாவநத்தில் கடப்பைமரத்தடியில பத்மாஸநமாக உட்கார்ந்து வேணுகாநம்பண்ணி விளையாடாநின்ற க்ருஷ்ணனை நான் தொழுகிறேன்.   (௧௦௦)

ஶ்லோ || ஸாந்த்ராம்போதாபமங்கம் நவமணிவிலஸத்கிங்கிணீ
ஜாலபத்தஶ்ரோணீஜங்காயுகாந்தம் விபுலமுரஸி
வக்ஷோஜஸ்தம் ததாக்ஷ்யம் | ஸத்மாலோலாநகம் ச
ஸ்மிதருசிரமுகம் பல்லவம் பாணிஜாதம்
தேவ்யாஶ்வத்தஸ்யாஶுகோரகாலம் || (101)

(ப-உ.) (ஸாந்த்ராம்போதாபம்) ஸாந்த்ர-இருண்டிருக்கிற, அம்போத- மேகத்தினுடைய, ஆபம் - காந்தியையுடையவனும், (நவமணிவிலஸத்கிங்கிணீஜாலபத்தஶ்ரோணீஜங்காயுகாந்தம்) நவ - புதிதான, மணி-ரத்ந

ங்களினால், விலஸத்-விளங்குகின்ற, கிங்கிணீ-கிங்கிணிகளுடைய, ஜா ல-ஸமூஹத்தினால், பத்த-கட்டப்பட்ட, ஶ்ரோணி-நிதம்ப ப்ரதேசத்தையும், ஜங்காத்-கணைக்கால்களுடைய, யுக்மம்-இரண்டையுமுடையவனும், (விஶாலஹாரநகவ்யாக்ரலஸத்கண்டபூஷம்) விஶால-அகன்றும், ஹார - பருத்துமிருக்கிற, நக - புலிநகங்களினால், வ்யாக்ரலஸத்-விளங்குகின்ற, கண்டபூஷம் - கண்டாபரணத்தையுடையவனும், (ஸ்மேரஸரோஜாஸ்யஶ்ரீவக்த்ரம்) ஸ்மேர - மலர்ந்திருக்கிற, ஸரோஜ-தாமரைப்பூவினுடைய, ஶ்ரீ-காந்தியையுடைய, வக்த்ரம்-முகத்தையுடையவனும், (ஹதஶகடதார்ணபூதநாத்யம்) ஹத - கொல்லப்பட்ட, ஶகட-சகடாஸுரனையும, தார்ண - த்ருணாவர்த்தனையும், பூதந-பூதனையையும், ஆத்யம்-இவர்கள்முதலானஇன்னுமநகரையுமுடையவனும், ப்ரஸந்நம்-(ஆஶ்ரிதரிடத்தில்)ஸுமுகனானவனும் (வந்திதேந்த்ராத்யமரவரம்) வந்தித-நமஸ்காரம்செய்யாநின்ற, இந்த்ராதி-இந்திரன்முதலான, அமரவரம் - சிறந்ததேவர்களையுடையவனும, அஜம்-உத்பத்தியில்லாத பரப்ரஹ்மஸ்வரூபனும், கோபம் மாடுமேய்க்கவல்ல ஸுலபனுமான, பாலம் - சிறுவனை, வாஸராதௌ-விடியற்காலத்தில், பஜே-ஆராதநம்செய்யக்கடவேன். (101)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனை யாராதிக்கத்தக்க யோக்யதையையுடைய மானிடப்பிறவியில் பிறந்தவன, தன்காலத்தை வீணாகப்போக்காமே தினந்தோறுமுதயகாலத்தி லெழுந்திருந்து, நீலமேகம்போன்ற வடிவழகையுடையனாய், நிதம்பத்திலும் கணைக்கால்களிலும் நவரத்னங்களிழைத்த சதங்கைகளையணிந்து, கழுத்தில் புலிநகங்களினால் செய்த ஹாரத்தையணிந்து விளங்காநிற்பானாய், பூதனை த்ருணாவர்த்தன் சகடாஸுரன் முதலிய அஸுரர்களைக்கொன்று "ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை ப்போக்கினோம" என்று மனமதெளிந்து, மலர்ந்த முகத்தையுமுடையனாய, ப்ரமஹாதி ஸகல தேவவந்த்யனாய், ஜந்மமரணாதிவிகாரங்களற்ற பாலனான க்ருஷ்ணனை யாராதிக்கக்கடவான். (௧௦௧)

ஶ்லோ॥ வந்த்யந்தேவைர்முகுந்தம் விகஸிதகுருவிந்தாபமிந்தீவராக்ஷம் கோகோபீவ்ருந்தவீதம் ஜிதரிபுநிவஹம் குந்தமந்தாரஹாஸம் | நீலக்ரீவாக்ரபிஞ்சாகலநஸுவிலஸத்குண்டலம் ... ஜகஜ்ஜநநமோஶாய்யுத்ஸாஹநாஶாமயே॥ (102)

(ப-உ.) தேவை:-தேவர்களினால், வந்த்யம்-நமஸ்கரிக்கத்தக்கவனும், (விகஸிதகுருவிந்தாபம்) விகஸித - மலர்ந்திருக்கிற, குருவிந்த-குன்றிப்பூவினுடைய, ஆபம்-காந்தியையுடையவனும், (இ

நீலாப்ஜ-கரிநெய்தல்போன்ற, சக்ஷுஷம்- கண்களையுடையவனும், (மோ ரோபீஹவ்யூஹவீதம்) மோர - பசுக்களுடையவும், மோபீ-இடைச் சிகளுடையவும், வ்யூஹ-கூட்டத்தினால், வீதம் - சூழப்பட்டவனும், (ஜிதரிபுநிவஹம்) ஜித-ஜயிக்கப்பட்ட, ரிபு-சத்ருக்களுடைய, நிவஹம்-ஸமூஹத்தையுடையவனும், (குருவிந்தமந்தாரஹாஸம்) குருவிந்த-குருக்கத்திப்பூப்போலும், மந்தார - மந்தாரபுஷ்பம்போலும் வெண் மையான, ஹாஸம்-முறுவலையுடையவனும், (நீலபர்ஹாவதம்ஸோஜ்ஜ்வல கபாலவிலஸத்கேசம்) நீலபர்ஹ-மயிலினுடைய, அவதம்ஸ - ஶ்ரேஷ்டமான, உஜ்ஜ்வல-இறகினுடைய, கபால - அலங்காரத்தினால், விலஸத்-மிகவுமவிளங்காநின்ற, கேசம்-கேசங்களுடையவ னும், ஸாந்த்ரகாந்திம் - பூர்ணகாந்தியையுடையவனும், (பீதாம்பரா ட்யம்) பீதாம்பர-பீதாம்பரத்தினால், ஆட்யம்-பூர்ணனானவனுமான, ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனை, ஸம்பதே - செல்வத்தின் பொருட்டு, ப்ரத்யஹம்-நாள்தோறும், மத்யாஹ்னே-நடுப்பகலில், ஜப-ஜ பம்செய்யக்கடவாய்-ஜபம்செய்யக்கடவாய். (102)

(தா-ம்.) கீழ்ஶ்லோகத்தில், சத்ருவிநாச ரூபபலத்தைக் கோரினவன் செய்யவேண்டு மாராதன க்ரமத்தைச்சொன்னார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தி செய்யவேண்டும் த்யானக்ரமத்தைக் சொல்லுகிறார் —ஸகல தேவதைகளும் ஸ்ரீ பாதத்தில் பணிய, கோக்களும் கோபிமார்களும்சுற்றும்சூழாநிற்க, குருவிந்த மென்கிற மாணிக்கம்போன்ற நிலமேனியையுடையனாய், கரிநெய்தல்மலர் போல கறுத்த கண்களையும், வெளுத்த முறுவலையும், மயிர்முடியில் முடித்த மயிலிறகையும், அரையில் பீதாம்பரத்தையும், இருளை இருந்தவிடம்தெரியாம லோட்டவல்ல தேஜஸ்ஸையுமுடையனாய், சத்ருக்களை வெல்லவல்ல திறமை யையுடையனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதேவனை, ஐச்வர்யத்தை யபேக்ஷித்தவன் தின ந்தோறும் மத்யாஹ்னகாலத்தில் பூஜித்து ஐச்வர்யத்தைப் பெறக்கடவான்.

ச்லோ ॥ சக்ரான்தத்வஸ்தவைரிவ்ரஜமஜிதமபாஸ்தாவநீ
பாரமாரைராவீதம் நாரதாத்யைர்முநிபிரபி
நீதம் தத்த்வநிர்ணீதிஹேதோ: । ஸாயாஹ்நே நிர்மலாயாம்
பஹிரஜிரபுவி ஶ்ரீஶமம்போஜநேத்ரம்
த்யாயேச்சைவம் ஹரிம் ஜபேந்மநுமயமகிலைச்வர்யதஸ்ஸந்நிதாதா ॥

(ப - உ.) (சக்ரான்தத்வஸ்த) சக்ரான்த - சக்ரத்தின் நுனியினால், த்வஸ்த - கொல்லப்பட்ட, வைரி - சத்ருக்களுடைய, வ்ரஜம் - கூட்டத்தையுடையவனும், அஜிதம் - ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படா தவனும், (அபாஸ்தாவநீபாரம்) அபாஸ்த - போக்கடிக்கப்பட்ட, அவநீபாரம் - பூபாரத்தையுடையவனும், ஆரைர்- ப்ரஹ்மாதி களினால், ஆவீதம்-சூழப்பட்டவனும், நாரதாத்யை:- நாரதரை

முதலாகவுடைய, யோகிகளினால், (தத்வநிர்ணீத்திஹேதோ) தத்வ-பரதத்வத்தினுடைய, நிர்ணீத்தி ஹேதோ-நிஸ்சயநிமித்தமாக, சுற்றும்நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்பட்டவனும், குற்றமற்ற, விக்ரஹத்தையுடையவனும், உபமாநமற்றிருக்கும்படி, ஸுந்தரமானவனும், நீல - நீலமான, காந்தியையுடையவனும், ஜகத்தினுடைய, உதய-உத்பத்திக்கும், ஸ்திதி - இருப்புக்கும், ஸம்ஹார - அழிவுக்கும், காரணமானவனும், மோக்ஷத்தையளிப்பவனுமான, வாஸுதேவபுத்ரனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, - வாஸுதேவமந்த்ரத்தை ஜபஞ்செய்கிறவன், ஸாயாஹ்ந-மாலைப்பொழுதில், த்யாநஞ்செய்யக்கடவான்.

(தா-ம்.) அநந்ய ப்ரயோஜந த்யாநிக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார். — அவனுடைய, சக்ராயுதத்தினுடைய கூரிய நுனியினால் சத்ருக்களை யறுத்துத்தள்ளி பூபாரத்தைப்போக்கின விதத்தையும், பராத்பரனை அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நிர்ணயித்தற்காக ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும் நாரதாதி மஹரிஷிகளும் சூழ்நின்று ஸ்தோத்ரம் செய்யும் விதத்தையும், அவன் ஸகலலோகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் விதத்தையும், ஆஸ்ரிதர்க்கு மோக்ஷத்தையளிக்கும் க்ரமத்தையும், நிர்மலமான வடிவழகையும், அத்விதீயமான போகயதையையும், எங்கும் நிறைந்து எல்லார்க்கும் ஆஸ்ரயமாயிருக்கும் உபாயோபேய பா(ஹா)வத்தையும், ப்ரதிதினமும் ஸாயங்காலத்தில் த்யாநித்து அவனுடைய வாஸுதேவ மந்த்ரத்தை ஜபித்து மோக்ஷத்தைப் பெறக்கடவான். (௧0௩)

ஸ்லோ॥ மந்தாரமூலே மதநாபிராமம் பிம்பாதராபூரித
வேணுநாதம்। கோகோபகோபீஜநமத்யஸம்ஸ்தம்
கோபம் பஜே கோகுலபூர்ணசந்த்ரம்॥ (104)

(ப உ.) மந்தாரமூலே-மந்தாரமரத்தடியில், (கோகோபகோபீஜநமத்யஸம்ஸ்தம்) கோ-ஆக்களுடையவும், கோப - ஆயர்களுடையவும், கோபீஜந-ஆய்ச்சிகளுடையவும், மத்ய - நடுவில், ஸம்ஸ்தம்-இருந்தவனைக்கொண்டு, (பிம்பாதராபூரிதவேணுநாதம்) பிம்ப-கோவைப்பழம்போன்ற, அதர - அதரத்தினாலுண்டான வாயுவினால், பூரித-நிறைக்கப்பட்ட, வேணு-குழலினுடைய, நாதம்-ஒலியையுடையவனும், மதநாபிராமம் - மந்மதனைக்காட்டிலும் ஸுந்தரமானவனும், (கோகுலபூர்ணசந்த்ரம்) கோகுல-ஆய்ப்பாடிக்கு, பூர்ணசந்த்ரம்-நிறைமதிபோன்றவனுமான, கோ

வந்-ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஹஜெ-ஆஶ்ரயிக்கிறேன். (104)

(தா-ம்.) ப்ருந்தாவனத்தில், கோபர்களும் கோபிகளும் கோக்களும் சூழ நிற்கத்தான மந்தாரமரத்தடியில் நின்று வேணுகானம் பண்ணுநின்ற அதி ஸுந்தரனான ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனை யாஶ்ரயிக்கிறேன். (௧௦௪)

ஶ்லோ ॥ கொதண்ஜெ ஐக்ஷவஂவெணுஂ இஷுஂ பஞ்செள ஷ்பஂ வ
க்ராஜ்ஜவாஶஸ்ருணீகாஞ்சநஂவஂஶநாலந்ந | பிஹ்ராணஂ
அஷ்டவியபாஹுஂரிஂக்க-வண-ஂயாயெஸந்திஂஜஂநஂகோ
வாஸ்வவெஷந்॥ (105)

(ப-உ.) ஐக்ஷவந் - கருப்பந்தடியினால் நிர்மிக்கப்பட்டும், ஸுவெணு-த்ருடமுமாயிருக்கிற, கோதண்டு-வில்லையும், பௌஷ்பு-புஷ்பமயமான, இஷுஂ பாணத்தையும், (வக்ராஜ்ஜவாஶஸ்ருணீகாஞ்சநவஂஶநாலந்) வக்ர-சக்ரத்தையும், ஶங்க-சங்கையும், பாஶ-வலைக்கயிற்றையும், ஸ்ருணீ-அங்குசத்தையும், காஞ்சந -பொன்னால்செய்யப்பட்ட, வஂஶநாலந்-குழலையும், அஷ்டவியபாஹுபிஃ - எட்டுவிதமானகைகளினால், பிஹ்ராணந் - தரிப்பவனும், அக-வண-ஂ-ஸூர்யன்போல் சிவந்தவர்ணமுடையவனும், (ஜநநகோவாலவிலாஸவெஷந்) ஜநநகோவால - மதநகோபாலனென்னும் பெயரையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய ஓரம்சத்தினுடைய, விலாஸவெஷந்-ஶ்ருங்காரவிலாஸத்தினுடைய வேஷத்தையுடையவனுமான, ஹரிந் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, யாயெத-த்யானிக்கக்கடவான். (105)

(தா-ம்.) முன், அஷ்டபுஜ க்ருஷ்ணனைத் தாம்பஜித்தார், இதில் அவனை பஜிக்கும்படி பிறர்க்குபதேசிக்கிறார் —தநுர்பாணங்களையும் சங்குசக்ரங்களையும் பாசாங்குசங்களையும் ஆறுபுஜங்களில் தரித்து மற்ற இரண்டுகைகளால் வேணுகானம் பண்ணுநின்ற சிவந்த நிறமுடைய மதநகோபால க்ருஷ்ணனை த்யானிக்கக்கடவான். (௧௦௫)

ஶ்லோ ॥ யாப்ரீதிர்விதுராவிதெ முராரிவொ குந்த்யவிதெயாத்ருஶீ யாகோவத்ஜநி-ந ஜ-ந்தியாவ
ஸுயஶொகெஹ்நெயெஶொதாவிதெ | ஹாரஸாஜஸி
விதெ ஶபரிகாதெத்தெயரெயொஷிதாயாப்ரீதி
ஜநிவத்திஹத்திரவிதெவந்த்ராவிதாதாஷ்ரா॥(106)

(ப-உ.) முராரிவொ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! (தவ-உனக்கு,) (விதுராவிதெ) விதுர-விதுரனால், அவிதெ-நிவேதநம்பண்ணப்பட்டஅந்நத்தில், யா - யாதொரு, ப்ரீதிஃ - அன்புண்டோ, குந்தீ அவிதெ-குந்தியினால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டஅந்நத்தில், யாத்ருஶீ-எவ்

விதமானப்ரீதியோ, (கோவர்த்தந-கோவர்த்) கோவர்த்தந-கோவர்த் தநமென்னும் மலையினுடைய, உத்ஸங்கே-கொடிமுடியில்(கோபாலரிட்டபலியில்,) யா-எவ்விதமான இன்பமுண்டோ, ஸுதாம்நே-(குசேலருடைய) அவலில், யா-எந்த இன்பமோ, யசோதாஸ்தந்யே-அசோதையினால் கொடுக்கப்பட்ட, ஸ்தந்யே-முலைப்பாலில், யா-எந்த ஆர்வமுண்டோ, பரத்வாஜஸமர்ப்பிதே-பரத்வாஜமஹர்ஷியினால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட பூஜையிலும், சபரீநிவேதிதே-சபரியினால்நிவேதிக்கப்பட்ட பழத்திலும், கோபீ-ஆய்ச்சிகளுடைய, அதரே-அதரத்திலும், (முநிதாரபக்திரசிதே) முநி-ருஷிகளுடைய, தாரா-மனைவிகளினால், பக்தி-பக்தியினால், ரசிதே-ஏற்படுத்தப்பட்டஅர்நத்திலும், யா-எவவிதமான, ப்ரீதி-அன்புண்டோ, தத்ப்ரீதி-இந்தகர்ணாம்ருதத்திலும், தாம்-தாம் - அநதநதப்ரீதியை, குரு-பண்ணுப் (107)

(தா-ம.) இவ்வளவாக அவனை ஸ்தோதரம்செய்து முடிதது, இநத ஸ்லோகத்தில, தாம பகதி பரவசராயப்பண்ணின கருஷணகாணமருத மென கிற இநத பரபநததததை ஸ்ரீ கருஷணன ஆதரித தாகீகரித தருளவேணுமென்று ப்ராரததிககிறார்.—ஒகருஷ்ணா! நீ பாணடவாககுத தூதுசென்ற போது விதுரர் கிரபிமாகியாயக கொண்டு அமுதுசெயவிதத அநநததில உனக்கு எவ்விதமான ப்ரீதியுண்டாயிறறோ, உன்னுடைய ஸௌகுமாரயததுககுத் தககபடி குந்தீதேவி யூட்டின அநநததில எவவளவு பரேமமுண்டாயிற்றோ, ஆயாகளகூடி கோவாததநமலைககுப பலியாகயிட்ட அநநததில எவ்விதமான ஆதரம்பிறநததோ, தனககுத தோழரான குசேலர் ப்ரீதியுடன் கொண்டு வநது கொடுதத அவலில எவ்வளவான ஸ்நேஹமசென்றதோ, யசோதை அநநய ப்ரயோஜநமாகப் பாநமசெய்வித்த முலைபபாலில யாதொரு அன்பு பிறந்ததோ, முன ராமாவதாரததில, வநவாஸததுக் கெழுநதருளுமபோது பரதவாஜ மஹாருஷி பண்ணின அதிதி பூஜநததில எவ்வளவு ப்ரீதியுண்டாயிற்றோ, சபரியென்னும வேடுவச்சி ஆதரததுடனே ஆராயநது ஸமாபபிதத பழஙகளில எவவளவு ஸ்நேஹமபிறநததோ, ஆய்ச்சிகளுடைய இனியஅதரததில எவ்வளவு இனபமுணடாயிறறோ, யகத விலோசநமென்ற விடததில் ருஷிபதநிகள அனபுடனிடட அநநததில எவவிதமான ப்ரேமம பிறநததோ, உன் வடிவழகில் ஈடுபட்டு மறறொன்றை யொருபொருளாக மதியாது உன்னையே எல்லாமுமாக நமபி ஆஸ்ரயிததுக் கவிபாடின என்னுடைய இந்த கருஷணகாணமருதமெனகிற ப்ரபநததததில், உனககு அஙகஙகுண்டான ஸமஸத ப்ரீதியையும கூட்டிச செயது எனனை உனனுடைய தாஸ்யததி லஙகீகரித தருள்வாயாகவென்று பராரததிதது இக் க்ரநததைத தலைககட்டினார். ()

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருத மூனறாவது
ஆஸ்வாஸம் முடிந்தது.

